

DAVET YOLU –I-

Tarih boyunca gelmiş geçmiş hiç bir tağut, mü'minlerin duyurduğu "**La ilahe illallah** (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur.)" kelimesinin gerçek mahiyetini anlamada gecikmemiştir. Ancak onun gür sesini susturmak ve kalpler üzerindeki parlak etkisini gidermek cihetine yönelmişler. Böylece, insanların, kendi yasalarına ve egemenliklerine kulluk etmeleri için zor kullanmışlardır.

Bu dine davet edenler "**La ilahe illallah** (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur.)" bayrağını yükseltmeleri ve onu açıklarken Allah'ın kitabının davet metoduna uymaları, ardından bu uğurda şehadete ulaşan İslam şehidlerinin mücadelesini örnek edinmeleri gerekir.

Bu dinin akidevi hududunu (akideden asıl kastettiğini, kapsadığı alanı) ve "**La ilahe illallah - Muhammedun Resulullah**" kelimelerinin (Allah'dan başka ibadete layık ilah olmadığına ve Muhammed (s.a.v)'in Allah'ın Rasulü olduğuna şahitlik etmenin) **gerçek muhtevasını, ilgili olduğu geniş alan içinde bilip kavramadan, Kur'an'ı da anlayamayız.** (içerdiği mesajları kavrayamayız.)

Sadece Allah'a tapınmak (kulluk yapmak, ibadet etmek) **demek;** **sadece O'na tedeyyün yapmak** (boyun eğmek, itaat etmek) **demektir.**

Bunu (Bu durumun) **sadece namaz anlarında değil, hayatımızın tümünde** (hayatta karşılaşılan her mesele için) **geçerli olduğunu bilip, kavrayıp kabullenmediğimiz sürece, Kur'an'ı da anlayamayacağız.** (Kur'an'ın içerdiği mesajı kavrayamayacağız.)

SUNUŞ

Hiç kuşkusuz cahiliye geçmişte kalan tarihsel bir dönemden ibaret değildir. Cahiliye, kula kulluğa dayanan tüm sistemlerin adıdır. Bu nitelik ise günümüzde yeryüzünde egemen olan - istisnasız - tüm beşerî sistemlerde bulunmaktadır. Çünkü insanlar tarafından benimsenen çağdaş sistemlerin tümünde kişiler; düşünce ve ilkelerini, ölçü ve değerlerini, kavram, kanun ve geleneklerini kendileri gibi birer insan olan kimselerden almaktadırlar. Bu da her yönüyle cahiliye demektir.

Yüce Allah'a ubudiyeti bırakıp yek diğerini köleleştiren insanların bulunduğu her yerde görülen cahiliye...

Kula kulluğa dayalı cahiliye...

İslâm, insanı kula kulluktan kurtaran biricik hayat nizamıdır. Çünkü bu nizamda insanlar, düşünce ve ilkelerini, ölçü ve kanunlarını, kavram ve geleneklerini Yüce Allah'tan alırlar. Allah'tan başkasına başeğmez, onun kanunlarından başkasına itaat etmez ve onun nizamından başkasına teslim olmazlar. Bundan dolayı da gerçek özgürlüklerine kavuşurlar. Çünkü hiç bir ortak koşmadan, sadece Allah'a kulluk yaptıkları zaman kula kulluktan kurtulmuşlardır. İşte her modeliyle cahiliye sistemleriyle İslâm arasındaki yol ayrımı budur.

Çağdaş cahiliyede madde kulluğunun bulaşmadığı yer kalmamıştır, öyle ki, hayatın tümü madde ve maddî kıymetler uğruna feda edilmiş; bu uğursuz ilahlar hem insanların, hem de hayat sistemlerinin yerine geçmiştir.

Oysa maddî erzak ve değerler, insanın bu dünyadaki yerini belirleyemez. Ahiretteki yerini ise hiç belirleyemez. Aslında maddî erzak, değer ve kolaylıklar, insanın yalnız Ahiret hayatında değil, bizzat bu dünya hayatının da mutsuzluğuna neden olmaktadır. Nitekim günümüz iğrenç madde uygarlığında bunu açıkça izleyebiliyoruz, öyleyse bu hayata hükmedecek başka türden değerlerin bulunması gerekiyor. Hayatın maddî kaynak ve kolaylıklara gereken önemi verebilecek, insanoğluna huzur ve mutluluk sağlayabilecek olan şey de, söz konusu ettiğimiz **"başka türden değerlerdir."**

"De ki (ya Muhammed!), tüm bunlar, Allah'ın lütuf ve rahmeti (olan İslam ve Kur'an) iledir. İşte onlar buna sevinsin. O, topladıkları (dünyalıktan) daha hayırlıdır." (Yunus: 58.)

Şurası şüphesizdir ki, insan hayatına hangi nizam hükmediyorsa, maddî

zenginliğe değer biçmekten de, onu mutluluk veya mutsuzluğa vesile etmekten de o sorumludur. Bu dine fazlasıyla önem verilmesinin asıl nedeni de budur.

Maddeyi ve madde üretimini büyüten bunca çılgılık, masum değildir. İnsanların hayat, kavram ve düşüncelerini yozlaştıran, insanı en büyük hayati değer olarak "**üretim, üretim**" diye sayıklatan bir robota dönüştüren, esen bir kasırga gibi ahlak ve maneviyat namına ne varsa hepsini unutturup feda ettiren bu çılgınlıklar Elbette masum değildir. Bu, eski çağ cahiliyesi putlarının yerini dolduracak modern putlar edinmek amacıyla düşünülmüş bir plandan başka bir şey değildir. Yani tüm değer yargılarına egemen olacak modern putlar...

Çünkü "**üretim**", - putlara tanınan kutsallık düzeyinde - insanları etrafında dolaştıran bir put haline dönüştüğü zaman, ahlak ve aile, namus ve özgürlükler gibi manevî ölçü ve değer yargılarının tümü bu uğurda rahatça çiğnenebilecektir. Yani üretimin gücüyle çatışan temel hayat dayanaklarının tümünü çiğnemek gerekecektir. Buna da put veya rab denilemezse, başka neye denilebilir?

Putun bir taş veya tahta parçasından olması zorunluluğu elbette ki yoktur. Çünkü bir değer yargısından, bir ölçüden, bir lakaptan veya bir slogandan da put olabilir.

Şu halde en büyük kıymeti, Allah'ın gönüllere şifa veren, boyunduruktan kurtaran ve insandaki insanî değerleri yücelten hidayet ve nizamındaki lütuf ve rahmete vermek gerekiyor. Allah'ın insanlara bağışladığı yeryüzü nimetlerinden, ancak bu söz konusu kıymetin ışığında yararlanmak mümkündür. Bu en büyük kıymet Allah'ın nizamı ve egemenliğine tanınmazsa, üretim, zenginlik ve refah insanı mutsuzluğa iten bir lanete dönüşecektir. Çünkü yüce insanî değerlerin yerine hayvansal ve mekanik değerlerin yüceltilmesi yolunda kullanılan maddenin sonu budur.

İşte bundan dolayı insanları bu ölü durgunluktan, geniş ufuklu bir hayata, kula kulluk düzeninden ortaksız bir Allah'ın ubudiyyetine kavuşturacak, insanın onur ve gücünü kulların güdümündeki zillet ve ezilmişlikten, yani insanı kendi gibi bir kula boyun eğme zilletinden kurtaracak bir davete gerek vardır. Evet bir davete...

Bir davetçinin öncelikle yapması gereken iş; çağımız müslümanlarının - veya daha doğru deyişle müslüman olduklarını iddia eden kimselerin - yakalandığı hastalığı tanımak ve daha sonra da bunun tedavisini yapmaktır. Çünkü bu, uyanmanın ve yeryüzündeki kutsal emaneti yeniden yüklenmenin bir gereğidir. Bu dinin davetçileri, çağımız müslümanlarının, özellikle de genç nesillerin, karşılaştığı en büyük zaaf ve tehlikenin, doğrudan doğruya müslüman bireylerin kendi nefislerinden geldiğini bilmek zorundadırlar. Zaten belâların en büyüğü de kişinin kendi başına getirdiği belâdır. Zorluk ve olaylara göğüs gelecek nitelikte bir eğitim gören

bireylerin, üstesinden gelemeyecekleri hiç bir sorun yoktur. Ama bu eğitimden geçmemişlerse büyük çöküntü gerçekleşmiş demektir. Felaketler üst üste gelmiş, zorluklar da kat kat artmış demektir.

Güçsüzlüğünü dış etkenlere bağlamak, başa gelen felaket karşısında **"elimizde değildi"** diye kendisi ve başkaları adına bahaneler uyduran zayıf kimselerin adetidir. Doğrusu biz de bu alışkanlığı edinmişizdir. Çünkü içinde bulunduğumuz zafiyet ve yetersizliği en başta emperyalizmin, ikinci planda geçmişin ve üçüncü planda da toplumumuzun boynuna atmayı alışkanlık haline getirmişizdir. Asıl kendi za'fımızı önem noktası haline getirmek hiç birimizin aklına gelmemiştir.

Kur'an-ı Kerim'e göre ağırlık merkezi, insanın bizzat kendisidir. Yüce Allah, asıl güçsüzlüğün insanın kendisinden kaynaklandığını tartışma götürmez bir kesinlikle ifade buyurmaktadır:

"(Bedir'de düşmanı) iki katıyla uğrattığınız bir musibete (Uhud'ta) kendiniz uğrayınca "Bu da nereden geldi?" diye mi söylersiniz? De ki: "O, kendi katınızdandır." (Al-i İmran: 165)

Gene Yüce Allah, **"hiç ummadıkları bir yerden müslümanlara yenilen"** Nadiroğulları yahudilerinin asıl suçu kendilerinde aramaları gerektiğini bildirmektedir:

"Siz (müslümanlar) onların çıkacağını beklemiyordunuz. Onlar ise kalelerinin kendilerini Allah'tan koruyacağını sanıyorlardı. Ama Allah'ın azabı, hiç beklemedikleri bir taraftan kendilerine geldi. (Çünkü) Allah, yüreklerine korku salmıştı. (Öyle ki) hem kendi elleri, hem de mü'minlerin elleriyle evlerini yıkıyorlardı. Ey akıl sahipleri, bundan ibret alınız." (el-Haşr: 2)

Evet bu bozgunun nedeni, yahudilerin erzak, sayı veya mevzi noksanlığı değildi. Bizzat kendileri tarafından ileri gelen bir bozundu bu.

Allah'ın Resulü (s.a.v.):

"Allah, düşmanınızın yüreğine saldıığınız korkuyu giderecek, yüreklerinize de zafiyet atacaktır" deyince ashab:

"Bu zafiyet nedir, ey Allah'ın Resulü?" dediler.

Bunun üzerine Hz. Peygamber:

"Dünya sevgisi ve ölüm korkusudur" dedi." (Ebu Davûd: 4/111)

Köklü bir toplumsal kanuna değinen bu hadisi şerif, fıtratı bozulan, üyelerinin yüreği dünya sevgisiyle dolan bir ümmetin acı sonunu açıklamaktadır. Demek ki çöküntülerin gerçek nedenleri, dışta değil, içte aranmalıdır. Çürümüş bir ağacı deviren fırtınaları suçlamaya hakkımız yoktur. Çünkü asıl suç çürük ağacın kendisindedir. Kur'an-ı Kerim; toplumsal çöküşlerden, başa gelen zulüm ve sıkıntılardan bizzat insanın ve

davranışlarının sorumlu olduğunu açıklarken bu evrensel kanunu dile getirmektedir. **"Nefse zulüm"** ifadesinin Kur'an'da sık sık tekrarlandığını görüyorsan bu yüzdendir, örneğin:

"Biz onlara zulüm etmedik; fakat onlar kendilerine zulmettiler." (Hûd: 101, ayrıca 16/118. 42/76...)

Kutsi hadiste:

"Kim bir hayır bulursa Allaha hamd etsin. Bundan başka bir şey bulan ise nefsinden başkasını kınamasın" (Müslim Sahih 4/1995) diye buyurulmaktadır.

Hatta şeytanı bile kınamaya hakkımız yoktur. Çünkü Yüce Allah, şöyle buyurmaktadır:

"(Hesap) işi hükme bağlanınca şeytan (cehennem ehline) diyecek ki; "Allah, hiç şüphesiz size hak olanı söz verdi; ben de size söz verdim; ama yerine getirmedim. Benim, sizin üzerinizde zorlayıcı bir otoritem bulunmuyordu. Ben (hiç bir zor kullanmadan) sizi davet ettim; siz de bana uydunuz. Öyleyse beni değil, nefislerinizi kınayınız. Artık ben sizi kurtaranın, siz de beni kurtaramazsınız." (İbrahim: 22)

Müslümanların içine düştüğü zafiyetten yararlanan İslam düşmanları, saflarımıza karışıp bozmakla kalmamış akıl ve kalblerimizi bile değiştirmeye kalkışmışlardır. İngilizlerin Filistin'i işgali sıralarında Kudüs'ün ez-Zeytun Dağında düzenlenen misyonerler kongresinde, misyonerliğin İslâm ülkelerinde iflas ettiğini söylerken delegelerden sonra kürsüye çıkan Papaz Zwemer şöyle diyordu:

"Yiğit kardeşlerim! Aslında siz, en iyi şekilde görevinizi yapmışsınız. Görevinizi en iyi şekilde bitirmenize rağmen kiminizin asıl amacımızı anlamadığını sanıyorum. İtiraf etmeliyim ki, hristiyanlığa giren müslümanlar, gerçek müslümanlar değildir. Bu kimseler, sizin de dile getirdiğiniz gibi ya İslam'ı tanımayan çocuklar, ya dinleri küçümseyen iktidar talibi kimseler ya da kişisel çıkar peşinde koşan kişilerdir. Bu üç gruptan başkası değil...

Ne var ki misyonerliğin asıl amacı, müslümanları hristiyanlaştırmak değildir. Çünkü bu kendileri için bir onur ve hidayet vesilesi olur. Asıl görevimiz, müslümanı İslâm'dan çıkarmaktır. Bunu başardınız mı o kimse hem Allah'tan, hem de bir milletin hayati dayanağı sayılan ahlaki değerlerden kopacaktır. Şu halde bu görevinizle siz İslâm ülkelerini sömürgeleştirmeyi başaran fatihlersiniz. Şurası bir gerçektir ki kardeşlerim! Ondokuzuncu yüzyılın son çeyreğinden günümüze kadar gelen zaman süresince İslâm ülkelerindeki öğretim programlarının tümünü elimize geçirmiş, bu ülkelerin dört bir köşesinde Amerika veya Avrupa devletlerince yönetilen sayısız misyonerlik merkezleri, kilise, dernek ve okullar açmayı başarmış bulunmaktayız. Tüm bu hizmetlerdeki asıl başarı size aittir, özenle

çizdiğiniz yola giren dimağları, özel yöntemlerinizle siz yetiştirdiniz. İslâm yurdunda Allah'a bağlılığı tanımayan ve tanımak da istemeyen yeni kuşağı siz hazırladınız. Müslümanı İslâm'dan koparmayı siz başardınız. Sonuç olarak bugünkü İslâm nesli, tam tamına emperyalizmin dilediği gibidir. Yüce değerlerini önemsemeyen, rahatlık ve tenbelliğe tutkun, keyfinden başka hiç bir şey düşünmeyen; yani sadece şehvet için öğrenen, sadece şehvet için mal toplayan, sadece şehvet için mekanlar hazırlayan, kısaca her şeyi şehveti ve keyfi için güzelleştirmeye çalışan bu nesil; sizin eserinizdir." (Bkz. **Misyoner kongrelerinin düzenlendiği 1906. 1924, 1935 yıllarında yayınlanan el-Feth dergisine. Sözünü ettiğimiz kongre de bunlardandır.**)

Gerçekten de İslâmi anlayışlar normal rayından çıkmıştır. Gönüller gaflet ve bilinçsizliğe boğulmuş, cihad ve nehy-i an'il-münker önemini kaybetmiştir. Buna rağmen pek çok kimse camilere kapanıp soyut zikirleri okumakla yüksek derecelere erişeceğine inanmaya başlamıştır. Kavramlarımız bozulup İslâmî manalar kapalılığa mahkûm edilmiştir. Bu manaları açıklığa kavuşturacak ilkeler bile belirsiz hale gelmiştir. Donuklaşan iman; fedakârlık ve kahramanlığa çağıramaz olmuştur. Bu büyük âfetin nedeni ise âlimlerin suskunluğudur. Asırlar vardır ki hak açığa vurulmamış, halk aydınlatılmamıştır. Alimlerin, tağutlara ses çıkarmayı ve iktidar adamlarının da koyun gibi yönetilen kimseler istemesi sonucu bu dinde, en hayırlı ilk İslâm çağlarında bilinmeyen bir takım anlayışlar ortaya çıkmıştır. Batıla, zulme ve sapıklığa karşı sükût; bu yeni türeme anlayışların bir ürünüdür. Bu sükutun gerçekleşmesi için insanların iki şeyden uzaklaşması şarttı. Birincisi halkı tanımaktan, ikincisi de hakkı açığa vurma cesaretinden...

İktidar adamlarının, halkı üstü kapalı, gerçeği açıklamaktan uzak, zihinleri açmaktan yoksun ve yaşam seyrini umursamaz bir şekilde eğitmeye önem vermelerinin nedeni budur. Denilebilir ki, bu sorun, yani gerçeği gizleme sorunu, hakkı açıklama cesareti sorunundan çok daha önemlidir. Çünkü ikincisini yapabilmek için sorunu bilmek zorundayız. Durum olanca berraklığıyla iyi ve kötü yanlarıyla aydınlığa kavuşmadıkça açıklama cesaretini göstermeye de imkan kalmaz. Kaldı ki, tağutlar, İslâm'ı bir zillet ve zavallılık dini diye tanıtabilmek için halkı basiret körlüğü ve düşünce karmaşasına itmeye ayrı bir özen göstermektedirler. Üstad Eb'ul-Hasan en-Nedvî diyor ki:

"Çağımızda yerine getirilmesi gereken en büyük dini görev, İslâm ümmeti için yapılacak en önemli ve en yüce hizmet ümmetin ezici çoğunluğuyla halk kitlelerini biçimsel İslâm'dan gerçek İslâm'a davet etmektir..." (el-Müslimun Dergisi yıl 1955, sayı: 4. sh. 49)

İslâm yurdunda başımızı ağrıtan en büyük bela, müslüman kuşakların büyük çoğunluğuna yapışıp kalan acıklı bir cehalet belasıdır. Pek çok kimsenin başı, düşünce bunalımıyla derttedir. Savaş ise, tüm korkunçluğuyla devam etmektedir. Bu bakımdan İslâm davetçilerinin görevi,

savaşın konumunu kavrayıp boyutlarını belirlemektir. Bu yolda gerekirse kurbanlar da verilecektir.

Davetçilerin görevi, yolun tümünü tanımaktır. Aralıksız çalışıp Allah'la aralarındaki ilişkiye güvenmeleri davalarının bir gereğidir. İslam'ı - ilim ve amel dengesini bozmadan - anlayıp yaşamak, bıkip usanmadan insanları uyarmak ve dava kurbanlarının fazlalığından yılmamak en başta gelen görevdir. Çünkü hedef, tüm bu fedakârlıktan daha yücedir.

Davetçiler Allah yolunu izledikten sonra hiç bir düşmandan çekinmemek, hiç bir süperi (!) ve hiç bir tehdidi çok görüp büyütmemek zorundadırlar. Çünkü onlar, Bedir, Kadisiye, Yermûk ve Hittin savaşlarına katılan ilk davet kervanının devamıdır. Dünyanın geri kalan ömründe İslâm'ı tüm dinamizmiyle egemen kılmak için beklemektedirler.

Hız. Peygamber (s.a.v.)'in başlattığı davayı devam ettirmek, cihad alanına atılmak, şiddet, bela ve sıkıntılara göğüs germek ve sonunda İslâmî zaferin ürünlerinden yararlanmak için beklemektedirler. Allah dininin davetçileri, son risaleti dünyaya yayan görevlilerdir, öyleyse dünyanın önderleri ve kainatın efendileri olmak için hazırlansınlar.

Davetçi bilmelidir ki, tağutların en son yapabilecekleri şey bedenlerini, yani kan ve et yığınıni ortadan kaldırmaktır. Ruh ise, onların asla elde edemeyeceği varlığımızdır. Bu da her şeyiyle Allah'a ait olmasını, sevgisini, nefretini, umudunu ve korkusunu sadece Allah için tezahür etmesini dilediğimiz varlığımızdır. Bu ruhu, kendisinden başka hiç kimsenin öne veya geriye alamayacağı an gelince, tertemiz, arıdurur, razı olmuş ve rıza görmüş olarak Allah'a teslim etmektir, dileğimiz.

Yirminci asrın cahiliyesini yıkma hakkı öncelikle İslâm davetçilerindir. Tıpkı atalarının eski çağ cahiliyesini yıktığı gibi...

Bu bakımdan İslâm davetçileri çağdaş maddeciliğe karşı koymakla yükümlüdürler. Selef-i salihinin kendi çağlarındaki maddeciliğe karşı koyuşu gibi...

Refahlarını, varlıklarını ve düşlerini İslâm yolunda feda edip, Hız. Muhammed (s.a.v.)'in sancağı altındaki davet ordusuna katılmak zorundadırlar. Allah'ın kendileri için seçip, gölgesinde toplanmalarını emrettiği sancağı altında...

"Allah yolunda hakkıyla (hanif muvahhidler olarak) cihad ediniz. Sizi O seçmiştir. O, dine!" size bir zorluk da dilememiştir. (Bu) babanız İbrahim'in dinidir; (O'na uyunuz.) Daha önceki kitap'arda ve Kur'an'da Peygamber size şahid olsun, siz de (tebliği duyduklarına dair) insanlara şahidlik edesiniz diye size "müslüman" adını veren O'dur. öyleyse namaz kılıp zekat verin ve Allah'a güvenip bağlanın.. Sizin mevlanız O'dur. O, ne güzel mevla ve ne güzel yardımcıdır." (el-Hacc: 78)

Hiç kuşkusuz bilgi çokluğu veya anlatım ve büyüleme gücü, davetçiyi başarıya götüren temel faktörler değildir. Tüm bunlardan önce gelen asıl dinamik vardır ki, o da kişinin çağrısını yaptığı davaya imanıdır. Bu iman zedelenmesin diye sürekli tetik durmaktır. Davanın ihmale uğraması yüzünden etrafı çevreleyen tehlikeleri bilmektir. Ön planda gelen budur. Bir davetçi ancak bundan sonra dava yoluna girebilir. Hem de gerisinde tüm geçmişini bırakarak...

Bundan sonra Rabbine hicret edebilir. Hem de bu dünya metaından soyutlanıp yükünü hafifleterek...

Her şeyi gerisine atarak...

Her şeyi bırakıp nefsinin Rabbine teslim ederek...

Bir halden diğerine, bir konumdan başkasına ve çeşitli ilişkilerden bir tek ilişkiye geçip hicret etmeyi seve seve göze almak, bu imana sahip olmakla mümkündür. Halka seslenip silinmez etkiler bırakabilen kimse, hiç, kuşkusuz - dilsiz bile olsa - bu nitelikteki insandır. Kur'an-ı Kerim; bu davanın kitabı ve ruhu, dayanak ve dinamiği, bekçi ve koruyucusu, bildiri ve tercümanı, metod ve anayasasıdır. Kısaca O, davetçinin çalışma yöntemlerini, hareket ilkelerini ve yol azığını kendisinden aldığı vazgeçilmez başvuru kaynağıdır.

"Kitabı her şeyi açıklayıcı, yol gösterici, kolaylaştırıcı ve müslümanları müjdeleyici olarak sana indirdik." (en-Nahl: 89)

Davet konusu, Kur'an'ın değişik yerlerinde ayrı ayrı sure ve ayetlerde işlenmiştir. Bu çok değerli ve son derece önemli bir gerçeği ifade etmektedir. Bu dinin hem klasik, hem de modern düşmanları Kur'an'ın; inanmış gönüllere güç, canlılık ve dinamizm verdiğini hiç kuşkusuz anlamışlardır. Çünkü Kur'an'la canlılık kazanan inanmış kimseleri tüm dünya kuvvetleri bir araya gelse bile hareketten alıkoyamaz. Çünkü bu hareketi asıl yönlendiren güç, bu kainatı yaratan kudret elidir. Buna rağmen Kur'an, çağımızdaki sahiplerine, nağme, nakarat, efsun ve ninniden öte tanınmayacak hale gelmiştir. İğrenç tuzakların kurulmaya, düşünce ve anlayışların yozlaşmaya ve şartların kötüye gitmeye yüz tuttuğu çağlardan sonradır, gerçekleşen bu ihmal. Oysa Kur'an'ın düşmanları, bu dinin gönüllere giriş yolları ve sahip olduğu gücün esrarını derinden irdeleyip incelemek için kuşaktan kuşağa dur durak bilmeden çalışmaktadırlar. En büyük hedefleri; bu dinin yönlendirici gücünü yozlaştırmak gerçeklerini tersyüz etmek; batılı yıkarak yeryüzü egemenliğini Allah'a ait kılan tükenmez enerjisini soğuk bir kültürel harekete, ölmüş teorik araştırmalara ve anlamsız fıkhi veya grupsal kavgalara dönüştürmektir.

İslâm hakkında her hangi bir yabancı dille hemen hemen her hafta bir kitap yayınlanmaktadır. Bu dinin özelliğini, tarihini, güç kaynaklarını, direniş yöntemlerini, onu yozlaştırıp yönlendirme yollarını ve kısaca küçük-büyük

demeden her şeyini dile dolayan söz konusu araştırma yazılarının çoğunda gerçek niyetler gizli tutulmaktadır. Çünkü bu adamlar, dine açıkça saldırmanın savunma ve direnme güdüsünü harekete geçireceğini biliyorlar. Bundan dolayı da iğrenç bile olsa hiç bir yöntemi kullanmaktan geri kalmıyorlar. Müslümanların gayretini, hamiyet ve yiğitlik duygularını dinlerinden övgüyle söz ederek yatıştırmayı başaran pek çok Batılı yazarın asıl amacı, okuyucu ve dinleyicilerin güvenini kazanmaktır. Bu güveni sağladıktan sonra da kadehe kustuğu zehirini kolaylıkla sunabilmektedir. Örneğin diyorlar ki:

"Bu din mi? Evet, gerçekten büyük bir dindir. Ama modern insan uygarlığına ayak uydurmalıdır. Bundan dolayı sosyal kurum ve kavramlarını geliştirmelidir. Büyük bir dindir..."

Ama kalblerde bir inanç olarak taşınması gerekiyor. Çünkü dünya ve hayat durmadan ilerliyor..."

Bu hile dolu dahiliklerin sonucudur; etrafımızdaki sayısız insanlardan, aile ve kardeşlerimizden İslâm düşmanlarının sözüne benzer konuşmalar duymamız...

Çünkü zehir; imanlarını bırakan bu kimselere bulaşıp gitmiştir.

Bu dinin düşmanlarının insanları Kur'an'dan koparma savaşı, ara vermeden sürmektedir.

"Bu Kur'an'ı dinlemeyin. Onu gürültüye verin". (Fussilet: 26)

Modern çağın bu iğrenç ve düzenbaz cahiliyesi de aynı savaşı vermektedir. Savaşın hedefi, Kur'an'ı hayattan uzaklaştırmaktır. Çünkü gönüllerde kıpırdanacak Kur'an'ın kendisi için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmektedir.

İngiliz başbakanlarından Gladstone diyor ki:

" Bu Kur'an varoldukça (Yani Kur'an'ı bir hayat yasası ve nizamı olarak kabul edenler varoldukça.), Avrupa hiç bir zaman Doğuya hakim olamayacaktır. Bundan öte kendisi de emniyette olamayacaktır." (Bkz. Muhammed Esed-Yolların Ayrılış Noktasında İslâm s: 41.)

Gerçekten bugün kendilerine müslüman adın takan insanların okuyadurdukları Kur'an, gırtlaklarından aşağıya inmemektedir. Efsun, nağme ve nakarattan öte okunmamaktadır. Oysa Allah'ın Resulü (s.a.v.), okuduğu Kur'an'dan ibret alıp yasaklarından sakınmayan kimseleri şiddetle kınamaktadır. Neseî'nin Ebu Said el-Hudrî'den rivayet ettiğine göre Resul-i Ekrem (s.a.s.) şöyle buyurmuştur:

- "Size insanların en iyi ve en kötülerini bildireyim mi? İnsanların en iyisi, atının veya devesinin sırtında ya da yayan olarak ölünceye kadar Allah yolunda çalışandır. İnsanların en kötüsü de Kur'an okuduğu

halde ondan ibret alıp kötülüklerden vazgeçmeyendir." (Nese-i Sünne 6/12)

Yüce Allah, Kur'an-ı Kerim'i, değişiklikten ve tebdile uğramaktan kesinlikle korumuştur:

"Kur'an'ı biz indirdik. Onu koruyacak olan da biziz." (el-Hicr: 9)

Bundan dolayı Allah ve İslâm düşmanları, olanca güç ve düzenbazlıklarıyla insan fıtratını bozup işlevsiz bırakmaya yönelmişlerdir. Çünkü Kur'an'ı hayattan uzaklaştırmanın tek yolu, buyruklarını karşılıksız bırakmaktır. (Onu yaşamamaktır.) Hasan el-Hudeybi diyor ki:

"Şu düşmanlarımızın İsrail, New York, Londra ve Paris radyolarından Kur'an okutmaları, müslümanları alaya aldıklarının delili değil midir? Çünkü düşman, müslümanların Kur'an'ı hiç anlamadan dinlediklerinden emindir." (el-Müslimûn Dergisi Yıl: 1954 sayı: 7 s. 42)

Oysa ki bu Kur'an, Allah'ın kitabıdır. Bu davanın kitabıdır. O bir ışıktır. O, ölü kalbleri diriltir bir ruhtur. Unutkan ve gafil insan nefisini uyaran bir uyarıcıdır. Eğer Kur'an'ın inanmış kimselerin kalbini diriltir bu ruhu, **"İslâm"** iddiasıyla ortaya çıkan bunca milyonları uyarsaydı, acaba bu halde mi olurlardı?

Şimdiki zillet, zavallılık ve güçsüzlüğün içinde mi olurlardı?...

Davetçilerin bu noktayı, çok iyi düşünmesi gerekiyor. İlk davetçi Hz. Muhammed (s.a.v.)'in üzerinde durduğu noktadır, bu.

Davetçinin çıkış noktası da hiç kuşkusuz bu başlangıç noktasıdır.

Dinin varoluş nedeni, insanları içine düştükleri cahiliyeden kurtarıp yeniden İslâm'a girmelerini sağlamaktan başka bir şey değildir.

Davetin dayanak noktası budur. Yarın da böyle olacaktır. Sözünü ettiğimiz başlangıç noktası da budur.

Fitneye uğrama ve sınavlardan geçme sırası ise bundan sonra gelir. Sonuçta tıpkı dün olduğu gibi kimileri fitneye kapılıp dinden çıkacaktır. Kimi insan, Allah'a verdiği sözünde durup şehid olarak ölecek. Kimi insan da sabredecek, dayanacak, imanında direnecek ve cahiliyeye tekrar dönmekten cehenneme girmiş gibi kaçınacaktır. Bu durum, Allah kendileriyle kavimleri arasında adil hükmünü verinceye, yeryüzünde ilk müslümanlara hazırladığı gibi kendilerine de hükümler hazırlayınca kadar; yani dünyanın herhangi bir yerinde İslâm nizamı kuruluncaya kadar sürüp gidecektir.

Modern cahiliyenin, eski çağ cahiliyesinden aslında hiç bir farkı yoktur. Fark varsa yüzeyseldir, özde değil. Dış görünümüdür, gerçeklerde değil, öyleyse yapılacak davet akıllıca olmalıdır. Müslümanlara dinlerinin gerçeği anlatılmalıdır. Müslümanın inkılâbı ne idüğü belirsiz bir esinti değil, sürekli

olarak Allah yolunda ve hakkın hizmetinde olmalıdır. Çünkü Yüce Allah, ne zaman bir kitap indirmiş veya bir peygamber göndermişse, kuruluş temellerini bizzat kendisi çizmek dilemiştir:

"Sonra biz (ey Muhammed) seni dinde bir şeriatin sahibi kıldık. Ona uy." (el-Casiye: 17)

Ordusunun yeryüzündeki kutsal savaşının ilkelerini de yüce Allah belirlemiştir, öyleyse, İslâm daveti, Allah'ın hidayetiyle aydınlanmış bir bilinç düzeyinde; yöntemi bilinen, düşmanları tanınan bir özellikte olmalıdır. Yolun sonuna varıncaya değin Allah'ın bayrağı altında seyreden bir özellikte...

Bu dinin davetçileri; bu davanın kitabını yüklenmek, yani Kur'an'ı Kerim'in çizdiği yolu izlemek, bundan sonra da yol rehberlerinin arkalarında bıraktıkları işaretlerden yararlanmak zorundadırlar. Elinizdeki kitaba gelince...

Konularını, tarihin seyir çizgisini değiştiren Kur'an-ı Kerim'in temel direktiflerinin ışığında yazılan **"Fi Zilal'il-Kur'an"** tefsirinden derledim. Kur'anî buyruklar, hiç kuşkusuz hala mevcuttur. Allah'ın dilediği yere kadar gidecek seçkin insanların gönlünde hayata geçmek için beklemektedirler.

Tevfik Allah'tandır.

BİRİNCİ BÖLÜM	DİN
DİN (GİRİŞ)	
1 - Din Kelimesinin Muhtevası	
2 - Din Kavramı	
3 - Dinden Kopuş	
4 - Tebliğ ve Uyarı	
5 - Din ve Tağut	
6 - Bu Dinin Tabiatı	
7 - Bu Dinin Fıkhi (Hukuki Sorunları)	
8 - Dinin Afeti	
DİN (GİRİŞ)	

Yolun tümünü bilenden başkası, yol güzergahının tümünü çizemez. Bir dakika sonrasını bile göremeyen insan, bu yolu kavrama yeteneğinden yoksundur. Çünkü insanla ilerisi arasına perde çekilmiştir. Bir adım ötesini bile göremez, öyleyse insan, bu meçhul yolun planını kesinlikle çizemez. Bu durumda iki çaresi vardır insanın...

Ya çarpılmayı, sapıtma ve serseriliği göze alacak, ya da kainatın yaratıcısından alınan sisteme dönecektir. Allah'ın hiç bir yaratığı - kim

olursa olsun - Allah'ın izin verip koyduğundan başka bir kanun koyamaz.

Kulları için kanun koyma hakkı sadece Allah'a aittir. Çünkü bu kainatın tümünü yaratan; noksanlıklardan münezze olan Allah'tır. Seçimini kendi yaptığı evrensel yasalara göre kainatı yöneten de O'dur.

İnsanlığın hayatı ise, bu büyük kainat tekerleğinin bir yönünden başka bir şey değildir, öyleyse bu hayata hükmedecek kanun, evrensel yasalarla çelişmemelidir.

Şu halde hayat kanunlarını koyma hakkı da evrensel yasaları ilmiyle kuşatan kimse, ona aittir.

Bu sonsuz bilgiyse sadece Allah'ındır. Allah'tan başka her şeyin eksik olduğu; tartışma götürmez bir gerçektir. İnsanlık için hayat kanunlarını koyma görevi, eksikliğe mahkum olanlara verilemez. Bu gerçek günışığı gibi meydandadır. Buna rağmen pek çok kimse bu konuda tartışmakta veya bununla yetinmemektedir.

Kanunlarını; Allah'ın belirlediği kaynağın dışından alan bu kimseler, halklarının iyiliğini düşündüklerini ve yaşam şartlarının gereğini yaptıklarını iddia ediyorlar. Oysa ki, Allah'tan daha âlim ve adilmişler gibi veya Allah'tan izinsiz yasa koyan ilâhi ortaklarmış gibi kendi katlarından kanun üreten bu kimselerden daha zavallı, Allah'a karşı daha cüretkâr hiç bir canlı yoktur.

"Yoksa dinde onların, Allah'ın hiç bir zaman izin vermediği kanunlar koyan ortakları (şeytanları) var ha!"

Allah'ın beşer için koyduğu kanun, hiç kuşkusuz fıtrat ve yapısıyla uyumlu olacağını bildiği kanundur. Bu kanunla insan ve büyük evrensel yasalar arasında gerçekleşen mükemmel uyumun nedeni budur. Bunların tümünde ana ilkeleri koyan Allah'tır.

Gelişen hayatın getirdiği yenilikler nisbetinde; ama temel ilke ve genel yasaları aşmadan, cüz'î (içtihadî) hükümler çıkarmayı ise insanlara bırakmıştır.

Eğer bu konularda da bir anlaşmazlık olursa, onu Allah'a havale edip çözümlerler. Yani Allah'ın insanlar için koyduğu söz konusu temel ilkelere başvururlar. Çünkü asıl ölçü odur. Beşerin, cüz'î (içtihadî) hüküm ve uygulamalarını ölçeceği esas odur. Bu yolla, yasama kaynağı birlik ve değişmezliğini koruyup, hüküm sadece Allah'a ait olmaktadır. Çünkü O, en iyi hakimdir.

Bu sistemin dışında kalmak ise, Allah'ın şariat ve dinine isyandan başka bir şey değildir.

Bundan dolayı da en büyük emr-i bi'l-maruf ve nehy-i an'il-münker görevini yaşatmak gerekiyor.

- En büyük emri bi'l-maruf, Allah'ın hayat nizamını ve egemenliğini tanımaktır.

- En büyük nehy-i münker ise, Allah'ın hayat sistemi ve uluhiyyetini tanımayanları reddetmektir.

Temel atmadan bina yapmaya imkân yoktur, öyleyse dağınık güçler; binaların üzerinde yükseltildiği temeli kurmak için toplanıp bir araya gelmelidir.

Doğrusu müslümanın toplumsal hayatının dayanağı olan temel çökmüşken, olanca güçleriyle ayrıntıların emr-i bil-maruf ve nehy-i an'il münkeriyle uğraşan bazı iyi niyetli kimselere, insanın zaman zaman hayıflanıp ağıt yakası gelmektedir.

Çünkü "asıl toplumsal hayatın dayanağı olan" temel konusunda emr-i bi'l-maruf ve nehy-i an'il-münker yapmak lazımdır.

Mesela, ekonomisinin tümü faize dayalı olup malının tümü harama dönüşmüş ve bireylerinin helâlinden yemesine imkân kalmamış bir toplumda insanları haram yemekten sakındırmanın ne anlamı olur ki? Bir kere bu toplumun ekonomik düzeni de, toplumsal düzeni de Allah'ın şeriatine aykırıdır. Çünkü ilâhî şeriat reddeden bir toplum, Allah'ın uluhiyyetini peşinen reddetmiş demektir.

1 - Din Kelimesinin Muhtevası

Yüce Allah'ın, rıza ve dileği dairesinde tanımını yaptığı "din" Allah'a ilişkin her tür inanç, demek değildir.

Din, Allah'a ilişkin değişik inanç biçimlerinden sadece biridir.

Bu da kesin ve net olan "mutlak tevhid (ortaksız birleme)" biçimidir.

Yani insanın, yapacağı ibadetle Allah'ın İlahlığını birlemesidir. Tıpkı kainattaki diğer yaratıklar gibi...

Gene din, Allah'ın beşer ve tüm kainat üzerindeki sürekli egemenliğini birlemektir. Bu da, her şeyin sadece Allah'la kaim olması demektir.

Allah'tan başkasının değişmez ve sabit varlığının bulunmaması demektir. İşte bundan dolayı Allah'ın, kullarından kabul ettiği tek din İslâm'dır.

"Allah katında din, sadece İslâm'dır." (Al-i İmran: 19)

Demek ki, din, sadece İslâm'dır.

Bu durumda din, ilâhî egemenliğe mutlak teslimiyetten ibarettir.

Hayatın her şeyi için sadece bu kaynaktan bilgi almak ve bu kaynağın yapısı olan Allah'ın Kitabını hakem kılmaktır.

Öyleyse din, soyut bir dava, belirsiz bir bayrak ve sadece dille söylenen bir kelime değildir. Kalbin hareketsizce barındırdığı bir düşünceden veya kişilerin namaz hac ve oruç gibi vesilelerle yerine getirdikleri alâmet türünden ibadetler de demek değildir. Hayır!..

Bu, Allah'ın insanlardan din diye sadece kendisine teslim olmalarını dilediği İslâm değildir. Çünkü İslâm, teslimiyet demektir.

İslâm, itaat ve bağlılıktır. İslâm, kulların işinde Allah'ın hakem kılınmasıdır.

"Din" kelimesinin muhtevası, en duyarlı biçimiyle aşağıdaki ayeti kerimede belirlenmiştir.

"İşte bu planı Yusuf'a biz öğrettik. Çünkü o, kralın dinine göre

kardeşini alıkoyamazdı." (Yusuf:76)

Yani kralın kanun ve nizamına göre...

Görülüyor ki, Kur'an-ı Kerim, kanun ve nizamdan "din" diye söz etmektedir.

İşte yirminci yüzyıl cahiliyesinde tüm insanlardan gizli kalan apaçık Kur'anî muhteva budur.

Hem kendisine "müslüman" adını takan kimselerin, hem de diğer cahillerin bilmediği bir muhtevadır bu.

Çünkü dini, inanç ve alâmet türü ibadetlerden ibaret gören bu insanlara göre, Allah'ın vahdaniyetine, peygamberlerine, meleklerine, kitaplarına, ahiret gününe, kaderin hayr ve şerrine inanan bir kimse, Allah'ı bırakıp itaat; bağlılık ve hakimiyet hakkı açısından ayrı ayrı rablere tedeyyün etse (boyun eğip, itaat etse) bile Allah'ın dinindendir. Oysa bu ayete göre "kralın dini" demek, kralın kanun ve nizamı demektir. Öyleyse "Allah'ın dini" de, Allah'ın kanun ve nizamı demektir...

Ne var ki asıl muhtevası sönükleşip donuklaşan "Allah'ın dini", cahiliye kitlelerinin nazarında inanç ve alâmet türü ibadetlerden başka bir şey ifade etmemektedir. Ama Hz. Âdem, ve Hz. Nuh'tan, Hz. Muhammed (s.a.s.)'e değin gelen Allah'ın dinine göre gerçek böyle değildir.

Çünkü tevhid tarihî boyunca dinin değişmez anlamı; sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) etmek, başkasının koyduğu kanunları reddetmek, ilâhlığı göklerde olduğu gibi yerde de Allah'a tahsis etmek ve sadece O'nun insanlara rabliğini kabullenmektir.

Yani sadece Allah'ın, şeriatinin egemenliğini ve emrinin hakimiyetini tanımaktır.

İşte "Allah'ın dininden" olanlarla "kralın dininden" olanların ayrılış noktası da budur. Çünkü:

- birinciler sadece Allah'ın nizam ve kanununu din bilirler.**
- Diğerleri ise kralın nizam ve kanununu din diye tanırlar veya Allah'a sadece inanç ve alâmet türü ibadetlerde, başkasına da nizam ve kanunlar konusunda tedeyyün (boyun eğip, itaat) ederek şirke düşerler.**

Din konusunda besbelli olan gerçek budur. İslâm akidesinin apaçık gereği de budur.

Halka acıma iddiasında olan kimi insanlar ise bu cehalete mazeret bulma peşindedirler. Sözde onlar "Allah'ın dini" kelimesinin gerçek muhtevasını bilmedikleri için ilahi kanunu hakem kılmıyorlar.

Şeriatî "din" olarak bilmedikleri için direnmiyorlar. Sanki dinin gerçek muhtevasını bilmemeleri, kendilerinin cahil müşrikler olmalarına mazeret teşkil edecekmiş türünden bir iddia...

Sonra ben, bu dinin gerçek anlamını esastan bilmeyen kimselerin bu dinden olabileceklerini düşünemiyorum. Aslında bir gerçeğe

inanmak, o gerçeği tanımanın bir parçasıdır. Buna göre eğer halk bir inancın hakikatini bilmiyorsa nasıl olur da onu benimsemiş olabilir? Muhtevasını temelinden bilmedikleri halde nasıl olur da bu dinden sanılabilirler?

Bu bilmezlik, olur ki onları Ahiret hesabından kurtarır. Yahut azaplarının hafiflemesine neden olabilir. Bu durumda onların günah ve kusurları; kendilerine bu dinin hakikatini öğretmeyen âlim kimselerin boynuna atılabilir. Ama bu da, tamamen Allah'a kalmış gaybani bir meseledir.

Cahiliye halkının uhrevi cezası konusundaki tartışma genel bir şeydir. Bunda büyütülecek bir şey de yoktur. Sonra bu konu, yeryüzünde İslâm davetini yapan biz insanları da ilgilendirmemektedir.

Bizi ilgilendiren asıl mesele, bugün için insanların üzerinde bulunduğu dinin gerçeğini tanımlamaktır. Ve bu din de kesinlikle Allah'ın dini değildir. Çünkü Allah'ın dini, apaçık Kur'an ayetlerinin de ifade ettiği gibi Allah'ın nizam ve kanunlarıdır.

- Kim Allah'ın nizamı ve şeriatı üzereyse o, Allah'ın dinindendir.
- Kim de kralın nizam ve şeriatı üzereyse o da kralın dinindendir.

Bunda hiç bir tartışma yoktur.

Dinin anlamını bilmeyen kimselerin, bu dine inanmış olmaları mümkün değildir. Çünkü buradaki cehalet, dinin temel hakikatıyla (aslıyla) ilgilidir. Bu dinin temel hakikatini bilmeyen bir kimsenin, aklen de, vak'a olarak da bu dine inanmış olması imkansızdır. Çünkü inanç; kavrayış ve bilginin bir dalıdır. Bu apaçıktır.

Bizim için en iyisi, Allah'ın dininde olmayan kimseleri çeşitli mazeretlerle savunup, dinin muhteva ve boyutlarını tanımlayan Allah'tan daha acımalı olma çabasını bırakarak, insanlara "Allah'ın dinini" gerçek muhtevasıyla tanıtmaya başlamaktır. Ki bundan sonra onlar da bu dine ya girsin, ya da reddetsinler...

Evet hem bizim, hem de insanlar için en iyisi budur.

Bizim için en iyisidir; çünkü cehaletleri yüzünden bu dini hakikatte benimsemeyen bu bilmez kimselerin vebalinden kurtuluruz. İnsanlar için en iyisi budur.

Çünkü onları "Allah'ın değil, kralın dini üzerinde bulunduklarına" ilişkin somut gerçeğe karşı karşıya getirmek lazımdır. Çünkü İslâm'dan habersiz olarak benimsedikleri "kralın dinini" bırakıp "Allah'ın dinini" kabullenmeye yönelik bir harekete geçmeleri böylece mümkündür.

Allah'ın dini davetçilerinin her zaman ve her yerde yapmaları gereken de budur. Çünkü tüm peygamberlerin de yaptığı buydu.

Hiç şüphesiz, İslâm Dini, beşerin arzularını değil, Allah'ın şeriatını insanlara hakim kılar. Mesele de böylece netliğe kavuşur.

- Yani ya Allah'ın şeriatı,
- ya da bilmezlerin arzuları.

Üçüncü bir varsayım yok.

Gerçekte şeriat ile kaypak arzuları birleştiren bir orta yol da yok. Allah'ın şeriatını bırakan kimse, meydanı arzuların hakimiyetine bırakmış demektir. Allah'ın şeriatı dışında kalan her şey, bilmez kimselerin sarıldığı heveslerden başka bir şey değildir:

"Sonra biz seni, dinde bir şeriat sahibi kıldık. Ona uy. Bilmezlerin heva - heveslerine sakın uyma!" (el-Casiye: 17)

Demek ki, ilâhî şeriat, uymayı hakleden biricik kanundur. Onun dışında kalan her şey, cehaletten kaynaklanan heva-heveslerdir. Davetçi kimsenin görevi, tüm heva-hevesleri bırakıp sadece bu şeriate uymaktır. Heva-heveslere azıcık bile sapmadan şeriatı yaşamaktır. Sonra heva perestlerin anti şeriatçı bir cephede birleşmeleri muhakkaktır. Bundan dolayı şeriat davetçisi, bunların kimisinden kendisine yardım bekleyemez. Ya da onları birbirine bağlayan hevaperestliğe bir umut bağlayamaz.

Bu din, ciddiyetle çalışma dinidir.

Hayata hükmetmek için gelmiştir. İnsanları, Allah'ın egemenliğini gasbetmiş kimselerden kurtarıp, sadece Allah'a kul etmek için gelmiştir. Her şeyin - başka birinin değil - Allah'ın şeriatine dönmesi, ancak böylece gerçekleşir.

Evet bu şeriat, hayatın tümüne egemen olmak, insanın günlük ihtiyaç ve sorunlarını Allah'ın hükümleriyle gidermek, Allah'ın hükmünü her vak'a'ya hacmine biçimine ve konumuna göre uygulamak için gelmiştir.

Yoksa bu din, soyut bir biçim veya alamet türü bir ibadet olmak için gelmemiştir. Hayatın gerçeklerinden kopuk, teorik incelemelere kalmış bir şeriat olmak için de gelmemiştir, İslâm, ne sözde kalan bir kelime, ne de pratiksiz bir dua ve ibaredir...

İslâm, dört başı mamur bir hayat sistemidir. Zorluk ve engelleri olan bir sistem...

O, hayat düzenini tevhid kelimeleri üzerinde kuran bir sistemdir. Bunun da yolu, insanların Hak Rablerinin ubdiyyetine dönüşüdür. Toplumun İlâhî hakimiyet ve şeriate dönüşüdür.

Allah'ın ilahlık ve egemenliğine saldıran tağutların, azgınlık ve hak saldırganlığının önlenmesidir.

Hak ve adaleti tüm insanlara dağıtmaktır. Halkın arasında sabit ölçülü adaleti ikame etmektir.

Dünyayı onarmak ve yeryüzü hilafetini Allah'ın adına - Allah'ın nizamıyla - yüklenmektir.

Sonra bunların tümü emanettir. Bu emaneti yerine getirmeyen kimse, ihanet etmiş demektir. Allah'a vermiş olduğu söze ihanet etmiş, Peygamberine verdiği biati bozmuş demektir:

"Ey iman edenler! Allah'a, Peygamberine ve emanetlerinize (vebalini) bile bile ihanet etmeyin." (el-Enfâl: 27)

2 - Din Kavramı

Şirk veya İslâm'ın niteliklerini belirleme açısından, bu dinin şeriatıyla itikadı arasında hiç bir fark yoktur. Hatta bu anlamda şeriat, itikattan bir parçadır. Daha kısa ifadesiyle şeriat, itikat demektir. Çünkü şeriat, itikadın pratikteki tercümesidir. Bu gerçek Kur'an-ı Kerim'de böylece tecelli etmiştir.

Gerçek şu ki, "din kavramı", bu dinden kimselerin gönlünden uzaklaşmış bulunmaktadır. Düzenli olarak gerçekleşen bu kopuş, çirkin ve barbarca pek çok yöntemin kullanıldığı uzun çağların ürünüdür.

Bugün "hakimiyet" sorunu - bırak bu dine hiç bir değer vermeyen sapıtmış düşmanları - bizzat İslâm'ı savunan kimseler tarafından bile itikattan ayırdedilmiştir. Akideden ayrı bir şey olarak düşünülmektedir. Hakimiyete, akideye duydukları ölçüde ilgi duymayan bu insanlar, hakimiyeti tanımamayı, dinden çıkış saymamaktadırlar. Oysaki bir itikat veya ibadeti tanımayan kimseleri din dışı sayanlar da aynı kimselerdir.

Gerçekte bu din; itikat, ibadet ve şeriatı birbirinden ayırmayı reddetmektedir.

Eğitilmiş odakların çağlar boyu süren çalışmaları sonunda "hakimiyet" sorunu, ne olduğu belirsiz bir biçime girmiştir. Bu dinin en yaman savunucuları bilinen kimselerin bile kabullendikleri bir biçime... Oysa ki bu sorun, Kur'an'ın pek çok ayetiyle üzerinde durduğu sorundur...

Bir putpereste hiç bir sakınca görmeden "müşrik" diyenler, tağutun hükmüne başvuran kimseye "müşrik" diye hüküm vermekten sakınca duyuyorlarsa Kur'an okumuyorlar ve bu dinin özelliğini bilmiyorlar, demektir, öyleyse bu kimseler Kur'an'ın tümünü okusun ve; "Onlara uydunuz mu, muhakkak ki müşriklersiniz." (el-En'am: 121) ayetini enine boyuna düşünsünler.

İslâm'ı savunan bazı gayretkeşler - farkında olmadan - bu dine eziyet veriyorlar aslında.

Bundan da öte, bu türden anlamsız çabalarıyla İslâm'a büyük bir zarar veriyorlar.

Çünkü insanların kalbinde artakalan inanç enerjisini boşa harcayan bu kimseler, bu cahili şartlara zımnen de olsa şahidlik ediyorlar.

Yani "bu cahili şartlarda da din vardır" diye bir şahidlik...

Sanki bazı terslikleri gidermekten başka, dinî bir eksik yokmuş gibi...

Oysa ki, bu cahili toplumda din, temelinden hayat dışı bırakılmıştır.

Çünkü hakimiyetin - kullara değil - sadece Allah'a ait olduğu toplumsal düzen ve şartlarda yaşamayan din, temelinden kaldırılmış demektir.

Bu dinin varlığı, Allah'ın hakimiyetinin varlığı demektir.

Bu temel bulunmadı mı, din de var olmaz.

Günümüzde bu dinin yeryüzündeki problemi, Allah'ın ilâhlığına göz dikip egemenliğini gasbettikten sonra kendi kendine yasama hakkını tanıyan; mal, evlad ve canlar hakkında mubahlar ve yasaklar koyan tağutların varlığıdır.

Kur'an'ın tanım, açıklama ve etkileme yönleriyle bunca üzerinde durduğu, ilahlık ve kulluk sorununa bağladığı, iman veya küfre, cahiliyye veya İslâm'a dayanak ve ölçü kıldığı asıl problem işte budur. İslâm'ın içine girdiği "varoluş" savaşı, sadece dinsizliğe karşı açılan bir savaş değildir. Öyleyse maksat, gayretkeş kimselerin mücadelesini verdiği mücerred bir dindarlık meselesi değildir.

Gene bu dinin savaşı, toplumsal veya ahlaki fesada karşı yapılan bir savaş da değildir. Çünkü bunlar, varoluş savaşının geri planlardaki parçalarıdır.

İslâm'ın varoluş için sürdürdüğü asıl savaş, hakimiyet savaşıdır. Kimin hakim olacağı savaşıdır.

Bu dinin Mekke'deyken sürdürdüğü savaş buydu. Nizam ve kanunları koymakla ilgilenmeden sadece akideyi inşa etme savaşıydı bu.

Akidenin gönüllerde kök salması savaşıydı bu. Çünkü şu hususun gönüllerde iyice yer etmesi gerekiyordu. Hakimiyet, bir tek Allah'a mahsustur. Hiç bir müslüman bunu kendisine iddia edemez. Hiç bir müslüman bu iddiada bulunanlara izin veremez. Bu inancın Medine'deki pratik uygulamasına, Mekke'deki bir avuç müslümanın gönlünde kök salmasından sonra geçilebilmiştir.

Öyleyse bu dini savunan kimseler, gerçek din kavramını anladıktan sonra hem üzerinde bulundukları konumu, hem de bu konumun ne olması gerektiğini anlamak zorundadırlar.

Din kavramı, öylesine bir karmaşaya girmiş ki, müslümanlardan pek çok kimse dinden çıktıklarını fark bile edememektedir:

"... Bu, onları helaka uğratmak ve dinlerini karmakarışık bir hale getirmek içindi." (el-En'am: 137)

Evet, bu dinden kopuş da böyle gerçekleşmiştir. Din, karmakarışık ve belirsiz bir hale girmiştir. Çünkü insanların belirgin ve net bir dini düşüncesi kalmamıştır.

Halk kitlelerini ezici baskısı altında tutan bu belirsiz ve kapalı düşüncelerden doğan toplumsal gelenek; klasik cahiliyenin tanıdığı biçimleri bile geri plana itmiştir. Bu toplumsal geleneği, bugünkü modern cahiliyede en açık yönleriyle izleyebiliyoruz.

İnsanların hayatını, tüm kaçış yollarını tıkamak suretiyle amansız bir zora koşan şu adet ve geleneklerden söz ediyoruz.

İnsanları kendisine esir eden, zaman zaman güç yetirilmez mali harcamalara sokan, yaşam ve vakitlerini tüketen, en son da ahlak ve hayatlarını bozan merasim ve giysiler; her şeye rağmen boyun eğilen birer gelenek haline gelmişlerdir.

Sabah, öğlen sonrası ve akşam giysileri ayrı ayrıdır. Kısacık, daracık

ve gülünç bir sürü giysi...

Alçaltıcı incelik türünden çeşit çeşit süs, güzellik ve saç tarayış biçimleri...

Kimdir bunları imal eden?

Kimdir tüm bunların perde gerisindekiler?...

Modaevleri, üretim şirketleri, sermaye kurumları ve banka sermayedarlarından başkası mı?

Bu sanayi kollarına mal verip insanların emeğini sömüren faizcilerden başkası mı?

Tüm insanlığı kendilerine kukla etmeyi planlayan yahudilerdir, her şeyi perde gerisinden yöneten...

Sonra bu alanlarda "toplumsal örf (moda)" adıyla boyutlarını çizip icat ettikleri teori ve kültürel anlayışlarla halkı baskı altında tutan yahudiler, silahlı güç ve asker kullanmaya bile gerek görmüyorlar.

İktidar mekanizması ve toplumsal şartları etkilemeyen teorilerin yetersiz kalacağını bildikleri içindir ki moda anlayışını harekete geçiriyorlar. Doğrusu şeytanların; insan ve cin şeytanlarının işidir bu...

Görünüş ve şekil açısından farklı; ama kökü, kaynağı ve temel dayanakları açısından eski cahiliyyeye tıpa tıp benzeyen bir cahiliye...

Biz, hiç kuşkusuz Kur'an'ın değerini bilmiyoruz. Kur'an okuduğumuz zaman sadece geçmişte kalan cahiliyyelerden sözettiğini sanıyoruz.

Ama gerçekte o, tüm hayat çağlarında bulunabilen cahiliyeleri anlatmaktadır. Bozulmaya yüz tutmuş pratik hayatı, Allah'ın dosdoğru yoluna koyma gereğini dile getirmektedir.

Çağımız modern cahiliyesindeki tağutların büyük kesimi, - komünistlerin yaptığı gibi övüne övüne - Allah'ın varlığını reddedip dini de kökünden inkar etmemektedirler. Bunu yapamadıkları için de bir takım düzenbazca ve hileli yöntemlere başvuruyorlar. Koydukları kanunların İslâmi bir temele dayandığını iddia edip bu dine saygı (!) duyduklarını söylüyorlar. Gerçekte bu, dinsiz komünistlerin yönteminden çok daha iğrenç ve çok daha bayağı bir taktiktir. Çünkü gönüllerin derinliklerinden henüz çıkmamış - İslâm dışı olsa bile - belirsiz dinî duyguları bile uyuşturuyor bu tağutlar.

Bununla beraber İslâm, karmaşık ve belirsiz dini duygular değil, apaçık, pratik ve gerçekçi bir nizamdır. İnsanın fıtratında var olan din güdüsünü, İslâm'dan kopuk cahili kalıplara dökmek, düzenbazlığın en bayağısı ve yöntemlerin en çirkinidir.

Tüm bunlar olup biterken İslâm'ı savunan kimseler de geliyor, dinimizin gerçekleri yanında anmaya değer bir özelliği bulunmayan ufak tefek kötülüklerin reddinde güçlerini harcıyorlar. Üstelik Allah'ın hem egemenlik, hem de ilahlığını gasbeden müşrik cahiliyye şartlarını hiç bir değişikliğe uğratmadan bunu yapıyorlar. Müşrik cahiliyye hayatına İslâm damgasını vurmalarının nedeni, işte bu aptalca gayretleridir.

"Şu ufak tefek aykırılıklarına rağmen dini bir temele dayandığına" dair cahiliyye sistemine zımnen de olsa tehlikeli bir şahidlik yapmak da bu gayretin sonucudur.

Bu konuyu hiç ihmal etmeden düşünmek zorundayız.

Çünkü İslâm'ı, temel kavramlarından uzaklaştırmaya yönelik şeytani çabalar, -maalesef - meyvelerini vermiştir.

Bir itikadî konu olmaktan çıkarılan hakimiyet meselesi, düşünce planında bile akideden ayrılmıştır. Hakimiyetten ve hakimiyetin İslâm inancındaki yerinden hiç söz etmeyen bazı gayretkeş (sözde) müslümanların, alamet türü bir ibadeti anlatırken, ahlâkî bir çöküşü kınarken veya aykırı bir yasayı eleştirirken görüyorsak, nedeni budur. Kıyıda köşede kalmış münkerleri reddeden bu kimseler, en büyük münker olan tevhid dışı hayatı; yani hakimiyet hakkını tamamen Allah'a vermeyen bir düzeni red etmiyorlarsa bu yüzdendir.

Oysa ki Yüce Allah, her tavsiyeden önce Allah'a hiç bir şeyin ortak, koşulmamasını insanlara emretmiştir. Çünkü temel ilke budur.

Bireyi sağduyusuyla; cemaati her zaman başvurabileceği ölçü ve insan hayatına hükmeden değişmez değer yargısıyla Allah'a bağlayan temel ilkedir bu.

Bu temel kurulmadıkça şehvet ve arzu rüzgarları esmeye devam edecektir. Şehvet ve arzulara göre seyreden beşeri kanaatlar devam edecektir.

Bundan dolayı müslümanın İslâm dışı her inanca karşı takınacağı ilk tavır; ilk andan itibaren red ve ayrılış olmalıdır.

Hakimiyet hakkını Allah'a ait kılmayan kanun, sosyal düzen ve yönetimleri kabullenip İslâmla aralarında küçük-büyük bir benzerlik veya aykırılık aramadan önce ilk andan itibaren red ve uzaklaşma tavrını takınmak zorundadır.

Bilinmelidir ki, beşerden kanun alıp ona itaat eden herkes, aynı zamanda ona tapınmış / ibadet etmiş de demektir.

Bu, Hz. Peygamber'in yahudi ve hiristiyanlar hakkındaki;

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini, rahiplerini ve Meryem oğlu İsa'yı rabler edindiler." (et-Tevbe: 31) ayetine getirdiği tefsirdir.

Henüz hiristiyan olup da müslüman olmağa gelen Adiy b. Hatem bunu işitince:

- "Ey Allah'ın Resulü, hiristiyanlar onlara tapınmıyorlar / ibadet etmiyorlar ki", dedi.

Ama Hz. Peygamber (s.a.s.) :

- "Hayır, tapınıyorlar / ibadet ediyorlar. Çünkü onlar, kendilerine haramı helal, helali de haram kılan (rahiplerine) uyuyorlar. İşte bu da onlara tapınmalarıdır / ibadet etmeleridir." (Tirmizi - Sünen 5/278)

3 - Dinden Kopuş

Çağımızda Allah'ı birleyip O'na teslim olduklarını iddia eden

kimselerde şirkin değişik tür ve renklerini görüyoruz.

Şirk basamaklarından oluşan bir görünüm var önümüzde.

Bugünkü insanlar, "millet", "vatan", "halk" v.s. isimler altında değişik ilahlar türetmişlerdir.

Yaratıkların işinde Allah'a ortak koşulan birer ilah haline getirilen bu modern putların eski cahiliyyenin tapındığı putlardan tek farkı, mücessem olmayışlarıdır. Çünkü bu putlara da adaklar adanıp oğullar kurban edilmektedir.

Tıpkı eski çağ cahiliyyesinde olduğu gibi...

Yaygın bir gelenek olarak mabetlerde ilahlarına oğullar adayan eski cahiliyye gibi...

Aslında tüm insanlar Allah'ı rab olarak tanımaktadır. Tanımakta ama, bu düzmece ilahların emir ve arzularını tam bir kutsallıkla benimseyip Allah'ın emir ve kanunlarını hiç dinlemeden bir kenara atanlar da aynı insanlardır. Hem de Allah'ın emir ve kanunlarına muhalefet pahasına... Eğer modern cahiliyyenin tapındığı bu putlara ilah denilmezse, ilahlar daha nasıl olacak?

Şirk, daha nasıl olacak, ortakların çocuklardaki payı daha nasıl olacak?

"Allah, onların ortak koştuklarından elbette ki münezzehtir." (el-A'raf: 190)

Klasik cahiliyye, hiç kuşkusuz Allah'a karşı daha edepli idi. Çünkü o zamanın insanları, kurbanlıklarını, çocuklarını ve ürünlerini Allah'a daha da yakın olabilmek için ilahlarına sunuyorlardı. Yani çocuk, ürün ve hayvanlarından bu amaçla putlarına pay ayırıp şirke düşüyorlardı. Görülüyor ki klasik cahiliyyede en büyük olan gene Allah idi. Modern cahiliyye ise diğer ilahları Allah'tan üstün tutmaktadır. Çünkü bu ilahların emirlerini kutsal bilip Allah'ın emirlerini de bir kenara bırakmaktadır.

Eğer biz putperestliği sadece ilkel tipteki heykel ve klasik putlardan, insanların bunlara karşı sürdürdüğü alamet türü ibadetlerden ve Allah katında onları şefaatçi tanımaktan ibaret görürsek, kendi kendimizi aldatmış oluruz.

Aslında değişen tek şey, putperestlik ve putların şeklidir. Çünkü modern putperestlikte de alamet türü tapınmalar vardır. Tek fark bunlara yeni isimler takılmasıdır. Şirkin özellik ve gerçek niteliği ise, değişen şekil ve tapınmaların gerisinde varlığını sürdürmektedir. Bununla aldanmamak ve gerçeklerden sapmamak zorundayız. Yüce Allah, iffet, saygınlığı ve fazileti emrediyor. "Vatan" veya "üretim" ilahları ise, kadının açılıp saçılmasını, insanları eğlendirmesini - Budist Japonya'daki gibi - otellerde konuksever bir gayşe olarak çalışmasını emrediyor. Bu durumda emirlerine uyulan ilah kim?

Yüce Allah mı, yoksa bu düzmece ilahlar mı?

Yüce Allah, insanları birleştiren bağın "akide" olmasını emrediyor.

"Millet" veya "vatan" ilahları ise, akidenin toplumsal bağ olmaktan çıkarılıp onun yerine yurttaşlığın veya milliyetçiliğin temel olmasını emrediyor. Evet emirlerine uyulan ilah kim?

Yüce Allah mı?

Yoksa düzmece ilahlar mı?

Yüce Allah, kendi kanunlarının egemen olmasını istiyor. Ama herhangi bir kul veya halktan bir grup, buna "Hayır!" diyor. Kanun koyan kullar ve egemen olan da kendi icat ettikleri kanunlar ise, emirlerine uyulan kim?

Yüce Allah mı?

Yoksa düzmece ilahlar mı?

Hiç kuşkusuz bunlar, günümüzde tüm dünyada bulunan, şaşkın insanlığın iyice bildiği örneklerdir. Günümüzde egemen olan putperestliği, ilkel ve gözle görünen putların yerini alan kutsal putları olanca gerçeğiyle ortaya koyan örnekler Gerçek niteliği hiç değişmeyen şirk ve putperestliğin değişen şekillerine aldanmamak zorundayız.

İnsan akli - eğer kendisiyle pratik hayatın arasına engel konulmazsa - bu cahiliyeye kesinlikle rıza ve kabul göstermez. Ama şehvetler, keyfi arzular, azgınlık ve aldatmacalar bu insanı, bindört yüz sene sonra saptırıp tekrar cahiliyeye; ama modern bir cahiliyeye döndermiştir. Aciz yaratıklar olup hiç bir şey yaratamayan ve ne yandaşlarına ne de kendi kendilerine hiçbir yardımları dokunamayan (modern putları) Allah'a ortak koşmalarının nedeni budur.

"Onlar, birer yaratık olup da hiç bir şey yaratamayan, onlara da, kendi kendilerine de hiç bir yardım yapamayan (putları) şirk koşarlar ha!?" (el-A'raf: 191-192)

Hiç kuşkusuz bu insanlık, tekrar Kur'an'a muhatab olmaya muhtaçtır. Tıpkı dün muhtaç olduğu gibi...

Kendisini cahiliyeden kurtarıp İslâm'a götürecek, karanlıklardan aydınlığa çıkaracak, akıl ve kalbini bu modern putlardan; bu içine düştüğü yeni bataktan kurtaracak bir rehber...

Tıpkı bu dinin kendisini ilk kez kurtardığı gibi...

Yüreklerin tevhid gerçeğine inanmasının yolu budur.

Bu dünya üzerinde bilerek yaşamının yolu budur.

Çünkü gözünü ufuktaki biricik yıldızdan ayırmayanın yolunu şaşırması mümkün değildir.

Gücü, hayatı ve rızkı kimin verdiğini, yarar veya zararın kimden gelebileceğini, alma ve verme yetkisine kimin sahip olduğunu bilen bir insan, bu kaynaktan başkasına yönelmeyecektir.

Hayat yasalarını sadece bu kaynaktan alan, bu kaynağın kopmaz ipinden başkasına sarılmayan, onun gösterdiği hedeften gözünü ayırmadan yürüyen, bununla huzur duyan, sadece bir tek efendiye hizmet eden ve bu efendisini razı edecek işler yapıp, kızacağı bir iş

yapmaktan sakınan bir insanın yetenek ve gücü, bir noktada odaklaşacaktır.

Olanca güç ve yeteneklerini ortaya koyarak üretecektir. Çünkü ayakları yere sağlam basan bu insan, gözü göklerde, bir tek ilahtan emir beklemektedir:

"Allah, örnek olarak, çekişip duran ortakların elindeki köleyle, sadece bir kişiye ait olan köleyi veriyor. Bu ikisinin durumu aynı olur mu hiç? Allah'a hamd olsun; ama onların çoğu (gene de durumlarını) bilmiyorlar." (ez-Zumer: 29)

Burada Allah, müşrik ve muvvhid kimseleri, üzerinde birbiriyle çekişilen, arada kalan, her birinden ayrı emir ve görevler alan, şaşkınlığa düşüp yol bilmez yordam tanımaz hale gelen, yetenek ve gücü zedelenen, çelişik ve çekişmeli arzuları bir türlü razı edilemeyen efendilerin elindeki köleyle bir tek efendinin emrindeki, görevini ve kendisinden isteneni bilen, apaçık ve belirli bir yolda rahatça hareket edebilen köle örneğiyle tanıtmaktadır.

4 - Tebliğ ve Uyarı

"Bu Kur'an, insanlara tebliğ olunmak, kendisiyle uyarılmak, Allah'ın ortaksız bir tek ilah olduğunu bilmek için ve akıl sahiplerinin öğüt alması için indirilmiştir." (İbrahim: 32)

Demek ki, asıl amaç, tebliğ ve uyarıdır, insanların "Allah'ı, bir tek ilah" diye tanımasıdır. Allah'ın dini, hayat sisteminin dayanağıdır. Temel ilke budur.

Güdülen amaç, hiç şüphesiz soyut bir ilim değildir. Asıl istenen şey, insan hayatının bu ilmi temele dayanmasıdır. Yani amaç, sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğmek, itaat) etmektir. Çünkü kendisinden başka ibadete layık bir ilah yoktur.

"İlah", "rab" olmayı, yani hakimliği, efendiliği mutasarrıflığı, kanun koyuculuğu ve yönlendiriciliği hak eden, demektir.

Bu temele dayanan insan hayatı, kula kulluğa dayalı temellere; yani kulun kula egemenliği ve dindarlığına dayanan tüm hayat biçimleriyle kökünden çelişmektedir. Bu çelişki akide ve düşüncede söz konusu olduğu gibi, alamet türü ibadet ve adablarda, ahlâk ve davranışlarda, ölçü ve değer yargılarında, ekonomik ve siyasal yönetimlerde ve kısaca bireysel veya toplumsal tüm hayat alanlarında - aynı ölçüde - söz konusudur.

Ortaksız bir tek ilah inancı, dörtbaşı mamur bir hayat sisteminin esasıdır. Yani bu, vicdanlarda donup kalan mücerred bir inanç değildir. Akide, durağan tipte mücerred bir inanç çerçevesine sığmayacak kadar kapsamlıdır. Akidenin gelişen ve büyüyen sınırı, hayatın tüm alanlarını kapsayacak genişliktedir. İslâm'da egemenlik sorunu tüm yönleriyle akidevî bir sorundur. Aynı şekilde ahlâkî sorun da akidenin konusudur. Hayat sistemi kapsadığı tüm kıymet ve ahlakla

beraber, akidenin bir ürünüdür.

Bu hayat sistemi, kanuni ve siyasal şartları da aynı ölçüde kapsamaktadır.

Bu dinin akidevi hududunu (akideden asıl kastettiğini, kapsadığı alanı) ve "La ilahe illallah Muhammedun Resulullah" kelimelerinin (Allah'dan başka ibadete layık ilah olmadığına ve Muhammed (s.a.v)'in Allah'ın Kulu ve Rasulü olduğuna şahitlik etmenin) gerçek muhtevasını, ilgili olduğu geniş alan içinde bilip kavramadan, Kur'an'ı da anlayamayız. (içerdiği mesajları kavrayamayız.)

Sadece Allah'a tapınmak (kulluk yapmak, ibadet etmek) demek; sadece O'na tedeyyün yapmak (boyun eğmek, itaat etmek) demektir. Bunu (Bu durumun) sadece namaz anlarında değil, hayatımızın tümünde (hayatta karşılaşılan her mesele için) geçerli olduğunu bilip, kavrayıp kabullenmediğimiz sürece, Kur'an'ı da anlayamayacağız. (Kur'an'ın içerdiği mesajı kavrayamayacağız.)

Hz. İbrahim'in, "Beni ve çocuklarımı ibadetlerinden uzak tut" duasıyla reddettiği putlar, cahiliye çağı Araplarının düzedurdıkları ilkel putlardan ibaret değildir. Çeşitli devirlerdeki puta tapıcıların yonttukları taş veya ağaçlardan, kutsadıkları hayvan veya kuşlardan, ateş veya yıldızlardan, ruh veya hayaletlerden de ibaret değildir. Bu basit ve ilkel şekiller, hiç kuşkusuz Allah'a ortak koşma biçimlerinin tümü demek değildir. Başka bir deyişle Allah dışı varlıklara yapılan kulluğun tümü değildir.

Şirki, sadece bu ilkel biçimlerden ibaret saymak, müşrikliğin sonu gelmez diğer biçimlerini görmemizi önleyecektir. İnsanlığın sarıldığı modern şirk ve cahiliye türlerini doğru bir şekilde tanımamızı engelleyecektir. Bu bakımdan şirkin özelliğini ve putlarla ilişkisini, putun gerçek anlamını ve yeni türeme cahiliyyenin getirdiği modern şirk biçimlerini derinlemesine araştırmak zorundayız.

"La ilahe illallah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur.)" şهادetiyle çelişen müşriklik, tedeyyünün (boyun eğmenin, itaat etmenin) tüm hayat alanlarında sadece Allah'a ait olmadığı her yönetim ve her durumda mevcuttur.

Şirkin gerçekleşmesi için kişinin herhangi bir hayat meselesinde Allah'a, diğer konularda da Allah'tan başkasına tedeyyün etmesi (boyun eğmesi, itaat etmesi) kafidir. Çünkü alamet türü ibadetlerle yetinmek, dindarlığın pek çok biçiminden sadece biridir. Bugünkü insanlığın hayatında izlediğimiz somut örnekler, ruhların derinliklerinde kök salan müşrikliği daha net görmemizi sağlamaktadır.

Abdest, namaz, taharet, oruç, hac ve diğer ibadetlerde sadece ilahlık yönüyle kendisine inandığı Allah'a itaat edip de ekonomik, siyasal ve

toplumsal hayatında Allah'tan gelmeyen kanunlara sosyal ölçü ve değer yargılarında Allah yapısı olmayan düşünce ve kavramlara... Ahlak, adet, gelenek ve giyim konusunda kendisine tüm bunları - ilahi emir ve kanunlarla çelişmek pahasına - reva gören beşerî bazı rablara...

Evet Allah'ın ilâhlığına inandığı halde bu şeylere tedeyyün yapan (boyun eğen, itaat eden) bir kimse, aslında en belirgin anlamıyla şirk girmiş ve "La ilahe illallah - Muhammedeun Resulullah" şahitliğinin özüyle çelişmiştir.

Müşriklerin her zaman ve her yerde işleyebileceği şirk türleridir, bunlar. İşte günümüz insanının "malum şirk'e" girmez zannıyla kolayca benimsediği şirk budur. Putun, ilkel ve basit bir heykel şeklinde olması şart değildir. Putlar, tağutların arkalarına gizlendikleri belirli şekillerden başka ne ki?

Bu şekillerin gerisindeki tağutların asıl amacı, insanları köleleştirmektir. Putun adını kullanarak köleleştirmek...

Putun adıyla kendisine itaat ettirmek...

Put, hiç şüphesiz konuşamaz, işitemez ve göremez. Putların gerisinde onların adına konuşan; efsun ve nazarlık yapan kahinler bakıcılar ve yöneticiler vardır. Putun adına dilediğini söyleyen, kitleleri alçaltıp köleleştirmek için konuşan, asıl bu kimselerdir.

Nerede ve hangi zamanda olursa olsun kahin veya idarecilerin gölgesine sığınıp konuştukları kavramlar bulunuyor ve Allah'ın izin vermediği kanunlar, yetkiler, işler ve ölçüler bu tür kavramların adına konuluyorsa; putlaştırma meydana gelmiş demektir.

Yani bu kavramlar; hem özellik ve gerçek nitelikleri, hem de işlevleri yönünden putlaşmış demektir.

Yani insanlardan - Allah'ı bırakma pahasına - uyulması, izlenmesi ve yolunda mal, can, evlad, ahlak ve namusun feda edilmesi istenecek ölçüde kutsanan "millet", "vatan", "halk" veya "sınıf" ilah durumuna geçen birer puta dönüşmüş demektir. Çünkü Allah'ın şeriatıyla, kanun ve buyruklarıyla bu bayraklaştırılan putlar çeliştiği zaman Allah'ın değil, bu düzmece putların iradesine uyulmaktadır.

Yani Allah'ın şeriat, kanun, emir ve direktifleri bir kenara atılıp onun yerine bu putların; daha ince ve yerinde bir ifadeyle; bu putların gerisindeki tağutların iradesi yürürlüğe girmektedir.

İşte Allah'ı bırakıp putlara tapınmak budur.

Putun, ille de bir taş veya tahta parçası olması şart değildir. Herhangi bir doktrin veya bayraklaştırılan bir kavram da put olabilir.

İslâm Dini, sadece taştan veya tahtadan putları yıkmak için gelmemiştir. Peygamberler kervanının bunca sıkı çalışması, katlandıkları bunca fedakârlıklar, çektikleri bunca acı ve işkenceler; sadece taş veya tahta putları yıkmak için değildi.

İslâm'ın geliş nedeni, her şeyde ve her konuda sadece Allah'a

tedeyyün (boyun eğmek, itaat) etmektir.

Tüm biçim ve nitelikleriyle Allah'tan başkasına tedeyyün (boyun eğmeyi, itaat) etmeyi ortadan kaldırmaktır.

Kurulu düzen ve sistemlerin niteliğini tanıyabilmek için biçim ve konumları tüm boyut ve süreçleriyle izlemek gerekiyor. Tevhidin mi, yoksa şirkin mi egemen olduğunu; sadece Allah'a mı, yoksa çeşit çeşit tağut, rab ve putlara mı itaat edildiğini ancak bundan sonra tesbit edebiliriz.

Diliyle "La ilahe illallah Muhammedun Resulullah" şهادetini getirdikten sonra alamet türü ibadetlerde, taharette, evlenmede, boşanma ve miras hukukunda Allah'a, bunun dışındaki konulardaysa Allah'tan başkasına itaat eden kimseler, eğer bu halleriyle kendilerini "Allah'ın dininden" sanıyorlarsa uyanmak zorundadırlar.

Bu daracık çerçevenin dışında, çoğunluğuyla ilahî şeriatle açıkça çelişen kanunlara, yani Allah'ın asla izin vermediği kanunlara itaat eden, canlarını, mallarını, namuslarını ve ahlaklarını isteseler de istemeseler de modern putların arzuları uğruna feda eden bu kimselerin uyanması gerekiyor.

Çünkü putların arzusuyla çelişen her tür namus, ahlak ve dini değerleri bir kenara atarak, yani Allah'ın emirlerini çiğneyerek bu putların emirlerini uyguladıkları halde kendilerini müslüman ve Allah'ın dininden sayan bu kimselerin durumu budur.

İşte bu kimselere düşen şey, içinde bulundukları bu büyük şirkten çıkıp kurtulmaktır, Allah'ın dini, hiç kuşkusuz dünyanın doğu ve batısında kendilerini müslüman sayan kimselerin düşündüğü gibi bir eğlence ve şaka değildir.

Allah'ın dini, mükemmel bir hayat nizamıdır. Günlük hayatın tüm parça ve ayrıntılarını içine alan bir nizam..

Günlük hayatın temel ve ana çizgilerine ek olarak tüm parça ve ayrıntılarında sadece Allah'a itaat edilen bir nizam...

Çünkü o, Allah'ın dinidir. O, Allah'ın hiç bir insandan başkasını kabul etmediği İslâm' dır.

Allah'a şirk koşmak, Allah'ın ilahlığına başkalarını katmaktan ibaret değildir. Çünkü Allah'la beraber başka rableri hakem kılmak da şirktir. Şurası kesin ki, putperestlik; taş veya tahtadan yontulmuş put tapıcılığından çok, bu putlarla aynı nüfuz hakkına sahip kılınan modern kavramlarda söz konusudur.

Her ülkede yaşayan insanlar bir düşünsünler. Acaba hayatlarının en üstün makamı kimindir?

Tam tedeyyün (boyun eğmek, itaat) kime yapılmaktadır?

İtaat, tabiiyyet ve bağlılık kimedir?

İşte eğer tüm bunlar Allah'a aitse, o insanlar Allah'ın dinindendirler.

Yok eğer bunlar - ya ortaklı veya tamamen - Allah'tan başkasına aitse o insanlar da Allah'ın dininden değildir. Yani o insanlar, put ve

tağutların dinindendirler. Bundan da Allah'a sığınıyoruz...
"Bu Kur'an, insanlara tebliğ olunmak, kendisiyle uyarılmak, Allah'ın ortaksız bir tek ilah olduğunu bilmek için ve akıl sahiplerinin akıllanması için indirilmiştir." (İbrahim: 32)

5 - Din ve Tağut

Tağut, tuğyandan (yani azmaktan) türeyen bir kelimedir. Tıpkı "melekût, azamût ve rahamût" kelimelerindeki gibi çokluk ve mübalağa ifade etmektedir. Azgınlaşan ve haddini aşan her şey ve herkes tağuttur.

Tağuta kulluk etmekten kaçınan kimseler, Allah'tan başkasına hiç bir şekilde ibadet etmeyenlerdir. Rablerine yönelenlerdir. Rablerine dönüp, sadece O'nun için tapınma (kulluk etme) konumuna geçen kimselerdir.

"Tağuta tapınmaktan kaçınıp Allah'a yönelen kimselere müjde vardır. Sen de söz dinleyip en güzeline uyan kullarımı müjdele. Allah'ın hidayete erdirdiği kimseler onlardır. Akıl sahibi olanlar da onlardır." (ez-Zümer: 17)

Hiç kuşkusuz Allah'ın egemenlik ve şeriatine dayanmayan tüm iktidar ve otoriteler tağuttur.

Hakka yönelik her düşmanlık da tağuttur.

Allah'ın egemenlik, ilahlık ve hakimiyetine saldırmak; düşmanlığın en iğrenci ve azgınlığın en şiddetlisidir. Bu durum ise tam anlamı ve net ifadesiyle tağutluktur.

Kitab ehli olanlar, bilgin ve rahiplerinin şahsına değil onların koydukları kanunlara uyup tapınıyorlardı. Allah'ın onları müşrik diye anmasının nedeni buydu:

"Onlar Allah'ı bırakarak bilgin ve rahiplerini rabler edindiler." (et-Tevbe: 31)

Demek ki, kitap ehli olanlar da tağuta yani hak saldırganı, azgın otoritelere tapınmışlardır. Bu tapınmada secde ve rüku yoktu, ama itaat ve tabiiyet anlamındaki ibadet vardı. Kişiyi Allah'ın kulluğundan ve Allah'ın dininden çıkaran bir ibadet...

Alemlerin Rabbi Allah'ın dinine davetin sadece bir tek anlamı vardır. O da Tağutlaşmış insanların elindeki egemenliği, tekrar Allah'a; yani asıl sahibine iade etmektir. Ama bu davet, yani Allah'ın dinine davet yapılıncaya tağutların suçlaması hazırdır:

"Bunlar yeryüzünü fesada veriyor" yahut bugünkü cahiliyenin bütün davetlere taktığı isimler;

"Bu, bir hükümet darbesi teşebbüsüdür."

"Musa dedi ki: Ey Firavn, ben Alemlerin Rabbinin elçisiyim..." (el-Araf: 104)

"Firavn kavminin kafir önderleri dediler ki: (Ey Firavn!) Sen Musa ve kavminin, yeryüzünü fesada verip seni ve ilahlarını bırakmalarına izin

mi vereceksin?" (el-A'raf: 127)

Cahiliyyenin hakimiyet düzeni, bir kulun tüm kullara rablik etmesi esasına dayanmaktadır.

Alemlerin Rabbine davet ise, tüm kullara yaratanın, rablik etmesi esasına dayanır.

Alemlerin Rabbine inanarak Yüce Allah'a teslim olup rabliği ve rububiyet özelliklerini gasbeden temelsiz tağutun uşaklığını bıraktıklarını söyleyen sihirbazlar, hiç kuşkusuz kendileriyle tağutun arasındaki kavganın bir inanç kavgası olduğunu biliyorlardı. Çünkü bu inanç, tağutların egemenliğini tehdit ediyordu. Bunun için de bu inanç sahibi kimselerin Alemlerin Rabbinden başkasına tapınmayacaklarını (kulluk yapmayacaklarını) ilan etmeleri yeterliydi. Hatta Allah'ın, Alemlerin Rabbi olduğunu ilan etmeleri bile yeterliydi.

İşte "Halkı yurtlarından çıkarmak için plan hazırladınız" suçlamasını yapan Firavn'a böyle cevap vermelerinin nedeni, buydu. Aslında Firavn'un bu suçlamasıyla modern cahiliyedeki tağutların suçlaması arasında bir fark yoktur. Çünkü gerçek manasıyla Allah'ın, Alemlerin Rabbi olduğunu söyleyen kimselere "hükümeti devirmeye çalışıyor" diyorlar. Bu tüm islah davetçilerine müfsid tağutların verdiği geleneksel cevaptır.

"Onun dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünü fesada vermesinden korkarım." (Gafir: 26)

İğrenç batıl, güzelim hak davayı hep bu kelimelerle karşılıyor, değil mi?

Huzur vadeden iman davetine karşı hep böyle uyarıyorlar insanları, değil mi?

Evet bu, tağutların vazgeçilmez mantığıdır. İyilik-azgınlık, iman-küfür ve hakla batılın savaşı nerede ve ne zaman görülürse başvuru olan değişmez mantık budur. İbret almaya çağrılan; ama ibret alacağına günah işleme gururuyla ortaya çıkan ve samimi öğütleri:

"Size kendi görüşümden başka bir görüş tavsiye etmem ve ben doğru yoldan başkasını size göstermem." (Gafir: 29) diyerek karşılayan her tağutun anlayışıdır.

Demek öyleymiş! Tağutlar, doğru, yararlı ve iyi olandan başkasını düşünmezmiş!..

Acaba bu tağutlar, yanıldıklarını, bir kimsenin zannetmesini bile affediyorlar mı?

Kendi görüşlerinden başka doğru görüşlerin de olabileceğini kabul ediyorlar mı?

Asla!..

Yoksa niye tağut olsunlar ki?

Hakka karşı direnen tağut batılından asla vazgeçmez. Alemlerin Rabbine yapılan daveti asla rahat bırakmaz. Çünkü o, kesinlikle biliyor ki bu davet, kendisine karşı açılan bir savaştır. Egemenliğine dayanak

olan kanunları kökünden reddeden bir savaştır.

Bu bakımdan bir tağutun, "La ilahe illallah" veya "Alemlerin Rabbi Allah'tır" ilanına müsaade etmesi mümkün değildir.

Ama eğer bu kelimeler gerçek anlamını kaybedip muhtevasız ve mücerred birer kelime haline dönüşmüşse buna karışmaz.

Çünkü bu kelime bu haliyle ona hiç bir sıkıntı vermez. Onu ilgilendirmez. Yok eğer bir grup insan bu kelimeleri gerçek anlamlarıyla yüklenmişse tağut o zaman duruma el atar.

Çünkü Allah'a şeriatinden kopuk bir hakimiyet sürdüren ve insanları Allah'a yöneltmekten uzak tutarak kendi iktidarına kul yapan tağut; bu insan grubuna mümkün değil tahammül etmez.

Batıl, çoğu kere yeni davetin gerisinde gizli bir takım oyunların bulunduğu sanır. Herşeyin içyüzünü bilen büyük alimler olarak yeni davetin gerisindeki gizli güçleri sadece kendilerinin anlayabileceğini zanneder batılın adamları:

"Kâfir önderler (toplantıdan) çıktıktan sonra birbirlerine; "yürüyün ve ilahlarınıza tapınmağa (kulluk etmeye) devamı edin," dediler. Bu, hiç şüphesiz bizden istenen bir şeydir." (Sad: 6)

Yani davet olunan bu şey, din değildir, inanç değildir, diyorlar. Bu, olsa olsa başka bir şeydir. Bu davetin arkasında (gizli tutularak) istenen bir şey...

Halkın bunu erbabına bırakması, tuzak ve gizli planları anlamada uzmanlaşan kimselere havale etmesi gereken bir şey...

Halk, geleneksel işine ve bilinen ilahlarına yönelsin de bu yeni planların içyüzüyle uğraşmasın...

Nasıl olsa bu işi bilen, karşı durmasını beceren uzmanlar vardır...

Halk buna inansın... Diyorlar.

Doğrusu müstekbirler uyanıktır. Çıkarlarını, inançlarını ve düzmece ilahlarını korumasını biliyorlar.

Bu, tağutların sık sık başvurdukları geleneksel yöntemdir. Amaçları, halkın gerçekleri araştırmaması, kamu işleriyle ilgilenmemesi ve önem arzeden gerçekleri düşünmeden yaşamasıdır.

Çünkü kitlelerin gerçeklerle yüz yüze gelmesi, tağutlar için de tehlikelidir. Müstekbirler için de tehlikelidir.

Kitleleri batıl inançların batağına sürmekle yaşayabilen tağutlar, halkın bu batılları Öğrenmesini elbette ki istemezler.

Ama bastıkları yerin sarsılmaya başladığını gördükleri zaman ise, yumuşama yoluna başvururlar. Şiddetin kâr etmediğini gördükten sonraki bir yumuşama...

"(Firavn) etrafındaki ileri gelenlere; "Bu adam, hiç şüphesiz bilgin bir sihirbazdır. Maksudı, yaptığı sihirle sizi yurdunuzdan çıkarmaktır.

Söyleyin görüşünüz nedir?" (eş-Şuara: 35)

Bir tağut, ne zamandan beri yordakçılarından görüş istemiş ki?

Kendisine secde edenlerin görüşü!!

Aslında bu, tağutların geleneksel kaypaklığıdır. Ayakları altında ezdikleri halkın görüşü ha!!

Tağutların keyfi istibdatları altındaki insanların konuşmuş olmak için görüş bildirmesinden başka bir şey mi ki bu?!

Neden?

Çünkü durum, tehlikeli bir hal almıştır. Bundan sonra mı?

Onlar gene aynı zorba, aynı müstebid ve aynı zalimlerdir.

Allah, Alemlerin Rabbidir. Bu, başlı başına insanın kurtuluş ilanı demektir. Allah'tan başkasına kulluktan, itaattan, bağlılıktan ve boyun eğmişlikten kurtuluş...

Beşeri kanunlardan kurtuluş...

Beşerin heva - hevesinden kurtuluş...

Beşerin geleneklerinden ve egemenliğinden kurtuluş...

Allah, Alemlerin Rabbidir.

Hem bu ilan, hem de Allah'tan başkasına kulluk bir arada bulunamaz.

Hem bu ilan, hem de kendi katından kanunlar çıkaranların iktidarı bir arada barınamaz.

Beşer yapısı kanunlara, yani Allah'ın ki dışında bir rabliğe, boyun eğdikleri halde kendilerini müslüman sanan kimseler, hayal dünyasında yaşamaktadırlar. Bir an için bile olsa müslüman olduklarını sanmaları, sadece bir vehimdir. Hakimleri Allah'tan başkasıyken, kanunları Allah'ın şeriatı değilken bir an için bile olsa Allah'ın dininden olamazlar. Onlar, olsa olsa kendilerine hükmedenin dinindendirler...

Allah'ın değil, kralın dinindendirler.

Tağut, bu davanın kendisi için tehlikeli olduğunu elbette ki, bilmektedir.

Arap insanı, Hz. Peygamber (s.a.s)'in halkı "La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur ve Muhammed (s.a.v) Allah'ın Kulu ve Rasulüdür.) " şahidliğine davet ettiğini işitince fitrî anlayış ve zekasıyla:

"Bu, kralların hoşlanmadığı bir iştir" demiştir.

Başka bir Arap insanı da gene aynı fitrat ve zekayla:

"Öyleyse Arap olan da olmayan da seninle savaşacaktır" demiştir.

Hiç kuşkusuz bu her iki Arap insanı da kendi dilinin muhtevasını biliyordu. Şehadet kelimelerinin Arap olsun olmasın Allah'ın şeriatıyla hükmetmeyen kimselere karşı bir inkılâb olduğunu biliyordu. Arap insanı, bu kelimelerin ciddiyetini hiç kuşkusuz biliyordu. Çünkü onlar, dillerinin ifade ettiği manaları çok iyi anlıyorlardı.

Şurası kesindir ki, şehadet kelimesiyle Allah'ın şeriatı dışındaki hükmün, yani Allahla beraber başka ilahların bir kalbde veya bir yerde aynı anda barınamayacağını her Arap biliyordu.

Yani onlar, şehadet kelimelerini, bugün kendisine "müslümanım" diyen kimselerin şu bozuk ve niteliksiz anlayışları gibi anlamıyorlardı.

İnsanların Allah'tan başkasına tapınması, gönüllerde zillet doğuran hayatı da zulüm ve azgınlığa veren bir şeydir. Oysa ki Yüce Allah insanların başı dik olmasını hayatın da hak ve adaletle geçmesini dilemiştir.

Çünkü insanların emeği, yeryüzü rablerinin ilahlaştırılması uğrunda boşu boşuna harcanıp gidiyor.

Bir kere sahte ilahlar, yanlarından sazı, cazı, davul ve borazanları eksik etmezler.

Küçüklüklerini, bayağılık ve zavallılıklarını etraflarındaki borazanlarla kapatmak istiyorlar.

Gerçek rablermiş gibi kendilerini göstermek istiyorlar. İnsanları bu iş için kullanıyorlar. Bu zavallı ve sıradan yaratıkların gerçek rab olmaları mümkün olmadığı için etraflarındaki insanlar hep yorgun - argın kalıyorlar. Sürekli tasaların içindedirler. Çünkü gece - gündüz borazanlık yapıyorlar, işleri - güçleri tağutların üzerine dikkat çekmektir. Tağutu büyütme için övgüler düzüyor, destanlar üretiyor, borazanlık yapıyor, def ve zurnalar çalıyorlar.

Böylece bunca insan emeği boşuna akıp gidiyor. Hayat için gerekli olan verimli bir üretim gücü olacağına, böylesine güdük, hayırsız ve tasa dolu bir uğraş içinde eriyip tükeniyor.

Yüce Allah, hiç şüphesiz yarattığı insanın karakterini ve gücünün sınırlarını da bilmektedir. Tüm insanlık için gönderdiği dinde herkese kolaylık sağlayacak kurallar koymuştur. Eğer işlere ciddiyetle sarılmak varsa, fitrat bozulmamışsa ve kul itaat etmeye niyet etmişse, üstesinden gelemeyeceği görev kalmaz. Sapıtmadan ve horlanmadan görevini yapar. Bu hakikati kavramanın büyük ve kendisine has bir önemi vardır. Tağutların yönlendirdiği yıkıcı propagandalar karşısında bu hakikatin iyice bilinmesi gerekiyor. Çünkü tağutlar durmadan çöküşe, hayvanlaşmaya ve çamurda boğuşmaya yöneltirler. Tıpkı solucanların yaşadığı bir hayat gibi...

Çünkü tağutlara göre bu, insan realitesinin bir gereğidir. İnsanın tabiat ve fıtratı böyledir. Yetenekleri bu kadardır. Din ise, ideler aleminin bir davasıdır. Dünyada bir varlık oluşturmak için gelmemiştir. Dinin her emri yerine getirilmeye kalkışılırsa bunu bin kişi bir araya gelse bile başaramaz. Ama bu iddiaların tümü yalandır. İkincisi aldatmacadır. Üçüncüsü olarak da cahilce sözlerdir.

Çünkü bu tağutlar, insanı anlayamaz. Kendisini var eden ve bu dinin kurallarıyla yükümlü tutan yaratıcısı kadar - mümkün değil - bilemez. Çünkü bilen O'dur. Noksanlıklardan münezzehe olan Allah; bu dinin normal bir insanın gücü dahilinde olduğunu bilmektedir.

Sonra bu din seçkin ve dahi azınlıklar için gönderilmemiştir. Bu din, - sıradan bir insan için bile - bir azim, bir samimi niyet ve bir başlangıç noktasıdır sadece. Eğer bunlar varsa, Allah'ın, amel kimseler için hazırladığı nimetler de vardır:

"Eğer onlar, öğütlendikleri şeyleri yapsalar, hiç şüphesiz kendileri için daha iyi ve daha sarsılmazca olur. O takdirde de onlara kendi katımızdan büyük bir mükafat veririz. Ve onları dosdoğru bir yola koruz." (en-Nisa: 66-68)

Başlangıç yapıldı mı, bunu hiç şüphesiz Yüce Allah'ın yardımı izler. Bunu da yola devam etme kararlılığını, daha sonra büyük mükafat ve en son da dosdoğru bir yola girme takip eder. Allah, elbette ki doğruyu söylemiştir.

6 - Bu Dinin Tabiatı

Sürekli olarak ortalıkta dolaşan yalancı bir kuşku ve sitemkâr bir arayış vardır. Niye ey Rab?

Hak niye yaralı, batıl niye başarılı?

Hak ehli niye belâda, batıl ehli niye kurtuluyor?

Hak-batıl kavgasında hak niye mağlup, batıl niye galip?

Ganimetler niye batılın. Galip olması gereken hak değil midir?

Batılın bu baskınlığı neden?

Batılın bu kavgada başarılı çıkması neden?

Hele de bu, gönüllerin sarsılıp fitneye uğramasına neden olurken?..

Uhud savaşında müslümanların hayret ve dehşetle; "Bu da nereden geldi?.." demesi, fiilen gerçekleşmiş bir olaydır...

Yüce Allah ise yorgun gönüllere huzur veren, bu yönden akla gelebilecek kötü düşünceleri gideren bir cevap veriyordu. Kanununu, kaderini ve tedbirini açıklıyordu. Düne, bugüne ve yarına yetecek bir cevaptı bu...

Batılın bir savaştan galip çıkıp belirli bir süre daha şişmeye devam etmesi, hiç şüphesiz Allah'ın onu kendi halinde bırakması demek değildir. Bu, batılın yenilmez nitelikte bir güç olması veya hakka kesin bir zarar vermesi demek de değildir. Hakkın her hangi bir savaşta belaya uğrayıp belirli bir süre zayıf kalması da, Allah'ın onu bırakıp unuttuğu veya onu yıkıp ortadan kaldırmak için batıla terkettiği anlamına gelmez. Hayır!

Bu, olsa olsa bir hikmet ve tedbirin gereğidir. Çünkü Allah, batıla mühlet veriyor. Yolun sonuna gitmesi, suçların en iğrencini işlemesi, günahların en ağırını işlemesi ve en şiddetli azabı hakketmesi içindir bu mühlet...

Hakkın da sınavdan geçmesi içindir...

İyiyle kötünün ayrılması, zorluklardan yılmadan yola devam eden kimselerin büyük mükafatlara erişmesidir bu sınavın amacı...

Şu halde bu sınav, hak namına bir kazanç, batıl namına da bir zarardır. Yani karşılıklı olarak artan bir kazanç ve zarar...

Bir kavga ki, Allah dilemiştir asıl davasının böyle olmasını...

Hak düşmanlarını - ilâhî azaba uğramadan - nimetler içinde yüzerken, zahiren de olsa güç, iktidar ve makamları ellerinde bulundururken

görmek, bazı gönüllerde kuşkular meydana getirip fitneye düşmeye neden olabilir. Sonra bu kuşku ve fitne etrafta bulunan kimselere de bulaşabilir. Kalb ve akıllarda gezinen bu tür kuşkular yüzünden zayıf inançlı kimseler, Allah hakkında cahiliye zanlarına benzer hak dışı zanlara kapılırlar. Allah'ın hak ve batıl savaşına karışmadığını, hakkı batılın pençesine bıraktığını veya hakkın zaferiyle ilgilenmediğini sanırlar. Yahut batılın hak olduğu zannına kapılırlar. Yoksa derler kendi kendilerine:

"Allah, batılın büyümesine, yayılıp zafer kazanmasına ne diye karışmıyor?"

Ya da sanırlar ki, dünyadayken hakkı yenmek batılın özelliğidir. Hakkın ise, zafer kazanmak özelliği yoktur. Sonra sanırlar ki Allah, bu zalim, tağut, müfsit ve batıl perestlerin azgınlığına, fitne ve küfür yaymalarına izin veriyor. Çünkü yaptıklarının kendilerine kaldığını zanneden bu azgınlar, herşeyin kendilerinden yana işlediğine, kendilerini durduracak hiç bir gücün bulunmadığına inanıyorlar.

Gerçekte tüm bunlar boş kuruntulardır. Allah hakkında haksız zanlar beslemektir. Çünkü gerçek böyle değildir.

Bakın Yüce Allah, kafirleri, bu tür zanlar beslemekten sakındırıyor.

Eğer Allah, direne durdukları küfür yüzünden onları hemen kapıvermiyorsa, eğer onlara belirli bir süre oyalanıp eğlenecekleri bir dünyalık hisse veriyorsa, eğer onları böyle bir sınavdan geçiriyorsa bu, sadece bir imtihandır. Kendilerine hazırlanmış sağlam bir tuzaktır. Onları yavaş yavaş kapmak için verilmiş bir mühlettir:

"Kâfirler, onlara verdiğimiz mühleti, kendileri için hayırlı sanmasınlar. Biz, hiç şüphesiz daha da günah işlemeleri için onlara mühlet veriyoruz." (Al-i İmran: 178)

Demek ki, Allah'tan gelen bu bela (deneyim), bir nimettir. Allah'ın, ancak hayır dilediği kimselere vereceği nimet...

Eğer Allah, kendi dostlarına bir musibet vermişse, hiç kuşkusuz onlara hayır dilemiştir. Başa gelen bu musibet, dostlarının davranışından doğmuş olsa bile gene de bir hikmet, bir lütuf ve tedbir var, demektir. Gaybani bir hikmet, ince bir tedbir ve mü'min dostlarına bir lütuf... İşte böyle...

Gönüller huzura ve ruhlar sükunete kavuşuyor. İslâm'ın açık, şaşmaz ve dosdoğru düşüncesinin gereği olan temel gerçekler yerine oturuyor.

Yüce Allah'ın mü'minleri; saflarına karışan münafıklardan ayırması, sonsuz hikmetinin ve mü'minlere minnetinin bir gereğidir. Kötüyle iyiyi birbirinden ayırd etmek için onları, kendi düşünce ve davranışlarının sonuçlarıyla sınavdan geçirmesinin nedeni budur...

"Allah, mü'minleri elbette ki üzerinde bulunduğunuz karmaşık halde bırakacak değildir. Ta ki, kötüyle iyi (münafıkla mü'min) birbirinden ayırdedilsin." (Ali İmran: 179)

Yüce Allah, hiç şüphesiz müslümanların saffını münafıklarla karışık bir halde bırakmayacaktır. Kalblerine imanın kokusu ve İslâm'ın diriliği girmedeği halde zahiren müslüman olduklarını söyleyen münafıkları tanıtip "iman" iddiasının arkasına sığınarak aralarına karışmalarını önleyecektir.

Allah'ın İslâm ümmetinden istediği şey, evrensel ve büyük bir görevin yerine getirilmesidir. Mükemmel ilahi nizamın yüklenmesi; yeryüzündeki küfür vakasının değiştirilip yepyeni ve eşsiz bir düzenin kurulmasıdır. Bu büyük görevin gereğidir soyutlanma, arınmışlık, bağlılık ve belirginlik...

Gereğidir saffında boşluk, yapısında çürüklük bulunmamak...

İşte tüm bunlar müslüman saffın uyanık olmasını gerektirmektedir.

Çünkü bu saffın kötülükten arınması şarttır. Çürük taşları düşürmek için bir baskının uygulanması şarttır. Yabancı ve yaramaz unsurların ortaya çıkması şarttır.

Bundan dolayı Kur'an-ı Kerim, bu dinin metodunu çizip dava adamlarının izleyeceği yolu belirlemektedir:

1. İnsanlık hayatının ilahi nizamı olan bu dinin özelliği ve hayatla uygulanma yönteminde bilinmesi gereken; ama çoğu kez göz ardı edilen veya hemen anlaşılmayan temel bir gerçek vardır. Bu gerçeğin anlaşılmaması veya unutulması korkunç bir yanlışlığa neden oluyor. Yani bu dine yaklaşımda, gerçek yapısında, insanlık hayatındaki tarihsel realitesinde, dün, bugün, ve yarınki işleyişinde yapılan bir bakış hatası...

Bazılarımız diyor ki:

"Madem ki bu din ilahi bir hayat sistemidir; olağanüstü bir sihirbazlık yöntemiyle insanlık hayatına girmelidir."

Yani insanın doğal özelliği ve fitri gücünü bir kenara atıyorlar. İnsanın maddî şartlarını göz ardı ediyorlar. Bu şartlar hangi kalkınma aşamasından geçmiş ve hangi ortamın ürünüdür, buna bakmıyorlar.

Ama böyle bir yöntemle hayata geçtiğini de göremiyorlar. Çünkü İslâm, insanın güç ve pratik hayat şartları dahilinde gelir. İnsanla etkileşim içinde bulunan bu güç ve bu pratik şartlar zamanla belirli ve açık kalıplara girerler. Halkın uyumu oranında etkilerini de gösterirler bu arada. Kimi dönemlerde ise bu etkileşimin sonucu tersine olabilir.

Bu durumda ise dinin sesine kulak vermeyen veya dosdoğru bir şekilde yola girmeyi düşünmeyen insan, alçaldıkça alçalır arzu ve şehvetlerin cazibesine kapılıp gider.

İşte "Allah'tan gelmiştir" diye bu dinin olağandışı yollarla çalıştığını görmeyince, bazılarımız hiç ummadıkları bir hayal kırıklığına uğruyorlar...

Yahut İslâm hayat nizamının ciddiye ve pratikliğine güvenlerini kaybediyorlar. Yahut da dinden - mutlaka - bir kuşku duymaya başlıyorlar. Bu zincirleme hataların kaynaklandığı asıl hata ise; bu

dinin tabiatını ve geliş yöntemini tanımamaktır. Veya bu basit ve temel gerçeği unutmaktır.

Bu din, insan hayatı için gelen bir sistemdir. Bu sistemin hayata geçip (iktidar olması), insanın gücü nisbetinde çalışmasıyla mümkündür. İşe başlama noktası; fiilen üzerinde bulunulan maddî hayat pratiğidir. Bu yürüyüş, yolun sonuna değin insanın normal güç ve çabası dahilinde devam eder. En son varabilecekleri yere, kendi güç ve çabasıyla varır. Bu dinin en belirgin özelliği, insanın fıtratını, güç sınırını ve maddi hayat şartlarını hiç bir zaman hiç bir tasarıda ve hiç bir harekette göz ardı etmemesidir. Bir diğer özelliği de insanı hiç bir beşeri sistemde asla erişemeyeceği doruklara yükseltmesidir. Nitekim bazı dönemlerde bu durum fiilen gerçekleşmiştir. Demek ki bu sistem, ciddi bir çalışmayla tekrar hayata geçebilir. Çünkü bunun gerçekleştirilmesini engelleyecek hiçbir neden yoktur.

Ne var ki, tüm hata bu dinin tabiatını anlamamaktan veya unutmaktan doğuyor. Beşer realitesine dayanmayan, fıtratla çelişen ve insanı fıtratından, arzularından, yeteneklerinden, realitesinden ve gücünden soyutlayan "olağanüstü" halleri beklemekten doğuyor.

"Bu din, Allah katından değil midir?"

Hiç bir şeyin aciz bırakamayacağı Kadir Kuvvet'in dini değil midir?

Öyleyse neden sadece beşer gücü hududunda kalıyor?

Neden hayata geçmek için beşer çabasına gerek duyuyor?

Sonra neden hep yenmiyor?

Neden yandaşları daima kazanmıyor?

Neden şehvetlere, arzulara ve maddî hayat pratiğine - zaman zaman - yenik düşüyor?

Tüm bunlar, dinin temel ve sade gerçeğini kavrayamamaktan yahut göz ardı etmekten ileri gelen soru ve kuşkulardır. Söz konusu olan da budur.

Yüce Allah hiç şüphesiz insanın fıtratını değiştirmeye kadirdir. Bu dinle veya başka bir yolla bu değişikliği muhakkak ki gerçekleştirebilir. İnsanı daha ilk başta başka bir fıtrat üzere de yaratabilirdi. Ama O, insanı bu fıtratıyla yaratmayı dilemiştir.

Hidayetin; ilgi gösterme, emek ve bilginin bir ürünü olmasını dilemiştir.

Fıtratının sürekli çalışır durumda olmasını, değişmemesini, erimemesini ve işlevsiz kalmamasını dilemiştir. Hayat için koyduğu sistemin, insan çabasıyla, insanın normal gücüyle gerçekleşmesini dilemiştir. İnsanın normal yaşam şartlarına göre harcayacağı çaba nisbetinde başarıya ulaşmasını dilemiştir. Bu bakımdan yaratıklarından hiç bir kimse;

"Allah, ne diye bunu dilemiştir." diye bir soru soramaz.

Çünkü yaratıklarından hiç kimse ilah olamaz. Sınırsız bilgi sahibi olamaz. Kainatın temel düzenini, bu düzenin varlık alemindeki

canlılarla ilişkisini ve canlıların yaratılışını kendisine özgü bir tasarımla ötelere yöneten gaybani hikmetleri kendi bilgisiyle kavrayamaz... Şu halde bu konuda "Niçin?" sorusunu ne ciddi bir mü'min ve hatta ne de ciddi bir dinsiz sorabilir.

Mü'min sormaz; çünkü kalbini, niteliklerini ve varoluş nedenini bilen Rabbine karşı fazlasıyla edeptir. Beşer kavrayışının bu alanda çalışamayacağını çok iyi bildiği için sormaz.

Bu soruyu bir kafir de sormaz; çünkü o peşinen Allah'ı reddetmektedir. Zaten eğer kafir Allah'ın ilahlığını kabullenseydi, tüm bunların Onun işi ve ilahlığının vazgeçilmez gerekleri olduğunu da kabullenirdi.

Öyleyse bu soruyu; ya ciddiyetsiz ve kaypak kimseler, ya da ilahlığın gerçek özelliğini bilmeyen kimseler sorabilir.

Bir kere ne dediğini bilmeyen kaypak kişiler, ne ciddi mü'min olabilirler, ne de ciddi dinsiz olabilirler.

Bu nedenle onları ciddiye alıp tartışmaya girmek doğru değildir.

"İlahlığın" gerçeğini bilmeyen kimselere gelince...

Bu cahil kimselere karşı takınılacak tavır; doğrudan doğruya bir cevap vermek değildir. Çare, bu kimselere ilahlığın hakikatini anlatmaktır.

Bunun sonucunda o kimse ya her şeyi kabullenip inanacak, ya da inkâr edip dinsizliği seçecektir. Tartışma da böylece bitecektir. Çünkü başka türlü olursa, polemiğe girilecektir.

Sonuç olarak Allah'ın hiç bir yaratığı, Allah'a:

"insanı ne diye bu fıtratla yaratmayı diledin?" diye kendisine sormaz.

"Ne diye bu fıtratı böyle işler halde; böyle değişmez, işlevsiz kalmaz ve yok olmaz bir nitelikte irade ettin? Ne diye hayat nizamını, beşerin çaba ve normal gücüyle gerçekleştirebilir bir özellikte diledin?" diye sormaz.

Çünkü her bir yaratığa düşen asıl görev, bu hakikatı böyle kabullenmektir. Beşerin pratik hayatını bu hakikatin belirlediğini görmektir, insanlık tarihini bu hakikatin ışığı altında yorumlamak bir taraftan tarihin seyir hattını, öbür taraftan da bu seyir hattına karşı takınacağı tavrı iyice kavramaktır. Hz. Muhammed (s.a.v.) tarafından getirilen ve İslâm diye bilinen ilahî hayat sistemi, salt "Allah katından inmiştir" düşüncesiyle veya soyut bir ilan veya halka tebliğle yeryüzünde gerçekleşmez.

Gene o, ilgili yasaları gereği - neden - sonuç çerçevesinde - seyreden yıldız ve uzay hareketlerine benzer zorlayıcı bir ilahi güçle de gerçekleşmez.

Çünkü bu sistemin hayata geçmesinin tek yolu; onu insanlardan bir grubun yüklenmesidir. Yani davaya yürekten inanan, bütün gücüyle ona sarılan, onu hayatının görevi ve umutlarının hedefi sayan bir grup...

Başkalarının kalb ve pratik hayatlarına geçmesi için didinen bir grup...

Bu da yetmez. Çünkü bu gayeye ulaşmak için var güçleriyle cihad etmeleri de gerekiyor. Hem nefsinde ve çevresinde var olabilen beşeri zaaf, hevaperestlik ve zavallı ve cahil kimselere karşı cihad etmeleri gerekiyor.

Ayrıca - yani tüm bunların yanında - bu ilahi hayat sistemini beşer fıtratının kaldırabileceği bir seviyede tutmak zorundadırlar.

Bunun da yolu, insanların fiilen içinde bulundukları noktadan hareketle işe başlamak; pratik hayatlarını ve bu hayatlarından doğan sonuçları göz ardı etmeden başlamaktır. İlahi sistemin hayata geçiş aşamaları ve bunların normal sıralamasında izlenecek yol budur.

Ama tüm bunlardan sonra insanın çabasını sürdürmesi, pratiğe ve uygulamaya yönelik yollara başvurma ve seçeceği yöntemlerde başarı göstermesi söz konusudur. Çünkü, gah kendi nefsiyle beraber başka insanlara karşı zafer kazanması, gah bir savaşta hem kendi nefesine hem de başka insanlara yenilmesi; gösterdiği çabayla orantılıdır.

Fakat her şeyden önce her tür çaba ve yöntemden önce göz-önünde tutulması gereken bir husus vardır.

O da bu müslüman grubun fedakârlık derecesidir.

Yani zamanlarını bu amaç için ayırma sorunudur.

Bu sistemi bizzat kendilerinin yaşaması derecesidir.

Bu sistemin sahibi olan Yüce Allah'a bağlılıkları, güvenmeleri ve tevekkül etmeleri derecesidir.

İşte bu dinin gerçek özelliği budur. Hareket planı ve yöntemi budur.

Yüce Allah'ın - eğite durduğu - ilk müslüman cemaata öğretmek istediği gerçek de buydu.

Eğer müslüman cemaat bu dinin gerçeğini herhangi bir savaş konumunda bizzat kendisi uygulamıyorsa, gerçekçi ve vazgeçilmez pratik çareler aramıyorsa veya aramayı unutuyorsa, düşünce ve davranışlarını dikkate almadan "salt müslümanlığım la zafer kazanmalıyım" diyorsa; Allah'ın da onu hezimetler ve dayanılmaz acılarla karşı karşıya bırakması kaçınılmaz bir şeydir.

Yüce Allah bu gerçeği aşağıdaki ayet-i kerimede açık-seçik olarak belirtmektedir:

"(Bedir'de düşmanı) iki katıyla uğrattığınız bir musibete (Uhud'ta) kendiniz uğrayınca "Bu da nereden geldi?" diye mi söylersiniz? De ki: "O, kendi katınız dandır." Allah, muhakkak ki, her şeye gücü yetendir." (Al-i İmran: 165)

Buna rağmen Yüce Allah, müslümanları bu noktaya mahkum olmuş da bırakmaz. Çünkü onları, neden - sonuç ilişkisinin gerisindeki kudretiyle ilişkide tutar. Olağan davranışlarının sonucu olan zahiri sebeplerin gereği başa gelen deneyimin gerisinde kendileri için bir hayır dilediğini bildirir.

Şurası kesindir ki, ilahi hayat sisteminin hayata geçişi, insanın

çabasına ve olağan davranışlarıyla etkileşimine bırakılmıştır. Sonra bu, her yönüyle hayırlı bir şeydir. Çünkü insanın hayatını yozlaşma ve başıbozukluğa meydan vermeden düzene koyan bu sistem islah ettiği insan fıtratını uyararak normal rayına oturtmaktadır. Çünkü gerçek iman; hidayet yolunu kuvvete başvurarak tıkayan azgın insanlara karşı inancı uğrunda diliyle, tebliğiyle açıklaması ve eliyle cihad etmeyen kimselerin gönlüne yerleşemez.

Mü'min bu cihadiyla elbette ki belalara uğrayacaktır. Çalışmasında sabırlı, acılara karşı sabırlı, yenilgilere karşı sabırlı ve en önemlisi zafere karşı da sabırlı olacaktır. Çünkü zaferleri sabırla korumak, bozgunlara karşı sabırlı olmaktan çok daha zordur.

Gönüller arınıncaya, saflar belirleninceye İslâm cemaati rayına oturup sadece Allah'a dayanmış olarak başı dik bir şekilde yoluna koyuluncaya kadar bu cihad sürecektir.

Evet gerçek iman, bu inanç uğrunda küfürle cihad etmeyen kimselerin gönlüne - mümkün değil - tam anlamıyla yerleşmez. Bir mü'min, - insanlara karşı cihadı esnasında bile - en başta kendi nefsiyle cihad eden kimsedir. Çünkü bu cihadı yaparken önünde engin iman ufukları açılacaktır. Hem de güvenlik ve barış içinde yerinde oturmuş haldeyken asla açılmayacak ufuklar...

Cihad ederken hayata ve insana ilişkin gerçekleri anlayacaktır. Hem de bu yolun dışında asla öğrenemeyeceği gerçekleri...

Nefsi, duyguları düşünceleri, gelenekleri, özellikleri, etki ve tepkileri hakkında başka türlü asla ulaşamayacağı bir bilgi düzeyine kavuşacaktır bu zorlu ve çileli imtihanı verirken.

Evet, bir cemaatin, deneyim, sınav ve belalar olmadan, her bireyi gerçek güç ve amacını tanımadan, yapısını meydana getiren taşların dayanma gücünü ve bu taşların bir saldırı anında birbirine tutunma derecesini bilmeden, tam bir iman gerçeğine sahip olması mümkün değildir. İşte Yüce Allah'ın olaylarla eğitimden geçirdiği ilk müslüman cemaata bildirmek istediği buydu. Diyordu ki onlara:

"Allah, mü'minleri elbette ki üzerinde bulunduğunuz karmaşık halde bırakacak değildir. Ta ki kötüyle iyi (münafıkla-mü'min) birbirinden ayırdedilsin." (Ali İmran: 179)

Daha sonra da onları sebebler aleminin gerisindeki Allah'ın takdir ve hikmetine; buradan da büyük iman gerçeğine yöneltmekteydi. Çünkü bu iman, mü'min gönüllerde iyice yerleşmedikçe tam tamına gerçekleşmiş sayılamazdı.

"Eğer siz (Uhud'ta) bir yara aldıysanız, hiç şüphesiz kafirler de (Bedir'de) benzer bir yara almışlardır. Bugünler, insanlar arasında; (çeşitli tedbirlerin alınması), Allah'ın mü'minleri ortaya çıkarması ve içinizden şehidler alması için devrede durduğumuz günlerdir. Allah, hiç şüphesiz zalimleri sevmez. Bir de Allah'ın mü'min kimseleri arındırıp ayırması, kafirleri de helak etmesi içindir.." (Al-i İmran: 140-

141)

Öyleyse tüm bunlar, sonuç açısından sebebler aleminin davranışları, olayları ve kişileri ötesindeki ilahî takdir, tedbir ve hikmetten ibarettir. Aynı zamanda bu, olayların ve bu olayları aydınlatan imtihanın ardından gönüllere yerleşen kapsamlı ve mükemmel İslâm düşüncesidir.

2. Esas niteliğinde büyük bir gerçek daha vardır. Bu da, insanın özgün yapısıyla, fıtrat ve çabasının temel özelliğiyle ve ilahi hayat sistemini uygulayabilme derecesiyle ilgilidir.

İnsanın nefsi, gerçekte mükemmel değildir. Özü itibarıyla dünya hayatında kendisine takdir edilen azami bir kemal derecesine ulaşabilir bir gelişme ve ilerlemeye müsait bir nitelikte yaratılmıştır. Dikkat edilirse, İslâm ümmetinin doruğunu, temsil eden bir cemaata dönüşmüş - doğal yaratılıştaki - bir grubun insanıdır ki, Yüce Allah haklarında:

"Siz, insanlar için yaratılmış en iyi ümmetsiniz." (Al-i İmran: 110) diye buyurmaktadır.

Bir de bu kimselerin beşer nefsinin en kamil Örnekleri olan Hz. Muhammed (s.a.v.)'in sahabeleri olduklarını düşünün. Evet bu kimselere baktığımızda neyi görüyoruz?

Hiç şüphesiz bir insan grubunu...

Zaafları, noksanlıkları ve hatta Allah'ın:

"Hiç şüphesiz şeytan, (İslâm-küfür) ordularının karşılaştığı günde sizden kaçan kimseleri, İşledikleri bazı günâhlar yüzünden zillete düşürmüştü. (Ama) Allah, - yemin olsun ki - onları affetti." (Al-i İmran: 155) diye kendilerinden söz ettiği insanlardı...

Onlar, hiç şüphesiz, müslüman kimselerdi. Ama henüz yolun başında; eğitim ve yetiştirme çağında kimselerdi.

Bununla beraber işlerini Allah'a teslim edip önderliğini kabullenmiş, gönderdiği sisteme gönülden razı olmuş ve emirlerine uymada son derece ciddi olan insanlardı.

Bundan dolayı da Yüce Allah, onları himayesinden kovmadı. Hatta acıyıp onları affıyla karşıladı.

Gerçi Yüce Allah, onları davranışlarının akıbetini tatmakla karşı karşıya bırakmış ve acı dolu zorlu bir deneyimden geçirmişti. Ama onları kovup saf dışına da itmemişti. Kendilerine:

"Bu deneyimde yetersiz ve zayıf bir duruma düştünüz. Artık bu dinin hiç bir işine yaramazsınız" diye bir şey de söylememişti.

Çünkü Yüce Allah bunu yapacağına, söz konusu zaaf ve noksanlıklarını kabul ederek kendilerini bu deneyimden geçirerek eğitmişti. Bundan gerekli ibret ve öğütleri almaları için, rahmet bağışlama ve hoş görü yoluyla kendilerini eleştirip dersler vermişti. Tıpkı bir büyüğün, ateşle oynayıp canını yakan çocukları eğittiği gibi... Çünkü başka türlü öğrenip yetişemez ve anlayamazlardı.

Ellerinden tutmak suretiyle kendilerine zaaf ve nefis tuzaklarını gösteren Yüce Allah, onlara kendi kendilerine güvenmelerini, sağlam ve kopmaz ilahî ipe tutundukları sürece hedefe ulaşmaktan umut kesmemelerini öğretmiştir...

Ve nitekim bu hedefe ulaştılar da...

Evet sonunda vardılar hedeflerine...

Bir çok örnek çıktı aralarından...

Yüce Allah'ın övgüyle söz ettiği örnek insanlar:

"O kimseler ki insanlar onlara: "Düşmanınız sizinle savaşmak üzere toplandı, onlardan korkun" deyince bu söz, sadece Allah'a iman (ve güvenlerini) arttırdı. Ve (buna karşı) "Allah bize yeterdir. O en iyi dayanaktır" dediler." (Al-i İmran: 173)

Doğrusu bu kimseler gördükleri ilâhî eğitimle göz alıcı bir düzeye gelmişlerdi. Ama buna rağmen de insan idiler. Zaafları, kusurları ve hataları olan birer insan. Bunun yanında tevbe ve istiğfarlarıyla Allah'a yakaran birer insan...

Söz konusu olan şey insanın tabîî yaradılışıydı. Yani bu ilahi sistemin değiştirmeden, işlevsiz bırakmadan ve güç yetirilmez işlere koşmadan koruduğu tabîî yapı...

Sonra bu din, onu bu tabîî haliyle yeryüzünde en mükemmel bir düzeye çıkarıyor.

Bu gerçeği bilmenin büyük bir önemi vardır. İnsanlığın, bu eşsiz nizamın gölgesinde hiç umut kaybetmeden çalışıp yetişmesi konusunda önemi büyük olan bir gerçek...

Çünkü ilk İslâm cemaatinin bu göz alıcı yüksekliğe erişmesinin başlangıç noktası, daha aşağılarda üzerinde bulunduğu konum idi. Bu zorlu yolda güçlkle atılan adımlar, cahiliyede bulunan ve her şeyleriyle geri olan bir beşer topluluğunun adımlarıydı.

Tüm bunlar birer umuttur...

Bu göz kamaştırıcı noktaya erişebilme konusunda insanlığın besleyeceği büyük bir umut...

Ne kadar aşağılarda olursa olsun gene de yükselebileceğine inanma umudu...

Bu umudu yitirmeyen bir cemaatin, eşi bulunmaz harika bir doğumla dünyaya gelebileceğini gösteren bir hakikat...

Demek ki bu cemaat, geçici bir harikanın eseri değildir. Çünkü o, beşerin gücü dahilindeki bir çalışmayla gerçekleşen ilahi bir metodun eseridir. Beşerin gücü ise - gördüğümüz gibi - pek çok şeye müsaittir. Bu metod, her cemaati üzerinde bulunduğu noktadan, yani içinde yaşadığı maddi hayattan ele alarak yetiştirmeye başlar. Çünkü yükseklerle tırmanmanın başlangıç noktası budur.

Bu din, çeyrek asır denilebilecek kısacık bir sürede göz kamaştıran bir noktaya çıkardığı, ilk İslâm cemaatini, ilkel Arap cahiliyesinin içinden, yani aşağı noktalardan alıp yüceltmıştır.

Yalnız burada uyulması gereken vazgeçilmez bir şart vardır. O da bu insan topluluğunun, ilahî sisteme kesin teslimiyetidir. Yani ona inanıp kabullenmesi, hayatına temel, hareketine parola, ve uzun-zorlu yolundaki adımlarına ölçü olarak onu almasıdır.

3. Üçüncü bir gerçek...

İlahi sistemin gereği olarak müslümanın kişiliğiyle İslâm cemaatinin birbirinden kopmazlığı gerçeği...

Cemaatinin çeşitli alanlarda düşmanla girdiği savaşlarla kendisi arasındaki bağlantı...

İnançla düşüncenin bağlantısı...

Tüm alanlardaki savaşların zafer-hezimet bağlantısı...

Tüm bunlar İslâm cemaatinin zafer veya hezimetleriyle yakından ilgili olan temel faktörlerdir. Çünkü ilahi hayat sistemi büyük bir alana yayılmıştır. İnsanın kişiliği yanında tüm hayatını da kapsamaktadır.

Boyutları, noktaları ve uzantıları birbirine girmiş büyük bir alan...

Aynı zamanda hem mükemmel hem de kapsamlı...

Bu bakımdan eğer söz konusu alanlardaki nokta, boyut ve uzantılar arasında bir uyumsuzluk veya karışıklık meydana gelirse genel plan bir takım boşluk ve arızalara maruz kalacaktır.

Bu özgün gerçek, insan hayatını, bölünme ve parçalanmaya meydan vermeden tüm yönleriyle ele alan kapsamlı ve kusursuz ilahi sisteme mahsus bir ayrıcalıktır. Yani insan kişiliğini ve hayatı tüm boyutlarıyla kuşatan, aralarında bulunan girift bağlantıların tümünü tek elde toplayan, sonuç olarak da bu bağlantıların tümünü düzen ve uyum içinde; basireti köreltmeden, hayatın parçalanma ve bozulmasına meydan vermeden çalıştıran ilahi sistemin özelliğidir.

4. Dördüncü bir gerçek...

İslâm eğitim yönteminin özelliğiyle ilgilidir...

Çünkü İslâm, müslüman cemaatini olaylarla, olayların kalpte doğurduğu duygu, etki ve tepkilerle ele alıp eğitir. Daha sonra da bu olaylara göre değerlendirir. Bu değerlendirmesinde olaydan etkilenen insan kişiliğini tüm yönleriyle incelemeye tabi tutar. İslâm'ın bundan maksadı, bu etkiyi dosdoğru rayına oturtmak ve bilinmesi istediği gerçeği sarsılmaz bir şekilde gönüllere yerleştirmektir. Çünkü bu değerlendirmede dikkatleri üzerinde toplayıp aydınlatmadığı, insanın yapısında var olan girift ve gizli yönleri açığa çıkarmadığı hiç bir boyut, hiç bir hatırlayış veya hiç bir düşünce yoktur. İnsanın her şeyi apaçık ve tüm gerçekliğiyle görebileceği bir değerlendirmedir, bu.

Saflara karışan uşakların (hainlerin) ortaya çıkması, cemaatin aydınlık bir ufukta temizlenip arılanması, his, düşünce ve değer yargılarının düzelmesi, sarsılmaz İslâm düşüncesinin ve sağlıklı bir İslamî hayatın dayanağı olan ilkelerin kök salması; bu değerlendirmenin bir sonucudur. Ki tüm bunlar, her yerdeki müslüman cemaatin başına gelebilecek olayları - en geniş boyutuyla - aydınlatmaya ve eğitim

görerek yetişmeye vesile olacak hususlardır.

5. Beşinci bir gerçek...

İlahi sistemin uygulanabilirliğiyle ilgilidir. Her şeyi fiilen uygulamak bu sistemin vazgeçilmez bir özelliğidir. Çünkü pratik hayat içindeki etkinliği buna bağlıdır. Bu nedenle İslâm, sadece teorik ilkeler veya sadece soyut direktifler sunmaz. O, fiilen uygulanır. Teori ve direktiflerini pratik hayatın içinde gerçekleştirir.

6. İlahi emirlerden öğrendiğimiz son bir gerçek...

Bu, - Allah'ın yardımıyla - yeni bir İslâmî hayata başlamak üzere koyulduğumuz yolda bize fayda getirecek bir gerçektir...

O da şu; Allah'ın hayat sistemi değişmezdir. Değer yargı ve ölçüleri de değişmezdir.

Değişen; yani bu sisteme yakınlaşan veya ondan uzaklaşan, düşünce ve davranış yöntemlerinde yanılan veya isabet eden ise insandır.

Kur'an nizamı, kendi çizgisinden sapan kimseleri, hatalı olarak nitelemektedir. Çizgiden sapanlar olarak nitelemektedir. Bu kimselerin hata ve sapmalarına - makam ve değerleri ne olursa olsun - kesinlikle göz yummaz. Böyle insanlara uymak için kendisi asla çizgiden çıkmaz. Bundan şunu öğreniyoruz:

Hayat sistemini kötülemek pahasına kişileri suçsuz göstermek mümkün değildir. İslâm ümmeti için en önemli şey, hayat sisteminin ilkelerini ayakta tutmaktır. Yani önemli olan; bu ilkelerin olanca açıklık, kesinlik ve netliğiyle Varlığını sürdürmesidir.

Çizgiden sapıp yanılığa düşen kimseleri ise, - kim olursa olsun - hak ettikleri şeyle vasıflandırmaktır.

Bu sapma ve yanılıklar, sistemi saptırıp değer yargı ve ölçülerini değiştirme pahasına haklı gösterilemez. Çünkü sistemin saptırılıp değiştirilmesi, büyük müslüman şahsiyetleri yanılığa ve sapmayla nitelemekten - İslâm için - çok daha tehlikelidir. Çünkü kişilerden daha büyük ve daha devamlı olan sistemdir.

Müslümanların - tarih boyunca - işledikleri her şey veya takındıkları her tavır, İslâm'ın tarihsel pratiği demek değildir. Çünkü İslâm'ın tarihsel pratiği, İslâm hayat sistemine, değişmez ilke ve ölçülerine tıpa tıp uygun olan davranış ve tavırlardan ibarettir. Aksi takdirde işlenen hata ve sapmaları da İslâm'a ve İslâm tarihine mal etmek gerekir ki; bu da mümkün değildir. Çünkü bu sapma ve hataların sorumluları; onları işleyen kimselerdir, öyleyse kim hak etmişse hata, sapma veya İslâm'a aykırılıkla nitelenmesi gereken odur.

Hiç kuşkusuz İslâm Tarihi, müslümanlıkları söz veya isimde kalmış kimselerin tarihi değildir.

Çünkü İslâm tarihi; insanların düşünce ve davranışlarında, hayat biçimleri ve toplumsal düzenlerinde yaşayan gerçek bir İslâmî uygulamanın tarihidir.

İslâm, sabit bir merkezdir. İnsan hayatının - değişmez bir çerçevede -

etrafında döndüğü bir merkez. Eğer insanlar bu çerçeveden çıkarsa, eğer insanlar bu merkezden tamamen koparsa - o zaman -onlar kim, İslâm kim?!

İslâm dışı davranış ve eylemlerin İslâm'a mal edilmesi mümkün mü?!

Bu davranışlarla İslâm'ı yorumlamaya kalkışmak mümkün mü?

Doğrusu böyle bir durumda; yani İslâm hayat sisteminin dışına çıkıp onu bizzat yaşamamaları durumunda onları "müslüman" diye nitelemek bile mümkün değildir.

Çünkü onlara "müslüman" demek, isimle müslüman olmalarına veya ağızlarıyla kendilerine "müslümanız" demelerine değil, İslâm hayat sistemini hayatlarında uygulamalarına bağlıdır.

7 - Bu Dinin Fıkhi (Hukuki Sorunları)

Bu dinin fıkhi, İslâmî pratikten yoksun bir boşluğun ürünü değildir.

Aynı şekilde bu fıkhi İslâmî bir pratik olmadan yaşanıp anlaşılması da mümkün değildir. Çünkü İslâm fıkhi, İslâmı uygulayan bir toplumun içinden doğar. Bu toplumun hareketi içinden...

Yani pratik İslâmî hayatın gereği olan davranışlardan. Hiç kuşkusuz İslâm fıkhi, İslâm toplumunu doğurmamıştır. Çünkü - tam tersine - hareket halindeki İslâm toplumunun eseridir, İslâm fıkhi...

Yani müslümanca bir hayatın ihtiyaçlarından doğan hareketlenmenin bir ürünüdür. Bu iki tarihsel gerçeği bilmenin büyük önemi vardır.

Zira İslâm fıkhi'nin özgün yapısını ve fikhî hükümlerin hareketlilik niteliğini anlamak bu iki gerçeği bilmeye bağlıdır.

Çağımızda derlenmiş halde bulunan delil ve hükümleri; bu iki gerçeği kavramadan, delillerin nazil olup hükümlerin ortaya çıktığı konum ve şartları bilmeden, bu delillerin cevaplayıp yönlendirdiği ve bu hükümlerin şekillenip içinde uygulandığı hava, ortam ve durumu düşünmeden ele alan kimseler...

Evet bunu yapan kimseler, kesinlikle fakih olamazlar. Sanki bu hükümleri, pratiği olmayan bir hayatın ürünüymüş gibi, pratiksiz bir ortamda yaşaması mümkünmüş gibi uygulamaya çalışan günümüzün bu insanları, fakih olamazlar.

Bu dinin de, fıkhi'nin de özgün yapılarını kesinlikle kavrayamazlar.

Çünkü hareket fıkhi, ölçü olarak pratik hayatı ele alır. Nassların indiği ve hükümlerin içinde biçimlendiği pratik hayatı...

Sonra hareket fıkhi'nin gereği olarak bu pratik hayat, ilgili delil ve hükümlerle uyum içinde bulunan bir bütündür. Parçaları birbirinden kopmaz bir bütün...

Yani bir tek parçanın kopmasıyla özellik ve ayrılmazlığı kaybolan bir bütün...

İşte bundan dolayı, ilk doğduğu andaki ortamın, havanın, durumun ve şartların temel öğelerini yansıtmayan, yani pratiksiz bir ortamda başlı başına yaşayan bir tek fıkhi hükmüne rastlanamaz.

Kesin olan Şu ki, fıkıhı hükümler pratiği olmayan hayatın ürünü değildir. Pratiksiz bir ortamda yaşaması da mümkün değildir.       hareket fıkıhı, evrak üzerinde kalan fıkihtan tamamıyla ayrılmaktadır. Evrak fıkhıyla aynı kaynağa ve aynı dini nasslara dayandığı halde ayrılmaktadır...

Deneyler Şunu kesinlikle gösteriyor ki; bu dinin gerektirdiği harekete katılmayan kimseler, bu dini anlayamazlar.

Kitaplar üzerinde ne kadar araştırma yaparlarsa yapsınlar, gene de anlayamazlar.       tüm bunlar, soğuk ve donuk araŝtırmalardır.       bu dinin apaçık gerçekleri, bu dinin insan hayatına girmesi  ğrunda cihad hareketi içinde olan kimselere görünüyor. Kitapların arasında boğulup evraka bağlanmış kimselerin bu gerçekleri görmesine imkân yoktur.

Bu dinin fıkıhı, hareketli ortamların ürünüdür.

Bu dinin fıkıhı hareketin zorunlu olduğu bir ortamda yerinde çakılıp kalmış bir fakihten alınamaz.

Hiç kuşku yoktur ki, İslâm fıkıhı, İslâmî bir hareketle ortaya çıkar, önce din bulunacak ki, fıkıh bulunsun. Bunun tersi mümkün değildir, doğru değildir.

Yani en başta bulunması gereken şart, sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) etmektir.

Bundan sonra sıra bunu kabullenen toplumun bulunmasındadır.

Allah'tan başkasına tedeyyün (boyun eğip, itaat) etmeyen, cahiliyenin kanun, adet ve geleneklerini bir yana atan ve beşer kanunlarının hiç bir hayat alanında egemen olmasını kabullenmeyen bir toplum...

Bu toplum varolduktan sonra hiç kuşkusuz fiilen yaşamaya baŝlayacaktır, İslâm şeriatinin genel ilkeleri doğrultusunda bir yaşama...

Bunun yanında şeriatin aslında varolan cüz'i hükümlere de uyulacaktır. Ve sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat etmek) esasıyla ve bu tedeyy n  (boyun eğip, itaat etmeyi) sağlayan İslâm şeriatinin uygulanmasıyla fiilen hayata başlandığı anda bir takım hukuk  sorunlar ortaya çıkacaktır. Yeni pratik hayatın gereği olan yeni durumlara karşı bir takım cüz'i sorunlar...

İşte burada, sadece burada fıkıhı hükümler çıkarılmaya baŝlanır. Ve sadece burada İslâm fıkıhı geliŝmeye başlar.

Demek ki bu dinin gereği olan hareket olmadan fıkıh da olamaz.

Fıkıhın geliŝmesini sağlayan tek şey, bu dinle harekete geçmektir.

G r l yor ki, bu dinin fıkıhı, pratik hayatın sıcak havasından tamamen uzak olan soğuk ve donuk kağıt yığınlarından çıkmamıŝtır...

Bu dini anlayan gerçek fakihlerin, tüm bilgilerini bu dinle hareket etmelerinden edindiklerini görüyorsak, nedeni budur.

Bu dini anlayan fakihlerin, toplumsal bir fiili hareket kaynağı olan İslâm dininden fıkıh aldıklarını görüyorsak, nedeni budur.

Çünkü İslâmî bir hayat yaşamak, İslâm yolunda savaşmak ve fıkıh, pratik bir hayat hareketinin gereği olarak uygulamak; söz konusu hareketin varlığına bağlıdır.

Ya bugünümüzde olan ne?

Hani Allah'tan başkasına tedeyyün (boyun eğip, itaat) etmeyi reddeden müslüman toplum?

Hani hiç bir kula fiilen tedeyyün (boyun eğip, itaat) etmeyen toplum?

Hani sadece Allah'ın şeriatini kendisine kanun alan toplum?

Hani bu temel şeriat kaynağı dışından herhangi bir kanun almayı fiilen reddeden toplum?

Böyle bir İslâm toplumunun fiilen varolduğunu hiç kimse iddia edemez. Bu bakımdan İslâm'ın metodunu ve tarihini anlayan hiç bir müslüman, İslâm fıkının biricik yaşam kanunu olmasını peşinen kabullenmeyen toplumların gölgesindeyken "İslâm Fıkının Gelişimi" çabalarına katılamaz.

Çünkü ciddi müslümanın asıl görevi, en başta sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) edilmesini sağlamaktır.

"Hakimiyet sadece Allah'ındır" ve

"Allah'ın şeriatine dayanmayan bir yasama tanınmaz" ilkelerini yerleştirmektir.

Çünkü Allah'ın şeriatı olmadan, Allah'a dindarlık yapılamaz. Bazı kimselerin, İslâm fıkını uygulayıp hayatına esas yapmayan bir toplumun gölgesinde "İslâm Fıkının gelişimiyle" uğraşmaları gerçekten boş, anlamsız ve bu dinin ciddiyetiyle bağdaşmayan bir şeydir.

Kitap ve soğuk evrak yığınları içinde boğulmuş bir kimsenin bu dinde fakih olacağını beklemek, bu dinin tabiatıyla hiç bağdaşmayan yüz kızartıcı bir cehalettir. Çünkü olanca dinamizmiyle akan hayattan ve bu dinin pratik yaşamdaki hareketliliğinden dışlanmış bir şeriatten fıkıh kurallarını çıkarmaya imkan yoktur.

- Müslüman toplum, sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) etmenin bir ürünüdür.

- İslâm fıkı ise, bu İslâm toplumunun bir ürünüdür.

Bu sıralamanın bulunması, bir zorunluluktur.

- Yani en başta sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) edip sadece Allah'ın şeriatini uygulamaya azmeden bir müslüman toplum bulunacak.

- Bu yeni doğan toplumun durumuna uygun olan ayrıntılı bir İslâm fıkı ise, bundan sonra - önce değil - bulunacaktır. Yani önceden hazırlanmış bekleyen bir İslâm fıkı söz konusu değildir.

Bunun nedeni şu: Özgün yapısı gereği olarak her bir fıkı hükümü, genel şeriat kanunlarının uygulaması demektir. Belirli bir yapıdaki ve belirli şartlardaki pratik bir vakaya uygulanışı...

Bu vakaları doğuran şey ise, İslâmî çerçevenin - dışında değil -

içindeki hayat hareketidir. Bu vakanın durumunu, şeklini ve biçimini de belirleyen bu harekettir. Dolayısıyla bulunan hüküm de bu vak'aya göreymi. Kitapların içinde hazır halde bulunan hükümler, ilahî Şeriatin fiili egemenliğine dayalı müslümanca bir hayatın yaşandığı zamanlar için konulmuştur. Yani o gün için varolan vakalar için...

Bu hükümler o zaman için soğuk ve donuk değildi. Tam tersine diri ve canlılık dolu hükümlerdi, öyleyse bugün bize düşen görev, aynı yola bu tür vakalar için başvurmaktır.

Buysa en başta, müslüman bir toplumun bulunmasını gerektiriyor. Yani kanunlarında Allah'tan başkasına tedeyyün (boyun eğip, itaat) etmeyen ve - başkasından değil - sadece Allah'ın şeriatından hükümler çıkaran bir toplum...

Bu dinin ciddiyetiyle bağdaşan ciddi ve verimli çabalar o zaman gerçekleşir. Basiretleri açan cihad, o zaman gerçekleşir. Bu dinin gerçek fakihi olmak, o zaman gerçekleşir. Bunun dışında yapılacak bir şey, İslâm'ın doğal özelliğiyle çelişen bir ciddiyetsizlikten öteye geçmeyecektir.

"İslâm Fıkhının Gelişimi" perdesi altında gerçek cihad görevinden kaçıştan öteye gidemeyecektir. Evet gerçek cihaddan bir kaçış...

Oysa ki, bunun yerine yapılması gereken şey, kusur ve zaafların itiraf edilmesidir. Cihadı geri kalanlarla yan yana oturulduğu için Allah'tan af dilemektir.

Şimdiki görevin Allah yolunda cihad olduğunu bilmektir.

Allah'ın tüm yeryüzünde İlahlığının yerleşmesi ve Allah'ın egemenliğini gasb eden tağutların uzaklaştırılması için cihad...

İslâm fıkhı, kesinlikle pratiksiz bir hayattan doğmaz.

Pratiği olmayan bir ortamda yaşayamaz. Evrak ve beyinlerden doğamaz. Çünkü o, pratik bir hayatın ürünüdür. Ama herhangi bir hayatın da değil...

Kesinlikle müslümanca yaşayan bir toplum hayatının ürünüdür, öyleyse en başta bu müslüman toplum bulunmalıdır. Doğal nitelikteki yapısıyla varolan bir müslüman toplum...

İşte İslâm fıkhının içinde doğup geliştiği ortam budur. Bu toplumun oluştuğu durumda ise işler tamamen değişiktir.

Günümüz araştırmacılarının asıl talihsizliği; mevcut cahili yaşamı, Allah dininin kendisini uydurmak zorunda olduğu bir esas olarak düşünmeleridir.

Gerçekte ise durum böyle değildir. Çünkü aslolan, Allah'ın dinidir, İnsan, kendisini ona uydurmak zorundadır. Cahiliye hayatını yıkıp değiştirmek zorundadır. Çünkü başka türlü kendisini bu dine uyduramaz.

Ne var ki bu devirip yıkmanın da - tabii olarak - bir tek yolu vardır. O da cahiliyeye karşı harekete geçmektir. Allah'ın yeryüzündeki ilâhlık ve alemlere Rab'liğini gerçekleştirmek ve insanları, sadece ilahi şeriatı

egemen kılmak suretiyle tağutların kulluğundan kurtarmak için harekete geçmek...

Bu hareketin bela, çile ve sınavlarla karşılaşması kaçınılmaz bir şeydir. Bunun sonucunda kimileri fitneye kapılıp gider, kimileri dinden döner, kimileri Allah'a verdiği sözünde durup görevini yaparak şehid olur, kimileri de sabırla yoluna devam eder. Allah, kendileriyle kavimleri arasında hakla hükmedinceye değin ve yeryüzünde dininin hükümranlığını sağlayıncaya kadar sürecektir bir deneyim ve sınavdır bu...

İşte İslâm nizamının hayata geçmesinin tek yolu budur. Bu nizamı kurmak için harekete geçen kimselerin İslâmî özellik ve ölçülerle bezenmelerinin yolu budur. Bu nizam kurulduktan sonra ise elbette ki, bu insanların değişik nitelikteki hayati ihtiyaçları olacaktır. Cahiliye toplumlarının ihtiyaçlarından - özü itibarıyla - farklı olan ihtiyaç ve arzuları...

Ve bunları farklı şekillerde giderme yolları...

İşte fikhî hükümler, böyle bir ortamdaki müslüman toplumun hayatı ışığında çıkarılabilir. Diri ve hareketli bir İslâm fikhî böyle bir toplumda doğmaya başlar. İslâm'dan yoksun bir ortamda değil...

İstekleri, ihtiyaçları ve problemleri belirlenmiş olan bir ortamda...

Yukarıda değindiğimiz gibi günümüz insanların asıl aldanma noktası, mevcut toplumları, İslâm toplumları diye varsaymaktır.

Evrak yığınlarından edindikleri İslâm fikhî hükümlerini bu toplumlara uygulamak istemeleridir. Yani söz konusu cahiliye toplumları bu organik yapılarıyla, bu düşünce, bu duygu, bu değer ölçü ve yargılarıyla ayakta duran evrak fikhîyle uğraşmalarıdır.

Bu talihsizliğin bir diğer nedeni de mevcut cahiliye toplumlarının pratik ve yapısal durumlarını esas olarak kabullenmektir. Yani Allah dininin kendisini ona uyarlamak, ona göre değiştirmek, geliştirmek ve dönüştürmek zorunda olduğu bir esas olarak...

Bu toplumların, İslâm dışı yaşamından ve İslâmî çerçeveyi bırakışından doğan ihtiyaç ve problemlerini gidermek için, "İslâmî hükümlerin değişmesi gerekir " diyor bu kimseler.

Öyle sanıyoruz ki, İslâm'ın; davetçilerin gönlünde en yüce makamı işgal etme zamanı gelmiştir. Bu bakımdan onu, cahiliye hayat şartlarına, cahiliye toplumları ve cahiliye ihtiyaçlarına uşak yapamazlar, insanlara ve kendilerinden fetva isteyen kimselere özellikle;

"Önce siz İslâm'a gelin, her şeyden önce onun hükümlerine siz boyun eğin!" demeleri zamanı gelmiştir.

Yahut başka bir ifadeyle:

"En başta siz Allah'ın dinine girin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyeceğinizi ilan edin. Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilâhın bulunmadığına en başta siz şahadet edin" demek zorundadırlar.

Ama bu şahidliğin de gerçek muhtevasına uygun olması lazımdır. Yani iman ve İslâm'ın vazgeçilmez dayanağı olarak: "La ilahe illallah (Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilâh yoktur)" şehâdetini getirmek... Bu da gerek yeryüzündeki ve gerekse gökyüzündeki ilahlığı sadece Allah'a ait kılmaktır.

İnsanlık hayatında sadece onun rabliğini, yani sadece O'nun hakimiyetini gerçekleştirmektir, insanlık hayatını, kula kulluk esasından kurtarmaktır. Bunun da yolu, kulun kulluğuna son vermek ve kulun kula koyduğu kanunları kaldırmaktır.

Eğer insanlar veya insanlardan bir grup bu daveti kabul ederlerse, müslüman topluma doğru ilk adım atılmış demektir.

Varlık alemine ilk adımlarını atmış demektir, İslâm fıkhnının tüm diriliğiyle ortaya çıkacağı, Allah'ın şeriatine fiilen teslim olmuş müslüman toplumun ihtiyaçları nisbetinde gelişecek bir uygulama alanı meydana gelmiş demektir.

Böyle bir toplum kurulmadan önce fıkıh ve düzenleyici hükümler alanında da çalışmak ise kendi kendini aldatmaktan başka bir şey değildir.

Havaya tohum atmaktan başka bir şey değildir.

Çünkü İslâm fıkhi, İslâmsız bir alanın ürünü değildir. Tıpkı havaya atılan tohumun üreyemeyeceği gibi...

İslâm fıkhiyla sadece düşünce planında uğraşmaya gelince:

Bu, yapılabilir. Çünkü bir tehlikesi yoktur. Bununla beraber bu, İslâm yolunda bir çalışma sayılamaz. Çünkü bu iş, bu dinin metodu ve doğal yapısı gereği olan bir iş değildir.

Aslında rahatlık ve selamet taraftarı olan kimseler için en iyi yol, edebiyat, sanat veya ticaretle uğraşmaktır. Böylesine İslâmsız bir ortamda bu kimselerin yaptığı gibi - İslâmî bir iştir gerekçesiyle - fıkıhla uğraşmak; Allah en iyi bilir ya öyle sanıyorum ki, ömrü ve ahiret sevabını boşa harcamaktan başka bir şey değildir.

Çünkü Allah'ın dini, aşağılık bir hizmet aracı, cahiliye toplumunun ihtiyaçlarını karşılamaya amade bir uşak değildir.

İslâm'dan kaçan, onu red eden, şeriate ve şeriatin egemenliğine boyun eğmediği halde kimi sorun ve ihtiyaçları için zaman zaman hükümüne başvurmakla onu alaya alan bir cahiliye toplumunun...

Çünkü bu dinin fıkıh ve hükümleri İslâmsız bir ortamda doğamaz ve yaşayamaz.

Çünkü İslâm'ın doğuşu ve doğuş aşamaları, sürekli olarak aynıdır.

Cahiliyeden İslâm'a geçiş, hiç şüphesiz kolay ve rahat değildir. Hiç, bir zaman da böyle olmamıştır. Boş bir ortamda fıkhi kalıplardan hükümler çıkarmakla başlangıç yapılamaz.

"İslâm'ın toplumsal düzeni kurulduğu zaman bu hükümler uygulanır" diye bu tür hükümler hazırlamakla cahiliyeden çıkılmaz.

Sonra pratiksiz bir ortamda peşinen hazırlanan bu hükümler, hiç bir

zaman başlangıç noktası olamaz. Cahiliyeden İslâm'a geçişin başlangıcı olamaz.

İslâm'a geçişi istenen bu cahiliye toplumlarının tek eksiği elde hazır bekletilen fıkî hükümler değildir.

Bu geçişteki zorluğun nedeni, İslâm'ın mevcut fıkî hükümlerindeki yetersizlik değildir ki bu, "kalkınmış toplumların ihtiyaçlarına uyarlamak" gibi bir sorun ortaya çıksın. Kimilerini aldatan ve kimilerinin aldanmasına neden olan buna benzer daha nice oyalamaca söz konusudur.

Hayır!...

- Çünkü cahiliye toplumlarının İslama geçişlerini engelleyen asıl sorun, Allah'ın hakimiyetini reddeden tağutların varlığıdır. İnsanın yeryüzü hayatında Allah'ın rablık ve ilahlığını tanımayan ve - dinin zaruri ve bilinen hükümleri dolayısıyla - İslâm'dan tamamen kopmuş tağutların varlığıdır.

- İkinci sorun ise Allah'ı bırakıp bu tağutlara tapınan bazı halk yığınlarının varlığıdır. Yani bu tağutları, bağlılık, tabiiyyet ve tedeyyünleriyle itaat edilen birer rab haline getiren yığınların varlığı... Bu tapınmalarıyla tevhide bırakıp şirke giren yığınların varlığı... İslâm'a göre şirkin en belirgin muhtevalısı, bu tür şirktir.

Çünkü cahiliye bu tür yollarla yeryüzünde düzenini kurmaktadır. Cahiliyenin, maddî güçten çok, düşünce gücüne dayanması da bundan ileri gelmektedir.

Şu halde fıkî hükümlerle uğraşmak, cahiliyeye yeterli bir güçle karşı koymayı sağlamaz.

Cahiliyeye karşı ortaya konacak yeterli güç, yeniden İslâm'a davet etmektir.

Bunun yanı sıra da harekete geçmektir. Cahiliyenin dayanak noktalarına karşı yeterli olan bir hareket...

Bundan sonra da cahiliyeye karşı yapılan İslâm davetinin gerek ve sonuçları neyse o, gerçekleşecektir. Bunu da Allah'ın hak hükmü izleyecektir. Allah'a teslim olmuş kimselerle kavimleri arasında verilecek hak hükmü...

İşte fıkî hükümlerinin gelişi bu hükmün gerçekleşmesinden sonradır. Bu hareketli ve diri ortamda yeni doğmuş bu toplumun günlük ihtiyaçlarını - o günkü durumun gerektirdiği - ölçü, biçim ve nitelikte karşılayacak bir doğal fıkîh...

Bu toplumla beraber doğal olarak ortaya çıkan bir fıkîh...

Ki bu da hiç kuşkusuz gaybı ilgilendiren, peşinen kehanette bulunmayı imkansız kılan ve günümüz şartlarında bu dinin ciddiyetine yakışır tarzda bir çalışmaya el vermeyen bir husustur.

Yalnız bu, "Kitab ve Sünnet'te yer alan şariat hükümleri şu anda hiç yoktur" demek değildir. Bu hükümlerin şer'i yönüyle fiilen mevcut olmadığı demek değildir. Çünkü demek istediğimiz şudur:

"Kendisi için bu hükümlerin konulduğu toplum" mevcut değildir. Yani bu hükümlerin sadece orada uygulanacağı, başka bir ortamda yaşamayacağı İslâm toplumu şu anda - bilfiil - mevcut değildir. Öyleyse bu hükümlerin fiilen varlığı, doğrudan doğruya bu toplumun varolmasına bağlıdır.

Bu hükümlere bağlı kalmak, cahiliye toplumundan ayrılarak yeryüzünde İslâm Nizamını kurmak için cahiliyeye karşı harekete geçen herkesin boynunda bir yükümlülüktür.

Cahiliyeye ve cahiliyenin ilahlık iddiasındaki tağutlarına ve tağutlara boyun eğip rablık konusunda şirk koşmaya rıza gösteren yığınlara karşı, bu dinle harekete geçen herkesin boynunda bir borçtur. Bu, böyle devam edecektir.

İslâm'ın, değişmez doğuş özelliğini bu şekliyle kavramak, bir başlangıçtır. Varolan cahiliye toplumlarına karşı İslami bir harekete girişmenin, gerçek başlangıç noktası budur. Varlık aleminden kaldırılan bu dini, tekrar fiili hayata geçirmenin başlangıç noktası... Çünkü bu dinin, son iki asır içinde beşer kanunlarının yerini işgal etmesiyle fiili varlığı kesilmiştir.

İslâm'ın gerçek varlığı yeryüzünden o zamandan beri silinmiştir, öyle ki, İslâm'dan geriye, bu dine duygusal yakınlığı olan kimseleri uyuşturmaya yarayan cami ve minarelerden öte, dua ve alamet türü ibadetlerden başka bir şey kalmamıştır.

Çünkü bu kimseler, İslâm'ın kesinlikle ortadan kaldırıldığı bir ortamda kendilerini hayır içinde sanmaktadırlar.

Gerçekte ise; İslâm toplumu, camiler bulunmadan önce, alamet türü ibadetler bulunmadan önce bulunur.

Yani bu toplum (İslâm toplumu), insanlara:

"Sadece Allah'a kulluk/ibadet ediniz; sizin ondan başka ibadete layık bir ilahınız yoktur" denildiği gün varolmuş, demektir.

Bu ilanla, Allah'a kulluk edildiği gün bulunmuş demektir.

Bu kulluk (o an için) alamet türü ibadetlerle temsil olunmasa da varolmuştur. Çünkü alamet türü ibadetler, Allah'a kulluk esası kabul edildikten sonra farz kılınmıştır. Çünkü bu tür ibadetlerin, ilke olarak sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) etme esasına dayanması gerekiyor.

Kanunî hükümlerin inişi, hep bu ilkedен sonra olmuştur. Sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) eden kimseler, ne zaman ki yeryüzünde maddi bir egemenlik sahibi olurlarsa, kanunî hükümler, işte o zaman inmeye başlamıştır.

Bizzat kendilerinin yaşadıkları hayatın ihtiyaçlarına göre fikhî hükümler çıkarılmıştır. Kimisi doğrudan kitap ve sünnet'le gelen, kimisi de bu iki kaynağa dayalı olarak çıkarılan hükümler...

İşte biricik yol budur. Bunun dışında başka bir yol da yoktur.

Sözlü davet ve hükümleri açıklama yoluyla halkın İslâm'a geçişinin

sağlanmasından daha kolay bir yol yoktur.

Yani ilk bakışta en kolay görünen yol budur. Ne var ki bu düşünce sadece bir kuruntudur.

Çünkü İslâm'ın her defasında başvura geldiği yavaş ve süreli davet yolu olmadan halk yığınlarının cahiliyeden ve tağutların boyunduruğundan İslâmî bir hayata geçişi asla mümkün değildir. Yani bu geçişin tabii olan yolu şudur:

Davayı bir kişi başlatır. Bilahere bir öncü kadro bu kişiyi izler. Daha sonra bu öncü kadro da cahiliyeye karşı harekete geçer. Bu hareket ise Allah, kavimleriyle kendileri arasında hakla hükmedip yeryüzünde hükümler olmalarını sağlayıncaya kadar devam eder.

Bundan sonra da insanlar, akın akın Allah'ın dinine girerler. Allah'ın dini ise Allah'ın şariat, nizam ve hayat programıdır. Allah'ın, insanlardan bundan başkasını kabul etmediği dinidir:

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bu, hiç şüphesiz kendisinden kabul olunmayacaktır." (Al-i İmran: 85)

8 - Dinin Afeti

Genellikle bu dinin afeti, bu dinin adamları olan gruptan ileri gelmektedir. Din adamlarının afeti ise, fesada uğradıkları sıralarda sözü konusundan yani gerçekleri, "din adamlığı" adı altında saptırmaya yarayan bayağı bir araç haline dönuştükleri sıralarda... Kur'an-ı Kerim, kitap ehlinde bir grubu anlatırken bu hali dile getirmektedir:

"Onlardan bir grup var ki, kitapta olmadığı halde kitaptandır sanasınız diye dillerini eğip tahrifat yaparlar ve "Bu, Allah katındandır" derler. Halbuki o, Allah katından değildir. Ve onlar bile bile Allah adına yalan söylerler." (Al-i İmran: 78)

Bu kimseler, kendi kitaplarında bulunan ayetleri saptırıyorlardı. Belirli bir takım kararlara varmak için dil oyunları ile tahrifat yapmaya kalkışıyorlardı. Üstelik bu tahrifatın, ayetlerin gerçek anlamını ifade ettiğini ileri sürüyorlardı. Allah'ın kastının böyle olduğunu iddia ediyorlardı. Gerçekte ise bu kararlari, Allah'ın dini ile temelinden çatışyordu.

Bu davranışlarıyla onlar, pek çok dinleyicinin gerçek dini ve ayetlerin gerçek anlamını; yeltendikleri bu yalancı ve sahte kararlardan ayıramayacağını hesaplıyorlardı.

Günümüzde biz, bazı din adamları arasındaki bu tip kimseleri çok iyi tanıyoruz.

Yani bu dine zulmen nisbet edilen kimseleri...

Dini, çıkarları uğrunda kullanan kimseleri...

Dini, her tür keyfiliğe amade kılan kimseleri...

Ayetleri keyfice yönlendirenleri...

Nasları heva ve heveslerin peşinde sürükleyenleri...

Maslahat ve çıkar gördükleri her yerde, elde edilecek bir dünyevi hedefin söz konusu olduğu her zaman, bu dinin nasslarını başka yönlelere çekenleri...

Havai arzuların peşinde koşa koşa yorulan ve bu nassları egemen olan havailiklere uydurabilmek için eğip büken kimseleri...

Kelimeleri; bu dinle ve bu dinin gerçekleriyle çatışan düşüncelere uydurabilmek için asıl yerinden saptıranları...

Her hangi bir Kur'an ayetini, uğrunda yüz suyu döktükleri egemen batıl görüşlere uydurabilmek için çaba harcayıp en ufak bir lafzi ilginin peşinde koşanları...

"Bu, Allah'ın katındandır" derler.

Halbuki o, Allah'ın katından değildir. Ve onlar bile bile Allah adına yalan söylerler.

Bu afet, sadece kitap ehliyle ilgili olan bir afet değildir. Allah dinini hafife alan her ümmetin başına gelen bir afettir bu.

Dünyevî bir menfaat uğruna yüz suyu dökerek beşeri arzuları razı etmeye çalışmak bu afetin bir sonucudur, ilmi dürüstlüğün yozlaşp kalbin günahla dolması; yani Allah'ın üzerine yalan söyleme günahının yüklenilmesi de bunun sonucudur.

Çünkü hak kelimeler; Allah'ın kullarına yaranabilmek için, Allah'ın diniyle çatışan serseri zevklere uydurabilmek için asıl yerlerinden saptırılmaktadır.

İşte bu din adamı örnekleri; yani Allah'ın kitabını dil oyunları ile bir saptırma maddesi haline getiren, kelimeleri asıl yerlerinden kaydıran, Allah'ın ayetlerini bir dünyalık çıkar uğruna keyfi görüşlerin doğrultusunda yorumlayan bu tür din adamları; hiç kuşkusuz eğri yolda yürüyenlerdir. Sırat-ı müstakimi istemeyen kimselerdir.

İstikametten kopup eğrilikten yana olanlardır.

İstikamet, yani dosdoğru yolun, bir tek biçimi vardır. O da Allah'ın gösterdiği yolda yürümektir. Allah'ın metod ve şeriatını izlemektir.

Bunun dışındaki her şey, hiç kuşkusuz eğriliktir. Eğrilikten yana olmaktır. Ve Ahiret hayatını inkârla sonuçlanan tavır da budur. Çünkü Ahiret ve inanıp Rabbine döneceğini bilen bir kimse, Allah yolunda bir engel olamaz. Allah'ın metod ve şeriatından ayrılamaz.

"İnsanları Allah'ın yolundan (İslâm'dan) önleyip onu eğri olarak (halka göstermek) isteyen kimselerdir, (o melun zalimler.) Ve onlar kesinlikle Ahireti de inkar ediyorlar." (Hûd: 19)

Allah'ın şeriatini beşerî zevklerin doğrultusunda yorumlayan kimselerin gerçek tasviri (tanımı), işte budur.

Bu tür kimselerin gerçek niteliklerini ve içlerindeki asıl niyetleri ortaya koyan bir tanımlamadır, bu...

Din adamlarının afeti, hiç kuşkusuz dinin bir çıkar ve kazanç aracı haline gelmesiyle gerçekleşir. İticiliği ve sıcaklığı üzerinde olan bir inanç olmaktan çıkınca baş gösterir.

Dini bir kazanç aracı olarak gördükleri içindir ki, kalblerinde olmayanı dilleriyle söylerler.

Hayır yapmayı emreder; ama kendileri yapmazlar.

İyiliğe davet eder; ama kendilerini unuturlar.

Böylece hak kelimeleri, asıl yerlerinden saptırırlar.

Beşerin zevk ve arzularına uysun diye ayetleri yorumlarlar.

Dış görünümüyle nasslara uygun, ama gerçekte dinin hakikatıyla çelişir fetva ve teviller çıkarırlar.

Ve tüm bunları ellerinde mal veya iktidar bulunan kimselerin zevk ve amaçlarına gerekçe bulmak için yaparlar.

İşte afet de budur. Kişinin, davet ettiği iyiliğe davranışlarıyla ters düşmesidir, afet...

Gönüllere kuşku düşüren afet budur..

Sonra bu yalnız davetçi için değil, dava için de bir afettir. İnsanların kalb ve düşüncelerini bozan afettir. Çünkü güzel bir söz duyup da çirkin bir davranışla karşılaşan insanların, "söz-davranış çelişkisinden" hayrete düşmemelerine imkan yoktur. Ruhların akideyle canlanan ışığını ve gönüllerin imanla yanan nurunu kaybeden insanları, - din adamlarına güvenlerini kaybettikten sonra - dine güven duymaya devam etmeleri zor bir şeydir.

Eğer bir kelime tüm cazibesine, tüm güzellik ve tınlamasına rağmen ona inanan kimsenin kalbinde bir hareket meydana getirmiyorsa; ölmeye ve kaybolup gitmeye mahkumdur.

Eğer bir insan söylediği şeyin canlı bir örneği ve yaşayan bir tercümesi haline gelmemişse, en başta kendisi onun hakkaniyetine inanmamış demektir.

İnsanların bu kimseye inanıp güvenmesi de buna bağlıdır.

Çünkü eğer bir kelime, kişinin fiili hayatında yerini bulmuşsa, parlaklık ve güzelliği olmasa da insanları etkiler. Zira o kelime, asıl gücünü, güzelliğinden değil realitesinden almıştır. Güzelliğini, parlaklığından değil, doğruluğundan almıştır. Çünkü hayatın içinden fışkıran o kelime, bir hayat kaynağı haline dönüşmüştür.

Ama her şeye rağmen sözle - eylem inançla - davranış arasında uyum sağlanması, kolay bir iş değildir. Basit bir yol da değildir.

Çünkü bunun eğitime, çabaya ve çalışmaya ihtiyacı vardır.

Allah'a bağlı olmaya, Allah'tan yardım ve hidayet beklemeğe ihtiyacı vardır.

Hayatın şart, gerek ve zorunlulukları, bir bireyi güçten düşürecek kadar çoktur. Gönülden inanıp çağrısını yaptığı davaya kıyasla pratik hayatın pek çok zorluklarıyla karşılaşır.

Fani olan bir fert eğer sonsuz bir güçle ilişkide değilse zayıf kalmaya mahkumdur. Ne kadar güçlü olursa olsun zayıf kalmağa mahkumdur.

Çünkü şerrin, tağutun ve iğvanın güçleri ondan daha büyüktür. Bu güçleri bir, iki, üç yenebilir; ama onun da bir zaaf anına yakalanması

kaçınılmazdır. O zaman da yenilgiye uğrayıp uçuşuma yuvarlanır, geçmişini de, geleceğini de, mevcut halini de elden geçirir. Ama eğer o, sonsuz ve öncesiz bir güce dayanmışsa hep güçlü kalacaktır. Tüm güçlerden daha güçlü...

Arzu ve zaafına karşı güçlü...

Sıkıntı ve zaruretlere karşı güçlü...

Kendisine karşı koyan tüm güç sahiplerine karşı güçlü...

Allah'ın dinini hakikaten bilipte buna rağmen sapıtıp başkalarından yana tavır koyan nice alimler gördük. İlmîni geçici dünya iktidarlarının isteklerine amade edip, kasıtlı tahrifat ve bozuk fetvalar yönünde kullanan pek çok alim...

Allah'ın yeryüzü egemenliği ve hürmetlerine (dokunulmaz değerlerine) saldıran bu iktidarlara ayakta tutmaya çalışan nice alim...

"Onlara, kendisine verdiğimiz ayetlerden (ilimden) uzaklaşıp şeytanı peşine takan ve sonuçta saptıranların saffına giren kişinin olayını anlat. Eğer dileseydik onu bu ayetlerimizle yüceltirdik. Ama o, alçalmayı istedi. Heva-heveslerine uydu. Onun durumu, kendisini uyarsan da uyarmasan da dilini çıkarıp soluyan bir köpeğin durumu gibidir. İşte ayetlerimizi yalanlayan kimselerin durumu da böyledir. Bu olayı anlat ki, üzerinde düşünebilsinler. Ayetlerimizi yalanlayıp nefislerine zulmeden kimselerin bu durumu ne de kötü bir örnektir."

(el-A'raf: 175-177)

Bu olay, Allah'ın ayetlerini bile bile yalanlayan, bildikleri halde istikamette yürümeyen herkesi kapsamaktadır. Beşer hayatında ne sık görülen bir olaymış bu!?

Allah'ın dinini bildikleri halde doğruya yönelmeyen kimseler ne de çokmuş!?

Bir dünyalık çıkar uğruna ilimlerini, hak kelimeleri saptırmaya araç yapan, heva-heveslerine uyan ve böylece kendilerine sahip sandıkları hevaperest zorba hükümdarları memnun etmeye çalışan kimseler ne kadar da çokmuş!?

Çok gördük böylelerini.

"Yasama hakkı sadece Allah'ındır. Bunu, kendisi için iddia eden kimse ilahlık iddiasındadır, ilahlık iddia eden kimse kafir olmuştur. Onun bu iddiasını kabul edip kendisine uyan kimseler de kafir olmuştur" diye söyleyen "bilenleri" gördük.

Ama bu ilmine rağmen, yani dinin bu zorunlu gerçeğini bilmesine rağmen, yasama hakkını iddia eden ve bu iddiasıyla da ilahlık davası peşinde koşan tağutları destekleyen "bilenleri"...

Yani kendisinin haklarında küfür hükmünü verdiği tağutları destekleyen kimseleri...

Bu tipten kimisinin, bir zamanlar faizin tümüyle haramlığı, başka bir zaman da faizin helallliği konusunda yazılar yazdığını gördük.

Kimisini, fuhuşu ve fuhuşun halk arasında yayılmasını överken

gördük. Bu ahlaksızlık batağını dini giysisiyle, dini unvan ve kariyeriyle örtmeye çalışanları gördük.

Acaba bu, "Kendisine verdiğimiz ayetlerden uzaklaşıp şeytanı peşine takarak saptıran kişinin olayını" en açık temsil eden bir örnek değil midir?

Acaba bu Yüce Allah'ın söz konusu adamla ilgili olarak:

"Eğer dileseydik onu yüceltirdik. Ama o, heva-heveslerine uyarak alçalmayı seçti. Onun durumu, üzerine varsan da varmasan da dilini çıkarıp soluyaduran bir köpeğin durumu gibidir" diye ifade ettiği bünye bozukluğu değil midir?

Evet eğer Allah dileseydi, kendisine verdiği ayetlerin ilmiyle onu yüceltirdi. Ama şanı yüce olan Allah, bunu dilememiştir. Çünkü ayetleri bilen bu kimse alçalmaktan yana tavrını koymuştur.

Heveslerine uyup ayetleri bırakmıştır.

Bu, Allah'ın kendisine verdiği ayetler ilminden yararlanmayan, iman yolunun istikametinden ayrılan, iman nimetinden sıyrılıp şeytanın alçalmış bir uşağı olan ve sonuçta hayvan derecesindeki bir "mesh" durumuna düşen herkes için geçerli bir örnektir.

Sonra bu sonu gelmez soluma da ne?

Bu, dünyalık çıkar uğrunda tüketilen nefeslerden başka bir şey mi?

Allah'ın verdiği ilimden sıyrılma pahasına dünyalık peşinde koşma...

Bu uğurda nefes tüketme...

Hiç bir zaman sükuna kavuşmayan endişe dolu bir nefes tüketişidir bu...

Kişiyi; uyarsan da uyarmasan da öğüt almaz hale getiren bir nefes tüketişidir bu...

Tüm uyanlara rağmen kendi bildiğini okuyanların nefes tüketişidir, bu...

İnsanlık hayatı her zaman, her yerde ve her ortamda bu tip örnekleri önümüze çıkarıp durmaktadır. Bu tipteki alimlerin göze çarpması bir an meselesidir. Fazla, bir zaman geçmeden görülebilen alim tipleridir bu kimseler. Tabi ki Allah'ın koruduğu pek az kişiler müstesnadır.

Yani Allah'ın kendisine verdiği ayetlerden sıyrılmayan, yeryüzüne yapışıp kalmayan, heveslerine uymayan, şeytana uşak olmayan ve iktidar sahiplerinin ellerindeki dünyalık çıkarlar peşinde nefes tüketmeyen kimseler...

Ama her şeye rağmen varlığı hiç eksilmeyen bir örnektir bu tip alimler...

Bu, sadece belirli bir zamanda yaşanıp gitmiş bir örnek tip değildir.

Yüce Allah, Hz. Peygamber (s.a.s.)'e bu örnek tipi, Allah'ın inen ayetlerine muhatap olan kavmine anlatmasını emretmiştir. Ta ki, kendilerine verilen ayetleri bir kenara atmasınlar. Ta ki hep okuna gelsin bu olay...

O zaman için ve daha sonraları için okuna gelsin...

Amaç, Allah'ın ilminden bir şeyler bilen kimselerin, bu umutsuz sondan sakınmasıdır. Bu tükenmez nefes tüketişlerine mahkum kalınmamasıdır. Kendilerine - düşmanın düşmana yapamayacağı - bu zulmü yapmamalarıdır. Çünkü bu korkunç sona yakalananlar, sadece kendi nefislerine zulüm etmiş olurlar. Biz de zamanımızda - el-iyazu billah - bu tip kimseler gördük. Nefsine zulmetmek için amansızca çaba gösteren, başka bir deyişle cehennemdeki yerinden kopmamak için ter döküp direnen kimseler...

Hem de bu yarışa katılanların kendisini geçeceğinden korkarcasına... İş gücü bu uğraşı vermektir bu tip alimin. Cehennemdeki yerini koruyabilmek içindir her sabah işe kuşanması...

Bu dünya hayatından kopacağı ana değin tükenmek bilmez bir nefes harcamaktır bu aç gözlü alimin işi.

Allah'ım! Sen bizi koru. Ayaklarımızı sabit kıl. Üzerimize sabır yağdır ve müslüman olarak canımızı al.

Hiç kuşkusuz Kur'an-ı Kerim, müslüman toplumun vazgeçilmez hayat rehberidir.

Böyle kalmağa devam da edecektir. Çünkü o, müslüman toplumu yetiştiren, yönlendiren ve büyük göreve hazırlayan bir hayat kaynağıdır.

Bu Kur'an'ın, hareketli davet alanı olmadan anlaşılması mümkün değildir. Bu Kur'an'ı, hareket halindeki insanlardan başkasının anlaması mümkün değildir.

Ve işte bu Kur'an-ı Kerim, asıl amacı İslâm'a zarar vermek olan İslâmî perdeyle gizlenmiş fitne örgütüne katılmaktan sakındırmaktadır:

"Zarar vermek, küfür (getirmek), mü'minleri parçalamak, Allah ve Resulüne savaş açan (düşmanlara) gözcülük yapmak için önceden planlayarak bir mescid açanlar ki, "Bunu açmakla sadece iyilik yapmak istedik" diye yemin de edeceklerdir. Oysa ki, Allah, bu kimselerin kesinlikle yalancılar olduğuna şahadet etmektedir." (et-Tevbe: 107)

Evet Hz. Peygamber'in zamanında sırf müslümanlara bir tuzak olsun diye bir "Dirar Mescidi" açılmıştı. Açıların gerçek amacı müslümanlara zarar vermek, Allah'ı inkâr etmek, İslâm cemaatine perde gerisinden tuzak hazırlayan düşmanları korumak ve bu dinin düşmanlarıyla din perdesi altında işbirliği yapmak idi.

Her zaman ve her yerdeki davetçiler şunu bilsin ki:

Dirar mescidi planları kurulmaya devam edecektir. Ama değişik şekillerde. Bu din düşmanlarının başvurduğu bayağı yöntemlerin tekamülüne uygun şekillerde...

Dış görünüşüyle İslâm, asıl maksadıyla da İslâm'ın yıkılması için girişilen faaliyetler biçiminde...

İslâm'ın çarpıtılması, bulandırılması ve saptırılması biçimlerinde...

Dini bir etiketi olan yönetimler biçiminde...

Arkasına gizlenen dini bir etiket...

İslâm'ın boğazlandığını, ortadan kaldırıldığını, görüp de endişe duyan kimseleri uyarıp yatıştıran örgütler, kuruluşlar, kitaplar ve araştırmalar biçiminde...

İslâm'ın iyi bir halde bulunduğunu, korku ve huzursuzluğun gereksiz olduğunu anlatan kuruluş ve araştırmalar...

Ve daha nice "dirar" örnekleri...

İşte böylesine çok olan "dirar mescitlerine" karşı davetçilere düşen zorunlu görev; bu "dirar" ların iç yüzünü ortaya koymaktır.

Sahte etiketleri alaşağı edip insanlara bunların gerçek niteliğini, geride saklanan kötü niyetleri açıklamaktır.

Çünkü Peygamber (s.a.s.)'in zamanındaki "dirar mescidinin" iç yüzünü ortaya çıkaran bir örnek ve Yüce Allah'ın güçlü ve apaçık buyruğu elimizin altında bulunmaktadır.

İKİNCİ BÖLÜM

VELÂ (Dostluk ve Bağlılık)

VELÂ (Dostluk ve Bağlılık)

1 - Velâ ile Müsamahayı Biribirinden Ayıramama

2 - Ayrılma ve Bağımsız Kişilik Oluşturma

3 - Akidevi Bağ

VELÂ (Dostluk ve Bağlılık)

Bu Kur'an, müslüman bireyi, Allah ve Resulullah'a, İslâm itikadı ve İslâm cemaatine bağlılık (vela) esasına binaen eğitmektedir.

("Vela", "Tevâli": Bir şeye doğrudan bağlılık. İzleme ve yakınlık. Dini yakınlık. Sadakat, yardım ve inanç yakınlığı. Yönelmek, yönetmek ve yetkinlik (Ragıp, Müfredat). Burada kastolunan ise bağlılık, yetkinlik ve ilahi egemenliğe ram olmaktır. (UD))

Üyesi bulunduğu saffın diğer tüm saflardan tamamen bağımsız kalması zarureti binaen yetiştirmektedir.

Çünkü müslüman, Allah'ın adını yüceltmeyen, Peygamberinin önderliğini izlemeyen ve "Allah'ın Hizbi" özelliğini taşımayan hiç bir saf ve birliğin (kampın) adamı olamaz.

Bu Kur'an:

"Bu göreve Allah tarafından seçilmiştir" esasıyla müslümanı eğitmektedir. Çünkü bu seçimden amaç, müslümanın gerek insanlık hayatında ve gerekse tüm tarihsel olaylarda ilahî takdiri gerçekleştiren bir araç olmasıdır.

Tüm zorluklarına rağmen bu ilahî seçim, Allah'ın bir lutfudur.

Dilediğine verdiği bir lutfu...

Müslüman cemaattan başkasına bağlılığın manası ise, Allah'ın

dininden çıkmak, bu büyük seçimi reddetmek ve bu güzelim lutuftarı soyutlanmak demektir, öyleyse vela (bağlılık), sadece Allah'adır.

"Sizin veliniz, sadece Allah'tır, Resulu'dur, namazı ikame edip zekat veren ve Allah'a boyun eğen mü'minlerdir." (el-Maide: 55)

Yani özellikle ve yoruma yer vermez biçimde onlardır bizim velimiz. İslami hareket ve düşüncenin belirsizliğine fırsat bırakmaz bir kesinlikte...

Zaten başka türlü de olamaz. Çünkü sorun, özü itibariyle bir itikadi sorundur. Bu itikadla harekete geçmenin sorunudur.

Amaç, vela hakkının sadece Allah'a ait olmasıdır.

Kayıtsız ve şartsız olarak O'na güvenilmesidir. İslâm'ın, izlenecek tek din olmasıdır.

İslâm saffiyla, din olarak İslâm'ı seçmeyen diğer tüm safların birbirinden ayrılmasıdır.

Müslümanın, İslâm'ı hayat sistemi olarak seçmeyen saflardan uzaklaşmasıdır.

İslâmî hareketin ciddiyet ve düzenini korumasıdır.

Çünkü müslüman toplumda, Allah'ın önderlik ve bayrağından başkasına bağlılık yoktur. Mü'min gruptan başkasıyla yardımlaşma yoktur.

Bu yardımlaşma ise, akideden kaynaklanan hayat sisteminde söz konusudur.

İslâm'ın, soyut bir lakap, bir alamet veya bir yafta olmaması, sadece lafta kalan bir kelime olmaktan kurtulması, verasetle intikal eden anlamsız bir nesep veya yerinde çakılıp kalan kimselerin mücerred bir sıfatı olarak kalmaması için Yüce Allah bir takım özellikleri zikretmektedir. İnanmış kimselerde bulunması gereken vazgeçilmez bazı özellikleri:

"Namazı ikâme edip zekat veren ve Allah'a boyun eğen kimseler..."

Bunlar, mü'mince hamiyeti olan herkesi ilgilendiren özelliklerdir.

Dinin, inancının ve hayati bağlarının hafife alındığı bir ortamda, Rabbiyle arasındaki ilişkinin alay ve eğlence konusu yapıldığı bir yerde üstünlüğünü kaybettiğini bilen mü'minin özelliği...

İnanmış kimselerle, bu iğrenç fiilleri işleyen kimselerin arasında hiç velayet olur mu?

Akıl noksanlığından kaynaklanan bu fiilleri işleyenlerle mü'min arasında bir dostluk olur mu?

Çünkü normal akıllı hiç bir kimsenin Allah'ın dinini ve mü'min kulları alaya alması mümkün değildir.

Müşrik ve ehl-i kitap kafirleri, Kur'an-ı Kerim' in Hz. Peygamber'e indiği dönemlerde de bu tür alaycı ve küçümseyici tavırlar takınıyorlardı.

Ama Yüce Allah'ın, müslüman cemaat için koyduğu bazı esaslar vardı. Cemaatin sürekli yaşamı, düşüncesi ve hayat sistemi konusundaki

esaslar...

Yüce Allah bu esasları koyarken, hiç şüphesiz ilerde neler olacağını biliyordu, ileriki tarihlerde müslüman nesillerin nelerle karşılaşacağını biliyordu.

İşte biz de şu ânda bu gerçeği her yönüyle görüyoruz. Bu dinin ve İslâm cemaatinin düşmanları tarih boyunca hep aynı kalmıştır. Dün neyse bugün de aynı düşmandır...

İslâm'a olan düşmanlıkları hep aynı şekilde devam ediyor. Kur'an'a karşı olan tavırları hiç değişmemiştir. Tarih boyunca hep aynı tavır ve aynı düşmanlık...

Bu dine ve Kur'an'a karşı açtıkları soluk kesen savaşları tarih boyunca dinmiş değildir. Yüce Allah diyor ki:

"Ey iman edenler! Dininizi alay ve eğlence konusu edinen - kendilerine sizden önce - kitap verilenler ile kafirleri veliler edinmeyiniz. Eğer inanmışsanız Allah'tan korkunuz. Namaza çağırdığınızda bunu da alay ve eğlenceye alanları... Alaya alıyorlar; çünkü onlar akletmeyen kimselerdir." (el-Maide: 57-58)

Bu Kur'an, İslâm ümmetinin - Kıyamet'e dek - hayat kitabı olmak üzere indirilmiştir. Çünkü O, bu ümmetin hem itikadı düşüncesini, hem toplumsal düzenini ve hem de hareket planını inşa edip çizen bir Kitaptır. Tüm bunlara aynı önemi vererek inşa eden...

İşte bu Kur'an'dır şimdi de bu ümmeti uyaran. Allah Resulü ve mü'minlerden başkasının veli edinilmemesini bu ümmete öğreten. Ehl-i kitap ve diğer kafirlere velayet vermekten sakındıran. Hem de bu denli kesin bir ifadeyle...

Çünkü İslâm'ın nazarında, insanları bir araya getiren yegane bağ, "akide" bağıdır. Soyu sopu, ırkı, toprağı ve kavmiyeti aynı olmayan insanları birleştiren bir bağ...

Eğer iman ehlini bir araya getiren bu bağ meydana gelmişse, diğer bağların ayrı olmasının hiç bir önemi yoktur. Çünkü İslâm'ın nazarında insan, ruhi yapısıyla insandır. Çünkü o, Yüce Allah'ın üfürdüğü ruhla insan olmuştur. Bundan dolayı da o, - ruhî yapısının en belirgin bir gereği olarak - akidede bir araya gelebilir başka insanlarla...

Hayvanları bir araya getiren bağlarla değil. Aynı mera, aynı yaylak ve ağıl da bir araya gelen hayvanlar gibi değil...

Bireylerin, grupların ve insan nesillerinin arasındaki bağıllığın, akideden başka bir bağla sağlanması mümkün değildir. Çünkü bir mü'mini diğerine, bir İslâm cemaatini başka bir İslâm cemaatine ve bir müslüman nesli sonraki müslüman nesillere bağlayan bir bağdır, akide.

Hem de zaman ve mekan hudutlarının ötesinde bir bağlayışla. Kan, soy, ırk ve kavim ayrılıklarının ötesinde bir bağlayışla...

Sadece akideye bağıllık üzere meydana gelen bir birliktir, bu. Allah da hiç kuşkusuz bu birliğin velisidir.

"Allah, mü'minlerin velisidir."

Allah kimin velisi ise O, ona yeterdir...

Başka velilere ihtiyaç yoktur, gerek de...

Başa gelebilecek bir musibet ise, sadece bir deneyimdir. Ötesinde hayır bulunan bir deneyimdir. Yoksa bu tür musibetler, Allah'ın velayetini çekmesi değildir. Dostu olan kullarına sözünü verdiği yardımı esirgemesi demek değildir.

Allah'ı, veli tanımayan kimsenin, hiç bir mevlası yoktur.

İnsan ve cinlerin tümünü veliler edinse bile acizlikten kurtulamayacaktır. İnsanlarca bilinen her tür himaye ve güç sebeblerine dayansa bile aciz kalacaktır.

"(Zafer mü'minlerindir;) Çünkü Allah, iman edenlerin velisidir. Kafirlerin ise hiç bir velisi yoktur." (Muhammed: 11)

1 - Velâ ile Müsamahayı Biribirinden Ayıramama

Kur'an-ı Kerim, İslâm akidesine ilişkin büyük bir tehlikeye karşı bizi uyarmaktadır. Yolumuzda gizlenen büyük bir tehlikeye karşı...

Kur'an-ı Kerim' in bu direktifi, aşağıdaki ayet-i kerimede olanca açıklığıyla ortadadır:

"Ey iman edenler! Yahudi ve hristiyanları dost edinmeyiniz. Çünkü onlar, birbirlerinin dostudur. Sizden kim onları dost edinirse, muhakkak ki onlardandır. Allah, hiç şüphesiz zalim kimseleri sevmez." (el-Maide: 51)

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse; Allah da sevdiği ve kendilerinin de Allah'ı sevdiği, mü'minlere karşı mütevazi, kafirlere karşı ise şiddetli, Allah yolunda savaşıyor ve hiç bir kimsenin kınamasından korkmayan başka bir kavim getirecektir." (el-Maide: 54)
Görülüyor ki, bu Kur'an, müslümanı bir bilinç eğitiminden geçirmektedir. Gerçek düşmanını kendisine tanıtmaktadır. Bu düşmanı ile karşılıklı olarak giriştiği kavganın gerçek mahiyetini anlatmaktadır. Bu, bir akide kavgasıdır.

Çünkü akide, müslümanla tüm düşmanları arasındaki temel davadır. Düşman, her şeyden önce akidesi ve dini için müslümanla savaşılmaktadır.

Bu dinmez düşmanlığın asıl nedeni, Allah'ın dinine karşı isyanlarıdır. Allah'ın dini istikametinde yürüyen herkesten nefret etmelerinin nedeni budur:

"Ey ehli kitap! Bizden; Allah'a, tarafımıza indirilen ve bizden önce indirilene iman ettiğimizden, bir de çoğunluğunuzun fasıklar olmanızdan başka bir nedenle mi nefret ediyorsunuz?" (el-Maide: 59)
Demek ki bu, bir akide davasıdır. Demek ki düşmanlığın asıl nedeni de bu inançtır.

Bu ilahî metodun ve bu metottaki temel buyrukların değeri, muhakkak ki çok büyüktür. Çünkü bu ilahî metodta son derece önemli olan iki

husus vardır.

Gerek iman şartlarının gerçekleşmesinde, gerek müslüman şahsiyyetin yetişmesinde ve gerekse İslâm cemaatinin hareket düzeninde aynı ölçüde önemli olan iki husus...

- Biri; Allah'a, Resulü'ne, İslâm'a ve bu esaslara dayalı müslüman cemaate samimiyetle bağlılık...

- Diğeri de, savaşın ve bu savaşdaki düşmanın tabiatını bilmek...

Bir kere müslümanla, İslâm'ı bayraklaştırmayan diğer kampların birbirinden tamamen ayrılması düşüncesi; kalplere yerleşmedikçe İnsanların gerçekten inanmış olması mümkün değildir.

İslâm akidesini taşıyan kimseler, eğer bu düşünceyi taşımıyorlarsa hiç bir, şey ifade edemezler. Yeryüzünde hiç bir şey de gerçekleştiremezler. Çünkü Allah'a, Resulü'ne ve mü'min önderliğe bağlılıklarının netleşmesi şarttır.

Düşmanın gerek niteliğini, kavganın neden ve özelliklerini tanımaları şarttır. Tüm düşmanların kendilerine karşı birlik olduklarına inanmaları şarttır. İslâm cemaati ve İslâm akidesine karşı açılan savaşta düşmanın kimisinin kimisine dost olduğunu bilmeleri Şarttır.

"Kafir ve dinsizlere karşı, bizimle ehl-i kitap arasında ortak bir yolun bulunduğunu" sanmak, büyük bir aptallıktır. Affedilmez bir gaflettir. Çünkü onlar, -müslümanlara karşı açılan savaşta - kesinlikle kafir ve dinsizlerin yanındadırlar.

Gerek zamanımızda, gerekse tüm zamanlarda bizden bazı saf kimseler, bu derin anlamlı gerçeklerden gafil yaşamaktadırlar. Kur'an'ın öğretilerini ve tüm tarihsel öğretileri unutarak materyalizm ve dinsizliğe karşı - din ehliyiz diye - elimizi ehl-i kitap kimselerin eline verebileceğimizi düşünen bu kimseler, gerçekten gafildirler.

Çünkü bugünkü ehl-i kitap, dün kafir müşrikler için:

"onların yolu, İman edenlerin yolundan daha doğrudur" (en-Nisa': 51) diyen aynı ehl-i kitaptır.

Bugünkü ehl-i kitap, dün Medine'de kafirleri müslümanların aleyhinde kışkırtan, onlara arka çıkıp yataklık eden aynı ehl-i kitaptır.

- İkiyüz sene boyunca ardarda haclı seferlerini düzenleyen, aynı ehl-i kitaptır.

- Endülüs'te korkunç katliamlar düzenleyenlerdir.

- Filistinli müslümanları yurtlarından kovup yerlerine yahudileri yerleştirenlerdir.

- Materyalizm ve dinsizlikle dayanışma içinde bulunanlardır.

- Dünyanın her yerinde; Habeşistan'da, Somali'de ve Eritre'de müslümanları kırıp geçirenlerdir.

- Yugoslavya'da, Çin'de, Türkistanda, Hindistan'da ve her yerde İslâm düşmanı materyalizm, dinsizlik ve Budizm'le işbirliği yapanlardır.

Tüm bu olup bitenlerden sonra aramızdan çıkan bazı kimseler, kalkıp bizimle ehl-i kitabın arasında işbirliği olabileceğini sanmaktadırlar.

Bizimle bu kimselerin arasında dinsizlik ve materyalizme karşı bir yardımlaşma ve dostluk kurulabileceğini sanmaktadırlar.

Bu zannı besleyen kimseler, kesinlikle Kur'an-ı Kerim'i okumuyorlar.

Yahut okuyorlarsa, Kur'an'da geçen ve aynı zamanda İslâm'ın bir özelliği olan "müsamaha" yla velayeti birbirine karıştırıyorlar.

Bu yüzden de - Kuran sakındırdığı halde - bizimle ehl-i kitap arasında bir velayet olabileceğini sanıyorlar. Aslında bu kimseler İslâm'ı hissederek yaşamıyorlar.

İslâm'ı, ne Allah'ın insanlardan başkasını kabul etmeyeceği bir akide olarak yaşıyorlar, ne de dünya üzerinde yepyeni bir pratik hayat sistemini kurmayı amaçlayan yapıcı bir hareket olarak algılıyorlar. Yani İslâmî hayat biçimiyle günümüzdeki ehl-i kitaba karşı koyacak nitelikte bir hareket...

Tıpkı dün karşı durduğu gibi bir hareketle...

Bu tavrı sürdürmek bir zorunluluktur. Çünkü takınılması gereken doğal ve biricik tavır budur. Allah'ın çağrısı, yeryüzünün herhangi bir yerinde kurulacak her İslâmî cemaate yöneliktir. Kıyamet Günü'ne değin geçerli olan bir davettir bu. Çünkü bu çağrı, "iman edenler" özelliğini taşıyan herkese yöneliktir.

Hiç kuşkusuz Kur'an, akide savaşını veren bir müslümana gerekli olan şuurlanmayı vermek ve İslâm'ın bayrağı altında yaşamayan kimseleri, tamamen birbirinden ayırdetmek için inmiştir.

Bu ayrılış, ahlakî nitelikteki hoş görüyü yasaklamamaktadır. Çünkü hoşgörü, müslümanın daimi sıfatıdır. Sözünü ettiğimiz "ayrılışın" yasakladığı şey, kafirlere velayet beslemek sorunudur. Çünkü müslümanın kalbinde, Allah'ın, Resulü'nün ve mü'minlerin velayetinden başka bir velayet barınamaz.

Şuurlanma ve ayrılma...

Bu iki şey, müslüman için vazgeçilmez nitelik taşıyan hususlardır. Her yerdeki ve her kuşaktaki müslüman için vazgeçilmez...

Bu, bir "yol ayrımıdır." Bu konuda müslümanın aklında hiç bir bulanıklık bulunamaz.

Çünkü müslüman, İslâm'ın hayat sistemini izlemeyen herkesten ayrılmak zorundadır.

İslâm'ın bayrağını yüceltmeyen herkesten ayrılmak zorundadır. Eğer bu ayrılış gerçekleşmişse, harekete geçebilir.

Yani ilk hedefi, yeryüzünde biricik bir hayat nizamını kurmak olan büyük İslâm hareketinde anmaya değer bir eyleme geçmesi, bu ayrılıştan sonra mümkündür. Çünkü kurulacak bu pratik hayat nizamı, tüm hayat sistemlerinden ayrı bir nizamdır. Tüm hayat görüşlerinden tamamen ayrı olan biricik bir düşünceye dayanmaktadır.

Bir kere müslüman kesinlikle; tereddüt ve kararsızlığa yer vermez bir kesinlikle inanıyor ki, bağlı olduğu din, biricik dindir. Allah'ın, insanlardan başkasını asla kabul etmeyeceği dindir. Hz. Muhammed

(s.a.v.)'in risaletinden sonra kabule şayan yegane dindir.

Gene müslüman, kesinlikle inanıyor ki, Allah'ın hayat için gönderdiği bu sistem; eşsiz ve biricik bir hayat sistemidir. Onun yerine başka bir nizama sarılmak, müslüman için imkansız olan bir şeydir. İnsanlık hayatının; - başkasına değil - sadece bu biricik nizama dayanmadıkça düzene girmesi ve istikamette yürümesi mümkün değildir.

Eğer bir müslüman bu ilahî hayat sistemini kurmak için olanca gücüyle çalışmazsa, Allah'ın onu affedip bağışlaması ve amellerini kabul etmesi söz konusu değildir.

Ayrıca bu sistemi tüm hayati yönleriyle, yani gerek itikadı ve gerekse toplumsal yönüyle ikame etmek gerekir. Müslüman, bu konuda hiç bir çabadan kaçınmaz. Onun yerine başka bir hayat sistemini - bir ayrıntısında bile olsa - kabul edemez. Onu ne itikadı, ne toplumsal ve ne de kanunî planlarda başka hiç bir hayat sistemiyle karıştıramaz. Aralarını bulamaz. Tabi ki Allah'ın - bizden önceki şeriatlerden olduğu halde - bıraktığı itikadı düşünce ve hükümler müstesnadır.

İşte müslümanı hareket alanına iten şey bu kesin inancıdır. Bundan başkası değil...

Çünkü o, bu kuşkuyla yer vermez kesin inancıyla ilahî hayat sistemini yeryüzünde yerleştirme zorluklarına katlanabilir. Allah'ın insanlardan kabul ettiği bu sistemi gerçekleştirme yolunda durmadan çalışması bu kesin inancıyla mümkündür. Pek çok kere insanı takattan düşürecek kadar ağırlaşan acılara göğüs germesi, yoldaki zorlukları yenmesi, kurulu tuzakları atlatması, küfrün inatçı direnişini kırması ve ağır görevleri yüklenmesi bu kesin inancıyla mümkündür.

İslâm, küfür saflarının ayrılması, gerçeğini, "semavî din sahiplerinin yakınlaşması" adına veya "müsamaha" adına bulandırmaya kalkışanlar, hiç şüphesiz yanılğı içindedirler.

Dinin ne demek olduğunu, hoşgörünün ne demek olduğunu bilmiyorlar. Çünkü Allah'ın katında din, son dinden başkası değildir.

Hoşgörü ise, itikadî düşünce ve toplumsal düzende değil, kişisel ilişkilerde söz konusudur. Demek ki, başka tür düşünen kimselerin amacı, müslümanın kesin inancını bulandırmaktır.

Allah, İslâm'dan başka hiç bir dini kabul etmez.

Müslümanın görevi, ifadesini İslâm'da bulan İlahî hayat nizamını kurmaktır. Müslüman, bundan başka bir hayat düzenini kabul edemez.

İlahî sistemde - yüzeysel bile olsa - tadilat yapılmasını kabul edemez.

Çünkü bu, müslümanın kesinleşmiş inancıdır. Başka tür düşünenler, hiç şüphesiz bu kesin inancı bulandırmaktadırlar.

Kur'an-ı Kerim, aşağıdaki ayetlerle bu kesin inancı ortaya koymaktadır:

"Allah katında yegane din, muhakkak ki İslâm' dır." (Al-i İmrân: 19)

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, bu kesinlikle ondan kabul edilmeyecektir." (Al-i İmrân: 85)

"(Ehli kitabın) Seni, Allah'ın sana indirdiğinin bir kısmından yüz

çevirtmesinden sakın." (el- Maide: 49)

"Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları veliler edinmeyiniz. Çünkü onlar, birbirlerinin velileridir. Sizden kim onları veli edinirse, muhakkak İd, onlardandır." (el-Maide: 51)

Son söz, Kur'an-ı Kerim'indir. Müslüman, insanların bulandırmasına ilgi duyamaz. Bu kesin inancı bozmalarına kulak veremez.

Gerek İslâm ve gerekse - hiç bir şeyle İslâm üzere bulunmadıkları halde - müslüman diye tanınan kimseler, kafirlerin saldırısından hiç bir zaman kurtulabilmiş değillerdir. Yeryüzünün dört bir bucağında halen devam eden bir savaştır bu. Kendilerine ve akidelerine karşı düzenlenen bir savaş. Yani Yüce Allah'ın "Onlar, birbirlerinin velileridir" sözünü doğrulayan bir savaş...

Şuurlu müslümanların Rablerinin öğüdüne satılmalarını, kesin emir ve yasaklarını dinlemelerini gerektiren bir savaştır bu...

Allah ve Resulü'nün dostlarıyla, Allah ve Resulü'nün bayrağını yüceltmeyen tüm düşman kampların birbirinden tamamen ayrılmasına ilişkin ilâhî buyruğa sarılmalarını gerektiren bir savaştır bu...

İslâm, hiç kuşkusuz müslümana, akide esasına binaen, diğer insanlarla ilişkiler kurmasını emreder.

Müslümanın düşünce ve hareketinde düşmanlık da, dostluk da akide için yapılabilir...

Bundan dolayı da yardımlaşma anlamındaki bir velayet, müslümanla müslüman olmayan arasında kurulamaz. Çünkü müslüman ve kafirin, akide konusunda yardımlaşmalarına imkân yoktur. Karşılarındaki güç - örneğin - dinsizlik bile olsa işbirliğine imkan yoktur. Yani - bizden bazı saf, bazı Kur'an okumaz kimselerin düşündüğü gibi - müslüman, dinsizliğe karşı bile olsa kafirle işbirliği yapamaz. Sonra hiç mümkün olur mu, bu işbirliği ve yardımlaşma?

Aralarında üzerinde yardımlaşılacak ortak bir temel bulunmayan kimseler, nasıl olur da işbirliği yapabilirler?

Kur'an'ı okumayan ve İslâm'ın gerçeğini tanımayan bazı kimselerle, aldanmış bazı kimseler tüm dinleri, "din" olarak düşünüyorlar.

Tüm dinsizliğin de "dinsizlik" olduğunu düşünen bu kimselere göre: "dindarların dinsizliğe karşı işbirliği yapmaları mümkündür. Çünkü dinsizlik, tüm dinleri reddediyor. Her tür dindarlıkla savaşıyor" diyorlar.

Ancak İslâm'a göre durum böyle değildir. İslâm düşüncesinde ve İslâm'ın tadına varan müslümanın anlayışında mesele böyle değildir. Şunu da söylemek gerekir ki İslâm'ı, hem bir akide ve hem de İslâm nizamını kurmak için bir akidevi hareket olarak anlamayan kimseler, İslâm'ı tadamazlar.

İşte bundan dolayı bu mesele İslâm düşüncesinde ve müslümanın anlayışında daha başkadır. Apaçık ve belirli bir düşüncesi vardır. İslâm'ın bu konuda.

Evet yegane din, İslâm'dır. İslâm'ın kabul ettiği başka hiç bir din yoktur. Çünkü Yüce Allah:

"Allah katında yegane din, İslâm'dır" ve

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa bu, kesinlikle ondan kabul edilmeyecektir" diye buyurmaktadır.

Öyleyse bizimle başkalarının arasında bir dindarlık cephesi kurulamaz. Dinsizliğe karşı duracak bir dindarlık cephesi söz konusu olamaz. Çünkü ortada bir tek din vardır; o da İslâm'dır. Diğer tarafta da dinsizlik vardır; O da İslâm dışı her şeydir.

- Artık bu dinsizliğin aslı semaviymiş;

- Tahrifata uğramış veya eski halini koruya gelen putperest bir inançmış,

- Yahut din namına her şeyi reddeden bir ateizm imiş, bunlara bakılmaz.

Bunların hepsi kendi aralarında ayrı nitelikler arz edebilirler. Ama İslâm'ın nazarında hepsi düşmandır. Çünkü hepsi de İslâm'a aykırıdır. İslâm'la aralarında bir ittifak veya velayet mümkün değildir.

"De ki, ey ehli kitap! Siz (din diye) hiç bir şeyin üzerinde değilsiniz..." (el-Maide: 68)

İşte son söz budur.

Bu konudaki Allah'ın buyruğu budur.

Demek ki kitap ehline, ehl-i din diye hiç bir itibar kalmamıştır. Ve müslüman da, Allah'ın hükmünden başka hiç bir şeyi kabul edemez.

"Allah ve Resulü bir konuda hüküm verdikten sonra, mü'min erkek ve kadının kendi işlerinde hiç bir seçim hakkı kalmaz." (el-Ahzab: 36)

Allah'ın kelimesi, en son kalandır. Hiç bir şey; hiç bir durum ve şart bunu değiştiremez.

Müslümanın görevi, kitap ehlini İslâm'a davet etmektir. Tıpkı dinsiz ve putperestleri davet ettiği gibi...

Müslümanın onları davet etmesinin de bir tek esası vardır. O da, bu kimselerin üzerinde bulunduğu hali din olarak kabul etmemektir. Ve onları "din" e davet etmektir.

Bu gerçek olanca açıklığıyla gün ışığına çıkmalıdır. Çünkü İslâm'ı din olarak kabul etmeyen kimselerle dinin yerleşmesi amacıyla bir işbirliği veya yardımlaşma içine girmek, müslümanın akidesi açısından bir mantıksızlık demektir.

Şu halde İslâm'ın nazarında sorun, tamamen itikadî ve imanî bir sorundur. Aynı zamanda hareket isteyen bir hayat sisteminin sorundur.

2 - Ayrılma ve Bağımsız Kişilik Oluşturma

Özgünlük ve ayrı yaşam, müslüman cemaat için bir zorunluluktur. İtikat ve düşüncesinde, ibadetinde ve hatta kıblesinde farklı ve ayrı olmak zorundadır.

Bu konuların her biri - söz konusu özgünlük ve ayrılık açısından - aynı derecede önemlidir. Belirli ve ayrı bir kıbleye yönelen müslüman cemaatin, bu yönelişin anlamını kavraması gerekiyor.

Çünkü "kıble" mücerred bir mekandan veya cemaatin namazda yöneldiği bir yönden ibaret değildir. Mekan veya yön, sadece bir semboldür...

Ayrı ve özgün bir yaşamın sembolüdür...

İslâm cemaati, kişilik ve hedefiyle, mekan ve değerleriyle farklı olmak zorundadır. Bugünkü İslâm ümmetiye, tüm yeryüzünü kasıp kavuran çeşitli cahiliye ideolojilerinin, cahili hedeflerin, insanların zihnini meşgul eden cahili değerlerin ve tüm dünya milletlerinin yücelttiği değişik cahili bayrakların egemen olduğu ortamlarda yaşamaktadır. Öyleyse bugünkü İslâm ümmetinin ayrı olmaya ihtiyacı vardır. Egemen cahili şahsiyetlerden ayrı olan özgün şahsiyetiyle ve bu şahsiyete uygun değer ve hedefleriyle ayrı olmaya ihtiyacı vardır.

Düşünce tarzı, özgünlüğü ve şahsiyetine yaraşır, kendisine has bir bayrağın gölgesinde yaşamak zorundadır. Sadece Allah'ın adını dalgalandıracak özel bir bayrağın...

"De ki: Benim yolum şudur: Ben ve beni izleyen mü'minler apaçık bir delille (ileriye görerek) Allah'a davet ediyoruz. Ve biz Allah'ı tenzih ediyoruz. Ve ben müşriklerden değilim." (Yusuf: 108)

Benim biricik yolum budur. Eğrisi büğrüsü olmayan, şek ve şüpheden uzak olan dosdoğru yolum budur. Apaçık delilini göstererek Allah'a davet ediyorum.

Biz, Allah'tan bir hidayet ve nur üzereyiz. Yolumuzu çok iyi biliyoruz. Basiret, bilgi ve sağduyuyla bu yolu izliyoruz. Benim yolum budur. İsteyen uysun. İstemeyen varsa, ben gene bu dosdoğru yolda yürüyorum.

Bu ayrılık, Allah davetçileri için bir zorunluluktur. Kendilerinin başlı başına bir ümmet olduğunu ilan etmek zorundadırlar. Akidelerini paylaşmayan, yollarını izlemeyen ve önderliklerine uymayan herkesten ayrı bir ümmet...

Ayrı ve cahiliyeye karışmadan yaşamak söz konusudur. Bu dinin sahipleri, cahiliye toplumuna bulaşmış gitmişken bu dine çağırımları yeterli değildir. Çünkü bu davetin kayda değer bir şey ifade etmesi mümkün değildir, öyleyse daha ilk andan itibaren cahiliyeden tamamen ayrı olduklarını ilan etmeleri gerekiyor. Kendilerine özgü bir toplum olarak ayrılımları gerekiyor. Temel dayanağının özgün bir akide ve unvanının İslâm önderliği olması gereken bir toplum...

Yani davetçiler kendilerini, cahiliye toplumundan, önderliklerini de cahiliyenin önderliğinden ayırmak zorundadırlar.

Çünkü cahiliye toplumuyla beraber ve karışık kalmaları, cahiliye önderliğinin gölgesinde yaşamaya devam etmeleri, inançlarının taşıdığı tüm iktidarı alıp götürecektir. Davalarının doğurabileceği tüm

etkileri silip kaldıracaktır. Yeni davanın sahip olabileceği tüm cazibeyi çekip götürecektir.

Bu, sadece müşrik bir ortamda ortaya çıkan Peygamberi davet alanının bir hakikati değil, cahiliyenin insanlık hayatına egemen olduğu her alandaki davetin hakikatidir.

Yirminci yüzyılın cahiliyesi, gerek temel dayanakları açısından ve gerekse ayırıcı özellikleriyle, İslâm davasının - tarih boyunca - karşılaştığı diğer cahiliyelerden farklı olan bir cahiliye değildir.

Bu bakımdan cahili toplum ve şartların içine karışma yoluyla, kaypak tavırlarla ve hileli yollarla bir şeye kavuşabileceklerini; yani bu yollarla İslâm'a davet ederek bir yere varabileceğini zanneden kimseler, bu akidenin doğal özelliğini kavrayabilmiş değildir. Gönüllere nasıl girilebileceğini anlamış değillerdir.

Ateist doktrinlerin adamları bile, kendilerine özgü unvan ve düşünceleri; apaçık ortaya koyarlarken İslâm davetçileri karmaşık mı kalacaklardır?

Hala kendilerine has olan unvanı, yöntemi ve cahiliyyenin yolundan tamamen ayrı olan yolu ilan etmeyecekler midir?

İnsanlık sadece iki kampa (hizbe) ayrılmaktadır.

- Biri Allah'ın Hizbi,
- diğeri de şeytanın Hizbi.

Ve sadece iki bayrağa ayrılmaktadır.

- Biri hakkın bayrağı,
- diğeri de batılın bayrağı.

Buna göre bir kimse;

- ya Allah'ın hizbinden olur,
- ya da şeytanın hizbinden.
- Allah'ın hizbinden olan, hakkın bayrağı altında yaşar.
- Şeytanın hizbinden olan ise batılın bayrağı altında yaşar.

Bunlar, birbirinden tamamen ayrı, birbirine karışmayan ve bir arada kaynaşmayan iki sınıftır.

Aralarında hiç bir soy birliği, hısımlık ve akrabalık yoktur. Ne aile, ne vatan, ne ırk ve ne de milliyet bu kimseleri birbirine bağlayamaz.

Çünkü söz konusu olan akidedir. Sadece akidedir.

Kim Allah'ın hizbine katılıp hakkın bayrağı altında yaşarsa, o ve bu bayrağın altında yaşayan herkes Allah yolunda kardeşirler. Renkleri, yurtları, aşiretleri ve aileleri ayrı bile olsa kardeşirler. Çünkü onlar, "Allah'ın Hizbini" meydana getiren akide bağında buluşmuşlardır.

Akidevi bağ gerçekleşince diğer tüm farklılıklar bu "vahdet bayrağının" potasında eriyip gider. Şeytana yenilip batılın bayrağı altına giren kimseyi ise, Allah'ın Hizbine bağlı olan birine bağlayacak hiç bir bağ yoktur. Çünkü bu, tam bir ayrılış meselesidir.

Allah'ın Hizbiyle şeytanî hizbin birbirinden tamamen ayrılığı...

Özgün ve ayrı bir yaşamı olan kampa nihaî olarak katılma meselesidir.

Akide dışındaki her tür engel ve cazibeden uzaklaşma meselesidir. Mü'minlerin bağlı oldukları temel ve değişmez ilke budur. Başka bir deyişle gönüllerdeki imanın hassas ölçüsü budur:

"Allah'a ve Resulü'ne muhalefet eden kimseleri - babaları veya oğulları da olsa, kardeşleri veya aşiretleri de olsa - seven; Allah'a ve Ahiret Günü'ne inanan bir kavim göremezsin. (Böyle bir sevgiyi beslemeleri mümkün değildir.) İşte Allah kendisini (bu sevgiden alıkoyan) kimselerin, gönlüne iman koymuştur. Onları kendi katından bir (iman) ruhuyla desteklemiştir. Ve Allah onları içinde ebedî kalacakları altında ırmaklar akan cennetlere koyacaktır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır, İşte Allah'ın Hizbi olanlar bunlardır. Dikkat edin! Felaha kavuşanlar, sadece Allah'ın Hizbi olanlardır." (el-Mücadele: 22)

Yüce Allah, hiç bir kimseyi iki kalb ile yaratmamıştır.

Hiç bir insanın bir tek kalbde iki sevgiyi barındırması mümkün değildir. Allah ve Resulünün sevgisiyle, Allah ve Resulü düşmanlarının sevgisi bir arada barınamaz. Ya iman, ya da imansızlık...

İkisi bir arada mümkün değil barınamaz.

Müslümanın soyu, köklü ve uzun bir geçmişe dayanmaktadır.

Müslüman - zamanlar boyunca uzanıp gelen - bir örneğin ürünüdür.

Bundan dolayı o, engin bir deneyim birikimine sahiptir. Kendi kişisel deneyiminden de, içinde yaşadığı kuşağın deneyiminden de daha büyük bir deneyim birikimine sahiptir.

"İbrahim ve onunla beraber olanlarda hiç şüphesiz sizin için güzel bir örnek vardır. Unutma ki, onlar kavimlerine: "Biz, sizden de, Allah'ı bırakıp tapındıklarınızdan da uzağız. Biz sizi inkâr etmişizdir. Sizinle bizim aramızda ebedî bir düşmanlık ve nefret baş göstermiştir. Bir tek Allah'a iman edeceğiniz ana kadar sürecek bir düşmanlık ve nefret..." (el-Mümtehine: 4)

Bu, zaman süreci boyunca gelip geçen Allah'ın dinine inanmış ve Allah'ın bayrağı altında yaşamış kimselerin kafilesidir. Bu kabile, yapılması gerekeni yaparak gelip geçmiştir. Bu, inanmış kimselerin, kendi kavimlerinden, kavimlerinin mabutlarından ve bu mabutlara tapınmaktan uzaklaşmalarıdır. O da, kafir kavimlerini reddedip Allah'a iman etmekten ibarettir. Kavimleri, sadece Allah'a iman edinceye kadar aralarında ebediyen sürecek bir düşmanlık ve buğuz söz konusudur. Bu, bir kesin ayrılıştır. Akide ve iman bağı kesildikten sonra geriye başka hiç bir ortak bağ bırakmayan bir ayrılıştır...

Evet ilahî hayat sistemi, açık ve kesin bir şekilde şunu ortaya koyuyor: Müslüman, dinini alay konusu edinen kimseleri bırakmak zorundadır. Bunun hem sözle, hem de eylemle gerçekleşmesi lazımdır. Dinine gereken vakar ve saygınlığı vermeyen; yani dinini itikat ve ibadet olarak, ahlak ve davranış olarak, düzen ve kanun olarak hayatına esas almayan kimseler bırakılmalıdır.

"Dinlerini alay ve oyun konusu yapan kimseleri bırakın." (el-En'am: 70)
O halde bu dinin prensip ve kanunlarını alay ve eğlence konusu olarak dillerine dolayan kimseler bırakılmalıdır, örneğin İslâm akidesinin temel ilkelerinden olan "gayb'ı" alay ve eğlenceye alanlar...

Bu dinin temel rükünlerinden olan zekattan, küçümseyici ifadelerle söz edenler...

Bu dinin hayat prensiplerinden olan ahlakı, iffeti ve hayayı ilkel tarım toplumlarının veya feodalizmin yahut da burjuvazinin birer üstyapı uzantıları olarak niteleyenler...

İslâm'ın öngördüğü evlilik hayatını ve bu hayatın temel ilkelerini red ve inkar edenler...

Allah'ın kadın için - iffet ve namusunu korumak için - koyduğu teminatları "zincir" olarak tanıtanlar...

Ve en önemlisi; yani her şeyden önce ve her şeyden sonra Allah'ın insanlık hayatındaki mutlak egemenliğini inkâr edenler...

İnsanlığın siyasal, toplumsal, ekonomik ve yasal hayat yönlerindeki ilâhî hakimiyeti reddedip "İnsanlar - tüm bu alanlarda - Allah şeriatıyla kayıtlı olmadan kendi kendilerine düzenler kurabilirler" diyen kimseler...

Evet bunların tüm'ü, hiç kuşkusuz dinlerini alay ve eğlence konusu yapmaktadırlar. Rabbimiz, tüm bu kimselerden ayrılıp ilişki kesmemizi emrediyor. Allah'ın dinini tebliğ dışında onlarla hiç bir ilişki kurmamamızı emrediyor.

Kurtubî anlatıyor:

"İbn-i Huveyz Mindad diyor ki:

"Allah'ın ayetlerine dalıp karıştırmaya çalışan kimselerin - mü'min veya kafir olsun bu kimselerin - meclisi terkedilir ve kendilerinden uzaklaşılır."

Fakih arkadaşlarımız, düşman topraklarına, kilise veya havralarına girmeyi, kafir ve bidatçilerle oturup kalkmayı, dostluklarına inanmayı, söz ve tartışmalarını dinlemeyi de yasaklamışlardır.

Bidat ehlinde kimisi Ebu İmran en-Nehaî'ye:

"Benden bir tek kelime dinle" demişse de o yüz çevirip:

"Senden yarım kelime bile dinlemem" demiştir.

Ebu Eyyûb es-Sicistanî'den aynı tavır naklolunmuştur.

Fudayl b. İyad diyor ki:

"Allah, bid'at sahibini seven kimsenin amelini boşa çıkarmış ve İslâm'ı da onun kalbinden çıkarmıştır. Kızını bir bidatçıyla evlendiren baba onunla "sıla-i rahmi" kesmiş demektir. Bidat sahibiyle oturan kimseye hikmet bilgisi verilmemiştir. Allah, bidat sahibine buğzeden kimseye - umarım ki - mağfiret eder."

Ebu Abdullah el Hayık'ın Hz. Aişe'den rivayet ettiğine göre Resul-i Ekrem (s.a.s.) şöyle buyurmuştur:

"Bid'at sahibine saygı duyan kimse, hiç şüphesiz İslâm'ın yıkılması

konusunda yardımcı olmuştur."

Tüm bunlar - henüz Allah'ın dininden kopmamış - bidat sahibiyle ilgilidir. Yani hakimiyeti bizzat eline alarak ilahlık davasında bulunan kimsenin derecesine varmayan bidatçıyla ilgilidir.

Bu ilahlık iddiasını destekleyen kimselerin durumunu ise varın siz kıyas edin. Çünkü bu, artık bir bidatçının bidatı değildir. Bu, bir kafirin küfrü veya bir müşrikin şirki olup çıkmıştır.

Yani selef-i salihinin sözünü etmediği bir durumdur. Çünkü kendi zamanlarında böyle bir şey yoktu. Çünkü İslâm'ın yeryüzünde egemen olduğu ândan itibaren - müslüman olduğunu iddia eden hiç bir kimse - ilahlık iddia edecek bir seviyeye düşmemiştir.

Yüce Allah mü'mini, birer kul olmaktan öteye geçmeyen kimseleri güven ve danışma konusu yapmaktan sakındırmıştır.

Defalarca acı deneyimlerden geçtik, ama gene de ayılmıyoruz.

Değişik giysiler altındaki hile ve tuzaklar defalarca ortaya çıkarıldı, ama gene de ibret almıyoruz.

Düşmanın dili, defalarca çözülüp kin ve nefret kustu, ama biz gene de ayılmıyoruz.

Tüm bunlara rağmen onlara göğsümüzü açıyoruz. Onlardan yol ve hayat arkadaşları ediniyoruz. Bu yaranma veya daha doğru deyimiyse bu ruhsal çöküntü o hale geldi ki, akidemiz konusunda da onlara yaranmaya çalıştık, öyle ki akidemizden söz edemez olduk. Hayat sistemimiz konusunda da yarandık; çünkü hayatımızı İslâmî esaslara göre düzene koymadık. Tarihimizin ve belirli tarihsel özelliklerimizin çarpıtılmasında da bu yaranma söz konusudur. Müslüman atalarımızla bu tetikte bekleyen düşmanlar arasında geçen savaşları anlatamaz hale geldik.

İşte bundan dolayı da Allah'ın emrine muhalefet eden kimselerin cezasına çarptırıldık. Zayıfladık, aşağılandık ve alçaldık. Düşmanımızın bekleyedurduğu bitkinliğe yakalandık. Oysa ki Allah'ın kitabı ortada durmaktadır. İşte o, bize de öğretiyor. İlk İslâm cemaatine öğrettiği gibi...

Düşmanın hile ve tuzaklarını bozmak için, bize karşı besledikleri amansız kinlerinden sakınmak ve gönüllerinden eksik olmayan kötülöklere karşı korunmak için bize sesleniyor Kur'an:

"Ey İman edenler! Kendinizden başkasını sırdaş edinmeyiniz. Çünkü onlar, sizi ifsad etmek için hiç bir şeyden sakınmazlar. Şiddetli sıkıntılara düşmenizi isterler. Size olan öfkeleri ağızlarından taşıp dökölmektedir. Kalblerinde sakladıkları kinleri ise daha büyüktür." (Ali İmran: 118)

Öyleyse sabredip direnelim. Güçlü oldukları zaman onlara karşı duralım.

Hile ve tuzaklara başvurdukları zaman bu desise ve planlarını bozalım. Sabra ve birliğe evet.

Çöküşe, yıkıma ve aşağılanmaya hayır!

Beklenen şerlerinden sakınmak için varsa sempatilerini kazanmak için akidemizden taviz veremeyiz. Ne tümünden, ne de bir kısmından hiç bir taviz veremeyiz.

Ama herşeyden önce sadece Allah'tan korkmalıyız. Takva ve ilahî mürakebedir en başta gelen. Takva ki, ilâhî hayat sisteminde yaşamayan ve Allah'ın kopmaz ipine sarılmayan hiç bir kimsenin kalbine yerleşmez.

Kalp, ne zaman Allah ile bağlılık sağlarsa hiç kuşkusuz o zaman kendi gücünden başka tüm güçleri alt edecektir.

Kararlılığı da arttıracak bu güçlü bağlantı; yenilgi ve teslimiyete de meydan vermeyecektir.

Allah ve Resulü'ne düşmanlık yapan kimselere karşı hiç bir sevgi de beslemeyecektir.

Kurtuluş ve yüceliği, onlarda aramayacaktır. Onlara yaranmaya çalışmayacaktır.

İşte yol budur.

Sabır ve takva.

Allah'ın kopmaz ipine sarılma ve bağlılık...

Sadece Allah'ın ipine sarılan ve tüm hayatlarında Allah'ın gönderdiği nizamı uygulayan müslümanlar; tarihleri boyunca izzetli ve galip yaşamışlardır. Yüce Allah onları, düşmanlarının tuzak ve desiselerinden de korumuştur. Son ve yüce söz de onların sözü olmuştur.

Ama bu dinin düşmanlarına sarılan, onların görüşlerine başvuran, onlardan sırdaş, dost, yardımcı ve danışman edinen müslümanlar ise - tarih boyunca - hezimete uğramışlardır. Allah'ın üzerlerinde yazdığı hezimete...

Ve aşağılanıp gitmişlerdir. Şurası şüphesizdir ki, Allah'ın yeryüzünde gözle görülür bu kanunu görmeyenlerin gözü; zillet, aşağılık ve yenilmişlikten başka hiç bir şeyi görmeyecektir.

Şunu da söylemeliyiz ki;

"Büyük Kuvvet'in" işe müdahalesi, sürekli olarak cahiliyyeden ayrılıştan sonra gelir.

Müslümanların - Allah kendilerini kurtarmışken - kavimlerinin dinine dönüş yapmayı reddetmelerinden sonra gelir.

Kendileriyle ve önderliği kendisine has olan özgün İslâm cemaatlarıyla tamamen ayrı bir güç haline gelmelerinden sonra gelir.

Akidelerine dayanarak kavimlerinden ayrılmalarından sonra gelir.

Yani bir tek milletin - inanç, hayat sistemi, önderlik ve cemaat olarak - iki ayrı ümmet haline gelmesinden sonra gelir.

Bunu iyice kavramak zorundayız. Çünkü nihaî darbeyi vuracak, mü'minleri tehdit eden tağutları yıkacak, mü'minlere yeryüzü iktidarını sağlayacak, zafer ve iktidar konusunda peygamberlere verilen va'di

gerçekleştirecek olan "Büyük Kuvvet'in" müdahalesi; yukarıdaki şartlar oluşuktan sonra tahakkuk eder.

"Rableri onlara; "Zalimleri kesinlikle helak edeceğiz. Zalimleri helak ettikten sonra da, hiç şüphesiz yeryüzüne sizi yerleştireceğiz. Bu (zafer), huzurundaki (hesaptan) ve azap vadimden korkanlar içindir." diye vahyetti." (İbrahim: 13-14)

Müslümanlar cahiliye toplumuna karışmış haldeyken, cahili şari, konum ve teşkilatların içindeyken, cahiliyeden kopup ayrılmamışken, hareketli ve bağımsız bir cemaat olamamışken ve bağımsız bir İslâmî önderlik meydana getirmemişken ilahî, müdahelenin gerçekleşmesi asla mümkün olmayacaktır.

Yeryüzünün en büyük fitnesi, kulların içinden ilahlık iddiasıyla ortaya çıkan kimselerin bu hakkı fiilen kullanmalarıdır.

İnsanları bölük pörçük gruplara ayıran bir fitnedir bu...

Çünkü görünürde bir tek millet veya bir tek toplum olarak görünen bu insanlar gerçekte biri birlerinin köleleri olmuşlardır.

Kimisinin elinde vurucu, Allah'tan gelen hiç bir şeriate bağlı olmayan bir iktidar gücü varken; kimisi de bu hakkı ele geçirebilmek için fırsat kollayıp durmaktadır.

İktidardakilerle iktidara göz dikenler bundan dolayı birbirlerini kırıp geçirmektedirler. Bu kavganın gereği olarak insanlar bölük pörçük gruplara ayrılmaktadırlar. Ama birbirinden tamamen ayrılmayan, soyutlanmayan ve kopmayan gruplara...

Bugünkü dünya, tümüyle bu acıyı çekmektedir. Bu sonu gelmez ve yavaş yavaş seyreden acıyı...

İşte bu durum bizi dünya üzerindeki müslüman topluluğun tutumunu düşünmeye götürmektedir. Müslüman topluluğun, etrafını saran cahiliyeden kopup ayrılması bir zorunluluktur.

Cahiliyye; ilâhî şeriatın tek başına egemen olmadığı, ilahlık ve egemenlik hakkının sadece Allah'a bırakılmadığı tüm konumlardır, tüm yönetim ve tüm toplumlardır.

Müslümanların, etraflarını saran cahiliyeden ayrılması bir zorunluluktur. Çünkü müslüman topluluk; cahiliyede kalmaktan yana tavır koyan, cahiliyenin düzen, hüküm, ve kanunlarını, değer ölçü ve yargılarını kabullenen uluslardan kopup ayrılan başlı başına bir ümmettir.

Müslüman topluluk, inancı, bilinci ve hayat sistemiyle cahiliye halkı ve kavminden kopup ve ayrılmadığı sürece yeryüzünde kesinlikle rahat edemez ve acılardan kurtulamaz.

"Allah sizi değişik (görüşlerdeki) gruplara ayırıp kiminizin şiddetini kiminize tattırmaya da kadirdir." (el-En'am: 65)

Şu halde Allah, - koruma sağlayacak - bir "İslâm yurdunun" kurulmasına izin verinceye kadar bu acılar sürüp gidecektir.

Müslüman grubun bu sıkıntılardan kurtulması, kendisinin bağımsız bir

"İslâm ümmeti" olduğunun şuuruna varmasına, etrafını cahiliyenin sardığını bilmesine ve saffına katılmayan herkesin cahiliye ehli olduğunu anlamasına bağlıdır.

Ayrıca akide ve hayat sistemi konusunda kavminden ayrılmasına ve tüm bunları yaptıktan sonra Allah'tan - en hayırlı hakim olarak - kendisiyle kavmi arasında hak hükmü vermesini dilemesine bağlıdır. Eğer bu ayrılık gerçekleşmezse, eğer bu soyutlanış meydana gelmezse, Allah'ın -ayette buyurduğu - cezaya uğramayı hakkedecektir. Toplumdaki gruplardan herhangi birine dönüşecektir. Başka gruplarla karmakarışık, özgün yapısını ortaya koymaktan uzak ve etrafındaki insanlar tarafından bile tanınmayan herhangi bir grup... Bu durumda da Allah'ın bu sürekli ve büyük azabına duçar kalacaktır. Hem de Allah'ın va'dettiği fethe kavuşmadan...

Şurası da kesin ki, "ayırılma" ve "soyutlanma" müslüman topluluğa bir takım zorluk ve fedakarlıkları yükleyecektir. Ne var ki, bu zorluk ve fedakârlıkların; karışmışlıktan ve cahiliyeden ayrılmamışlıktan ileri gelen acı ve işkencelerden kesinlikle daha şiddetli ve daha büyük olmayacaktır.

Cahiliyedeki kavmiyle beraber ve cahiliye toplumuyla iç içe yaşamaktan ileri gelen sıkıntılardan daha büyük olmayacaktır.

Peygamberlerin önderliğini yaptığı tevhid davası tarihine başvurduğumuzda kuşkuyla yer vermez bir kesinlikte göreceğiz ki; Allah'ın fetih ve yardımı, peygamberlerin ve yanlarındaki mü'minlerin zaferine ilişkin ilâhî va'din gerçekleşmesi, söz-konusu "ayırılma" meydana gelmeden bir tek kere bile vaki olmuş değildir.

Müslüman topluluk akidesi ve hayat sistemi uğrunda, yani dini uğrunda kavimlerinin cahili akide ve dininden, yani cahiliyenin hayat sisteminden tamamen kopup ayrılmadıkça bir kere dahi gerçekleşmiş değildir.

İstisnasız tüm tevhid davalarında ayrılık noktası ve yol ayrımı olagelmıştır.

Bu davanın değişmez bir yolu vardır. Allah'ın salat ve selamı üzerlerine olsun tüm peygamberlerin zamanlarında olup bitenden başka bir yolla asla gerçekleştiremeyecektir.

"Kudretimizi ispat konusunda ayetleri nasıl da (değişik değişik şekillerde) tekrarlayıp durduğumuza bak da (düşün.) Olur ki, onlar (durumlarını) anlarlar." (el-En'am: 65)

Allah'tan bizi, tekrarlanaduran ilahi kudret delillerini anlayanlardan eylemesini diliyoruz.

3 - Akidevi Bağ

O, hiç kuşkusuz bu akidenin özelliğinde ve hareket hattında apaçık görünen levhanın üzerindeki bir işarettir. Davetçiler, yol ayrımına geldiğinde durup bu işarete bakmak zorundadırlar. Yoldaki diğer

işaretleri tanımak için durup bakmak zorundadırlar.

Bu dinin gereği olarak insanları bir araya getiren bağ; bu dinin ayırıcı özelliğini ortaya koyan eşsiz bir bağlıdır. Bu saygın Rabbani Hayat Sistemi'nin ayrılmaz özelliği olan hedef, boyut, ufuk ve aşamalarla ilgili bir bağlıdır.

Ve bu bağ, kesinlikle bir kan veya soy bağı değildir.

Bir toprak ve yurt bağı değildir.

Kavim ve aşiret bağı değildir.

Renk ve dil bağı değildir.

İrk ve uyruk bağı değildir.

Bir sanat veya sınıf bağı da değildir.

Çünkü söz konusu bağların tümü var olduğu halde bireylerarası ilişkiler kopabilmektedir. Tıpkı Yüce Allah'ın:

"Rabbim! Oğlum da ailemdendir; (onu da kurtar)." (Hûd: 45) diye yalvaran Nuh (a.s.)'a:

"Ey Nuh! O, Senin ailenden değildir." (Hûd: 46) dediği gibi...

Sonra niye hem oğlu olsun, hem de onun ailesinden olmasın?

Yüce Allah, bunu da açıklıyor:

"Çünkü O, salih amel sahibi bir kimse değildir." (Hûd: 46)

Yani:

"Ey Nuh! Aranızdaki iman bağı kopmuştur. Bundan dolayı;

"(Doğruluğu hakkında) bilgin olmadığı bir konuda benden bir şey isteme." (Hûd: 46)

"Sen öyle sanıyorsun ki, o da ailendendir. Ama bu zannın yanlış bir zandır. Kesin olan şu ki o, senin sulbünden oğlun olduğu halde ailenden değildir."

İşte yol ayırımında duran apaçık işaret budur. Bu dinin akide dışındaki bağlara değişmez bakışı ve değişik cahili görüşler arasındaki fark budur.

Cahiliye, bazen kan ve soyu, bazen toprak ve yurdu, bazen kavim ve aşireti, bazen renk ve dili, bazen ırk ve uyruğu, bazen de meslek ve sınıfı bağ haline getirmektedir.

Yahut kimi zaman ortak çıkarlara, kimi zaman tarih birliğine, kimi zaman da kader birliğine bağ olarak bakmaktadır. Ne var ki, tüm bunlar - çeşitlilik veya çokluklarına rağmen - cahili bakış açılarıdır, İslâmi bakış açısıyla kökünden çelişen bakış açıları...

Sarsılmaz Rabbani Hayat Sistemi; Kur'an-ı Kerim'de ve Hz.

Peygamber'in rehberliğinde ifadesini bulmaktadır. En doğru ve en sağlam olana yönelten Kur'an'da...

Kur'an'dan, onun direktif ve ahenginden kaynaklanan Peygamber'in (s.a.v.) sünnetinde. İşte İslâm ümmetinin yol ayırımında kendisinden eğitim gördüğü ana kaynak budur. Apaçık rehber ve işaret budur.

Yüce Allah cahili rabıta ve bağlara ilişkin olarak pek çok örnek vermektedir. Tüm bunlardan amaç, muteber ve önemli olan gerçeği ve

biricik rabıtayı ortaya koymaktır. Yüce Allah, babayla oğul arasındaki ilişkiye örnek vermektedir.

Örneğin Hz. İbrahim (a.s.) ile babası ve kavmi arasında geçenler...

"Kitapta İbrahim'in (olayını da insanlara) anlat. O. hiç şüphesiz dosdoğru bir kimse ve bir peygamberdi. Unutma ki, O babasına; "Babacığım! Şeytana (itaat edip) tapınma. Şeytan, hiç şüphesiz Allah'a isyan etmiştir. Babacığım! Sana Allah'tan bir azabın geleceğinden korkarım. O zaman da sen şeytanın velisi (yandaşı) olursun." dedi. Babası da "İbrahim, sen benim ilahlarımdan yüz çevirirsin ha?! Eğer bundan vazgeçmezsen seni kesinlikle linç edeceğim. Öyleyse benden çok uzakta dur." dedi. İbrahim: "(Seni bırakıp giderken) üzerine selâm olsun. Senin için Rabbim'den mağfiret de dileyeceğim: O, hiç şüphesiz bana karşı şefkatlidir. (Ve şimdi) ben, sizden de, Allah'ı bırakıp tapındıklarınızdan da ayrılıyorum. Ben, sadece Rabbim'e seslenip tapıyorum. Ve ben Rabbim'e tapınırken - umulur ki - (sizin putperestlikle düştüğünüz bahtsızlık gibi) bahtsız da olmayacağım." dedi. İbrahim, onlardan ve onların Allah'ı bırakıp tapındıklarından ayrılınca ona İshâk ve Yakûb'u bağışladık. Her birini de Peygamber yaptık. Ve onlara rahmet (hazinemizden pek çok şey daha) bağışladık. Ayrıca onların doğru sözlülükle, yücelik (ve zamanlar boyunca iyilikle) anılmalarını sağladık." (Meryem: 41-50)

Yüce Allah, Hz. İbrahim'le zürriyeti arasındaki ilişkiye de örnek vermiştir.

Ahid ve misakını verdiği İbrahim'e buyruklar vermiş, kendisinin zamanlar boyunca anılacağını ve nesli içinden başka peygamberlerin de çıkacağını müjdelemiştir.

"Rabbî, İbrahim'i (bazı) kelimelerle sınavdan geçirdi. İbrahim de bu emirleri tam tamına yerine getirdi. Bunun üzerine Allah ona; "Seni, insanlara önder yapacağım" dedi. İbrahim; "Benim neslimden de mi?" dedi. Allah; "Zalimler (benim önderlik) ahdime erişmeyecektir" dedi." (el-Bakara: 124)

"Hatırla ki İbrahim; "Rabbim! dedi, bu beldeyi güvenilir bir belde kıl. Halkından Allah'a ve Ahiret Gününe İnanan kimseleri (çeşitli) ürünlerle rızıklandır." Allah; "İnkâr edenleri de kısa bir süre için (dünya hayatı boyunca) yararlandıracığım. Ama daha sonra onları cehennem ateşine sürükleyeceğim. Cehennem, ne de kötü bir dönüş (yeridir.)" (el-Bakara: 126)

Yüce Allah, karı-koca ilişkilerine de örnek vermektedir.

Nuh ve hanımı, bir de Lut ve hanımını, diğer yönden ise Firavn'la hanımını anlatmaktadır.

"Allah, inkar edenler için Nuh'un hanımıyla Lut'un hanımını örnek veriyor. İkisi de bizim salih kullarımızdan iki kişinin yanındaydılar.

Ama (kafirlerden yana olmakla) bu iki kulumuza ihanet ettiler.

Sonunda ise hiç bir şey onları Allah'ın azabından kurtaramadı. Ve her

ikisine de "cehennemliklerle beraber siz de ateşe girin" denildi. Allah, iman edenler için de Firavun'un hanımını örnek veriyor. Hani O; "Rabbim! dedi, bana kendi katından cennette bir ev yap. Beni Firavun'dan ve onun amelinden kurtar. Beni zalim kimselerden kurtar" demişti." (et-Tahrim: 10-11)

Yüce Allah, inanmış kimselerle aileleri, kavimleri, yurtları, toprakları, malları, beldeleri, çıkarları, geçmişleri ve gelecekleri arasındaki ilişki konusunda da örnek vermektedir, örneğin İbrahim ve yanındaki mü'minlerin kavimlerine karşı tutumu...

"Ashab-ı kehf" denilen gençlerin aile ve kavimlerine, yurtlarına ve topraklarına karşı tavırları...

"İbrahim ve onunla beraber bulunanlarda hiç şüphesiz sizin için güzel bir örnek vardır. Unutma ki onlar kavimlerine; "Biz sizden de, Allah'ı bırakıp tapındıklarınızdan da uzağız. Biz sizi inkâr etmişizdir. Sizinle bizim aramızda ebedi bir düşmanlık ve nefret baş göstermiştir. Bir tek Allah'a iman edeceğiniz âna kadar sürecek bir düşmanlık ve nefret..." (el-Mümtehine: 4)

"Yoksa sen "ashab-ı kehf ve rakim'in (mağara ve levha sahiplerinin olayını) harika ayetlerimizden sanıp da (diğerlerinin harika olmadığını mı sandın?) Unutma ki mağaraya sığınan gençler; "Rabbimiz! Bize kendi katından bir rahmet ver işimiz konusunda bize doğruyu göster" demişlerdi. Biz de onları, mağaranın içinde yıllarca uyur halde bıraktık. Daha sonra da onları uyandırdık. Ta ki (uyuma süreleri konusunda anlaşılamayan) iki gruptan hangisinin onların (mağarada) kalış sürelerini daha iyi bellediğini ortaya koyalım. Şimdi bu gençlerin olayını doğrusuyla biz sana anlatıyoruz. Onlar, rablerine inanmış gençlerdi. Biz de onların hidayetini arttırmış ve kalblerine güç (ve cesaret) vermiştik. (Bana secde edin diyen krallarının) karşısında dikilip; "Bizim Rabbimiz, göklerin ve yeryüzünün Rabbidir. Ondan başka bir ilah'a asla tapınmayacağız. Çünkü (küfrü gerektiren) aşırı bir söz söylemiş oluruz. İşte kavmimiz olan bu kimseler, Allah'tan başka bir takım ilahlar edinip gitmişlerdir. Bir de bu tapınmalarına ilişkin ispatlayın nitelikte açık bir delil getirirler ya!! Allah adına yalan uyduranlardan daha zalim olan var mıdır? (Gençler birbirlerine); "Kavminizden ve Allah'ı bırakıp tapındıklarından ayrıldığınıza (göre) mağaraya sığının. O zaman da Rabbiniz üzerinize bir rahmet yayar ve bu işinizden dolayı size geçiminizi sağlayacak (bir rızık) hazırlar." (el Kehf: 9-16)

Yüce Allah'ın İslâm ümmeti için, tüm zamanlara damgasını vurmuş peygamberler ve geçmiş mü'minlerin yüce kervanından verdiği örneklerle yolun işaretlerini ortaya koymaktadır.

Bu işaretlerin önünde duran açık gerçek; akidevi bağlıdır.

Yani İslâm toplumunun temel dayanağı olan gerçek bağ..

Çünkü bu toplumun, bu bağından başka hiç bir şeyin temel dayanak

olması mümkün değildir. Yüce Allah, bu yolda müslümanlardan istikamet istemektedir. Pek çok yerde; pek çok ayet-i kerimelerde açıkça ve kesin bir şekilde ifade edilen bir istikamet... örneğin:

"Allah'a ve Resulüne muhalefet eden kimseleri - babaları veya oğulları da olsa, kardeşleri veya aşiretleri de olsa - seven, Allah'a ve Ahiret Gününe inanmış bir kavim göremezsin. İşte Allah kendisini (bu sevgiden alıkoyan) kimselerin gönlüne iman koymuştur. Onları kendi katından bir ruhla desteklemiştir. Ve Allah onları, içinde ebedî kalacakları; altından ırmaklar akan cennetlere koyacaktır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte Allah'ın hizbi olanlar bunlardır. Dikkat edin! Felaha kavuşanlar, sadece Allah'ın hizbi olanlardır." (el-Mücadele: 22)

"Ey İman edenler! Hem benim, hem de sizin düşmanınız olan kimseleri veliler edinmeyin. Size gelen hakkı İnkâr etmişlerken onlara sevgi besleyip (haber iletmeye kalkışmayın. ki) onlar, Peygamberi de, sizi de Rabbiniz Allah'a iman ettiniz diye (yurdunuzdan) çıkardılar. Eğer siz benim yolumda cihad yapmak ve rızamı kazanmak için çıkmışsanız (onlardan dostlar edinemezsiniz.) Siz, onlara gizliden gizliye sevgi besliyorsunuz, (ama) ben gizli tuttuğunuzu da, açığa vurduğunuzu da biliyorum, öyleyse sizden kim (onlarla gizli haberleşmeye) kalkışırsa, hiç şüphesiz dosdoğru (İslâm) yolundan sapıtmıştır." (el-Mümtehine:1)

"Ne akrabalığınız ve ne de çocuklarınız Kıyamet Günü size hiç bir fayda sağlamayacaktır. Çünkü Allah o günde sizinle onların arasını ayıracaktır. Allah, yaptıklarınızı görendir." (el-Mümtehine: 3)

"Ey iman edenler! Atalarınız ve kardeşlerinizi eğer küfrü imana tercih ederlerse veliler edinmeyiniz. Sizden kim onları veli edinirse, hiç şüphesiz zalimlerin ta kendileri olurlar." (et-Tevbe: 23)

"Ey iman edenler! Yahudi ve hristiyanları veliler edinmeyiniz. Çünkü onlar, birbirlerinin velileridirler. Sizden kim onları veli edinirse, kesinlikle onlardan olur. Allah, muhakkak ki zalim kimseleri hidayete erdirmez." (el-Maide: 51)

Demek ki İslâm toplumunun ilişkilerinde temel ve kesin olan ilke budur.

Kendisini dün, bugün ve Kıyamet'e kadar varolabilecek cahiliye toplumlarından ayıran organik yapı özelliği budur.

Bir İslâm toplumu, Allah'ın bu seçkin ümmet için belirlediği söz konusu temel ilkedен başka bir ilke üzerine kurulamaz.

Kendilerine "İslâm" adını yakıştırıp da toplumsal düzenlerini cahili ilişkilerin belirlediği bir veya daha çok rabıtalara üzerine kuran kimseler, ya İslâmı bilmiyorlar ya da İslâm'ı reddediyorlar, demektir. Çünkü, İslâm, tüm cahili ilişkileri kaldırıp yerine "akide'yi" koymuştur. İslâm, aksini iddia eden kimselerin kendi ismini almalarını bile kabul etmez. Yani "müslüman" olduğunu dille söylediği halde onu uygulamaya koymayan kimselere bu ismin verilmesini bile kabul

etmez.

Çünkü bu kimseler pratik hayatlarında cahili bir takım ilişkileri esas yapmışlardır, işte İslâm davetçileri, bu işaret levhasının önünde durup uzun uzun düşünmek zorundadırlar. Çünkü söz konusu olan akidevî ilkedir.

Şunu da belirtmeliyiz ki:

Yüce Allah'ın kendileriyle ilgili olarak:

"Kendilerine Kitap verdiğimiz kimseler onu (peygamberi) oğullarını tanıyormuşcasına tanıyorlar." (el-Bakara: 146) diye buyurduğu bu dinin düşmanları; yani İslâm'ın özellik ve hareketindeki asıl güç kaynağını bilen bu düşmanlar, akideye dayalı İslâmî toplumsal hayatın; güçlülüğün en büyük sırrı olduğunu kavramışlardır.

Bu dinin gizli gücünün ve bu dini temsilen kurulan toplumun gücünün bu akideye dayandığını anlamışlardır.

İslâm toplumunu yıkmayı veya İslâm toplumunun etkinliğini sağlayacak bu dini ve bu dinin ehlini yıpratarak gönüllerini rahatlatacak; yurtlarının, davalarının ve mallarının sömürülmesini temin edecek nitelikte, İslâm toplumunu zayıflatmayı amaç edinen din düşmanları...

Yani İslâm toplumuyla savaşmaya soyunan bu dinin düşmanları, dayanak noktası olan akideyi zayıflatmayı ihmal etmemişlerdir. Bir tek ilâh inancıyla bir araya gelen müslüman halklar için gah "vatan" adıyla, gah "millet" adıyla ve gah da "ırk" adıyla çeşitli türden ilahlar türetmeyi unutmamışlardır.

Yani Allah dışında, kendilerine tapınılan değişik isimlerde pek çok ilah...

Bu düzmece putlar, tarihsel aşamalar içinde gah "halkçılık", gah "Turancılık" gah "Arap Milliyetçiliği" ve gah da başka isimler altında pek çok biçimde ortaya çıkarılmıştır, öyle ki akideye dayalı ve İslâmî hükümlerle yönetilen İslâm toplumu içinde - bu düzmece putların etrafında - söz konusu akımlar değişik cephelerde çatışmalar çıkarıp durmuşlardır. Sonunda da temel hayat ilkesi olan akidevî bağ zayıflamaya yüz tutmuştur. Vuruşlarının ardı arkası kesilmez düşman çekiçlerinin altında ve bu zehirli iğrenç propagandaların etkisinde akidevi bağ zayıflayıp gitmiştir.

Nihayet bu düzmece putların, mukaddesat haline dönüşmesi sağlanmıştır. Bunları reddeden kimseler, ya kavminin dininden çıkmış ya da ulusal çıkarlara ihanet etmiştir...

İslâm toplumunun dayanak noktası olan bu temel ilkeyi yıkmak için tarih boyunca çabalayıp duran ve halen bu uğraşısına devam eden en iğrenç düşman kampı, hiç kuşkusuz siyonizmdir.

Hiristiyan toplumunun yıkılmasında "milliyetçilik" silahını kullanıp denemiş olan Siyonizm...

Çünkü o, bu silahıyla Hiristiyan İmparatorluğunu değişik niteliklerde

pek çok siyasal uluslara bölmüş ve pek çok ulusal kiliselere ayırmıştır. Roma'nın kendi etraflarındaki siyasal kuşatmasını böylece yıkan siyonizm; ikinci hamlesini de İslâm toplumunu yıkmak için yapmıştır. İslâm toplumunun bu uğursuz ırkın etrafındaki kuşatmasını da böylece kırmayı başarmışlardır.

Haçlılar da onlardan geri kalmamışlardır. İslâm toplumuyla savaşıyan haçlılar, İslâm'ın potasında eriyen değişik kavimler arasına "ırkçılık", "milliyetçilik", "vatancılık" gibi fitneleri alevlendirmek için asırlarca uğraşmışlardır.

Bu dine ve bu dinin ehline karşı besledikleri kini böylece kusmayı başarmışlardır. Müslümanları parçalamış ve haçlı Avrupasının sömürsünü kabul ettirmeyi başarmışlardır. Ve halen de bu uğraşlarına devam edip durmaktadırlar.

Bu savaş; İslâm toplumu yeniden kuruluncaya kadar devam edecektir. Yüce Allah'ın söz konusu lanetli ve iğrenç putların yıkılmasına izin buyurup sarsılmaz akidevi bağın üzerinde kurulmuş İslâm toplumu yeniden ikame oluncaya kadar...

Sonuç olarak:

Eğer "akide" toplumsal hayatın temel dayanağı olmazsa; insanların çeşitli cahiliye toplumlarından kurtulmalarına imkan yoktur.

Çünkü sadece Allah'a itaat etmek, akidenin esas olmasıyla mümkündür.

İnsanların gerek dünya görüşü ve gerekse toplumsal hayatlarında, akidevi bağın temel olmasıyla mümkündür.

Kutsallığın bir tek olması ve bunun sadece biricik "Mukaddese" ait kılınması zorunludur. "Mukaddes'lerin" artmaması zorunludur.

Bayrağın da bir tek olması ve bunun artmaması da zorunludur.

İnsanların kendisine yöneldiği kıblenin de bir tek olması, kible ve bakış açılarının artmaması zorunludur.

Şurası kesindir ki, putperestlik bir tek biçimden; yani sadece taş ve efsanevi ilâhlar biçiminden ibaret değildir. Çünkü putperestliğin çeşitli biçimlerde ortaya çıkması mümkündür. Nitekim putların da değişik biçimlerde yontulması mümkündür. Mitolojik ilahların da değişik biçimlerde tasviri mümkündür. Yani bu düzmece ilahların bir daha; ama değişik biçimlerde; isim ve merasimleri ne olursa olsun - Allah dışı- bir takım mabut ve mukaddesat biçimlerinde ortaya çıkması mümkündür.

Taşları putları ve mitolojik tanrıları/ilahları ortadan kaldıran İslâm'ın, insanların uğrunda savaş verdikleri "ırkçılık", "milliyetçilik", "vatancılık" veya başka isimler taşıyan putları kabul etmesi düşünülemez.

Çünkü İslâm, insanları sadece Allah'a davet eder. Bir yaratılmışın itaatine değil, sadece Allah'a itaate çağırır.

İşte bundan dolayı İslâm, tüm insanları - beşer tarihi boyunca - iki ümmete ayırmaktadır.

- Biri, peygamberlerin tabileri olan müslümanların ümmeti,
- diğeri de tağutperest ve putperestlerden meydana gelen gayr-i müslimlerin ümmetidir.

Yüce Allah, belirli zaman aralıklarıyla her kavme peygamber göndermiştir. Gönderilen son peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) ise tüm insanların peygamberidir.

Putlar, değişik tip ve şekillerde olabilir.

Bu, tarih boyunca böyle olmuştur. Yüce Allah müslümanları kendilerini târih boyunca bir araya getiren ümmet olarak tanıtmak isterken, onları peygamberlerin tabileri olarak tanıtmıştır. Tabi her biri kendi zamanına göre...

Bu ümmetin kuşaklarını anlattıktan sonra diyor ki:

"İşte sizin ümmetiniz, hiç şüphesiz aynı olan bir tek ümmettir. Ben de sizin (ortaksız) Rabbinizim. Öyleyse bana tapının." (el-Enbiya: 92)

Yüce Allah, böyle buyuruyor.

Yoksa Arab olana;

"Sizin ümmetiniz cahiliyesi ve İslâmıyla Arap ümmetidir" demiyor.

Yahudiye;

"Sizin ümmetiniz, cahiliyesi ve İslâmıyla İsrailoğulları veya İbranilerdir" demiyor.

Selman-ı Farisî'ye;

"Senin ümmetin Fars ulusudur",

Suhayb-i Rumî'ye;

"Senin ümmetin Bizans ulusudur",

Bilal-i Habeşî'ye;

"Senin ümmetin Habeş ulusudur" demiyor.

Peki ne diyor?

Diyor ki, Arap, Fars, Habeş ve Bizans asıllı tüm müslümanlara:

"Sizin ümmetiniz İslâm'dır."

Musa ve Harun'un, İbrahim ve Lut'un, Nuh, Davûd ve Süleyman'ın, Eyyub'un, İsmail'in, İdris, Zülkifl ve Yunusun, Zekerîyya, Yahya ve Meryem oğlu İsa'nın zamanlarında gerçekten teslim olmuş müslümanların dinidir.

Yani tıpkı el-Enbiya suresinin 48-91. ayetlerinde anlatılanlardır.

İşte Yüce Allah'ın tarif ettiği "müslüman ümmet" budur. Bundan sonra kim Allah'ın gösterdiği yoldan başkasına dönmek isterse dönebilir; ama "müslümanlardan olmadığını" da söylesin.

Biz Allah'a teslim olmuş kimselere gelince:

Allah'ın tanıttığı İslâm ümmetinden başka hiç bir ümmet tanımayız.

Allah, elbette ki hakkı söyler ve O en iyi hükmedendir.

İşte böyle...

İslâm düşüncesi, itikad ve amele dayanmayan tüm ilişki ve bağları koparıp atmaktadır.

İtikat ve amele dayanmayan yakınlık ve akrabalıkları (bağlayıcı ilke olarak) görmemektedir. Akide ve amelin sarsılmaz kulpuna bağlı olmayan tüm rabıta ve tüm değer yargılarını koparıp atmaktadır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İSLÂM ÇAĞRISININ TEMEL ÖZELLİĞİ

1 - İslam Çağrısının Temel Özelliği: Giriş

2 - Hakkın Zaferi

3 - Hak Kelimesi

4 - Taviz Vermek ve Orta Yol Çözümlerine Başvurmak

5 - Kesin Bir Red

1 - Giriş

İslâm Davetinin temel özelliği, muhakkak ki, ciddiyet ve gerçekçiliktir. Bu dinin gereği olan ciddiyet ve gerçekçilik.

Çünkü İslâm bir hareket dinidir. İnsanın fiili durumuna ve fiilen varolan şartlara hitab eden bir din...

İtikadı ve ideolojik olarak varolan, yürürlükte bir hayat düzeni bulunan ve somut şartlara yeterli bir güç ve hareketle karşı koymak zorundadır. İnanç ve ideolojik görüşleri düzeltmek için davet ve açıklama yoluna, cahiliyeyi koruyan sistem ve iktidarlara karşı da cihad ve güç kullanımı yoluna başvurmak zorundadır.

Çünkü, insanların inanç ve düşüncelerini açıklama yoluyla düzeltmeyi güç kullanarak önleyen, insanlara Yüce Allah'tan başkasına saptırma ve şiddet yöntemlerini kullanarak kulluk yaptıran cahili otoritelere karşı güç kullanmaktan başka çare yoktur.

İslâm çağrısı, maddî bir otoriteye karşı açıklamalarla yetinemez. Aynı şekilde, insanları vicdanen etkilemek için de maddî güç kullanmaya başvuramaz. Çünkü İslâm'ın yaklaşım tarzı, hareket halindeki bir gerçekçiliktir. Yani İslâm daveti, aşamalı bir harekete dayanmaktadır. Her aşamanın ihtiyaç ve gereklerine uygun; bir aşamadan bir üst aşamaya geçmeyi sağlayan bir hareket...

İslâm Dini, somut şartlara mücerred nazariyelerle karşı koymaz. Somut şartları olan bir aşamada donuk yöntemlere başvurmaz.

Hz. Peygamber'in siretine ve bu siretteki olaylara başvuran kimse, İslâm'ın hareketli hayat sisteminin tarihsel vakasını (pratiğini) rahatlıkla görebilecektir. Peygamber'in (s.a.s.) hayatını inceleyen davetçiler, birbirine zıt iki hayat sisteminin bir arada yaşamayacağını anlayacaktır. Çünkü birbiriyle temelinden çelişen; hiç bir boyutuyla birbiriyle uyuşmayan, itikadî ve düşünsel, ahlakî ve davranışsal,

ekonomik ve toplumsal, insanî ve siyasal konuların ayrıntılarında bile birbirinden ayrılan iki hayat sisteminin bir arada yaşaması mümkün değildir.

Bu anlaşmazlığın asıl kaynağı; her iki hayat sisteminin birbirine aykırı itikat ve düşüncelerinde aranmalıdır. Çünkü;

- biri, ortaksız bir tek Allah'ın kulluğuna dayanırken
- diğeri kulun kulluğuna; düzmece ilah ve rabler'in kulluğuna dayanmaktadır.

Bu iki sistemin, hayatın her adımında birbirine ters düşmesinin asıl nedeni budur. Çünkü her iki sistemin gereği olarak atılan her hayat adımı, birbirine aykırı olmak zorundadır. Çünkü bu iki hayat sisteminin biri birine ayak uydurması, birbiriyle çatışmadan yaşaması mümkün değildir.

Davetçiler şunu iyice anlasın ki;

Kureyş'in, Mekke'de, "La ilahe illallah Muhammedun Resulullah" davasına böylesine inatçı ve sert bir tavır takınmaları, tesadüfi bir şey değildi.

Medine İslâm toplumuyla amansızca savaşması da geçici bir tesadüf değildi.

Gene Medine'de yahudilerin İslâm hareketine karşı koyuşları, müşriklerle aynı saffa geçip İslâm'ı ortadan kaldırma savaşına katılmaları da bir tesadüf değildi.

İslâm akidesine dayalı olarak Medine'de kurulan İslâm Devleti'ne, yani eşsiz ilahî metodun doğrultusunda kurulan İslâm Nizamına - daha çiçeği burnundayken - amansızca karşı koymaları, geçici bir tesadüf değildi.

Hiristiyanların da daha ilk günden - Kıyamet'e değin - bu davaya karşı kovuşları bir tesadüf, değildi.

Bunu, bilmek zorundayız. Çünkü eşyanın tabiatı budur. İslâm hayat sisteminin tabiatı budur. Beşeri ideoloji sahipleri, İslâm hayat sisteminin yeryüzünde Allah'ın egemenliğini kurmada ısrarlı olduğunu, insanları kula kulluktan kurtarıp Allah'ın kulluğuna bıraktığını, insanları gerçek seçimlerini yapmaktan alıkoyan özgürlük düşmanı tüm maddî güçleri yıktığını çok iyi bilmektedirler.

Sonra iki hayat sisteminin uyuşmaz tabiatları da budur. Çünkü ikisi arasında küçük veya büyük hiç bir kavuşma noktası yoktur. Dünyevî ideoloji sahiplerinin, ilahî hayat sistemiyle aman vermeden savaşmalarının asıl nedeni budur. Çünkü ilâhî hayat sisteminin; varlıklarını, yönetimlerini ve düzenlerini tehdit ettiğini biliyorlar. Bundan dolayı da kendileri ezilip gitmeden İslâmî hayat nizamını ortadan kaldırmak istiyorlar.

Bu, bir zorunluluktur. Ne bu, ne de şu tarafın gerçekte başka bir seçim yapmasına imkan yoktur. Bu zorunluluk, zaten tarih boyunca işlevini yerine getirmiştir. Tecrübeler, bunu açıkça göstermektedir. Değişik

biçimlerde varlığını ortaya koyan bu tarihsel süreç ve bunca deneyimden anlaşılıyor ki bu zorunluluğun temeli, ilahî hayat sisteminin özünde bulunmaktadır.

Yüce Allah aşağıdaki ayetlerde bu gerçeği ortaya koymaktadır:

"Kafirler - güçleri yeterse - dininizden dönderinceye kadar sizinle savaşmayı sürdüreceklerdir." (el-Bakara: 217)

"Ehli kitaptan pek çoğu hak kendilerince belli olmuşken bile sadece kendi nefislerinin hasedine uyarak sizi imanınızdan sonra (küfre) döndürmek istiyor." (el-Bakara: 109)

Yüce Allah bu ayet-i kerimelerle tüm cahili kampların İslâm'a karşı birlik olduklarını ifade buyurmaktadır. Tüm cahili kampların bu konuda hedef ve güç birliği vardır. Zamanlar boyunca, yani hiç bir zaman ve konuma bağlı kalınmadan ayakta tutulan ve ısrarla üzerinde durulan bir hedef birliğidir bu. Bu, İslâm ve cahiliye toplumlarının arasındaki ilişkilerin tabiatında varolan zorunlu bir kanundur, İslâm davetçilerinin ince eleyip sık dokumaları gereken bir kanun...

Bu kanundan ileri gelen somut gerçekleri, gene bu kanuna başvurarak yorumlamak zorundadırlar. Bu kanunu bilmeden İslâmî cihadın tabiatını, cahiliye ve İslâm kamplarının uzayıp giden çatışmalarının özelliğini, ilk İslâm kamplarının uzayıp giden çatışmalarının özelliğini, ilk İslâm mücahidlerinin hareket sebebini, İslâm fetihlerinin sırlarını ve aynı şekilde putperest veya haçlı seferlerinin esrarını anlamaya imkân yoktur. Haçlı ve putperest düşmanlar ki, on dört asır boyunca durdurak bilmeden seferler düzenlediler. Şu anda bile İslâmî kalıntıların üzerindeki baskıları devam etmektedir. Kötü talihlerinden dolayı gerçek İslâm'dan kopmuş ve İslâm adını taşımaktan öte hiç bir özellikleri kalmamış bugünkü kalıntılar üzerindeki şiddet ve baskıları... Rusya'da, Çin'de, Yugoslavya'da ve Arnavutluk'ta, Hindistan ve Keşmir'de, Habeşistan, Zengibar (Tanzanya), Kıbrıs ve Kenya'da, Güney Afrika ve Birleşik Amerikada, kısaca komünist veya haçlı tüm kafir bloklarda müslüman kimselere uygulanan baskı ve zulüm yöntemleri...

Ayrıca İslâm aleminde veya daha yerinde bir deyimle bir zamanların İslâm aleminde ve bu alemin her bucağında ortaya çıkan İslâmî diriliş öncülerine karşı sürdürülen en iğrenç, en bayağı ve en vahşi sindirme ve şiddet yöntemleri...

Gerek komünizm, gerek budizm ve gerekse haçlılar; öncü müslümanları sindirip duran yönetimlerle dayanışma içindedirler. Onlara dostluk elini uzatmaktadırlar. Garantörlük düzeyindeki mali yardımlarla onları desteklemektedirler. Ve saygın müslümanları sindirip duran bu yönetimlerin etrafını sessizlikten bir duvarla örmektedirler.

Şu halde bu. zorunlu bir kanundur. Her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Yüce Allah'ın ifade buyurduğu bir kanun...

"(Kafirler) - güçleri yeterse - dininizden dönderinceye kadar sizinle savaşmayı sürdüreceklerdir."

Bu; iğrenç niyetleri ortaya koyan dosdoğru bir buyruktur. Şer yolundaki iğrenç direnişi ve müslümanları dinlerinden çevirmenin amansız çabasını ortaya koyan bir buyruktur. Çünkü söz konusu olan, İslâm düşmanlarının değişmez ve sabit hedefleridir. Ve bu, İslâm düşmanlarının hiç bir zaman ve hiç bir ortamda değişmeyen asıl hedefleridir.

Bu dinin ve İslâm cemaatinin düşmanları için İslâm'ın yeryüzünde varlığı bile başlı başına bir nefret ve korku kaynağıdır. Düşmanın her zamanki tavrı budur. İslâm, bizatihi onlara korku ve acı vermektedir, öfkelenmektedir. Çünkü İslâm, her batılperesti korkutacak, her müfsidin nefretini çekecek ve her saldırganı ürkütecek bir güç ve metanetin dinidir. O, başlı başına, ihtiva ettiği hakkaniyetle, sahip olduğu güçlü hayat sistemi ve kusursuz nizamıyla bir savaştır. Evet o, tüm bu özellikleriyle batıla, fesada ve isyankârlığa karşı açılan bir savaştır.

İşte bundan dolayı batılperest ve müfsid kimseler ona tahammül etmezler. Bu dinin halkını fitneye uğratmak veya pek çok küfür türlerinden birine döndürmek için didinip dururlar. Çünkü onlar; batılları, isyankarlıkları ve fesadları elden gider diye endişe ediyorlar. Yeryüzünde bu dine inanan, bu dinin hayat sistemini kabullenip hayatına uygulayan bir İslâm cemaati bulunurken, batılperestlerin kendilerini güvende hissetmeleri mümkün değildir, İslâm düşmanlarının başvurduğu yöntem ve araçlar çeşitli olabilir; ama hedefleri hep aynı hedeftir. Sadık mü'minleri - eğer güçleri yetecekse - dinlerinden çevirmektir, amaçları. Ellerindeki silah kırıldı mı başka bir silaha, ellerindeki araç işe yaramaz hale geldi mi başka bir araca başvurmaktan geri kalmazlar.

Her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Yüce Allah'ın buyruğu, elimizde hazır bulunmaktadır. Bu buyruk, İslâm cemaatini teslimiyyetten sakındırmakta, tehlike uyarısını vermekte, savaşa ve hazırlanan tuzaklara karşı sabırlı olmayı emretmektedir. Aksi takdirde hüsrân söz konusudur. Hem dünyada, hem de ahirette hüsrân...

Ve ayrıca geri çevrilmez ve koruma tanımaz bir azap söz konusudur.

"Sizden kim dininden dönüp de kafir olarak ölürse, işte o kimselerin amelleri, hem dünyada, hem de ahirette boşa gitmiştir. Ayrıca onlar cehennem ehlidir. Orada ebedi kalıcıdırlar." (el-Bakara: 217)

Görülüyor ki, Rabbani metod, bu dinin sahiplerinden sebat istemektedir. İslâm'dan çıkıp amellerin boşa gitmemesi için - şiddeti ne olursa olsun - fitne ve eziyetlere karşı dayanıklı olmalarını emretmektedir.

İslâm'ı tanıyıp tadan, bir kalbin, bu dini gerçekten bırakması asla mümkün değildir. Onulmaz bir fesada uğramadıkça bu dini bırakması

mümkün değildir. Yüce Allah'ın bu buyruğu ve sakındırması elde hazır bulunmaktadır. Kıyamet Gününe değin hazır olmaya devam da edecektir. Bir müslümanın, işkenceye uğradı diye dinini ve inancını bırakması, imanından ve İslâm'ından vazgeçmesi, tanıdığı ve tattığı haktan dönüş yapması asla mazeret değildir.

Çünkü cihad, mücadele, sabır ve sebat etmek vardır. Allah izin verinceye kadar bu, böyle sürüp gidecektir. Yüce Allah, hiç kuşkusuz mü'minleri, eziyetleri sabırla göğüsleyen kullarını yalnız bırakmaz. Çünkü o, hayır vadediyor. İki güzellikten birini va'dediyor. Zafer veya şehidlik...

Mü'minlerin yolu, işte budur. İman gücü, tehdit ve korkutmaların karşısında sarsılıp tökezlemez. Hz. Şuayb (a.s.) kıpırdanıp hareket etmeye imkan vermeyen bir noktaya gelmişti. Barış içinde bir arada yaşama noktasına...

Dileyenin İslâm inancını benimsemesi ve dileyenin de egemen iktidara uyması şartıyla barış içinde bir arada yaşama noktasına...

Öyle bir nokta ki, Hz Şuayb, Allah'ın fetih ve hükmünü bekliyor. İki grup arasındaki hükmünü...

Dava sahibinin, ötesinde bir adım bile atamayacağı bir nokta...

Yani, tağutların tüm baskı veya tehditlerine rağmen bu noktanın gerisine dönülemez. Bir adım bile geri dönülemez. Aksi takdirde bayraktarlığı yapılan hak, tümüyle elden gider. Bu hakka ihanet edilmiş olur.

Tağutun ve cahiliyenin dinine dönüş yapan kimse hiç kuşkusuz hem Allah'ın, hem de dininin aleyhinde yalan şahidlikte bulunmaktadır. İnsanların bir tek Allah'a itaat etmesini kabullenmeyen ve Allah dışı bir çok mabudlara - Allah'ın hükümlerlik hakkı verilerek - tapınılmasını benimseyen cahiliyenin dinine dönüş yapmak; Allah'a iftira etmekten başka bir şey değildir.

Allah'ın açtığı hayır kapısından girip gerçek yolu tanıyan, hakka yönelen ve kula kulluktan kurtulan bir kimsenin tağutun dinine dönüş yapması Allah'a ve onun dinine karşı yalancı şahidlik yapmaktır.

Çünkü bu şahidliğin anlamı, Allah'ın dininde hayır görmemek, demektir. Allah'ın dininde hayır yok diye tağutun dinine dönmektir, yahut en azından bu şahidliğin anlamı, tağutun dinine varlık hakkını tanımak demektir. Tağuti iktidarı meşru görmek demektir. Tağutun diniyle Allah inancı arasında çelişki görmemek demektir.

Çünkü Allah'a iman ettikten sonra tağutun dinini kabullenip ona dönüş yapmak, çok tehlikeli bir şahidliktir. Hidayetle hiç tanışmamış ve İslâm'ın bayrağı altına girmemiş kimsenin şahitliğinden çok daha beter bir şahitliktir. Kısaca bu, tağutun egemenliğini kabullenme şahidliğidir. Yüce Allah'ın hayattaki egemenlik hakkını gasbetmenin ötesinde bir tağutluk düşünülemez.

Tağutun kulluğundan çıkıp bir tek Allah'ın itaatine girmenin zorlukları,

- ne kadar büyük ve katı olursa olsun - tağuta kulluk etmenin yükümlülüğünden daha fazla ve ağır değildir. Tağutlara uşaklığın sorumlulukları; yaşam, makam ve geçim için ne kadar güvenli ve rahat görünürse görünsün, ağır ve sonu gelmez sorumluluklardır. Çünkü bu sorumluluklar, doğrudan doğruya insanın insanlığını zedeler. İnsanlığı zedelenen bir insanlık ise asla varolamaz. İnsanın insana kul ve uşak olması insanlık demek değildir.

Bir insanın diğer bir insan tarafından konulan kanuna boyun eğmesinden daha beter bir uşaklık ve kölelik var mıdır?

Bir insanın kalbiyle başka bir insanın iradesine bağımlı olmasından daha beter bir uşaklık var mıdır?

Bir insanın kalbiyle başka bir insanın arzu veya gazabına bağımlı olmasından daha beter bir kölelik var mıdır?

İnsanın geleceğinin başka bir insanın zevkine, hevasına ve şehvetine taalluk etmesinden beter bir kölelik var mıdır?

Bir insanın - başına bir yular veya gem takılmış gibi - diğer bir insanın keyfinin doğrultusunda güdülüp yönetilmesinden daha kötü bir kölelik var mıdır?

Kaldı ki iş, burada da bitmiyor. Bu kölelik insanı daha da aşağılara düşürmektedir. Tağutun yönetimindeki insanların mallarına ve çocuklarına da el atılıyor.

Hiç bir kanun ve hiç bir koruyucunun kabul edemeyeceği yükümlülükler getiriliyor.

Çocuklara el atan tağut onları dilediği düşüncenin, dilediği kavram ve ahlakın, dilediği gelenek ve göreneğin doğrultusunda yetiştiriyor. Onların ruh ve hayatlarına bile hükmetmeye kalkışıyor. Zevkinin dilediğini boğazlayıp kesiyor.

İnsanların kafatası ve iskeletlerinden kendi zevkini tatmin için - büyüklüğünün anıtı olarak - duvarlar örüyor.

Dahası da var. Çünkü tağut sonunda ırz ve namuslara bile el atıyor, öyle ki bir baba kendi öz kızını tağutun dilediği şerefsizlikten önleyemiyor. Tarih boyunca en geniş boyutuyla görülebilen gasp yoluyla bu şerefsizliği yapıyor.

Yahut genç kızları herhangi bir gerekçeyle şehvetlerin ağına atmakla sonuçlanan düşünce ve ahlaksızlık eğitimiyle bu şerefsizliği işliyor.

Genç kızlara şu veya bu perdenin altında fuhuş ve şerefsizlik imkânlarını hazırlayarak bu işi yapıyor.

Şu halde tağutların yönetimi altında malını, namusunu, kendi hayatını ve çocuklarının hayatını kurtarabileceğini düşünen kimseler, muhakkak ki kuruntu içinde yaşamaktadırlar. Yahut da gerçekleri algılama yeteneklerini kaybetmişlerdir. Şurası kesindir ki, tağutlara kulluk etmek, mal, can ve namus konusunda çok büyük yükümlülüklerle katlanmak demektir.

İnsanları, hakimiyeti gasbeden kimselerin elindeki iktidarı alıp Allah'a

iade etmeye çağıran İslâm, aslında bu çağrısıyla insanlığın da kurtarılmasını amaçlamaktadır. Yani insanları, kullara kulluk etmekten kurtulmağa çağırmaktadır. Canların ve malların, tağutların heva ve şehvetlerinden kurtulması için çağırmaktadır.

Kendi bayrağı altında tağutla savaşımaya davet eden ve bu uğurda pek çok fedakârlık isteyen İslâm, insanlığı çok daha büyük fedakârlık ve sıkıntılardan kurtarmaktadır. Çünkü tağutun gölgesinde yaşamak, horlanmışlığın ve alçalmışlığın en büyüğünü yaşamak demektir. Bundan dolayı İslâm'ın bu çağrısında yücelik ve selâmet bir arada bulunmaktadır.

Birleşik ve bir bütün halindeki cahili organizasyon, kendi varlığını temel inanç yönünden tehdit eden tehlikeyi hissedince; yani kendisinden tamamen ayrı ve bağımsız bir inanca dayalı İslâm'i bir organizasyon tarafından tehdit edildiğini anlayınca, gerçek tavrını ortaya koymakta bir an gecikmez, İslâm davasına karşı gerçek tavrını ortaya koymaya başlar.

Çünkü birbiriyle uyuşmaz ve barışmaz zıt iki varlığın savaşı söz konusudur.

Her biri ayrı bir inanç temeline dayalı olarak var olan iki zıt organik toplumun birbiriyle savaşı söz konusudur.

Çünkü cahiliye sistemi, ilahların veya rablerin çokluğu esasına dayanmaktadır. Bundan dolayı cahiliyede kula kulluk vardır. İslâm toplumu ise uluhiyyette birlik ve rablıkta birlik esasına dayanmaktadır. Bundan dolayı da İslâm toplumunda kula kulluk yoktur.

Eğer İslâm toplumu, iktidar olmak ve insanları kula kulluktan kurtarıp Allah'a kul kılmak yolunda hergün biraz daha ilerliyor ve her gün biraz daha cahiliye toplumunun bünyesini eritiyorsa, cahiliyenin buna karşı suskun kalması mümkün değildir.

Eğer dosdoğru rayına oturmuş bir İslâm davetinin vazgeçilmez olan bu zaruretleri hayata geçmişse, cahiliyenin suskun kalması kesinlikle mümkün olmayacaktır.

Bu çağrının başladığı ilk andan itibaren tavrını ortaya koyacaktır. Saygıdeğer peygamberlerin çağrısına cahiliyenin hep aynı şekilde tavır koymasının nedeni buydu.

Çünkü bu davet, cahiliye için bir ölüm kalım savaşıydı. Kendi Varlığını savunmak ve gasbettiği ilahî hakimiyeti elden kaçırmamak için savaşmak zorundaydı. Ve hiç şüphesiz hakimiyet, -cahiliyenin gasbettiği -en belirgin ilahlık özelliğidir. İşte bu nedenle cahiliye sistemi İslâm çağrısının kendisini tehdit eden tehlikesini görür görmez savaş alanına atılmaktadır. Çünkü bu, onun için bir ölüm-kalım savaşıdır. Barışı, anlaşması, ateşkesi ve mütarekesi mümkün olmayan bir ölüm-kalım savaşı...

"Kafirler peygamberlerine dedi ki: "Sizi, kesinlikle yurdumuzdan

ıkaracağız. Yahut da siz, dinimize döneceksiniz." (İbrahim: 13)

Bu, tağutluğun tartışma kabul etmez tavrıdır. Taviz, tartışma, düşünme ve akletme kabul etmez tavrıdır. Akidenin zaferi karşısında yenilmişliğin acısını hisseden cahiliyenin, en ağır maddi kuvvetlere başvurmasını gerektiren bir tavrıdır. Çünkü zorba tağutların, maddi gten başka hiç bir silahları yoktur:

"Sizi, kesinlikle yurdumuzdan çıkaracağız. Yahut da siz, bizim dinimize döneceksiniz."

Savaşın gerçek niteliği böylece ortaya çıkmaktadır. Çünkü İslâm - cahiliye savaşının, tabiatı budur. Cahiliye, İslâm'ın bağımsız bir varlık haline gelmesine asla rıza göstermez. Kendi varlığından ayrı bir varlık haline gelmesine asla tahammül etmez. Çünkü İslâm onunla anlaşsa bile cahiliye İslâm'la anlaşmaz.

Kaldı ki, İslâm, bağımsız velayet ve önderliğiyle bağımsız ve hareket halinde bir organizasyon olmak zorundadır. Cahiliyenin asla tahammül etmediği şey de budur.

Dikkat edilirse kafirler, peygamberlerden sadece davetlerinden vazgeçmelerini istemiyorlardı. Bundan te onlar, peygamberlerden kendi dinlerine dönmelerini ve cahili toplumlarının içinde erimelerini istiyorlardı. Peygamberlerin reddedip asla yanaşmadığı husus da buydu. Çünkü bir müslümanın cahili sisteme dönüş yapmasına imkan yoktu.

Kaldı ki cahilî sistem; organik yapısı tabiatıyla bir müslüman unsurun kendi bünyesinde çalışmasına asla müsaade etmez. Ancak bu müslüman unsurun yaptığı iş, döktüğü emek ve enerji cahilî sistemin lehindeyse müsaade eder. Kendisini daha da glendirebilecekse müsaade eder.

Cahili sistemin içine sızmakla, teşkilat ve mekanizmasına karışmakla dinleri için çalışabileceklerini hayal eden kimseler, aslında bu sistemin organik yapı özelliğini kavramayan insanlardır.

Çünkü cahilî sistem bünyesinde yaşayan her bireyin, kendi hesabına çalışmasını, kendi düşünce ve hayat metodunun hesabına çalışmasını - yapısının bir gereği olarak - mecbur kılar.

Bir müslümanın cahilî sistem içerisinde akidesiyle ayrı yaşamak zorunda oluşu; o müslümanın İslâmî metoduyla, İslâmî önderliğiyle ve yetki merciiyle de ayrı yaşama zorunluluğunu beraberinde getirmektedir. Bunda hiç bir seçim hakkı yoktur. Bu, toplumların organik yapı özelliklerinin vazgeçilmez bir zorunluluğudur.

Zaten cahiliye toplumunu; bir tek Allah'a kulluk etme esasını getiren, sahte rableri önderlik ve iktidar merkezlerinden uzaklaştırmaya dayanan İslâm davasına karşı duyarlı kılan şey de bu yapı özelliğidir. Her müslüman unsuru cahiliye sisteminin içinde eritmek ve onu - bazı aldanmış kimselerin zannına aykırı olarak - İslâm'a değil kendi kendisine hizmetkr yapmak konusunda duyarlı kılan şey de budur.

Demek ki, geriye Allah Dini davetçilerinin hiç bir zaman unutmamaları gereken ezeli hakikat kalıyor. Bu hakikat da Allah'ın dostlarına verdiği zafer ve hükümlerlik vadidir. Kendileriyle kavimlerinin arasını hakla ayırmasıdır. Buda ancak davetçilerin ayrı bir güç haline gelmeleriyle ve savundukları hak konusunda kavimlerinden ayrılımlarıyla gerçekleşip, mümkün olabilecektir.

Dava sahipleri cahilî sisteme katıldıkları, cahilî yönetim içinde eridikleri ve cahiliye örgütlerinde çalıştıkları sürece, nihaî ayrılışın gerçekleşmesine imkân yoktur. Yani Allah, bu şartlar oluşmadığı sürece kendileriyle kavimleri arasında nihaî ayrılış hükmünü vermeyecektir. Çünkü sistem içinde geçecek her dönem, Allah'ın zafer ve hükümlerlik vadinin gecikmesi ve ertelenmesi demektir. Buysa Allah'ın dinine davet eden şuurlu kimselerin göz önünde tutmak, zorunda oldukları büyük bir meşakkat, demektir.

Şurası kesindir ki, batılperestliğin tağutu, hakkın mücerred varlığına bile tahammül etmez. Hatta hakları, batıldan uzaklaşmış ayrı yaşamı haline bile tahammül etmez. Yani geleceğini Allah'ın fetih ve hükmüne bırakmış haline bile tahammül etmez. Çünkü hakkın bu konumuna bile göz yummayan batıl, onu izleyip durur. Kovalar durur ve ondan ödünler koparmaya çalışır.

Hz. Şuayb (a.s.) kavmine:

"Eğer sizden bir grup gönderildiğim şeye inanmış, bir grup da buna inanmamışsa bekleyin. Allah, bizimle sizin aranızda hükmünü verinceye kadar bekleyin. Allah hiç şüphesiz en hayırlı hakimdir." (el-A'raf: 87)

Ama Şuayb (a.s.)'ın kavmi bu kadarını kabul etmiyordu. Çünkü hakkı görmeye tahammülleri yoktu. Tağutların boyunduruğundan çıkıp sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) eden bir cemaati görmeye bile dayanamıyorlardı:

"Kavminin müstekbir önderleri dedi ki: "Ey Şuayb! Seni ve yanındaki mü'minleri kesinlikle yurdumuzdan çıkaracağız. Yahut da siz kesinlikle bizim dinimize döneceksiniz..." (el-A'raf: 88)

Bu noktada Hz. Şuayb, tağutların bu önerisini reddederek hakkı açık bir şekilde ifade ediyordu:

"Şuayb dedi ki: Dininizden nefret ettiğimiz halde ha! Allah bizi ondan kurtardıktan sonra dönersek hiç şüphesiz Allah'a iftira düzmüş oluruz." (el-A'raf: 88-89)

Böylece Allah Dini davetçileri, kendilerine karşı savaş açıldığını kesinlikle anlıyordu. Artık geri dönüş yoktu. Bir an bile bu savaştan sakınamaz ve kaçamazlardı. Bir kere tağutlar, davet sahipleri dinlerini bırakıp kendi dinlerine - Allah'ın kurtarmasından sonra - dönüş yapmadıkları sürece rahat yüzü vermeyeceklerdi. Gönlnü tağuta ubudiyyetten arındırıp sadece Yüce Allah'ın kulluğuna veren kimseleri, Allah da elbet kurtaracaktı. Artık bundan sonra savaş kaçınılmazdı.

Bu savaşta sabır göstermekten başka çare kalmamıştır. Kavimlerinden ayrılıştan sonra Allah'ın fetih hükmünü beklemekten başka çare kalmamıştır. Ki şuayb (a.s.) ve yanındaki mü'minler de:

"Biz sadece Allah'a tevekkül etmişizdir. Ey Rabbimiz! Bizimle kavmimizin arasında hak hükmünü ver. Çünkü sen hakimlerin en âdilisin." (el-Â'raf: 89) diye niyaz ediyorlardı.

Ve Allah'ın tarih boyunca cari olan kanunu da böylece gerçekteşiyordu.

"La ilahe illallah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur.)" şahidliğinin manası; her tür beşeri egemenliğe karşı koymak ve kulların hakimiyetinden çıkıp sadece Yüce Allah'ın ilahlığına sığınmaktır.

Bu şahidliğe inanan kimseler, tağutların egemenlik, önderlik ve hakimiyetinden çıkıp hareket halindeki İslâm topluluğuna katılan kimselerdir. Bu topluluğun önderlik ve otoritesine boyun eğen kimselerdir.

Yapıcı olmayan bir inanç ve alamet türü ibadetlerde tağut için hiç bir tehlike yoktur. Çünkü İslâm, bundan ibaret değildir. Günümüzde müslüman olmak isteyen bazı iyi niyetli ve temiz kimselerin zannettiği gibi İslâm, bu değildir.

Çünkü bu kimseler, "İslâm nedir?" bunu yakinî bir şekilde bilmiyorlar. Çünkü İslâm, şehadet kelimelerini söylemekle beraber peygamberlerin ortaya koyduğu tavrı takınmaktır.

Cahiliye sisteminden, onun düşünce ve değer yargılarından, önderliğinden, otoritesinden ve kanunlarından uzaklaşmaktır. Bundan sonra da hayat aleminde İslâm'ı hükümrân kılmak isteyen İslâmi önderlik ve müslüman gruba velayet vermektir. (Onlara katılmaktır.) şu halde bu savaş, asla dinmeyecektir. Bu dinin düşmanları, İslâmî hareketi asla rahat bırakmayacaklardır. Bu dinin velilerini (dostlarını) asla güvenlik içinde bırakmayacaklardır:

"Kafirler, hiç şüphesiz (insanları) Allah'ın yolundan önleyebilmek için mallarını harcarlar. Bu mallarını harcayacaklardır; (ama) o, sonunda bir hasret (pişmanlık) nedeni olacaktır. Sonunda da yenileceklerdir. Kafirler, muhakkak ki bölük bölük cehenneme haşrolunacaklardır." (el-Enfal: 36)

Bu dinin yolu, cahiliyyeye hücum etmek için harekete geçmektir. Bu dinin velilerinin yolu, cahiliyyenin saldırganlık gücünü kırmak ve Allah adını, tağutun cüretini kırarak bir şekilde yüceltmek için hareket etmektir.

Tağuti güçler, hakkın serbest kalmasına, barış ve huzur içinde insanlara ulaşmasına asla tahammül etmez. Bundan dolayı da hakka karşı kuvvet kullanarak savaşırlar. Hakla hiçbir zaman barışmazlar. Çünkü barış demek, hakkın büyümesi demektir. Her gün biraz daha gönüllere ve ruhlara girmesi demektir. Bu yüzden de batıl, hakka

vurmayı ve onu sindirmeyi görev bilir. Onu hiçbir zaman rahat bırakmaz. Onunla barışmaz ve barış içinde kalmasına imkân vermez. Ciddî ve gerçekçi çalışma; İslâm çağrısının temel özelliğidir.

Din, insanların kitaplarda okuduğu, zihinsel huzur için, ilim ve bilgi çokluğu için başvurduğu bir nazariye değildir.

Din, insanların kendileriyle Rableri arasında bulundurmakla yetinecekleri olumsuz bir inanç da değildir.

Bu din, evrensel bir ilandır. İnsanların kurtuluşu için bir ilan...

Bu din, insanların pratik hayatına yeterli araçlarla çözüm getiren pratik bir hareket metodudur. Kavrayış ve anlayışlara tebliğ ve açıklamayla; yönetim ve otorite engellerine ise maddi cihadla karşılık veren bir hareket metodu...

Tağuti otoriteleri yıkıp Allah'ın otoritesini egemen kılmanın yolu budur.

Bu dinin hareketi, insanlığın gerçek ve pratikteki hayatına yöneliktir.

Bu dinle cahiliyyenin arasındaki kavga, mücerred bir nazari kavga değildir. Nazariyyelere karşı nazariyye ile karşı koyma kavgası değildir.

Çünkü cahiliyye; sistemiyle, toplumuyla ve iktidariyle ayaktadır. Dinin de ona yeterli olan yöntemlerle, yani sistem, toplum ve iktidar gücüyle karşı koyması gerekir.

Ve dinin tümüyle Allah'a ait olması, Allah'tan başka hiçbir kimseye dindarlık yapılmaması için cahiliyyeyle cihad etmesi gerekir.

2 - Hakkın Zaferi

Bir insanlık toplumunda hakkın; nazariyyede kalan mücerred açıklamalarla başarıya kavuşması, batılın da iptal olması mümkün değildir. "Hak bu, batıl da şu" gibi nazariyyede kalan bir inançla da bu iş gerçekleşmez.

Batılın iktidarı yıkılıp hakkın iktidarı kurulmadıkça; hakkın zafere kavuşup insanların hayatına girmesine, batılın da iptal olup insanlık hayatından çıkmasına imkan yoktur.

Bu işin gerçekleşmesi; hak ordusunun galip gelip zafer kazanmasına, batıl ordusunun da yenilgiye uğrayıp dağılmasına bağlıdır.

Bu din, bilgi ve tartışmaya yarayan mücerred bir nazariye veya mücerred bozuk bir itikat değil, pratiği olan bir hareket metodudur.

"(Allah bunu) hakkı zafere kavuşturmak ve batılı da yok etmek için (takdir etmiştir)" (el-Enfal: 8)

Bu, yüce, Allah'ın bir işaretidir. Davetçilerin bu büyük hakikati anlaması içindir. Bu hak ki, ifadesini Yüce Allah'ın ilahlık, egemenlik, tedbir ve takdir konusunda birlenmesinde bulmaktadır. Yüce Allah'ın, semasıyla, dünyasıyla, eşyasıyla ve canlılarıyla tüm kainatın mabudu olması konusundaki takdiriyle...

Ortağı olmayan takdiriyle...

Her şey bu biricik ilahlığın ve bu biricik egemenliğin mahkumudur. Bu

takdirin hiçbir ortağı yoktur. Ona soru soracak kimse de yoktur.

Şu sahte batıla gelince...

Yeryüzünü tümüyle kaplayan, soylu ve köklü hakkın üzerini perdeleyen ve yeryüzünde Allah'ın kullarının hayatında dilediğince tasarruf eden, yaşamın ve canlıların hakkında keyfice hareket eden sahte ve boysuz batıla gelince...

İşte hakkın amacı, insanlığı bu batıldan kurtarmaktır.

Bundan dolayı hak, ilahlık ve hakimiyet hakkını gasbeden tağutları uzaklaştırıp yeryüzüne bir tek Allah'ın ilahlık ve hakimiyetini yerleştirmekle insanın özgürlüğünü ilan ediyor.

Bu özelliği taşıyan İslam'ın kuvvet ve hareket sahibi olması zorunludur. Başlangıç yapıp vurması zorunludur. Çünkü İslâm, ilanihaye gizlenip kalamaz. Onu alamet türü ibadetlerden ve bireylerarası ahlakî davranışlardan ibaret sayan kimselerin gönlünde mücerred bir inanç olarak kalamaz.

Bir kere İslam, yeni bir hayat görüşünü, yeni bir sistemi ve yeni bir toplumu ortaya koymak için harekete atılmak zorundadır. Hayatın içinde var olmak zorundadır. Yolunu tıkayan maddi engelleri yıkmak zorundadır. İslâm'ın öncelikle müslümanların hayatında, daha sonra da insanlığın hayatında uygulanmasını önleyen güçleri yıkmak zorundadır. Çünkü İslâm, insanlığın pratik hayatında uygulanmak için Allah katından gelmiştir.

İslâm, ruhun derinliklerinde kök salan bir akidedir.

Bu akide, mutlak tevhid ile şirkin arasında bir furkandır; ayırıcıdır. Ruh ve şuurda, ahlak ve davranışta, ibadet ve ubudiyyette olanca dallarıyla kök salmış mutlak tevhid ile Allah'tan başka kişilerin, zevk ve ölçülerin, yönetimlerin, gelenek ve göreneklerin uşaklığını gönüllere koyan şirkin tüm biçimleri arasında bir fark...

Öyleyse zafer akidenin olmalıdır. Akidenin sahipleri, batılla savaşmak ve bu savaşın içine girmek zorundadırlar. Görünürdeki maddi güçlerin düzeyine gelmek için beklemeden cihad etmek zorundadırlar...

Çünkü müminlerin, terazi kefesini ağırlaştıracak başka bir güçleri vardır. Sonra bu akide, dille söylenen bir lakırdıdan ibaret değildir. O, gerçekleşen bir pratiktir. Açıklamanın, pratikteki halidir.

"Büyük bir grubu Allah'ın izniyle yenen nice küçük topluluk vardır."

(el-Bakara: 249)

İşte Bedir olayı...

Hak ve batılın ayrıldığı gün...

Hakkın yerini bulup, batılın iptal olduğu gün...

Bu furkanın zarureti, bugün iyice anlıyoruz. İslâmî kavramların kendilerine müslüman adını takan kimselerin gönlünde bir karmaşaya dönüştüğü günümüzde de bu furkan olmalıdır, öyle ki bugün bu karmaşa, insanları bu dine davet eden bazı kimselerin kavramlarına bile bulaşmıştır.

Hak, hiç şüphesiz Kudret'in elindeki ağır bir silahtır. Batılı bombalayıp beynini parçalayan bir silah...

Yani batılı, bir anda yok edip ortadan kaldıran bir silah...

"Hakkı, kuvvetle batılın üzerine atarız ki o, batılı beyninden vurur. Batıl da hemen yok olup gider." (el-Enbiya: 18)

Bu, Allah'ın bilinen kanunudur. Hak, bu kainatın tabiatında kök salmıştır. Varlığın oluşumunda kök salmıştır. Batılın ise bu kainatın yapısında yeri yoktur. Geçicidir, hiçbir kök salmışlığı da yoktur. Allah'ın kudret elinin kapıp yok ettiği bir şeyin yaşaması mümkün değildir.

Bazı insanlar, zaman zaman hayat gerçeğinin Alim ve Habîr Allah'ın bildirdiği bu hakikata aykırı olduğu zannına kapılmaktadırlar, özellikle de batılın galipmiş gibi şişine durduğu hakkın da mağlupmuş gibi uzakta kaldığı dönemlerde...

Oysa ki bu, zamanın sadece bir dönemidir. Allah, bu dönemi dilediği miktarda, sınama ve deneme için uzun tutabilir. Ama sonunda ortada kalan, gene ezeli kanundur. Gökleri ve yeri ayakta tutan kanun...

İtikat ve davaları da ayakta tutan kanun...

Allah'a iman etmiş kimseler, ilahî va'din doğruluğunda en ufak bir kuşkuya kapılmazlar.

Varlığın yapısında ve nizamında kök salmış hakkın soyluluğunda ve batılın beynini parçalayıp onu yok eden hakkın zaferinde en ufak bir kuşkuya yer vermezler.

Eğer Allah, belirli bir dönemde batılın zaferiyle onları deneyecekse, bilirler ki o, sadece bir sınamadır. Bilirler ki o, sadece bir denemedir. Hissederler ki Rableri tarafından eğitilmektedirler. Zayıflık ve kusurları yüzünden eğitilmektedirler. Çünkü Allah bu yolla onları, zafer kazanmış bir hakkı karşılamaya hazırlamaktadır. Kudretinin tecellisi için onları hazırlamaktadır. Bu yüzden de onları bu tür denemelerden geçirmektedir. Kusurlarını gidermek ve zaaf noktalarını kapatmak için...

Deneme sürelerini, iyileşmeye doğru koşuştukları nisbette kısa tutan Yüce Allah, sonunda onların eliyle dilediğini gerçekleştirmektedir.

Sonuç ise bellidir:

"Hakkı, kuvvetle batılın üzerine atarız ki o, batılı beyninden vurur. Batıl da hemen yok olup gider."

Allah, elbette ki dilediğini yapar.

3 - Hak Kelimesi

İslâm çağrısının metod özelliğinde birtakım hakikatlar vardır ki, davetçilerin bu konuda içtihadı başvurmaları bile caiz değildir.

Davetçilerin görevi, bu dinin temel gerçeklerini - hiçbir şey gizlemeden ve ileri bir tarihe bırakmadan - açıklamaktır.

Bu gerçeklerin başındaysa, Allah'tan başka hiçbir kimsenin ilahlık ve

rablık hakkına sahip olmamasıdır. Bundan dolayı da:

- Allah'tan başkasına bağlılık yoktur.**
- Allah'tan başkasına dindarlık yapmak yoktur.**
- Allah'tan başkasına boyun eğmek ve ondan başkasına itaat etmek yoktur.**

Bu temel hakikatin ilan edilmesi zorunludur. Karşıdaki muhalefet ne olursa olsun, hangi tehdit altında bulunulursa bulunsun, inkarcıların tepki ve tavırları ne olursa olsun, bu yolun meşakkat ve tehlikeleri ne kadar çok olursa olsun bu ilan zorunludur.

Bu hakikatin kısmen bile olsa gizlenmesi veya ileriye atılması bilgelikten değildir. Güzelce öğüt vermekle ilgili değildir.

Yani yeryüzü tağutları, bu ilandan hoşlanmıyorlar diye veya bu ilanı yapanları işkenceye verirler diye, bunu bahane ederek İslâm' dan yüz çevirirler diye veya bu konuda hem davete hem de davetçilere tuzak kurarlar diye gizlenip geciktirilemez.

Çünkü; bu gerekçelerin hiç biri, davetçilerin söz konusu temel gerçekleri gizlemelerine veya ileriye atmalarına cevaz vermez. Yahut bu gerekçelere dayanarak; örneğin, işe günlük ibadetlerden, ahlakî davranışlardan veya ruhsal güzelliklerden başlamalarına cevaz vermez.

"Allah'ın vahdaniyet ve rablığından; bir tek Allah'a itaat, bağlılık, boyun eğmişlik ve teslimiyetten başlandığı takdirde yeryüzü tağutlarının gazabını üzerimize çekeriz" diye bu ilanda gizleme ve gecikme yapılamaz.

Bu akideyi Yüce Allah'ın dilediği gibi hareket alanına koymanın metodu budur. Rabbi tarafından yönlendirilen Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.s.)'in izlediği, "Allah'ın dinine davet metodu" buydu. Müslüman davetçi, bu yoldan ayrılamaz. Bu methodan başkasına baş vuramaz.

Her şeyden önce Yüce Allah, dininin kefilidir. O, İslâm davetçilerine koruyucu olarak yeterdir. Tağutun şerrine karşı O, yeterdir.

Yüce Allah mü'minleri, bir tek ilah'a davet etmekle görevlendirmiştir. Kafirlerin gazabına hiçbir önem vermeden dindarlığı sadece Allah'a ait kılma davetiyle görevlendirmiştir.

"Kafirler hoşlanmazsa bile siz, dindarlığı (itaati) sadece kendisine ait kılarak Allah'a davet edin." (Ğafir: 14)

Kafirler, mü'minlerin sadece Allah'a itaat etmelerine ve başkasına değil, sadece O'nu çağırmalarına asla rıza göstermeyeceklerdir.

Bu konuda onların rıza göstermesi, kesinlikle mümkün değildir.

Mü'minler kendilerine yanaşsalar bile, değişik yollarla rızalarını almaya çalışsalar bile ve kendileriyle anlaşılsalar bile kafirler razı olmayacaklardır.

Öyleyse mü'minler, yollarına devam etmelidirler.

Rablerinin ubudiyetine çağırmağa devam etmelidirler.

İtikadı, sadece O'na ait kılmağa ve gönüllerini sadece O'na vermeğe devam etmelidirler.

Kafirlerin rıza veya gazabını hiçbir zaman umursamamalıdır. Çünkü kafirler, hiçbir zaman razı olmayacaklardır.

Müslüman olduklarını iddia edip Rableri'nden kendilerine indirilenleri uygulamayanlar tıpkı anmaya değer hiç bir şey üzerinde bulunmayan ehl-i kitap gibidirler.

Müslüman olmak isteyen kimse, Allah'ın kitabını kendi nefsinde ve hayatında uyguladıktan sonra bu uygulamayı yapmayan insanlara yönelmek zorundadır. Anmaya değer hiç bir din üzerinde bulunmayan insanlara...

Ta ki onlar da uygulasınlar. Çünkü Alemlerin Rabbi'nden gelen hanif dinden olmak davasıdır. Bu konuyu çözüme kavuşturmak bir zorunluluktur.

İnsanları yeniden İslâm'a davet etmek; Allah'ın kitabını kendi nefis ve hayatında uygulayan müslümanın kaçınılmaz görevidir.

Sadece söz veya veraset yoluyla söylenip gelen bir İslâm, İslâm demek değildir. Gerçek iman demek değildir. Kişiyi hiçbir zaman ve hiçbir yerde bir din üzerine kılacak bir şey değildir. Çünkü Allah'ın dini, bir hafta, bir bayrak veya bir veraset değildir.

Allah'ın dini, hem ruhta, hem de hayatta yaşanan bir gerçektir.

- Kalbi diriltten bir akide,

- Ubudiyyet (kulluk) etmeyi sağlayan bir ibadet nizamı ve

- Hayatı yöneten bir sistem olarak yaşanmak zorundadır.

Allah'ın dini, tüm bu alanlarda uygulanmadıkça hayata geçmiş olmaz.

Nefis ve hayatların içinde temsil olunmadıkça insanların bu din üzere olmaları mümkün olmaz. Bunun dışında kalacak tüm değerlendirmeler, akideyi bulandırmaktan ve gönülleri aldatmaktan ileriye geçmeyecektir.

Yüreği temiz olan bir müslümanın bu bulandırma ve aldanmaya iltifat etmesi mümkün değildir. Çünkü müslümanın görevi, bu gerçeği açığa vurmaktır. Bu hakikatin hatırı için tüm insanlardan ayrılmaktır. Bu ayrılışın doğuracağı sonuçları umursamadan ayrılmaktır. Çünkü koruyucu olan Allah'tır.

İslâm davetçisi, davasının hakikatini tüm özellik ve yönleriyle tebliğ etmedikçe, Allah'ın dinini tebliğ etmiş olmaz, insanları delilsiz bırakacak ezeli hücceti ortaya koymuş olmaz. Bu hakikat, olduğu gibi tebliğ edilmelidir. Yaranma ve anlaşmalara hiçbir iltifat edilmeden...

Eğer davetçi, insanların anmaya değer bir din üzerinde

bulunmadıklarını ifade etmezse, sarıldıkları şeyin kökünden batıl olduğunu ve kendilerini - şimdiki hallerinden başka - yeni bir şeye davet ettiğini açıklamazsa, onlara eziyet bile vermiş olabilir. Uzun bir geçiş dönemine, uzun bir yolculuğa, düşünce ve yönetimlerini, düzen ve ahlaklarını kökünden değiştirmeye açıkça davet etmediği hallerde

bile insanlara eziyet verebilir. Çünkü insanlar, bir davetçinin çağırdığı hakka ne ölçüde bağlı olduğunu bilmek isterler:

"Ta ki helak olacak olan da, yaşayacak olan da deliliyle (niçin olduğunu bilerek) helak olsun veya yaşasın." (el-Enfal: 42)

Eğer davetçi bir şey ifade etmezse, davasını kapalı bırakırsa, tereddüt geçirirse, insanların üzerinde bulunduğu batılla çağırdığı hakkın arasındaki temel farkları anlatmazsa, hak ve batılın ayırıcı özelliklerini ortaya koymazsa; hiç şüphesiz insanları aldatmış olur. Eziyete vermiş olur.

Evet, eğer dava sahibi mevcut şart ve vaziyetlere uyayım diye hayatlarına, düşüncelerine ve bakış açılarına tahakküm eden yönetimlerin emrindeki insanların tepkisinden kaçınayım diye bu açıklamayı yapmazsa; hiç şüphesiz aldatma ve eziyete sebep olur. Çünkü o, istenenlerin tümünü gerçek niteliğiyle kendilerine tanıtmamıştır.

Bunun yanında o, Allah'ın anlatılmasını zorunlu kıldığı şeyleri tebliğ etmemiştir, insanları, Allah'ın dinine davet ederken letafet ve incelik gereklidir.

Ne var ki bu, tebliği yapılan hakikat konusunda değil, tebliğde kullanılan üslupta (anlatım biçiminde) söz konusudur. Çünkü hakikat, tüm boyutlarıyla insanlara hikmet ve güzel öğüde dayanır.

Mesela kimimiz etrafa baktığında değişik bloklardan insanlar görüyor. Sayılan büyük rakamlarla ifade edilen maddi güç sahibi ehl-i kitabı görüyor. Yeryüzünde sayılan milyonlarla ifade edilen ve uluslararası ilişkilerde söz sahibi olan budistleri görüyor. Sayıca çok ve yıkıcı güçleri hayli fazla olan materyalist görüş sahiplerini görüyor. Ve aynı kimse; kendilerine inen Allah'ın Kitabını uygulamayan, dolayısıyla anmaya değer hiçbir din üzerinde bulunmayan müslümanları da görüyor. İşte işin korkunçluğunu da bu durumda kavlıyor. Yani bu manzarayı, gören ve bundan dehşete kapılan kimseler, bu sapık kitlelere karşı ayırıcı hak kelimeyle ortaya çıkmaktan çekiniyorlar. Tüm insanlığa bir anda:

"Hiçbiriniz, anmaya değer bir din üzerinde değilsiniz" tebliğini yapıp hak dini açıklamayı gereksiz görüyorlar. Oysa ki yol, bu değildir. Cahiliye, kesinlikle aynı cahiliyedir. Tüm dünya insanlarını kaplamış olsa bile aynı cahiliyyedir. insanların yaşantısı, Allah'ın hak dinine dayanmadıkça anmaya değer hiç bir şey ifade etmeyecektir. İslam davetçisinin görevi, gene aynı görevdir. Dalaletin çoğalması veya batılın şişkinleşmesi bu görevi değiştirmez.

Batıl; temelsiz bir birikintiden başka bir şey değildir.

Madem ki bu dava, tüm dünya insanlarına; yani anmaya değer hiç bir din üzerinde bulunmayan tüm dünya insanlarına tebliğ ile başlamıştır, öyleyse şimdi de böyle başlamalıdır. Dönüp dolaşarak gelen zaman, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) gönderildiği zamandan farklı değildir.

Günüşiği gibi ortada olan temel hakikat budur. Gerçek bir müslüman bu hakikatin karşısında tereddüde düşemez. İnsanlığın içinde yaşadığı cahiliyenin büyüklüğü karşısında kararsızlığa düşemez. Cahili şartların baskısı var diye, şu veya bu yaftaya sığınıp yaranamaz. Çünkü onun görevi, hak kelimesini açığa vurmaktır. Batılın kuvvetinden ve şişirilmiş cahiliyyeden korkamaz. Çünkü akideyi ilgilendiren hak bir kelime, gizlenemez. Bu kelimenin tüm boyut ve ayırıcı özellikleriyle anlatılması gerekir. Bu yapıldıktan sonra, düşmanlar ne derse desin. Neyi dilerse onu yapsın. Akideye ilişkin hak kelime, kişilerin zevkine uydurulamaz. Arzulara göre ayarlanamaz. Burada gözetilecek tek şey, akidenin kalblere ulaşmasıdır. Kuvvet ve canlılıkla kalblere ulaşmasıdır. Zaten hak kelime, açığa vurulursa kalblere ulaşabilir. Hidayete elverişli bir kalbin gizli noktalarına aşılmasının yolu budur. Ama bu hak kelime, eğer kırılacaksa kalbleri yumuşatmasına imkan yoktur. İnanma yeteneği bulunmayan kalbleri yumuşatmasına hiç imkan yoktur. Ki bu tip kalbler, davetçilerin - bazı gerçeklerden taviz verirsem yumuşar diye - ayrı önem verebilecekleri kalblerdir. Oysa ki: "Allah, kafir kimseleri hidayete erdirmez." (el-Maide: 67)

Öyleyse hak kelime, kesin, ayırıcı, tam ve kapsamlı olmalıdır. Hidayet ve dalaletin asıl dayanakları, gönüllerin yeteneği ve açıklığıdır. Hak adına veya hak kelimesinde taviz vermek yoluyla gönüllerin hidayet ve dalalet yeteneği değişmez. Davetçilerden istenen, hak kelimedenden taviz vermemektir. Akide konusunda orta yol çözümlerine başvurmamaktır. (Yarı senden, yarı benden yoluna gitmemektir.) Çünkü itikadî hakikatta, orta yol çözümleri yoktur.

4 - Taviz Vermek ve Orta Yol Çözümlerine Başvurmak

Elimizde iman davasına ilişkin büyük bir hakikat bulunmaktadır. İslâm davetçilerinin sürekli olarak hatırlamaları; derinden derine düşünmeleri, bunun imanî, pratik ve psikolojik muhtevasını iyice kavramaları gerekiyor. Allah'ın Resulü (s.a.s.), müşrikleri sadece Allah'ın ubudiyyetine çağırırken, hiç şüphesiz bunu mücerred bir inanç ve gönül işi bir itikad planında yapmıyordu. Eğer durum böyle olsaydı, mesele çok kolay halledilirdi. Müşriklerin savunduğu karmakarışık şirk akidesi, İslâm'ın apaçık, sade ve güçlü akidesine, kesinlikle karşı koyacak kuvvet ve sağlamlıkta değildi. Müşriklerin Hz. Peygamber'e (s.a.s.) inatla karşı koyuşlarının asıl nedeni, akidenin getireceği düzen ve yönetimdi. Tarihsel rivayetlerin anlattığı ve Kur'an-ı Kerim'in sık sık üzerinde

durduğu gerçek budur.

Yâni bu inatçı karşı koyuşun asıl nedeni, toplumsal mevkilerdi. O günkü ortamda egemen olan övünç vesilesi yargılardı. Ve tüm bunların gereği olan maddi çıkarlardı.

İşte bozuk ve çürüklüğü besbelli olan şirk akidesiyle sağlam ve dosdoğru İslâm akidesine karşı cephe almalarının asıl nedeni buydu. Cahili hayatın biçim ve çıkarları, lezzet ve şehvetleri ise daha başka nedenlerdi. Hiç şüphesiz bu nedenler de müşriklerin inat ve direnişlerini arttırmaya yaramıştır. Yeni akideye ve bu akidenin getirdiği ahlakî ve ruhî üstün değerlere karşı daha da sertleşmelerini sağlamıştır. Çünkü bu akide üstün ahlakî değerleriyle, zevk ve şehvetlerin azgınlığına müsaade etmiyordu. Ahlakî kayıtlardan uzak, çılgınca cahilî hayata göz yummuyordu.

İşte ilk İslâm davetine, bu nedenlerin tümüyle karşı konuluyordu. Yani:

- toplumsal makam ve değer ölçülerine,**
- hakimiyete,**
- mal ve çıkarlara ilişkin nedenler ile gelenek ve göreneklere,**
- yerleşik yaşam biçimine ve**
- hiçbir ahlakî değer kabul etmeyen sınırsız özgürlüklere ilişkin nedenlerin tümü bir arada engel teşkil ediyordu.**

Ve aynı nedenler her yerde ve her kuşakta aynı işlevi yerine getirmektedirler. Yani İslâm davasına karşı koyuşun değişmez nedenleridir bunlar. Çünkü akide kavgasının değişmez inatçı düşmanları vardır. Hemen bitmeyecek bir kavgadır bu. Pek çok zorlukları, sorumlulukları ve yükümlülükleri vardır. Ve tüm bunlara rağmen direnmeye devam etmek, muhakkak ki büyük bir meşakkat demektir.

Bundan dolayı İslâm davetçileri, nerede ve hangi zamanda bulunursa bulunsunlar, Yüce Allah'ın aşağıdaki buyruğunda saklı bulunan büyük gerçeği kalblerinde yaşatmak zorundadırlar:

"Rabbinin hükmü (gelinceye kadar) sabret. (Müşrik) günahkâr veya kafirlere sakın itaat etme." (el-İnsan: 24)

Bu ayetin Hz. Peygamber'e (s.a.s.) nazil olduğu şartlar, muhakkak ki belirli bir savaşın şartlarıydı. Bir İslâm davetçisinin nerede ve ne zaman bir savaşı varsa söz konusu olabilen şartlardır bunlar.

Allah'ın Resulü (s.a.s.), Rabbinden insanları uyarma görevini alınca kendisine:

"Ey örtüye bürünmüş adam! Kalk ve uyar" (el-Müddessir: 1) diye emredildi.

O, kalktığı zaman söz konusu tüm engel ve nedenleri karşısında bulmuştu. İnsanları, yeni davetten alıkoyan, sahip oldukları batıl inançla harekete koyulan ve şiddetli bir tepki göstermekle sonuçlanan tüm nedenler...

- İnanç ve yönetimlerini,**

- makam ve çıkarlarını,
- kurulu düzenlerini,
- lezzet ve şehvetlerini,

yani bu yeni davetin şiddetle tehdit ettiği her şeylerini korumak için inatçı bir savunmayla sonuçlanan küfrün engel ve nedenleri...

Müşriklerin bu şiddetli tepkisi çeşitli biçimlerde gerçekleşti, öncelikle mü'min azınlığa işkence yoluna başvurdular. Yeni davaya uymuş bu azınlığı tehdit ve işkenceler yoluyla inançlarından çevirmeyi denediler. İslâm akidesini, çeşitli töhmet ve yöntemlerle çarpıtmaya ve kötü göstermeye çalıştılar. Amaçları yeni mü'minlerin davaya katılmamasıydı. Bununla beraber insanların akide sancağına katılmasını önlemek; imanın hakikatini tanıyıp tadan kimseleri fitne ve eziyete vermekten daha kolay yapılabilirdi.

Bununla da kalmadılar. Tüm bunları yaparlarken dava sahibi Hz. Muhammed (s.a.s.) ile uğraşmaktan geri kalmıyorlardı.

Kimi zaman cazip gelecek teklifler yaptılar.

Kimi zaman tehdit ve eziyet yoluna başvurdular.

Tüm arzuları, O'nunla orta bir yolda anlaşmaya varmaktı. Karşılıklı olarak razı olacakları bir noktada anlaşmaktı. Çünkü bu, insanların geleneksel bir alışkanlığıydı. Çıkarların çatıştığı noktada orta yol çözümlerine başvurmak bir gelenek olagelmıştır. Maslahatlar, çıkarlar ve bilinen dünya işleri konusundaki orta yollar...

Bu ve buna benzer yöntemler, davetçilerin her zaman ve her kuşakta karşılaşabileceği yöntemlerdir. Hz. Peygamber (s.a.s.), - Allah'ın fitneden ve insanların şerrinden koruduğu bir Resul olmakla beraber - bir insandı. Bir avuç zayıf mü'minle ağır bir hayat pratiğine göğüs geren bir insan...

Yüce Allah, onun bu durumunu muhakkak ki biliyordu. Bundan dolayı da onu bu ağır şartlar karşısında yalnız, tek başına ve yardımsız bırakmıyordu. Yol işaretlerini kendisine göstermeden bırakmıyordu.

Bu yardım, bu destek ve bu yol işareti de şuydu:

"Hiç şüphesiz biz Kur'an'ı bölüm bölüm üzerine indirdik." (el-İnsan: 23)

Bu, birinci uyarı işaretiydi.

Bu davanın başvuru kaynağı ve hakikatinin çıkış noktası; muhakkak ki bu kitaptır. O, Allah'tan gelen biricik kaynaktır. Bu Kur'an'ı, bu davanın kaynağı olması için indirmiştir. Bu davanın başka hiçbir kaynağı da yoktur.

Şu halde Kur'an hakikatini; bu kaynaktan beslenmeyen başka bir kaynakla karıştırmak mümkün değildir. Çünkü bu kaynaktan başka hiçbir yerden bilgi alınamaz, medet beklenemez ve ödünç alınamaz. Bu akide konusunda başka bir yerden hiç bir şey alınamaz ve buna hiç bir şey karıştırılamaz.

Bu Kur'an'ı indiren ve onu bu davanın kaynağı kılan Yüce Allah, bu davayı asla yardımsız bırakmayacaktır. Bu dinin davetçilerini kesinlikle

yalnız bırakmayacaktır. Çünkü davetçiyi görevlendiren de O'dur. Kur'an'ı indiren de O'dur.

Batıl ise mü'minlerin üzerine varacaktır. Şer kuvvetler şişine duracaktır. Mü'minler eziyete uğrayacaktır. Fitne, onları kovalayıp duracaktır. Allah'ın yolundan alıkoymak İslâm düşmanlarının vazgeçilmez silahıdır.

Onlar bu işi ısrarla yapıp duracaklardır. Kendi inanç, yönetim ve geleneklerinden çok; içine boğuldukları fesat ve şerri korumaktan daha çok bu konuda ısrar edeceklerdir. Barış yapmayı, bir ülkeyi ikiye ayırmayı ve orta yolda anlaşmaya varmayı, kendileri teklif edeceklerdir. Böylesine olumsuz şartlarda bu tür teklifleri reddedip kabul etmemek zor bir iştir.

Ama işte tam böyle bir sırada Yüce Allah'tan ikinci bir uyarı işareti geliyor:

"Rabbinin hükmü (gelinceye kadar) sabret. Günahkâr veya kafirlere sakın itaat etme."

Her şey, Allah'ın takdirine bağlıdır. Batıla mühlet ve kötülüğe süre veren, mü'minlerin çektiği çile, deneme ve arınma dönemini uzatan O'dur. Ve O tüm bunları, kendi bildiği bir hikmete binaen yapar.

Kaderini ve hükmünü icra etmesi için bunları yapar,

"Rabbinin hükmü (yazılmış va'di gelinceye kadar) sabret."

Fitne ve eziyetlere karşı sabret. Galebe çalan batıla ve şişineduran (çoğalan) kötülüğe karşı sabret. Sana Kur'an'la gelen hakkın üzerinde daha çok sabret. Akide hesabına sana önerdikleri barışı ve orta yol çözümlerini dinlemeden sabret.

"Günahkâr veya kafirlere sakın itaat etme."

Çünkü onlar, seni iyilik ve itaate çağırıyorlar. Seni hayra çağırıyorlar. Onlar, günahkar kafirlerdir. Seni bir tür günah ve küfre davet ediyorlar, öyleyse seni yolun yarısında buluşmaya çağırdıklarında buna uyma. İlgini çeker ve seni razı eder zannıyla sana teklifler yapacaklar. Buna uyma. Çünkü onlar iktidar şehveti (isteği) adına, mali ve bedenî şehvetler adına Hz. Peygamberi çağırıyorlardı. Başlarında reis olmaya ve en zengin adamları olmaya çağırıyorlardı onu. Hatta ona güzel kadınlarla evlenmeyi teklif ediyorlardı. Utbe b. Rebia O'na:

"Gel bu işten vazgeç de seni kızım ile evlendireyim. Kızım, Kureys'in en güzel kızıdır," diyordu.

Kısaca onlar, her zaman ve her yerdeki davetçileri satın almak için batıl ehlinin bildiği tüm şehvetleri teklif ediyorlardı.

Yüce Allah ise uyarıyordu:

"Rabbinin hükmü (gelinceye kadar) sabret. Günahkâr veya kafirlere sakın itaat etme."

Yani buluşacağınız bir ortak nokta yoktur. Hayat sistemini onlarınkinden, evrensel düşünceni onların düşüncesinden, Sahip

olduğun Hakkı onların batılından, imanını onların küfründen, nurunu onların karanlıklarından ve hakseverliğini onların cahiliyyesinden ayıran geniş iki yaka arasına hiç bir köprü atamazsın. Karşılıklı olarak geçiş sağlayan hiç bir köprü...

Öyleyse sabret. Bu iş uzasa da, fitne şiddetlere de; cazip teklifler gelse de ve yol uzasa da, sabret.

Allah'ın dinine davet eden kimselerin hatırdan çıkarmamaları gereken bir hakikat vardır. Bu, Yüce Allah'ın, ilk davetçi Hz. Muhammed (s.a.s.)'e bildirdiği hakikattir.

Yani bu davet görevini ona indiren, Allah'tır. Davanın sahibi O'dur. İndirmiş olduğu hakkın, kafir günahkârların çağrısını yaptıkları batılla bir arada yaşaması mümkün değildir. Bu hakla batılın yardımlaşması veya orta yol çözümlerinde anlaşması mümkün değildir. Hakkın davetçisiyle batılın davetçileri, hiç bir şekilde anlaşamazlar.

Çünkü hakla-batıl biribirinden tamamen ayrı iki hayat sistemidir.

Birbirine asla kavuşmaz iki yoldur. Batıl, sahip olduğu güç ve debdebeyle mü'min azınlığa ve onların güçsüzlüğüne karşı bir zafer kazanmışsa bu; muhakkak ki Yüce Allah'ın takdir ettiği bir hikmet içindir. Allah; hükmünü verinceye kadar sabretmek zorunludur.

Dua ve tesbih ile Allah'tan yardım ve destek beklemek zorunludur.

Dua ve tesbih, bu yolun vazgeçilmez azığıdır. Güç sağlayan azığıdır, öyleyse bu yolun yolcuları söz konusu hakikati, içlerinde yaşatmak zorundadırlar.

Müşriklerin Hz. Peygamber (s.a.s.)'e karşı kullandıkları pek çok yöntem vardı. Tüm bu çabalarında "davet" konusunda pazarlık söz konusuydu. Ama Yüce Allah, Peygamberini korudu. Bu çabalar, iktidar sahiplerinin davetçilere karşı sürekli olarak başvurdıkları çabalardır. İktidar sahipleri onlara cazip teklifler yaparlar. Az bile olsa sapıtmalarını, davalarının istikametinden ayrılmasını

amaçlamaktadırlar. Büyük malî çıkarlar karşılığında orta yol çözümlerinde anlaşmayı isterler, öyle ki davetçilerin içinden kimisi, buna aldanabilir. İşin daha kolaylaştığı zannına kapıldığı için aldanıp davasından sapabilir. İktidar sahipleri, davetçinin tümüyle davasından vazgeçmesini istemiyorlar. Davetçiden bir takım tavizler istiyorlar.

Yolun yarısında onunla buluşabilmek için bu tavizleri istiyorlar.

Şeytan, bu gediği kullanarak davetçiye musallat olabilmektedir.

Davasından biraz taviz verirse iktidar adamlarını kazanacağı zannına götürüyor. Bu işin dava hayrına olacağı düşüncesine kaptırıyor. Ne var ki, yolun başlangıcında verilecek en küçük bir taviz; yolun sonunda tamıtamına bir sapıtmaya dönüşecektir.

Kaldı ki az bile olsa bir teslimiyet kabul eden, ufak bile olsa bir ucu elden kaçıran davetçinin bundan sonra durmasına imkan yoktur.

Yolun başındayken teslimiyet gösterirse, kendisini durdurmasına imkân yoktur. Dava adına geriye doğru her bir adım attığında,

cahiliyeye teslimiyeti daha da artacaktır.

Çünkü mesele, davanın tümüne iman meselesidir. Az da olsa bir taviz veren, küçük de olsa bir noktayı önemsemeyen bir kimsenin, davasına gerektiği gibi iman etmiş olması imkansızdır.

Çünkü mü'minin nazarında, davanın her bir yönü, diğer yönü gibi haktır. Bu konuda üstün ve en üstün anlayışı yoktur. "Zorunlu" ve "fazladan" anlayış yoktur.

Yani davadan istigna edilecek hiç bir şey yoktur. O, tam ve mükemmeldir. Bir parçasını kaybetmekle, tüm özelliklerini kaybedip gider. Tıpkı bir organizma gibi. Bir ögesini kaybetti mi tüm özelliklerini kaybeden bir organizma gibi...

İktidar sahipleri, istidrac yoluyla (basamak basamak) davetçiye yaklaşırlar. Bir parçadan ödün veren davetçiler, heybet ve sağlamlıklarını kesinlikle kaybederler. İktidar güçleri, pazarlığı sürdürmenin - fiyat artsa bile - sonuçta anlaşmayla biteceğini biliyorlar.

Davanın bir tarafından - küçük bile olsa - verilecek parça, hezimet demektir. Onları kazanayım diye verilecek en ufak bir taviz, ruhî yenilmişlik demektir. Çünkü iktidar sahipleri, bu davanın yardımcıları olamazlar. Çünkü mü'minler davaları için sadece Allah'a güvenip dayanırlar. Ruhun derinliklerine sirayet etmiş bir hezimetin zafer getirmesi mümkün değildir.

"Neredeyse onlar, (önerileriyle) seni, sana vahy ettiklerimizden saptırıyorlardı. Üzerimize yalan düzeydin diye (bu önerileri yapıyorlardı.) Seni, ancak o zaman kendilerine dost edinirlerdi. Eğer sana sebat vermemiş olsaydık, neredeyse az da olsa onlara meylediyordun. O takdirdeyse sana hem dünyada hem de ahirette kat kat azap verirdik. Ve bundan sonra sen bize karşı bir yardımcı da bulamazdın. Onlar, seni kısa bir zaman içinde yurdundan çıkarmaya çabalıyorlardı. Bu durumda onlar, senden sonra çok az bir süre orada kalırlardı. Bu, senden önce gönderdiğimiz peygamberlerin durumu hakkındaki kanundur. Bizim kanunumuzda asla bir değişiklik göremezsin." (el-İsra: 73-77)

Ayetten de anlaşıldığı gibi akideden azıcık bir sapmanın bile etkileri, başka alanlara da yayılır. Akide sınırlarını aşarak toplumsal hayat şartları ve geleneklere kadar sirayet eder. Akide, hayatın temel dinamiğidir. Bu dine ilişkin pazarlık yöntemleri ise pek çoktur. Düşmanın amacı, orta bir yolda anlaşmaya varmaktır. Tıpkı ticarî anlaşmalarda olduğu gibi.

Ne var ki itikadla ticaret arasındaki fark büyüktür. Bu bakımdan akide sahibi, bunun hiç bir şeyinden vazgeçmez. Çünkü onun küçük bir parçası aynen büyük bir parçası gibidir. Bundan öte, akidede küçük ve büyük yoktur. Çünkü o, parçaları mükemmel olan bir tek hakikattir, öyleyse akide konusunda başkasına itaat edilemez ve onun hiç bir

şeyinden asla vazgeçilemez, İslâm ve cahiliyenin üzerinde anlaşılabileceği bir orta yol veya hiç bir yol kesinlikle yoktur. "Onlar yumuşamanı istedikleri için yumuşuyorlar " (el-Kalem: 9) İslâm'ın, cahiliyeye karşı her zaman ve her yerdeki durumu budur. Dünkü cahiliye ile bugünkü ve yarınki cahiliye arasında hiç bir fark yoktur. İslâm'la onların arasında aşılması imkânsız bir uçurum vardır. Üzerine hiç bir köprünün atılamayacağı bir uçurum... İkisinin birbirine bağlanması mümkün değildir. Aralarında varolan şey, sadece savaştır. Barışı imkânsız olan bir savaş... Öyleyse cahiliyeden ayrılmak bir zorunluluktur. Değişik ana işaretlerin ortaya çıkması için ayrılmak...

Orta yol anlaşmalarını tümüyle reddeden bir çelişki vardır aralarında. İtikad ve düşünce temelinde, hayat sistemlerinin hakikatinde ve metodun özelliğinde çelişki vardır aralarında. Tevhid ve şirk birbirinden tamamen ayrı ve uyumsuz iki sistemdir. Tevhid; hem insanı, hem de tüm kainatı ortağı olmayan bir Allah'a yönelten sistemdir. İnsanın;

- itikat ve kanununu,
- değer yargı ve ölçülerini,
- edep ve ahlakını,
- insan ve hayata ilişkin düşüncesini nereden alabileceğini belirleyen bir sistem...

Ve mü'min, tüm bunları Allah' tan alır. Sadece Allah'tan... Tüm hayatın - şirkin gizli veya açık hiç bir biçimine bulaşmadan- bu esasa dayanıp seyretmesinin nedeni budur. Bu açıklıktaki ayrılığın gerçekleşmesi, hem davetçi açısından, hem de davet edilenler açısından bir zorunluluktur.

Cahili düşünceler, imanı bakış açısına; özellikle akideyi tanıdıktan sonra sapıtan toplumlarda karışabilir. Bu tür toplumlar, hile, sapma ve kaymadan soyutlanmış bir imana karşı en katı tavır alan toplumlardır. Akideyle hiç tanışmamış toplumlardan çok daha fazla katı... Bunun nedeni; söz konusu toplumların sapıtmış ve kaymış hallerine bakmadan kendilerini doğru yolda sanmalarıdır. Gerçekte ise bu tür toplumlarda bozuk akidelerle ameller birbirine karışmış, iyiyle kötü birbirine bulaşmıştır. İyi olan tarafları kabullenip bozulmuş tarafları düzeltmeyi çekici gören bir davetçi, buna kolaylıkla aldanabilir. Bu hileli çekicilik ise son derece tehlikeli bir şeydir. Cahiliye, gene eski cahiliyedir. İslâm da aynı İslâm'dır. Aralarındaki fark çok büyüktür. Öyleyse tek çare, cahiliyeden tümüyle çıkıp İslâm'a tümüyle girmektir. Cahiliyeyi her şeyiyle bırakıp İslâm'a - her şeyiyle - hicret etmektir. Yolun ilk adımı ise davetçinin ayrılmasıdır. Cahiliyeden tamamen kopmuşluğun şuurunu taşımasıdır.

"Düşüncesiyle, metoduyla ve ameliyle" cahiliyeden ayrılmasıdır. Zaten bu ayrılış gerçekleşirse cahiliyeye orta yolda anlaşılmaya imkan kalmaz. Onunla yardımlaşmaya imkân kalmaz. Cahiliye insanları, düzenlerini tamamen bırakıp İslâm'a geçiş yapıncaya kadar sürecek bir ayrılıştır bu.

Şu halde yolun ortasında buluşmak yoktur.

Cahiliyeye yama olmak yoktur. Orta yol çözümleri yoktur.

Cahiliye, İslâmi örtülere bürünse de, İslâm adını iddia etse de cahiliyedir.

Ondan ayrılmak ve bu ayrılığı şuur altına yerleştirmek, davetçi için temel taşı demektir. Çünkü o, kendisinin tüm bu cahiliye insanlarından ayrı olduğunu bilmek zorundadır. Bunu şuur altına yerleştirmek zorundadır.

Onların dini onlara, kendi dini de kendinedir.

Onların yolu onlara, kendi yolu da kendinedir.

Bir tek adım bile olsa onların yolunda yürüyemez.

Çünkü davetçinin görevi; yaranmaya kalkışmadan, dininden küçük veya büyük hiç bir ödün vermeden onları yollarıyla baş başâ bırakmaktır. Çünkü tam bir ayrılık, tam bir soyutlanma ve apaçık bir kararlılık söz konusudur:

"De ki: Ey kâfirler!"

"Ben sizin taptıklarınıza ibâdet etmem"

"Siz de benim ibâdet ettiğime, ibâdet edenler değilsiniz."

"Ben kesinlikle sizin taptıklarınıza (ilerde de) ibâdet edecek değilim."

"Siz de benim ibâdet ettiğime ibâdet edecek değilsiniz."

"Sizin dininiz size, benim dinim banadır." (el-Kafirun: 1-6)

İslâm davetçileri bugün, bu ayrılışa, bu uzaklaşmaya ve bu kararlılığa ne kadar da muhtaçtırlar. Sapıtmış bir cahili ortamda, akideyi daha önce tanıyıp da zamanla sapıtmış insanların arasında İslâm'ı yeniden hayata geçirme şuuruna ne kadar da muhtaçtırlar. Akideyle tanışmış oldukları halde bilahere:

"Kalbleri katılaştıran ve pek çokları da fasık olan" (el-Hadid: 16)

insanların arasında bu şuura ne kadar da muhtaçtırlar.

- Şu halde orta yol çözümleri yoktur.

- Yolun yarısında buluşmak yoktur.

- Cahiliyenin ayıplarını ıslah etmek yoktur.

- Cahili sisteme yama olmak yoktur.

Çünkü olması gereken şey, sadece davettir. Tıpkı ilk günkü davet gibi...

Cahili bir ortamda davet etmek vardır. Cahiliyeden tamamen ayrılmak vardır.

"Sizin dininiz size, benim de dinim banadır."

Bu ayrılış gerçekleşmezse, aldanış sürecektir. Yaranma sürecektir.

Yamanma ve karışma sürecektir.

Söz konusu esaslara dayalı olmayan bir İslâm çağrısı; zayıf, sönük ve güçsüz olmaya mahkumdur. Çünkü bu çağrının dayanakları; kararlılık, açıklık, belirlilik ve cesarettir. İlk çağrının kullandığı yol buydu. "Sizin dininiz size, benim de dinim banadır."

5 - Kesin Bir Red

İslâm pratik bir hayat nizamıdır. Teorik kalıplara sıkışmış kuru ve hayali ideallere dayanmaz. Çünkü o, insanlığın hayatına hitap eder. Zorlukları, engelleri şartları ve cazibeleri olan bir pratik hayata... Ve İslâm'ın amacı, böyle bir hayatı hem düzene koymak, hem de ileriye götürmektir. Yeterli ve ameli çözümlerle, düş ve hayal aleminde uçmadan, yani pratikteki değeri olan çarelerle bu hayata hitap etmektedir.

İslâm, kendi hürmetlerini gözeten kimselerin dokunulmaz hürmetlerini gözetir ve bu prensibi savunup korur. Ama bu hürmetleri çiğneyip iyi insanlara eziyet veren kimselerin söz konusu değerleri maske haline getirmelerine kesinlikle göz yummaz. Bu hürmetlerle oynayarak salih kişileri öldüren, mü'minleri fitneye veren ve muhalif bildikleri herkesi sindirip duran kimselere asla müsamaha etmez.

"Hürmetleri korumak gerekir" bahanesi altında bile olsa bu işleri yapanları hoş görmez. Çünkü İslâm'ın metodu budur.

Örneğin; İslâm, gıybet etmeyi haram kılar; ama fasıkın gıybeti olmaz. İtaatten çıkmışlığıyla nam salan bir fasıka hiç bir hürmet yoktur. Fasıklık örgütünün işkencesine uğrayan kişiye göre fasık adamın hiç bir hürmeti olmaz.

Gene İslâm, kötülüğü açığa vurmaya haram kılar. Ama "zulme uğrayan kimseyi" bundan istisna eder.

Yani zulme uğrayan kimse, kendisine zulmeden kişi hakkındaki şikayetini açığa vurabilir. Çünkü bu, onun hakkıdır.

Ayrıca bu haksızlığı açığa vurmamak; zalim adamın hakketmediği halde bu saygın prensibin adı altında saklanması da neden olabilir.

Bununla beraber saygın bir konuma sahip olan İslâm, asi ve kötü kimselerin düzeyine inmez. Onların bayağı silâhlarına ve iğrenç yöntemlerine baş vurmaz. Yaptığı tek şey İslâm cemaatini onların savaşıyla görevlendirmektir. Güçlerini kırmak; gerekirse onları öldürüp beşer hayatını temizlemekle görevlendirmektir. Ve bunu açıkça yapmaktır.

İşte İslâm böylesine açık, güçlü ve mantıklıdır. Dönüp dolaşmaz.

Tereddüt geçirmez ve kötülere fırsat vermez. Yani etrafında dönüp dolaşmak ve onu kuşatmak isteyen kimselere karşı tavrı budur. Çünkü Kur'an-ı Kerimin, müminleri davet ettiği net ve belirli tavır budur.

Ayağın sağlam basması; bu tavrı korumaya bağlıdır.

Allah'ın dini yolunda yeryüzünü fitne ve fesattan temizlemekle görevlendirilen müslümanların endişeler içinde kalmasına müsaade

etmeyen Kur'an, onların kalbini huzursuzluk ve vesveselerle baş başa bırakmaz.

Şu şerr ve fesattır Bu da isyankârlık ve batıldır. Öyleyse bunlara hiç bir hürmet yoktur.

Asıl amacı, dokunulmaz hürmetleri arkadan vurmak olan kimselerin, bu dokunulmazlık perdesi altında gizlenmelerine izin vermek de yoktur.

Müslümanlara düşen, inanç, güven ve gönül huzuruyla, yani Allah'ın verdiği huzurla yollarında yürümektir. Batıl güçler, aldatıcılığa ve saptırıcılığa dayalı çeşitli iğrenç yöntemler kullanarak "müslüman cemaatin saldırgan olduğunu, dokunulmaz hürmetleri çiğnediğini" propaganda edebilirler. Bunu dün de böyle yapmışlardı. Buna karşı ilahi önderliğin gönüllere huzur veren emri elimizde bulunmaktadır: "Sana haram ayda savaşmanın (hükümünü) sorarlar. De ki: Haram ayda savaş büyük bir şeydir. (Ama) Allah'ın dininden alıkoymak, Allah'ı inkâr etmek Mescid-i Haram ziyaretini engellemek ve (Mescid) halkını oradan çıkarmak, Allah katında çok daha büyük (bir suçtur.)

Müslümanları fitne (ve işkenceye) uğratmak, öldürmekten daha büyük (bir günahdır.)" (el Bakara: 217)

Tağutî güçler, konuştukları hak kelimeden batıl bir şeyi amaçlamaktadırlar. Ve bu, sadece batılı örtüp korumaya yarayan bir oyundur. Çünkü amaçları, bunun arkasına sığınıp müslüman cemaatin tutumunu çarpıtmaktır.

Yüce Allah'ın bize öğrettiği budur. Bu kimselerin azgın, asi ve saldırganları güruhu olduğunu, mukaddesata hiç bir önem vermediklerini ve dokunulmaz hürmetleri çiğnemekten hiç çekinmediklerini Yüce Allah bize öğretmektedir.

Çünkü toplumun ahlak, din ve inancını, hiçe sayan, insanları hak yola girmekten engelleyen, mü'minleri fitneye veren ve en şiddetli işkencelere uğratan bu kimselerdir. Dokunulmaz hürmetlerin perdesi altına girerek mukaddesat adına ortalığı velveleye verenler de bu kimselerdir. İslâm'ın bunlara yaklaşım biçimi nasıl olmalıdır?

Hiç bir anlam ifade etmeyen ütöpik çözümlerle mi karşı koymalıdır?!

Şurası kesindir ki, eğer İslâm böyle bir şey yaparsa seçkin müslümanları silahsız bırakmış olur. Facir, tağut ve asi İslâm düşmanları her tür silahı kullanırken ve hiç bir silaha hayır demezken müslümanların silahsız kalması olur mu?

Hayır!...

İslam, böyle bir şey yapmaz. Çünkü İslam, pratiğe pratikle karşı koyar. Fücür ve kötülüğü ortadan kaldırmak ister. Batılın pençesini kesip dünyayı hayır dolu bir kuvvete, yani müslüman önderliğe teslim etmek ister.

Bundan dolayı da tağut ve facirlerin, dokunulmaz hürmetleri kalkan olarak kullanmalarına izin vermez.

Çünkü izin verirse bu tağutlar, salih, yapıcı ve iyi insanları güven ve huzur içinde vurup duracaktır.

Şu halde mukaddesatın tamamen korunabilmesi; önderliğin sağlam, açık ve dosdoğru mümin cemaatin eline geçmesiyle mümkündür. Tıpkı Yüce Allah'ın dilediği gibi...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU DİNİN DÜŞMANLARI

Bu Dinin Düşmanları

1 - İslami Yaftalar (Hile ve İğrençlik)

2 - Sindirme ve Yoketme

3 - İslâmın Aşılmaz Özelliği

4 - Dikkat Edilmesi Gereken Bir Nokta

Bu Dinin Düşmanları

Davetçiler, gerek kendi gerçek durumlarını ve gerekse düşmanlarının gerçek durumunu bilmek zorundadırlar. Bunu bilmek, savaşın yarısı demektir.

Yüce Allah'ın İslâm cemaatine ilişkin buyrukları aynıdır ve hiç değişmemiştir. Bugün ve yarın da aynı kalmaya devam edecektir. Yeni bir İslâmî hareketi başlatmaya azmeden her müslüman cemaate yol gösteren buyruklardır, bunlar. Allah'ın gözetiminde yeni bir İslâmî hayata başlamak isteyen kimselere, düşmanlarının gerçek özelliklerini bildirmektedir, bu buyruklar...

Düşman aynı düşmandır. Müşrikler, dinsizler, kitap ehli, beynelmilel siyonizm, haçlı grubu ve komünizm...

Yüce Allah, mü'minlere; önlerine çıkacak engel ve tuzakların, göğüs gerecekleri işkence, fedâkârlık, çile ve sınavların niteliğini anlatmaktadır. Onların dikkat ve basiretlerini bu engin bilgisine çekmektedir. Onlardan sadece kendisine bağlanmalarını istemektedir. Zaten bu durum gerçekleşirse eziyeti de, ölümü de hiçe sayacaklardır. Mal ve canları konusunda uğrayacakları fitneleri önemsemeyeceklerdir.

Dün ilk İslâm cemaatine nasıl seslenmişse bugünkü İslâm cemaatine de öylece seslenmektedir.

Kur'an, aynı Kur'andır. Bu ümmetin ebedî kitabıdır o. Bu ümmetin anayasası, hidayetçisi ve şaşmaz rehberidir o. Bu ümmetin düşmanları da aynı düşmandır. Yol da aynı yoldur.

Müslüman cemaatin düşmanları ona karşı sadece kılıç ve mızrakla savaşmamışlardır. Yahut mızrakla ve kılıçla, düşmanları üzerine saldırmakla da yetinmemişlerdir. Çünkü açtıkları savaşın temel hedefi, İslâm cemaatinin akidesidir.

Hilelerle, kuşku düşürerek, çarpıtarak ve planlar kurarak

savaşmaktadırlar. En başta akideyi, yani inanç sistemini bozmak peşindedirler. Çünkü cemaatin varlığı bu inancın bir ürünüdür. Bu inancıyla ayaktaadır. En başta onu yıkıp çökertmeye çalışmalarının nedeni budur. Çünkü düşman, ancak bu gedikten girerek başarıya kavuşabileceğini anlamıştır. Tıpkı bugünkü düşmanın anladığı gibi... Bu ümmeti parçalamak, za'fa düşürmek ve bozguna uğratmak; ancak akidelerini zayıflatarak onları ruhen çökertmekle mümkün olabileceğini kavramışlardır. Çünkü düşman, iman kulpuna bağlı, iman esasına dayalı ve iman yolunda yürüyen müslümanları, tarih boyunca zayıflatamamıştır.

Akide bayrağını dalgalandıran, akidesine bağlılığıyla tanınan ve bu özelliğiyle övünç duyan müslümanlara - tarih boyunca - hiç bir zarar verememiştir.

Bu ümmetin en büyük düşmanları;

- Onu imanı itikadından eğleyen,
- Allah'ın gösterdiği yol ve sistemden uzaklaşmasını isteyen,
- Gerçek düşmanlarını ve gerçek düşmanlarının ileriye dönük hedeflerini tanımasını türlü oyunlarla önleyen kimselerdir.

İslâm ümmetiyle düşmanlarının arasındaki savaş, her şeyden önce akide savaşdır.

Hatta dünya yüzeyinde onu yenilgiye uğratıp ekonomisini, ürünlerini ve ham maddelerini sömürmeyi başardıklarında bile akidesini çarpıtmaktan geri kalmamışlardır.

En başta akidevî planda onu yenmeye çalışmışlardır. Çünkü uzun deneyimlerden sonra anlamışlar ki, akidesine bağlı kaldığı sürece bu ümmeti yenmeye imkân yoktur.

Akidesinden kopmamış, gösterdiği yoldan ayrılmamış ve düşmanların tuzağını kavramış bir İslâm ümmetinden hiç bir şey koparamayacaklarını anlamışlardır.

İşte düşmanın ve uşaklarının bu konuda amansız bir çaba sarfetmelerinin nedeni budur.

Tüm amaçları; bu ümmeti, savaşın gerçek nedenini kavramaktan alıkoymaktır. Çünkü başka türlü bu ümmeti diledikleri gibi sömüremeyeceklerini biliyorlar.

Bu ümmeti kolayca sömürebilmenin yolu, akidesinin gönüllerde tıkanıp kalmasıdır. Çünkü başka türlü emin olamazlar.

Düşman, ilerleme kaydeden hiç bir desise ve şüphe yöntemini kullanmaktan geri kalmaz bu akideye karşı. Bu akidenin berraklığını bozmak ve zafiyete düşürmek için her tür modern yöntemle başvurur.

Gaye, eski değişmez gayedir:

"Ehl-i kitaptan pek çoğu, sizi saptırmaya uğraşıyor." (el-Bakara: 109)

Bu, onların değişmez ve gönüllerinde saklı gayeleridir. Yahudi ve hiristiyanlar, akidelerinden ayrılmalarını sağlayıncaya kadar müslümanlarla savaşacak ve tuzaklar kuracaklardır.

"Yahudi ve hiristiyanlar dinlerine uymadığınız sürece sizden asla razı olmayacaklardır." (el-Bakara: 120)

Bu, düşmanın temel hedefidir. Her zaman ve her yerde karşılaşılabileceğimiz değişmez hedefleridir, bu. Bu hedef, İslâm akidesidir. Yahudi ve hiristiyanları müslümanlara karşı savaştıran gerçek neden budur. Her yerde ve her zamanki gerçek savaş nedeni budur.

Demek ki, bu savaş, akidevi bir savaştır.

İslâm akidesinin öz ve hakikatini ilgilendiren bir savaştır.

Ama bu savaşı, değişik değişik bahanelerle boyayan da aynı düşmandır. En adi, en iğrenç ve en hilekâr kılıklara başvuran da aynı düşmandır.

Doğrudan akide bayrağı altında yapılan savaşta müslümanların din ve inançlarına karşı hamiyetlerini gören düşman, taktik değiştirmek zorunda kalmıştır.

Savaşın sancağını değiştiren geleneksel düşman, akide adına savaş ilân etmekten, özellikle vazgeçmiştir. Müslümanların hamiyet ve coşkularından çekindikleri için savaşın adını değiştirmişlerdir.

Akidevî hakikati gizleyip, toprak savaşı, ekonomik savaş, politik savaş veya askerî üsler savaşı gibi isimler kullanmaya yönelmişlerdir.

Bizden gafil kimselerin beyinlerine de:

"akide meselesinin geride (eskide) kaldığını, bugün için, hiçbir anlamı kalmadığını, akide adına savaşmaya veya bayrağını kaldırmaya yer yoktur." diye okumuşlardır.

"Akideyle uğraşmak fanatik gericilerin işidir" diye okumuşlardır. Bunu yapmalarındaki amaç, akidevî coşku ve hamiyetten emin olmaktır.

Oysa ki aralarına beynelmilel komünizmi de alan beynelmilel haçlılık ve Siyonizm akide gerçeğini gönüllerinin derinliklerinde saklıyorlar.

Her şeyden önce akidevî hakikate karşı savaştıklarını hiç bir zaman unutmuyorlar. Uzun süre boynuzlayıp kafalarının kanamasına neden olan akide seddini yıkıp çökertmek onların vazgeçilmez hedefleridir.

Bu kavga, akide kavgasıdır. Toprak, ekonomi veya askerî üslerin kavgası değil...

Bu sahte sancaklardan hiç birinin gerçek kavgası değildir. Kavganın gerçek neden ve özelliğini anlamamamız içindir tüm bu maskeler...

Ve tüm bu maskelerin gerisinde onların asla unutmadığı gerçek hedefleri vardır. Eğer onların bu aldatmacalarıyla aldanmışsak, kendi nefsimizden başkasını kınayamayız. Çünkü biz Yüce Allah'ın dosdoğru buyruğundan uzaklaşmışız:

"Yahudi ve hiristiyanlar, dinlerine uymadığınız sürece sizden asla razı olmayacaklardır." (el-Bakara: 120)

"Onlar, küfre düşesiniz diye arzuluyorlar." (en-Nisa: 89)

Küfürden sonra imanın lezzetini tadan, dalaletten sonra iman nuruyla aydınlanan, düşünce ve duygularıyla, kavram ve istikametiyle, şuur ve

gönül huzuruyla bir mü'min olarak yaşayan kimse; muhakkak ki küfre dönmekten kaçınır.

Tıpkı ateşe girmekten kaçındığı gibi...

Hatta bundan da öte...

İşte Allah düşmanlarının arzu ve amacı mü'mini bu duruma sokmaktır. Onu küfür cehennemine atmaktır, iman cennetinden koparıp küfür cehennemine...

İmanın mamur aleminden çekip, yoksul küfür boşluğuna...

Ehl-i kitap, hakka ve hak ehline karşı, bile bile savaşılmaktadır. Onlar, Kur'an'ın Allah katından indirilen hak kitap olduğunu kesinlikle biliyorlar.

"Kendilerine kitap verdiklerimiz, (Kur'an'ın) Rabbin katından indirildiğini kesinlikle biliyorlar." (el-En'am: 114)

Bu dinin gerçek gücünü, sahip olduğu bu haktan ve hak ifade eden bu kitaptan aldığını şimdi de biliyorlar. Ve tüm bunları bildikleri için de, hem bu dinle hem de bu kitapla barışı olmayan savaşlarını sürdürüyorlar.

Bu savaşların en şiddetlisi ve en korkuncu ise, hakimiyeti bu kitabın kanunundan alıp beşer yapısı başka kitapların kanununa verme savaşıdır.

Allah'tan başkasını hakem yapma savaşıdır.

Ta ki, Allah'ın Kitabı uygulamadan kalsın. Ta ki, Allah'ın dinine yaşama hakkı kalmasın.

Gerçek amaçları, sadece Allah'ın ilahlığının egemen olduğu ülkelerde başka ilahlar icat etmektir.

Yani bir zamanlar Allah'ın Kur'an'daki şeriatinin egemen olduğu, başka kanunlara hiç bir değer biçilmediği, Allah'ın Kitabı yanında başvurulacak hiç bir kaynağın bulunmadığı ülkelerde başka ilahlar...

Toplumsal yönetim biçimi ve yasal esasların Kur'an'dan alındığı, Kur'an'a başvurulduğu ve ayetlerinden deliller getirildiği ülkelerde; yani kişinin müslümanca yaşadığı, Allah'ın Kitabından ve onun ayetlerinden delil getirdiği ülkelerde başka ilahlar...

İşte tüm bu düzmece ilahların gerisinde bulunanlar; tüm bu iğrenç hedeflere dayalı düzen ve yönetimleri geriden destekleyenler, ehl-i kitaptan olan Siyonist ve haçlılardır...

1 - İslami Yaftalar (Hile ve İğrençlik)

Çağımızdaki İslâmî diriliş hareketlerini dikkatle izleyen bu dinin düşmanları, tetik beklemektedirler.

Gerek insan psikolojisi alanında ve gerekse İslâm hareket tarihi alanında büyük çapta bir uzmanlaşmayla diriliş hareketlerini izlemektedirler.

İslâmî dirilişi engelleyebilmek için bir takım "İslâmî yaftalar" icat etmeye ayrı bir özen göstermektedirler.

Kendi hazırlayıp düzenledikleri düşünce, gelenek ve değer ölçülerine, ekol, hareket ve yönetimlere "İslâmî birer etiket" yapıştırmayı ihmal etmemektedirler.

Bundan maksatları, dünyanın her hangi bir yerinde oluşabilecek İslâmî diriliş hareketlerini çökertmektir. Çünkü bu yalancı İslâmî etiketlerle, gerçek hareketlerin çıkışını engellemek istiyorlar.

Bu tür yalancı yaftaların gerisinde saklanan cahiliyeye karşı koyacak gerçek bir İslâmî çıkışı böylece engellemek istiyorlar.

Bir takım hareket ve yönetimlerin gerçek niteliğini tanıtmada ve İslâmî yönetimleri yıkan cahiliyenin iğrenç yüzünü ortaya çıkarmada yanıltma taktiğine başvurmaları, sık sık rastlanan bir şeydir.

Örneğin Hilafetin yıkılmasından sonra ortaya çıkan bazı anti İslâmî küfür hareketleri...

Bu hareketleri İslamcı diye göstermelerinin nedeni şuydu:

Bir kere adamların temel hedefi, akide sancağı altındaki son İslâmî devlet görüntüsünü ortadan kaldırmaktı. Bu görüntünün devamı ise, hilafetin ayakta kalmasına bağlıydı. Ve bu, mücerred bir görüntü olsa bile, Hz. Peygamber (s.a.s.)'in buyurduğu gibi namaz halkasından önce ortadan kalkacak en son halkaydı:

"Bu din, halka halka kopacaktır, ilk kopacak halka hakimiyet, en son kopacak halka da namazdır." (Ahmed b. Hanbel - Müsned 4/232)

Ne var ki, bu dine karşı olmadıkça hiç bir zaman bir araya gelmeyen ehl-i kitap ve dinsizlerden oluşan bilinçli düşmanlar, anti İslâmî küfür hareketinin içyüzünü ortaya çıkarmamanın zorunlu mantığına başvurdular. Bundan dolayı da söz konusu anti İslâmî hareketin hemen peşinden gelen aynı doğrultudaki yönetimi İslâmî bir kılıkla Örtmeye ayrı bir özen gösterdiler. Bu yönetimin iğrenç yüzünü İslâmî bir maskeyle kapatmaya çalıştılar:

İslâm için söz konusu küfür hareketinden de daha tehlikeli olan bu yönetimin gerçek niteliğini gizlemek için İslâmî yaftalar kullandılar.

Oysa ki, bunu kuranlar kendileriydi. Ekonomik, siyasal ve fikri alanlarda ona destek sağlayanlar kendileriydi. Ajanlarının kalemiyle beynelmilel yayın araçlarıyla, kısaca tüm güç, hile ve uzmanlıklarıyla onu koruyanlar da kendileriydi.

Ehl-i kitap ve dinsizler, bu anti İslamcı yönetimi çeşitli yardımlarla desteklediler, klasik ve modern haçlı savaşlarının hedefi olan konuda kendileri namına çalışması için birbirleriyle dayanışma içine girdiler. İslâm'la İslâm'ın besbelli düşmanları arasında geçen haçlı savaşlarının başladığı günden itibaren güdülen hedefin gerçekleşmesinde birbirlerine yardımcı oldular.

Aptallık; müslüman olduğunu iddia eden kimselerin, bu yalancı İslâmî etiketlere aldanmasıydı. Bu saflık, dünyadaki pek çok İslâm davetçilerine de bulaşmıştır. Çünkü altında cahiliyenin gizlendiği bu yaftaları alaşağı etmekten kaçınıyorlar.

Bu anti İslamcı yönetimlere - etiketin altında bulunan - gerçek isimlerini vermeyi günah sayıyorlar. Aldatıcı etiketlerin altındaki aleni şirk ve küfrü ortaya çıkarmakta sakınca görüyorlar. Bu yönetimlerden razı olan insanlara gerçek sıfatlarını vermeyi günah sayıyorlar. İşte tüm bu nedenler cahiliyeye karşı tam, açık ve gerçek bir çıkış yapmayı önlemektedir. Pratikteki özellik ve sıfatı neyse onu öylece tanıtmakta sakınca ve günah görmeyecek bir çıkış yapılmasını engellemektedir. Çünkü İslâm diriliş hareketlerini tehlikeli olarak gösterip insanları uyuşturan bu tür etiket ve dinden artakalan her şeyi ortadan kaldırmaya uğraşan cahiliyeye karşı gerçek bir çıkış yapmayı imkânsız kılmaktadır.

İslâm davetçilerinin bu konudaki saflıkları, İslâmî diriliş hareketleri açısından bu dinin bilinçli düşmanlarının tehlikesinden daha büyük bir tehlike arz etmektedir. Bu dini yıkmaya yönelik, bizzat kendi icatları yönetim ve hareketleri, akım, düşünce ve değer ölçülerini İslâmî etiketlerle maskeleyen bilinçli düşmanın tehlikesinden daha büyük bir tehlike...

Bu din, hem kendi gerçeği, hem de cahiliyenin gerçeği hakkında belli bir bilinçlenme seviyesi sağlandığı her zaman ve her yerde zafer kazanmıştır. Mü'min grup, hem kendi hem de cahiliyenin durumunu iyice tanıdığı her zaman galip gelmiştir. Bu din açısından gerçek tehlike, karşıdaki düşmanın güçlü, bilinçli ve hazırlıklı olmasından çok, aldanmış ve aptal dostlara sahip olmasından ileri gelmektedir. Günah olmayanı günah sayan aptal dostlarından ileri gelmektedir. Yalancı etiketlerin gerisinde İslâm'a saldırıp duran düşmanlarının bu sahte etiketlerle korunmasını kabullenen aptal dostlarından...

Öyleyse bu din davetçilerinin yeryüzündeki ilk görevleri, cahili yönetimleri maskeleyen bu tür yalancı etiketleri alaşağı etmektir. Bu dinin yeryüzünde arta kalan eserlerini çökerten yönetimleri koruyan maskeleri indirmektir. Herhangi bir İslâmî hareketin başlangıç noktası, cahiliyeyi bu sahte kılığından soyutmaktır. Onu, gerçek haliyle, şirk ve küfür özelliğiyle ortaya koymaktır. İnsanları, pratik hayatlarını temsil eden gerçek nitelikleriyle tanıtmaktır. Çünkü İslâm hareketinin bu insanlara gerektiği gibi hitap etmesinin - yolu budur. Bu insanların böylesine bir nitelik kazanan gerçek durumlarını fark etmelerinin yolu budur. Olur ki bu farkediş ve uyanışla kendi hallerini değiştirme yoluna giderler. Onlar, hallerini değiştirecekler ki, Allah da onların halini değiştirsin. İçinde bulundukları bahtsızlığı, işkenceyi ve hayırsızlığı değiştirsin. Yersiz tüm günah saymalar, biçimlere, görünüş ve yaftalara her tür aldanış; yeryüzündeki İslâm diriliş hareketlerinin ilk çıkışını geciktirmek demektir. Bu dinin düşmanlarına sahte etiketler konusunda imkân sağlamak, demektir. Bu din düşmanlarının; modern çağda Hilafetin yıkılmasını izleyen anti İslâmcı hareketin içyüzü ortaya çıkıp bir tek adım atamaz hale geldikten sonra özenle üzerinde

durdukları yalancı etiketlere imkân vermek, demektir. Akideye dayalı İslâm Devletinin son görüntüsünün yıkılışını izleyen anti İslâmcı hareketin iç yüzü tüm çıplaklığıyla belli olduktan sonra daha da bir özenerek uydurdukları İslâmî yaftaların tuzağına düşmek demektir. Bu durumu bilen son derece düzenbaz ve her tür iğrençliği yapabilen haçlı yazar Wilfred Cantol Smith'in "Modern Tarihte İslâm" isimli kitabında, Hilafetin yıkılışını izleyen anti İslâmcı hareketin içyüzünü saklı tutma, onu dinsizlikten arındırma ve onu modern tarihin en büyük ve en sağlıklı İslamcı hareketi (!) olarak gösterme gayretini ikinci bir kere ortaya koymasının nedeni budur.

Yeryüzündeki tüm müslümanların şu anda en çok muhtaç oldukları şey; küfür-iman kavgasının ve dava konusunun hakikatini kavramaktır. Şirk ve küfür ekollerini maskeleyen sahte etiketlere aldanmamalarının şartı budur. Çünkü kafirler - gerekçe ve nedenler ne olursa olsun - yalnızca akideleri için müslümanlarla savaşıyorlar. Sapan ve saptıran tağuti önderlikler, her cahiliyedeki egemen düşüncenin doğrultusunda isim ve biçimleri değişik pek çok ilahlar icad edebilirler. Etraftaki dost komşu güçleri bir araya getirecek ve insanların duygularını coşturacak bu sahte ilâhları icat ediyorlar ki, kitleleri diledikleri gibi yönlendirsinler. Kitlelerin kendilerine bağlılık ve itaatini sağlayacak karanlık bir ortamın bulunması için bu sahte ilahları icat ederler.

Çünkü bu ilahlardır "pek çok kimseyi, saptıran." (Nuh: 24)

İnsanları, putların etrafında toplayan tüm sapık önderliklerin yaptığı budur. Bu putların taştan olmalarıyla kişi ve düşüncelerden olması arasında hiç bir fark yoktur. Çünkü hepsinde amaç, insanları Allah'ın dininden önlemeleridir. Gönülleri; hile, düzenbazlık ve inat yoluyla İslâm davetçilerinin tebliğinden uzak tutmalarıdır.

Küfrün, iman sahiplerine karşı kullandığı taktiklerden biri de iğrenç bir ahlak ve düşük bir karakterin ürünü olan "aç bırakma" taktiğidir. Hak ve iman düşmanları, din ve akideye karşı savaşlarında her zaman ve her yerde birbirlerine bunu tavsiye etmişlerdir.

"Allah'ın Resulü'nün yanında bulunanlara hiç bir şey vermeyin ki dağılıp gitsinler diyenlerdir bu kimseler." (el-Münafikûn: 7)

Çünkü bu kimseler, düşük karakterli olan kimselerdir. Bir lokma ekmeğin, hayatta herşey olduğunu sananlardır. Çünkü onların anlayışı budur. Bununla mü'minlere karşı savaşıyorlar. Kureyş'in taktiği de buydu. Haşimoğullarını kendi mahallelerinde açlık boykotuna tabi tutup Hz. Peygamber'in yanından çekmeyi ve onu yalnız bırakmayı amaçlıyorlardı. Onu, kendilerine teslim etmelerini istiyorlardı. Medine münafıkları da aynı taktiği uyguluyorlardı. Onların da amacı aynıydı. Hz. Peygamber'in (s.a.s.) ashabını açlık ve darlık içinde bırakmak suretiyle etrafından dağıtmak istiyorlardı. Aynı taktiği komünistler de kullanıyor. Çünkü onlar da ülkelerindeki dindar kimselerden ekmek karnelerini esirgiliyorlar, öyle ki dindar kimseler, ya açlıktan ölecek ya

da Allah'ı inkâr edip namazı bırakacaklardır. İslâm davetçileri ve İslâmî diriliş hareketlerine karşı başka kafirler de aynı taktiği kullanıyorlar. Açlık boykotuyla, iş ve çalışma yollarını kapamak suretiyle onları dağıtmak istiyorlar.

İslâm'la yüz yüze savaştan vazgeçen siyonist yahudi ve haçlı hiristiyanlar komünizm veya misyonerlik yoluyla savaşıma yönelmişlerdir. Yani daha da iğrenç yöntemlere ve daha da hileli tuzaklara yönelmişlerdir. Çünkü bu dinle yüzyüze savaşıp zafer kazanma umutlarını kaybetmişlerdir.

İşte müslüman bölgelerin tümünde İslâmî kılıklar altındaki sahte yönetim ve iktidarlar kurmalarının nedeni budur. Dini, tümüyle reddetmeyen bu yönetimler, İslâm akidesini benimsediklerini bile iddia edebilmektedirler. Misyoner kongre ve siyonist protokolların kararlaştırıp da uzun bir süre uygulayamadıkları ilkelerin tümü, bu yalancı kılıklı yönetimlerin vasıtasıyla uygulanmaktadır.

Allah'ın indirmedigiyle hükmeden, Allah'ın şeriatini hayattan uzaklaştıran, Allah'ın haramlarını helal kılan, İslâm'ın düşünce ve değerlerine aykırı ahlaksızca düşünce ve değerleri yayan, İslâm'ın ahlakî değerlerini tüm basın-yayın araçlarıyla çökertmeye çalışan, misyoner kongre ve siyonist protokolların kararlarını uygulayan bu yönetim ve düzenler; müslüman olduklarını veya en azından İslâm'a saygılı olduklarını söylemeyi ihmal etmemektedirler. Müslüman kadının; uygarlık ve ilerilik adına, çalışma ve üretime katılma adına sokağa çıkıp toplumsal bir fitne olmasını planlayan siyonist ve misyonerlerin kararlarını uygulamaktadırlar. Bu ülkelerdeki milyonlarca emekçi, işsiz ve geçimlerini sağlamaktan acizken, ilerilik ve üretime katılma adına kadınları iş sahalarına itmekteler. Kadın ve erkeği bir araya getirip çalıştırarak ahlaksızlık ve çöküş yollarını açmaktadırlar. İşte bu işlerin tümünü yapan düzen ve yönetimler, bir de kalkıp inanca saygılı olduklarını veya müslüman olduklarını iddia etmektedirler. Bu yetmiyormuş gibi söz konusu ülkelerde yaşayan insanlar da buna aldanarak müslüman bir toplumda yaşadıklarını ve kendilerinin de müslüman olduklarını sanmaktadırlar. Dindar kimseler namazlarını kılıp oruçlarını tutuyorlar ya!?

Bu toplumlarda hakimiyet sadece Allah'ın mı, çeşitli rablerin mi?

Bunu düşünmeye bile gerek görmüyorlar. Çünkü haçlı grubu, siyonizm, misyonerlik, emperyalizm, oryantalizm ve güdümlü basın - yayın kuruluşları bu kimseleri aldatmıştır. Hakimiyetin, dinle alakalı olmadığına inandırmıştır bu kimseleri. Hayatları, bu dinden çıkan ölçü, kanun ve düşüncelere dayanmadığı halde "müslüman olduklarına" ve "Allah'ın dininden olduklarına" kendilerini inandırmıştır.

Saptırma ve aldatmaya ayrı bir önem veren, gizli işler yapmaya ayrı bir özen gösteren beynelmilel haçlılık ve siyonizm; suni bir takım savaşlar çıkarmayı da unutmamaktadır. Soğuk ya da sıcak bir takım suni

düşmanlıklar icad etmeyi unutmamaktadır. Yani kendileriyle bölgedeki yandaşları arasında...

Kendileriyle bizzat kendilerinin kurdukları, maddî-manevî yardımlarıyla destekledikleri, gizli ve açık güçleriyle korudukları, istihbarat teşkilatlarını her tür yardım ve koruma görevleriyle hizmetlerine verdikleri düzen ve yönetimler arasında...

Evet kendileriyle yandaşları arasında bu tür yapmacık savaş ve düşmanlıklar ilan etmelerinin nedeni, daha da iyi aldatmak içindir. Uşakları olan kimselerden şüpheleri kaldırmak içindir. Kendilerinin bizzat yapamadığını üç asır içinde yapmayı başaran, İslâmî değer ve ahlakı çökerten, İslâm'ın akide ve düşüncesini yıkan ve bölgedeki müslümanları temel güç kaynaklarından uzaklaştıran uşaklarından şüphe kaldırmak içindir. Din ve şariat esaslarına dayalı İslâmı bir hayattan uzaklaştıran uşaklarını korumak için...

Siyonist protokol ve misyoner kongrelerin korkunç kararlarını, gözlerden ve denetlemelerden uzak bir şekilde uygulayan uşaklarını korumak için...

Uyuşturmaya yarayan sahte bir din veya hak kelimeleri saptırmakla görevlendirilen güdümlü dinî kuruluşlar aracılığıyla küfrü İslâm diye, fuhuşu, ahlâksızlığı ve fasıklığı da modernizm, ilerencilik veya uygarlık diye tanıtan ülkelerde; eğer bu aldatmacaya kanmayan, eğer uyuşturmadan etkilenmeyen azın azı birtek grup kalmışsa yandı gitti demektir. Her şeyi kasıp kavuran bir savaşa maruz kalmış demektir. Yalancı ve iğrenç ithamlara, tamamen sindirilmeye maruz kalmış demektir. Ve tüm bunlar olup biterken uluslararası ajans ve yayın kuruluşları kördür, sağırdır ve dilsizdir.

Tüm bunlar olup biterken iyi niyetli bazı saf müslümanlar, bu savaşın kişisel veya etnik olduğunu sanıyorlar. Bu dine karşı açılan savaşla ilgili olmadığını sanıyorlar. Dinî veya ahlâkî hamiyetten ileri gelen bir atılımla ufak tefek muhalefet ve çıkışlar göstermekle yetinerek aptallıklarına devam ediyorlar. Çünkü din, tamamen çökertilmişken, temelinden yıkılmışken, Allah'ın egemenlik hakkı gaspolunmuşken ve reddolunması gereken tağut ayrıntılarına varıncaya kadar insanlık hayatına egemen olmuşken bu tür basit ve kısıp seslerle görevlerini tamamen yaptıklarını sanıyorlar.

Çağlar boyunca uğraştıkları halde bu dini, dinsizlik adıyla yıkamayan veya misyonerlik adıyla insanları bu dinden koparamayan siyonist yahudi ve haçlı hiristayanlar, başvurdıkları hile yöntemlerinin başarıya kavuştuğunu görünce sevinçten ellerini ovuşturup duruyorlar. İğrenç karakter sahibi olmaları, saptırıcı tuzakları iyi bilmeleri ve modern çağ yöntemlerini iyice kullanmaları nedeniyle batılın kendisini ve batıl ehlini doğrudan doğruya övmeyen düşmanlar; bunu yapacağına hakkı ve hak ehlini saptırmakla yetinmektedirler. Hakkı yıkıp çökertmede bu yolla yardımcı oluyorlar batıl ehline. Çünkü

bu çağda, açık övmeler, töhmetli hale gelmiştir. Her yerdeki İslâmî hareketleri çökertmede kendi hesaplarına çalışan gizli uşaklarının etrafındaki şüpheleri dağıtmak için bu yönteme başvuruyorlar. Bu tür hile ve dolaplarda öylesine ustalaşmışlar ki, zaman zaman sadık dostlarını bile karşılıklarına alabilmektedirler. Kendi namlarına hakkı ve hak ehlini çiğneyen müttetiklerine bile savaş ve düşmanlıktan söz etmektedirler. Söz düellosundan ibaret kalan yalancı kavgalar bile planlamaktadırlar. Tüm bunlardan amaçları, ileriye dönük hedeflerine hizmet eden en sadık müttetiklerinin etrafındaki şüpheleri dağıtmaktır. Ama tüm bunların yanında İslâm'ı çarpıtmaktan da asla geri kalmıyorlar. Çünkü İslâm'a kinleri vardır. Herhangi bir İslâmcı diriliş hareketiyle asgari bir ilgisi bulunan görüntülere bile tahammül etmezler. İşte onların bu amansız kini; aldatma ve çarpıtma amaçlı olsa bile bu dinle iyi geçinmelerine mani olmaktadır. Ama her şeye rağmen Allah'a bağlanan, umut daha büyüktür. Bu dine olan güven daha derindir. Onlar hileler kuradururlar; Allah ise en iyi tuzak hazırlayandır. Çünkü O diyor ki:

"Onlar, muhakkak ki, hilelerini kurmuşlardı. Ama Allah'ın katında da - dağları bile yerinden oynatacak hilelerine karşı - hazırlanmış tuzaklar vardır. Allah'ın, peygamberlerine verdiği (zafer) vadini bozacağını sakın sanma. Allah, hiç şüphesiz galiptir ve İntikam alandır." (İbrahim: 46-47)

Bu ilâhî işaret, müslümanların gerçekten İslâm'a gireceği günde gerçekleşecektir. Öyleyse müslümanlar, bir kere daha İslâm'a girmeyi denesinler ve bundan sonra da Allah'ın zafer ve desteğini bizzat, kendi gözleriyle görsünler.

2 - Sindirme ve Yoketme

"Galip geldikleri takdirde hakkınızda hiç bir yakınlık ve ahid gözetmeyecek olan kafirlerden nasıl emin olabilirsiniz ki? Onlar, sadece ağızlarıyla sizi razı ediyorlar. Kalpleri ise bu rızayı reddediyor. Ve onların çoğu da fasıklardır. Allah'ın ayetlerini (Kur'an'ı) az bir paha karşılığında değiştirip Onun yolundan engellediler. Onların bu işi, ne de kötü bir iştir. Onlar, bir mümin hakkında hiç bir yakınlık (akrabalık) ve ahid gözetmezler. Onlar, haddi aşanların ta kendileridirler." (et-Tevbe: 8-10)

Tağut ve müşrikler, Hz. Nûh, Hz. Hûd, Hz. Salih, Hz. İbrahim ve diğer peygamberlere ve onlara inanmış kimselere neler yaptılar?

Müşrikler, Hz. Muhammed (s.a.s.) ve yanındaki mü'minlere neler yaptılar?...

Şurası kesin ki galebe ve imkan sahibi oldukları dönemlerde mü'minler hakkında hiç bir akrabalık veya ahid gözetmediler. Kur'an-ı Kerim, zaten bu konuyu tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Modern tarihsel vakalar şunu ortaya koyuyor ki, Pakistan'ın ayrılığı

sıralarında Budist hinduların işlediği cinayet ve vahşet, Tatarların Bağdat'ta işledikleri cinayetlerden daha az yüz kızartıcı değildir. Budist hinduların barbar ve vahşice uygulamaları sonucu yurtlarından kaçıp Pakistan'a hicret etmek zorunda kalan sekiz milyon müslüman muhacir, ancak üç milyon olarak Pakistan sınırlarına varabilmiştir. Geriye kalan beş milyon müslüman ise, yeni Hindistan devleti tarafından desteklenen budist örgütler tarafından yollarına devam ederlerken öldürülmüştür. Bu katil budist örgütlerden kimisini, bizzat Hint hükümetinde görev alan kimseler yönetiyordu. Evet işte bu örgütler, yol boyunca müslümanları kuzu keser gibi kesiyorlardı. Kestikten sonra da cesetlerini vahşi kuş ve hayvanlara bırakıyorlardı, ölü cesetleri, belki de Tatarların Bağdat'ta yaptığından da beter yöntemlerle kesip biçiyorlardı.

Ya o korkunç ve yüz kızartıcı tren cinayeti?!

Hindistan'daki dairelerde çalışan müslüman memurları Pakistan'a taşıyan tren cinayeti!...

Hindistan'daki kurumlarda çalışan müslüman memurlardan dileyenin Pakistan'a hicret edebileceği konusunda anlaşmaya varılmıştı. İşte bu memurlardan elli bin kişi söz konusu trene binip Pakistan'a hareket etmişti. Bu memurları taşıyan tren, Hint-Pakistan sınırındaki Hayber Geçidi denilen tünelden çıkınca paramparça olmuş cansız cesetlerden öte hiç bir şey taşımıyordu. Çünkü eğitilmiş budist hindu örgütleri treni tünelin içinde durdurmuş ve elli bin kişiyi et ve kan yığınınına dönüştürmeden yoluna devam etmesine fırsat vermemişti. Yüce Allah, elbette ki doğru söylemiştir.

"Galip geldikleri takdirde hakkınızda hiç bir yakınlık ve ahid gözetmeyecek olan kafirlerden nasıl emin olabilirsiniz.?"

Bu tür katliamlar şu ana kadar bile hiç kesilmeden devam etmiştir. Hindu örgütler, Behratbur, Ahwar ve Kaportala vilayetlerindeki müslümanları da soykırımdan geçirdiler. Bu vilayetlerin her birinde sırasıyla 110.000, 250.000 ve 213.704 müslüman yaşıyordu. Ama bunlardan hiç biri hayatta bırakılmadı. 1947 yılının Ağustos ayında Doğu Pencap Eyaletinde soykırımdan geçen müslümanların sayısı 472.000 idi. Ve bu rakam, resmi makamların verdiği bir rakamdı. Tatarların mirasçıları Komünist Çin ve Rusya' da neler yaptılar müslümanlara?

Çeyrek asır denilebilecek bir süre içinde yirmialtı milyon müslümanı öldürdüler. Yani ortalama olarak yılda bir milyon...

Bu soykırım eylemleri halen bile sürmektedir. Ayrıca müslümanlara uygulanan çeşitli işkenceler...

Tüpler ürpertici yöntemlerle yapılan korkunç işkenceler...

Bununla beraber dine karşı gerçek tutum ve gizli planlarını ustalıkla saklayarak halkların karşısına çıkan bolşevizm, iktidarını sağlamlaştırmaya kadar kendisini sempatik göstermeye çalıştı. Ama

dış saldırılardan emin olur olmaz da dini kökünden çökertmeye yöneldi. En disiplinli şekilde örgütlediği hücrelerini Sovyetler Birliği'nin dört bir tarafına dağıtan Komünist Partisi, bu dinsizlik örgütleriyle dini ortadan kaldırmaya başladı. Bunu başarmak için de en başta müftü ve kadıları öldürdü. Daha sonra öğretmen, vaiz, hatip, imam ve müezzinleri ortadan kaldırdı. Medrese, cami ve mescitleri işgal etti. Kırım ve diğer İslâmî bölgelerdeki şer'i mahkeme ve müftülükleri ortadan kaldırdı. Ve tüm bunlar, bir anda ortadan kalkıp birer hatıra haline geldiler. Komünistler, bu kadarla da yetinmediler. Cami ve mescidlerin kimisini kolhoz atlarına ahır yaptılar. Kimisini erzak ve zahire depoları haline getirdiler. Kimisini gazinoya çevirdiler. Kimisini sinema salonu yaptılar. Ve daha nice eylemler... Hiç bir şeriat ve kanunun kabullenemeyeceği uygulamalar... Ayrıca Kur'an-ı Kerim ve dini kitapları toplatıp yaktılar. İlkel barbar çağlarda bile eşi görülmemiş bir ahlaksızlık örneğini gösterdiler. Dinsizlerin elinden kurtulabilen pek az cami ise müze haline getirildi. Yahut Moskova, bu camilere dokunulmamasını özellikle emretti: Çünkü dış ülkelere sızan haberleri çürütmek yahut kendilerince yalan ve uydurma sayılan haberlere, karşılık vermek için gerekirse bu camileri delil gösterebilmeliydiler. Sonunda Kırım ve Sovyetler'deki diğer İslâm bölgelerinde ezan-ı Muhammedinin sesini kesmeyi başardılar. Öte yandan Sovyetlerde yaşayan hiç bir kimse dinî ibadetlerini ifa etme cesaretini gösteremez hale geldi. Çünkü ölüm tehlikesi söz konusuydu. Kırım'da din düşmanlığı özellikle 1938 yılında son haddine varmıştı. Çünkü Kur'an ve dinî kitaplar tamamen yakılıp cami ve medreseler komünist kurumlara dönüştükten sonra, memleketin alim ve büyükleri öldürüldükten veya Sibiry'a sürgün edildikten sonra insanların din adına bir tek şey görmesine imkan kalmamıştı. Kozlu'da 1938 yılının bir gecesinde geriye kalan en son alimler de tutuklanmıştı. Daha sonra komünistler, işkencelerle halsiz düşürdükleri bu alimleri, Karadeniz kıyısında Voda kanalı denilen yerde bulunan, şehir suları kulesine çıkarıp teker teker mekanik bıçaklı çarkların içine atarak öldürdüler. Komünist yönetim, bu ölüm makinelerini özel olarak bu iş için hazırlamıştı. Kırım toprakları üzerindeki "komünist cennette (!)" İşte böyle öldürülüyordu insanlar." Bu iğrenç işi yapmakla görevlendirilen işçiler hâla hayattadırlar. Kimisi Avrupa'ya, kimisi Türkiye'ye, kimisi de başka ülkelere iltica edip canını kurtarabilmiştir. Yaklaşık olarak kırkdört milyon müslümanın yaşadığı Doğu ve Batı Türkistan'da işlenen bu tür cinayetler, Kırım'dakileri çok gerilerde bırakmaktadır. Oradaki müslümanların bu sayısı, iğrenç komünist soykırımlar sonucu yirmi altı milyona inmiştir. Şimdi sözü Rusya'nın Batı Türkistan'ı ve isim olarak Çin'in, fiili olarak da Ruslar'ın elinde bulunan Doğu Türkistan' topraklarında yaşayan müslümanlara uygulanan korkunç işkence yöntemlerini anlatan bir

yazara bırakalım, İsa Yusuf Alptekin adındaki bu yazar, tüyler ürpertici komünist yönetimden kaçtıktan sonra kaleme aldığı "Müslümanla Demirperde Gerisinde" kitabında okuyuculara "Öldürme ve işkence Biçimlerini" anlatmaktadır. Bu yöntemlerden bazısını atlayarak anlatmak zorunda kalacağız. Çünkü hiç bir İnsanın edebine sığmayacak iğrenç şevlerdir bunlar. Bu bakımdan sadece anlatılabilecek biçimleri nakletmekle yetiniyoruz:

- 1 - Beyne ulaşınca kadar kafaya çivi yakmak.
- 2 - Tutukluyu, üzerine petrol döküp ateşe vermek.
- 3 - Askeri eğitim amacıyla kurşuna dizmek
- 4 - Havasız ve loş zindanlara atıp açlıktan ölüme terketmek.
- 5 - Kafaya demir miğfer geçirip elektriğe vermek.
- 6 - Ters yönde hareket makinaların arasına bağlamak, böylece vücudu gah gerip, gah da gevşetmek. Tutuklu konuşana veya ölene dek bu işlemi sürdürmek.
- 7 - Kor haline dönüşmüş demir çubuklarla vücudun her organını dağlamak.
- 8 - İşkenceden geçmiş vücuda, kaynamış yağ dökmek.
- 9 - Çivi veya gramafon iğnesini vücuda batırmak.
- 10 - Tırnaklara öbür taraftan çıkacak çivi çakmak.
- 11 - Yatağa sıkıca bağlayıp günlerce öyle bekletmek.
- 12 - Tutukluyu kış ortasında çırılçıplak kar üstünde uyumaya zorlamak.
- 13 - Baştan yumak yumak saç çekmek. Böylece kafa derisini bile soymak.
- 14 - Tutuklunun vücuduna kızgın demir taraklar geçirmek.
- 15 - Tutukluyu sıkıca bağladıktan sonra ağız, burun ve gözlerine kaynamış ve kızgın sıvılar akıtmak.
- 16 - Eller arkaya bağlandıktan sonra sırtın üzerine kaya bırakmak.
- 17 - Tutukluyu ellerinden tavana asıp günlerce bekletmek,
- 18 - Çivili sopalarla dayaktan geçirmek.
- 19 - Kanatıncaya kadar kırbaçladıktan sonra vücudu kılıç veya bıçakla kesmek.
- 20 - Vücutta delikler açarak içinden düğümlü ip geçirdikten sonra iki gün bekletmek. Daha sonrada bu ipi testere gibi kullanıp müzminleşmiş yarayı kesmek.
- 21 - Tutukluyu kulağından duvara çivileyip ayakta bekletmek.
- 22 - Kışın ortasında su dolu bir varile koyup bekletmek.
- 23 - El ve ayak parmaklarını dikip birbirine bağlamak.
- 24 - Kadınlara da aynı işkenceleri uygulamak. Ayrıca onları soyduktan sonra göğüs ve memelerini kanatıncaya değin vurmak. Kadınlara uygulanan diğer işkence yöntemlerini ise ağzımıza bile almak istemiyoruz. Çünkü işkenceye aldıkları mahrem yerlerinden söz edip yazmaktan utanç duyuyoruz. (Bu bölüm "İslâmi Etütler" kitabından alınmıştır.)

(Not: Seyyid Kutub ve arkadaşlarına Mısır Hapishanelerinde yapılan eziyet Ve işkenceler için, Seyyid'in hayatıyla ilgili kitablara ve Ahmed Raif'in "HÜCREDE" kitabı na bakınız: (yayınca))

Türkistan'ın Çin'de kalan bölümünde Tatarların vahşetini bile geride bırakacak işkenceler uygulanmıştır müslümanlara. Öyle ki tutuklanan bir müslüman lider, kalabalık bir yolun üzerinde kazılan bir çukura atılıyor. Müslümanlar, insan pisliklerini getirip çukurdaki müslüman liderin üzerine atmak zorunda bırakılıyor. Bu işleme üç gün aralıksız devam ettiriliyor. Sonunda bu müslüman adam pisliğin içinde boğulup gidiyor.

Komünist Yugoslavya'nın İkinci Dünya Savaşı'ndan bugüne değin kırıp geçirdikleri müslüman sayısı bir milyona varmaktadır. Vahşice işkence ve barbarca soykırımlar hâlâ devam etmektedir, örneğin kadın erkek demeden müslümanları "Popolif" denilen etleri üreten kombinalara atıp öbür taraftan et ve kemik yığını olarak çıkarmaktadırlar. Ve bu işlem, şu ana kadar da devam etmektedir. Yugoslavya'da olup bitenlerin aynısı budist ve sair komünist devletlerde de mevcuttur. Şu ana kadar bile mevcut olan uygulamalar...

Yüce Allah'ın buyruğunu doğrulayan uygulamalar:

"Onlar bir mü'min hakkında hiç bir yakınlık ve ahid gözetmezler. Onlar, haddi aşanların ta kendileridir."

Çünkü bu sürekli, tabii ve zorunlu bir durumdur. Ortaksız bir tek Allah'a kulluk eden mü'minlerle Allah'tan başkasına kulluk eden müşrik veya dinsizlerin bulunduğu her zaman ve her ortamdaki zorunluluk...

Zengibar'da yakın zamanlarda meydana gelen olayları anlatmamız yeterlidir, bu konuda. Müslümanları, kadın - erkek demeden sindirdiler. Oniki bin müslüman öldürüp geri kalan dört bini de adadan sürerek denize attılar. Ya Kıbrıs'ta olup bitenler?...

Orada da yemek ve sudan önlediler müslümanları. Müslümanların yaşadığı bölgelerde bu uygulamaya geçtiler. Amaçları, onları açlık ve susuzluktan öldürmektir. Bunun yanında bir sürü öldürme, kıyım ve sindirme olaylarını gerçekleştirdiler. Ya Habeşlilerin, Eritre'de yaptıkları...

Ya Kenya'da Somali asıllı yüzbinlerce müslümana yapılanlar...

Somali'ye geçmek isteyen bu müslümanların uğradığı kıyımlar...

Haçlıların müslümanlara nasıl baktıklarını anlamak için George Brown adındaki Avrupa'lı bir yazarın 1944 yılında yayınladığı kitabından bir pasaj nakletmekle yetiniyoruz:

"Biz, değişik milletlerden gelecek tehlikelerle korkutularak büyüdük.

Ne var ki yapılan araştırmalar sonucu bu korkuyu haklı gösterecek bir şey bulamadık. Yahudi tehlikesi, sarı ırk tehlikesi ve bolşevik tehlikesiyle korkutulup durduk. Ancak şimdiye kadar hayal

edegeldiğimiz bu tehlikelerden hiç biriyle karşılaşmadık. Bir kere Yahudileri, kendimize dost olarak gördük. Buna göre Yahudilerle uğraşan herkes, bizim de amansız düşmanlarımız oluyor. Bolşeviklerin de bize müttefik olduklarını gördük. Sarı (Çin) tehlikesine gelince: Buna da karşı koyan büyük demokratik devletler bulunmaktadır. Geriye bizim için gerçek tehlike olarak İslâm Nizamı, onun yayılma ve kabul görme gücüyle onun dinamizmi kalmaktadır. O, hiç kuşkusuz Avrupa emperyalizminin karşısında duran biricik engel durumundadır."

3 - İslâmın Aşılmaz Özelliği

Bu dinin doğal özelliği apaçık meydandadır; karmaşaya imkan bırakmaz. Sarsılmaz bir niteliktedir; bulanıklık kabul etmez. Bu dini çarpıtmak isteyenler; yapısında varolan bu aşılmaz ve sağlam özelliğiyle karşılaşıyorlar. Onun bu özelliğini bozmada zorluk çekiyorlar. Bundan dolayı da durmadan ve ara vermeden çalışıyorlar, bu dinin aleyhinde. Onu, asıl yönünden saptırabilmek ve doğal özelliğini bozabilmek için her yonteme, her araç ve her tecrübeye başvuruyorlar.

İslâm diriliş öncülerini ve yiğitçe bir direnme gücü veren İslâm dinamizmini gördükleri her yerde ortadan kaldırıyorlar. Bunu da, kendi kurup destek verdikleri güdümlü iktidarlar aracılığıyla gerçekleştiriyorlar. Bu dinin alimlerinden olan satılmış kişileri üzerine saldırtıyorlar. Hak kelimeleri asıl yerlerinden kaydıran, Allah'ın haramlarını helal kılan, şeriatini bulandıran, fuhuş ve hayasızlığı dini isim ve unvanlarla kutsayan satılmış alimleri...

Aldanmış insanları, maddeci uygarlığın batağına atanlar bunlardır, Maddeci yönetim biçimi ve teorilerle İslâm'ı birbirine benzetenler bunlardır. Maddeci teorilerin bayraktarlığını yapıp Batının düşünce, kanun ve metotlarını getirip savunanlar bunlardır. Hayatı yöneten bir din olan İslâm'ı geçmişte kalan tarihsel bir haber olarak anlatanlar bunlardır. İslâm'ın bir daha gelemeyeceğini ve geçmişteki azametinden başka hiç bir şeye bağlanamayacağını söyleyenler bunlardır. Tüm bu yapılanlardan amaç ise, müslümanların hislerini uyuşturmaktır. Bu uyuşturmaya sakladıktan sonra da:

"İslâm'ın bugün,sadece itikat ve ibadetler olarak gönüllerde yasaması gerekir. Bir şeriat ve nizam olarak yaşamasına îmkân kalmamıştır. İslâm'ın geçmişte kalan tarihsel yüceliği hem kendisine, hem de müslümanlara yeterdir," diye söylemektir.

"Bundan dolayı bu dinin çağdaş şartlara uyup insanlığın realitesine uyması gerekir" diye söylemektir Bunu sağladıktan sonra da başlıyorlar İslâm adına sapık düşünce ve kanunlar sunmaya. Bir zamanlar müslüman olan ülkelerde kurulan kafir güdümlü iktidarlar için din ve itikat biçimini alan ilkeler koymaya başlıyorlar. Eski dinin

yerine geçecek yeni bir din ve eski Kur'an'ın yerine geçecek yeni bir Kur'an...

Okunup öğretilen yeni (!) bir Kur'an (hayat yasası)...

Bu dinin tabiatını değiştirmeye kalkışanlar, hidayete elverişli hiç bir kalb bırakmamak için toplumların tabiatını da yozlaştırmaya çalışıyorlar. Bundan dolayı toplumları; seks, fuhuş ve hayasızlık batağına düşmüş, binbir zorluk, çaba ve yorgunlukla bulunabilen bir lokma ekmeğe mahkum olmuş kırpıntı yığınlarına dönüştürüyorlar. Amaçları ekmek lokması peşinde koşturup seks batağına düşen bu insanların ayılmamasıdır. Hidayetin sesini dinlemeyecek ve bir dine sığınamayacak bir hale gelmesidir.

Bu, bir savaştır. Bu dine ve bu dinle doğruyu bulup istikametini bulan bu ümmete karşı başlatılan bir savaş...

"Yarattıklarımızdan bir ümmet vardır ki, hakla hidayet bulur ve hakla hükmeder." (el-A'raf: 181)

Bu savaş, her silah'ın hiç bir günah endişesi duyulmadan kullanıldığı bir savaştır. Her tür yöntemin kullanıldığı bir savaştır. Tüm güç, uzmanlık ve beynelmilel yayın kuruluşlarının kullanıldığı bir savaştır. Uluslararası her tür örgüt ve sistemin hizmetine verildiği bir savaştır. Uluslararası garantiler olmadan bir tek gün bile yaşayamayacak güdümlü yönetimlerle sürdürülen bir savaştır. Ama her şeye rağmen, bu dinin açık ve sarsılmaz özelliği; yiğitçe direnişine devam etmektedir. Bu vurucu savaşa karşı hâlâ ayaktadır. Bu hakka bağlı İslâm ümmeti de - tüm azlık ve yetersiz hazırlığına rağmen - ayaktadır. Vahşi sindirme hareketlerine karşı yiğitçe direnişine devam da edecektir. Allah, elbette ki emrinde galiptir.

4 - Dikkat Edilmesi Gereken Bir Nokta

Kafir, imanın ve mü'minlerin yeryüzündeki varlıklarına asla tahammül etmez. Müslümanları küfre düşürmek için, çalışmak, çabalamak, didinmek ve tuzaklar kurmak zorundadır.

Kafirlerle uymanın akıbeti, kesin bir hüsrandır. Ayrıca bunda bir kazanç ve çıkar da yoktur. Bunda küfre dönmek vardır. Bir mü'min ya kendi yolunda yürüyüp küfür ve kafirlerle, batıl ve batıl perestlerle cihad edip savaştıracak ya da - Allah korusun - küfre dönüş yapacaktır. Mü'minin bu iki tavır arasında bir tutum edinmesine ve dinini korumasına imkan yoktur. Yani 'ne şundan, ne de bundan olurum' diyerek dinini koruması mümkün değildir. Belki bazan, "batılla savaşmayı bırakıp itaat ve barış içinde onlarla bir arada yaşarken dinini, itikadını, inancını ve yapısını da bu arada koruyabileceğini" sanabilir. Ama bu, büyük bir yanılgıdır. Çünkü bu alanda ileriye atılamayan bir kimsenin geriye dönüş yapması kaçınılmazdır.

Küfür, şerr, sapıklık, batıl ve tağutlukla mücadele etmeyen kimsenin bozguna uğraması, geriye dönüş yapması; gerisin geriye küfre, şerre,

dalalete, batıla ve tağutluğa dönmesi kaçınılmaz bir zorunluluktur. Akidesi ve imanı tarafından korunup kafirlere itaatten, emirlerini dinlemekten ve kendilerine güven duymaktan kurtulamayan bir kimse, gerçekte akide ve imanından daha ilk andan itibaren ödün vermiş demektir:

"Ey iman edenler! Kafirlerle uyarsanız sizi gerisin geriye (küfre) düşürürler. Siz de (o zaman) hüsrana uğramış olursunuz." (Al-i İmran: 149)

Demek ki bunun sonucu, kesin bir hüsrandır. Çünkü akide sahibinin, akide düşmanlarına meyletmesi, vesveselerine kulak vermesi ve direktiflerine uyması, ruhî bozgundan başka bir şey değildir. Hezimet doğuran bir hezimetdir, İşin sonunda, bu hezimetten koruyacak ve gerisin geriye küfre dönüşü engelleyecek hiç bir şey yoktur. İlk adımda fark edilmese de, bu umutsuz sona doğru yol alıp gitmektir. Bir mü'min, dininin düşmanlarına danışmaya asla gerek bırakmayan yeterliliği; kendi akide ve metodunda bulur. Bir tek kere bile onları dinlerse, gerisin geriye irtidada doğru gidiyor, demektir. Bu, fitrî bir hakikattir. Yüce Allah'ın dikkat çektiği bir hakikattir. Davanın asıl sahibi olan Yüce Allah'ın, davetçi ve mü'minleri uyardığı bir hakikattir. Onları kendisine bağlayan "İman" la seslenerek sakındırdığı bir hakikattir:

"Ey iman edenler. Kafirlerle uyarsanız sizi gerisin geriye (küfre) dönderirler."

Sonuç olarak:

İman hakikatının gönüllere yerleşmemesi, imanî metodun hayata hakim olmaması ve İslam şeriatinin toplumda egemen olmaması için savaşanlar; hiç şüphesiz insanlığın düşmanlarıdır, insanlığa en korkunç zulüm yapanlardır, öyleyse - eğer rüşdüne varmışsa - insanlığın görevi, bu düşmanları defedip zulüm edemez hale getirmektir. Hem can, hem de mallarıyla bu düşmanların savaşına hazırlanmaktır. Rabbi tarafından görevlendirilen, kendisine çağrı yapılan ve sürekli olarak uyarılan müslüman cemaatin görevi de budur.

BEŞİNCİ BÖLÜM	DAVET
1 - Davetin Anayasası	
A - Giriş	
B - Kur'an'ın Gölgesinde Hayat	
C - Kur'an'ın Değişmez Davet Metodu	
D - Kur'an'ı Öğrenmenin Yolu	
2 - Davetin Tabiatı	
3 - Davetin Stratejisi	

4 - Ağır Bir Yükümlülük

5 - Davetin Metodu

6 - Başlangıç Noktası

7 - Metod Belirlenmiştir

8 - Ayırıcı Bir Çizgi

9 - Davetin Temel İlkesi

10 - Davetin Maslahatı

11 - Fazlasıyla Çaba Göstermek

12 - Davanın Kalesi

13 - Sarsılmaz Yapı

14 - Allah'ın Terazisindeki Ağırlık

15 - Davetçinin Ahlâkı

16 - Ciddiyet ve Azimle Çalışmak

1 - Davetin Anayasası

A - Giriş

B - Kur'an'ın Gölgesinde Hayat

C - Kur'an'ın Değişmez Davet Metodu

D - Kur'an'ı Öğrenmenin Yolu

A - Giriş

Kur'an-ı Kerim, bu ümmetin canlı kitabı ve öğüt veren rehberidir. Bu ümmetin, kendisinden hayat derslerini aldığı bir medresedir. Eğiten ise, hiç şüphesiz Yüce Allah'tır. Ve her tür noksanlıktan münezzeh olan Allah; Kur'an-ı Kerim'in, Hz. Resul (s.a.s.)'in vefatından sonra ebedî ve canlı rehber olmasını istemiştir. Bu ümmetin tüm kuşaklarını yönetmesi, eğitmesi ve raşid önderliğe hazırlaması için bunu istemiştir. Bu raşid önderlik, O'nun bir va'didir. Kur'an'ın hidayetiyle doğruya yöneldiği, O'nun ahbine bağlı kaldığı, tüm hayat sistemini ondan aldığı, onunla övündüğü, yeryüzünün tüm cahili sistemlerine karşı onunla üstünlük sağladığı her zaman va'dettiği bir raşid önderlik...

Bu Kur'an, okunaduran mücerred bir söz değildir. O, kapsamlı bir anayasadır. Hem eğitim anayasasıdır, hem de pratik bir hayatın anayasasıdır. Bu anayasada Hz. Âdem (a.s.)'dan itibaren başlayan tevhid çağrısının deneyimlerine özellikle yer verilmiştir. Yüce Allah onu, bu özelliğiyle İslâm ümmetinin her kuşağına bir azık olarak sunmuştur. Hem kişilerle, hem de hayat pratiğiyle ilgili deneyimleri sunmuştur ki, İslâm ümmeti bilerek yoluna devam etsin. Bu büyük ve

çeşitli mükemmel deneyim birikiminden yararlanarak.

Öyleyse bu Kur'an'ın okunması gerekir. Geçmiş müslüman kuşaklardan bilinçlice öğrenilmesi gerekir. Ve düşünmek gerekir ki bu Kur'an'ın buyrukları, tüm canlılığıyla ayaktadır. Bugünün sorunlarını çözmek için bugün inmiş gibi, ileriye aydınlatan bir kitap olarak...

Yani sadece tecvidle okunan güzel bir söz olarak değil...

Yahut geçmişte kalıp hayata tekrar dönüş yapması imkansız bir araştırma vesikası olarak da değil...

Bu Kur'an'ı, pratik hayatımızın hem şimdiki, hem de ileriki sorunlarına çözüm bulmak maksadıyla okumazsak, ondan kesinlikle yararlananlarız. Tıpkı Kur'an buyruklarına; pratik hayatına uygulamak üzere anında başvuran ilk müslüman cemaat gibi...

Kur'an'da, Yüce Allah'ın, müslüman cemaat üzerindeki gözetimini ispatlayan tabloyu görüyoruz. Bu cemaati, Allah'ın gözetiminde yetiştirken. Onun gösterdiği metodla eğitilirken, ilahî gözetimi bizzat hissederken, Onun yanı başlarındaki varlığını küçük - büyük tüm işlerinde, gizli - açık tüm hallerinde gönüllerinde yaşatmanın bilincine varırken ve düşmanların gizli veya açık planlarına karşı ilahî himaye ortamında bulunurken görüyoruz. Allah'ın, onları himayesine, gölgesine ve sancağının altına alırken görüyoruz. Böyle bir ortamda kendilerini alışkanlıklar ve ahlakî yönden yetiştirirken...

Allah'ın korumasına girmiş, dinine sarılmış, ilahî hizbin yeryüzü üyeleri olmuş ve ilahî sancağı yüceltmiş bir cemaata yaraşır eğitimden geçirirken...

Kendilerini tüm dünyaya tanıtan İlahi sancağın altında yetiştirirken görüyoruz.

Bu Kur'an, ilke ve direktifleriyle ilk İslâm cemaatini oluşturan bir kitaptır. Bu ilke ve direktifler, aynı ilke ve direktiflerdir. Her zaman ve her yerdeki bir İslâmî cemaatin kurulmasında vazgeçilmez ve hâlâ yürürlükte olan ilke ve direktiflerdir. Kur'an-ı Kerim'in verdiği savaş, her zaman ve her ortamda verilecek savaşın aynısıdır. Hatta Kur'an-ı Kerim'in hedef aldığı geleneksel İslâm düşmanları da aynı düşmanlardır. Desise, hile ve oyunları, kullandıktan yöntemleriyle aynı düşmanlardır. Şartların değişmesiyle bu yöntemlerin biçimleri değişmiş; ama karakter ve hakikatları hep aynı kalmıştır.

Dünkü ilk İslâm cemaati Kur'an-ı Kerime nasıl muhtaç idiyse bugünkü İslâm ümmeti de gerek mücadelesinde ve gerekse savunmasında aynı ilahî direktiflere gene muhtaçtır. Sağlıklı bir düşünceye dayanıp insan ve kainata ilişkin tutumu kavrama konusunda da Kur'an'ın emir ve direktiflerine muhtaçtır. Çünkü bu ümmet, yolunun işaretlerini ancak Kur'an'da bulabilir, tüm açıklığıyla.

Şu halde Kur'anı Kerim, bu ümmetin hayatına hükmeden kitap olmaya devam etmektedir. Bu ümmetin pratik hayatındaki gerçek rehberi O'dur. Hayat sistemi, toplum düzeni ve her konudaki bakış açısına

dayanak olan mükemmel ve kapsamlı anayasa odur. Seçkin sahabe neslini ve onları yöneten önderliği ortaya Çıkaran bu ilahî metod; aynı nitelikte başka nesil ve önderlikler yetiştirmeye de kabildir. Sonsuza değin sürecek olan bir gerçektir bu. Tabi ki eğer İslâm ümmeti bu kaynağa yönelirse, bu Kur'an'a gerçekten inanıp onu kulağa hoş gelen nağmeli kelimeler olmaktan kurtardıktan sonra hayatın rehber ve metodu haline getirirse bu nesiller yetişecektir.

Kur'an-ı Kerim, insan kalbinin şüphelerini, sapma ve afetlerini dağıtmak için çeşitli yollara başvurup değişik yöntemler izlemektedir. Kalblere giden yolları bulup her tür anlatım biçimiyle çareler getirmektedir. Kur'an'ın bu çeşitli anlatım biçimlerinde, davet ve davetçiler için yol azığı bulunmaktadır.

Davetçi, sürekli olarak Kur'an'a başvurmak zorundadır. Çünkü Rabbinin, kendisini himayesine aldığı, acı ve yorgunluklarını hafiflettiğini, kendisine huzur verdiğini, sıkıntılarını giderdiğini ve cahiliyyenin baskı, kötülük ve saldırganlığından ileri gelen zorlukları kolaylaştırdığını o zaman anlayabilir. Yüce Allah'ın üzerine güven ve huzur yağdırdığını, üzerine lütuf, gözetim ve sevgi rüzgarlarını estirdiğini ancak o zaman hissedebilir.

O; hiç kuşkusuz Allah'ın insana hitabıdır. Yüce ve tükenmez bir rahmetle insana hitabıdır. Diyor ki insanlara:

"Şunu alın, şunu da bırakın. Benim yolum, işte şudur; onu izleyin. Adımlarınız mı gevşedi, işte ip'im; ona sarılın. Yanılgıya düşüp günah mı işlediniz; hemen tevbe ediniz; işte kapım şuracıkta açık bulunmaktadır. Gelin. Uzaklara kaçmadan ve her şeyi kuşatan rahmetimden umut kesmeden gelin. Sen ey filanca; sen bizzat şöyle dedin; ama yanlış. Sen şöyle niyet ettin; ama o günahdır. Sen şunu işledin; ama yanlış yaptın. Şimdi buraya; huzuruma gel. Temizlenip tevbe et. Tekrar benim himayeme dön. Ve sen ey filan, sen bizzat! Seni düşündüren işinin çözümü şudur. Kafanı meşgul eden sorunun cevabı şudur. İşlediğin amelin ölçüsü şudur..."

Kur'an-ı Kerim, ilahî bir okuldur. Çünkü kalbleri yaratanın ve her şeyi bir ölçüyle var edenin yapısıdır. Duaları kabul gören başarılı davetçiler, bu okulun mezunudur. Gönüllerini, hiç bir gaileye fırsat vermeden, hiç bir engel tanımadan; yani can veya mal derdine düşmeden, kötü düşünce ve vesveselere kapılmadan, Allah'ın davasına adayan kimselerin çıktığı bir okuldur O. Ve O, gönülleri, dünyada yaşıyorken bile Rabbanileştiren bir hakikattir. Çünkü dünyada yaşıyor bile olsa bu gönüllerin ölçüsü, Allah'ın koyduğu ölçüdür, övünç duyulup peşinden koşulan değerler, söz konusu ölçülerden çıkmış değerlerdir.

Bu Kur'an, hiç şüphesiz bir furkandır. Hak ve batılı, hidayet ve dalaleti, farklı hayat sistemlerini ve insanlığın farklı dönemlerini birbirinden ayıran bir furkan...

Kur'an'ın tüm hayâta uygulanmak üzere getirdiği sistemin müşahhas

varlığı, hem ruhun derinliklerinde, hem de pratik alemde kendisini göstermektedir. Bu sistem, insanlığın tanıdığı hiç bir hayat düzenine benzemeyen eşsiz bir sistemdir. İnsanlığın duygu ve yaşamında yeni bir dönem başlatan sistemdir:

"Alemlere bir uyarıcı olmak üzere kulu (Muhammed'e) Furkan'ı indiren Allah'ın şanı yücedir." (el-Furkan: 1)

Bu Kur'an, müslümanın akide ve ahlakını düşünce ve duygularını yönetim biçimi ve öğretilerini inşa eden bir kitaptır. Müslüman cemaata, düşmanlarının özellik ve yöntemlerini öğreten, düşmanın hile ve oyunlarına karşı uyarıcı; huzurlu bir gönülle, apaçık gözlerle, zengin deneyimlerle, savaş ve düşmanın niteliğine ilişkin bilgiyle hedefe yönelten bir kitaptır.

Kur'an'da her şey vardır. Hem bugün hem de yarın için her şey vardır. Müslüman cemaati tüm cephelere koşturan kitaptır O. Duygu ve düşünce cephesindeki savaşa koşturan da bu kitaptır. Düşünce cephesinde O; yeni bir akideyi, Allah'ı tanıma bilgisini ve yeni bir hayat görüşünü inşa ediyor. Yeni değer yargılarını ve yeni ölçüleri ortaya çıkarıyor. Cemaatin fitratını cahili tortulardan arındırıyor. Topluma ve kişilerin içine sızan cahili görüntülerden kurtarıyor. Bu tertemiz ve kurtulmuş bünyeleri, yeni ve aydınlık dolu İslâmî görüntülerle süslüyor. Ve bundan sonra da onu içte ve dışta tetik bekleyen düşmanlarıyla savaşmaya yöneltiyor. Hem itikadı ve ahlaki, hem de toplumsal ve yaşam düzeni açısından dahili kuruluşunu sağlam esaslara oturtmuş olarak düşmandan kat kat üstün ve düşmanla her an karşılaşmaya hazır bir biçimde savaş alanına yöneltiyor, İslam Devleti'nin, etrafındaki cahili devletlerden gerçek üstünlüğü; ruhi, ahlakî, toplumsal ve yönetsel kuruluşunun üstünlüğüyle muteberdir. Bu üstünlüğü sağlayan şey ise hiç şüphesiz Allah'tan gelen Kur'anî metoddur.

Yani İslâm Devletinin ruhi ve toplumsal üstünlüğü, askerî veya maddî üstünlüğünden önce gelir. Çünkü İslam Devletinin düşmanları, sayı ve donanım açısından, mal ve maddî kaynaklar bakımından sürekli olarak üstün olagelmişlerdir.

Şu halde İslâm Devletinin gerçek üstünlüğü; ruhî, ahlakî ve toplumsal yapısında, İslâm'ın Rabbani metodunun ürünü olan siyasal ve yönetsel kuruluşunda aranmalıdır.

İşte İslâm, cahiliyyeye karşı bu ezici üstünlüğü sayesinde, önce Arap yarımadasında ve daha sonra da etrafını saran büyük Bizans ve Sasanî imparatorlukları karşısında olağanüstü bir zafer kazanmıştır. Söz konusu gerçek üstünlük sağlanmadan asker ve silah veya (amel edilmeyen) bir mushaf ve Kur'an sahibi olmasıyla düşmanına karşı zafer kazanamaz. Çünkü İslam Devleti'nin söz konusu ezici üstünlüğünden olmasaydı, tarihlerin eşini görmediği muazzam zaferler gerçekleştiremezdi.

İslâm Devleti, ruhî ve ahlakî yapısıyla, Kur'an'ın oluşturduğu siyasi ve yönetsel niteliğiyle cahiliyyeyi yenmiştir. Onu, her zaman ve her yerde bu özelliğiyle ortadan kaldırmıştır.

Görüyoruz ki bu Kur'an, mü'minlere sadece ibadet ve alametleri öğretmiyor. Veya sadece ahlak ve adap öğretmiyor. Yani kimi insanın iddiasını yaptığı bu zavallı düşünce doğru değildir. Çünkü Kur'an hayatın tümünü ele alıyor, insanların olağan günlük hayatlarında karşılaştıkları her şeyi ele alıyor. Bundan dolayı Kur'an-ı Kerim, müslüman birey veya toplumun tüm hayatını kendi metoduna uydurmaktan başka hiç bir çözüm kabul etmez. Tüm hayatın Kur'anî metoda dayanması bir zorunluluktur. Aksi takdirde ne imandan, ne de İslâm'dan söz edilebilir.

Bu Kur'an; ruhları, ahlak ve akılları eğitmek için gelmiştir. Çünkü O, müslüman cemaata hem kendi hakikatini, hem gerçek görevini, hem yolunun özelliğini, hem de İslâm düşmanlarının bu yolda kurduğu tuzak ve engelleri, serptiği diken ve çakılları öğreten bir kitaptır. Yüce Allah, akide ve şeriatini bir arada kemale erdirdiğini ilan etmiştir. Din, işte budur:

"Bugün, dininizi kemale erdirip üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Din olarak da size İslâm'ı seçtim." (el-Malde: 3)

Demek ki Kur'an, kemale eren bu dinin hazır gücüdür. Kur'an'ın indiği çağın şeriatı, hiç kuşkusuz tüm zamanların şeriatidir. Çünkü buna, Yüce Allah şahitlik etmektedir. O, herhangi bir mekanda yaşayan bir tek insanlık kuşağının oluşturduğu bir cemaatin değil, her zaman ve her yerdeki tüm insanlığa gelen dinin şeriatidir. Onun tafsili hükümleri, tüm zamanlarda uygulanmak için gelmiştir.

Kur'an'ın temel ilkeleri; beşer hayatının içinde yaşanacağı bir çerçeve olmak üzere gelmiştir. Bu çerçevenin dışına çıkmak, iman çerçevesinin de dışına çıkmak demektir. İnsanı yaratan Allah, kimi yarattığını elbette bilmektedir. Bu şeriatı ihtiva eden dini seçen, O'dur.

"Dünün şeriatı, bugünün şeriatı değildir" diyecek kimse, insanın ihtiyaç ve durumunu Allah'tan daha iyi biliyorum iddiasındadır.

Mü'min; Allah'ın, inanan kimselere din olarak seçtiği İslâm'ı kabul eden kimsedir. Allah'ın gözetim ve inayetini bilen kimsedir.

Çünkü Allah'ın beğendiğini önemsemeden veya kabullenmeden kendilerine başka bir seçim yapanlar muhakkak ki bedbaht ve ahmaktırlar.

Kur'an-ı Kerim, bu ümmetin öğretmeni, mürşidi, önderi ve yol boyunca hep yanında bulunan rehberidir. Düşmanlarının durum ve karakterlerini bildirip açıklayan bir kitaptır.

Eğer bu ümmet, Kur'an'ına danışıp direktiflerini dinleyerek ilke ve kanunlarını hayatına uygulasaydı, düşmanları bir tek gün bile ona zarar veremezdi. Ama bu ümmet, ne zaman ki Rabbine verdiği sözünden cayıp Kur'an-ı Kerim'den uzaklaştı, başına da bunca

musibet geldi. Kur'an-ı Kerim; musikiye, terennümlere, efsunlamaya ve mücerred dualara dönüştüğü zaman bu ümmet de belalara uğradı. Sonunda bu ümmet Kur'an'dan gafil kalarak yanlış yollara saptı. Böylece beşer önderliğini de elden geçirip insanlık kafilésinin en geri uçlarında yerini buldu, öyleyse biz Yüce Allah'ın vâsfettiğı Kur'an'a dönmek zorundayız:

"Muhakkak ki size Allah'tan bir nur ve apaçık bir kitap gelmiştir. Allah, onunla kendi rızasına uyan kimselere selamet yollarını gösterip onları kendi izniyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Ve onları dosdoğru bir yola yöneltir." (el-Maide: 16)

Şu anda bu hakikati kavramaya ne kadar da muhtacız! İnsanlığın cahiliyyenin elinden ahlâr çektiğı şu günde...

Cahiliyyenin asırlar boyunca giriştigi değişik ruhî ve toplumsal savaşlardan ahlâr çektiğı şu günde...

Evet şu günde Kur'an'ın sunduğı selamete ne kadar da muhtacız!...

Tarihimizin bir döneminde tadına vardığımız bu selamet dolu hayattan ruh ve gönüllerimizi ayıran, ahlâk ve davranışlarımızı yıkan, toplum ve halklarımızı parçalayan bir savaşa girdiğimiz şu günde ne kadar muhtacız!...

Gerçekte biz, Allah'ın rızasına uyup O'nun bize seçtiğini benimsediğimiz vakit, Rabbimizin Kur'an-ı Kerim gölgesinde müslümanlara bağışladığı selamete tekrar dönebiliriz.

Sonuç olarak:

Kur'an-ı Kerim, İslâm davasının hem kitabı, hem anayasası ve hem de (hayat) yoludur.

Ruhî ve aklî cihada yetecek her şey O'nda mevcuttur. Nefis ve duyguların fitrî özelliklerine uygun hitap O'nda mevcuttur. Sıkıntılı ve mütereddit kalpleri sarsıp yerinden oynatan özellikler O'nda mevcuttur. İşte bundan dolayı, Kur'an-ı Kerim, bu davanın vazgeçilmez kitabıdır. Davetçilerin kendisinden başka hiç bir kaynağa dayanmamaları gereken kitaptır o.

Davetçiler, insanları nasıl davet edeceklerini, gafil kalpleri nasıl uyacaklarını, tükenmiş ruhları nasıl dirilteceklerini Kur'an'dan öğrenmek zorundadırlar. Bu Kur'an'ı indiren, Allah'tır. İnsanın tabiatını bilen, ruhunun derinlik ve boyutlarından haberdar olan Allah...

Davetçiler nasıl ki, Yüce Allah'ın ilahlık, rububiyet, hakimiyet ve egemenliğini ilan ederken ilahî metodu izleyerek işe başlıyorsa, kalpleri fethetmek için de aynı metodu izlemelidirler. İnsanlara Hak Rablerini tanıtırken Kur'an'ın gösterdiği yola girmelidirler. Ta ki böylece gönüller, sadece Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) hissiyle donanıp O'nun biricik rububiyet ve egemenliğini kabullenerek yaşasın.

B - Kur'an'ın Gölgesinde Hayat

Bu Kur'an, bir ümmet meydana getirip bir devlet kurmak, bir toplum

yönetip ruh, ahlak ve akılları eğitmek için Hz. Peygamber'in (s.a.s.) kalbine inmiştir,

İslâm ümmeti; hayat ve hareket tarzını, tüm insanlara ilişkin tavır ve bakışını Kur'an-ı Kerim'in direktif ve emirlerine göre belirlemek zorundadır. Kur'an'ı, bu maksatla okumak zorundadır.

Kur'an; bu ümmetin mürşidi, hareket kaynağı ve yön verenidir.

Bundan dolayı bu ümmet, hiç yenilmez. Hep yener. Çünkü düşmanlarıyla girdiği savaşta, doğrudan doğruya Rabbanî önderliğin emri altındadır. Rabbanî önderliğin emir ve direktifleri, sonsuza kadar var olacaktır. Öyleyse bugün veya yarın İslâm davasını yüklenen kimseler, Kur'an'ın direktif ve beyanlarını uygulamak durumundadırlar. Tıpkı şu anda Kur'an kendileriyle konuşuyor gibi...

Değişik insan gruplarına; çeşitli doktrin, inanç sistemi ve görüşlere, farklı yönetim ve düzenlere, değişik kanun ve ölçülere karşı tavır takınmalarının yolu budur. Kur'an'ın ilkeleri ışığında tavır takınmanın yolu budur. Bugün, yarın ve Kıyamet Günü'ne değin bu, böyle sürüp gidecektir.

Allah, insanlar için çıkardığı bu hayırlı ümmeti, büyük ve muazzam bir iş için hazırlamıştır. Gönderdiği hayat sistemini, yeryüzünde uygulama emanetini yüklemek üzere hazırlamıştır. Kendisinden başka hiç bir ümmette bulunmayan bir sadakatle bu emaneti taşıması için görevlendirmiştir. Kendisinden başka hiç bir ümmetin beşer hayatına uygulayamadığı kadar, uygulamak üzere görevlendirmiştir.

Bundan dolayı bu ümmetin sıkı ve uzun sürecek bir eğitimden geçmesi şarttır. Bu eğitimin İslâm ümmetini cahiliyyeden kurtarması; kendisini düşük cahili ortamdan İslâm'ın göz kamaştırıcı yüce hayatına çıkarması şarttır. İslâmî hayata geçtikten sonra da düşüncesini, geleneklerini ve tüm duygularını cahili tortulardan arındırması zorunludur. Hakkı yaymak ve bunun zorluklarına katlanmak için irade eğitiminden geçmesi zorunludur.

Tüm bunlar sağlandıktan sonra da hayatını, en ince ayrıntılarına varıncaya kadar İslâm'ın ölçülerine göre; yani ilahî teraziye göre değerlendirmesi şarttır. Ta ki böylece gerçekten Rabbanî olabilsin. Ta ki böylece beşerî yönünü en güzel bir biçimde değerlendirebilsin. Ta ki böylece nefis, Allah'ın mizaniyle değerine kavuşsun.

Batıl, şişkinleştiği zaman insanların gözünü büyüleyebilir. Dış görünüşüne bakılarak büyük ve güçlü olduğu sanılabilir. Ama Allah'ın mizaniyle eşyayı değerlendiren mümin; bu şişirilmiş batıla baktığında eli kolu bağlanmaz. Gözleri korkmaz ve terazisi sapmaz. Çünkü onun elinde hak vardır. Sadece hak...

Niteliği ve yapısıyla, Allah'ın mizanındaki ağırlık ve metanetiyle ortada olan bir hak...

Yüce Allah İslâm ümmetini, kendi dininin emini olacak bir seviyeye getirinceye kadar Kur'anî metotla eğitir.

Bu, sadece ruh ve vicdan eğitimi değildir.

Bu; ümmetin dünyadaki hayat ve geçimini ilgilendiren bir eğitimidir, aynı zamanda.

Dünya hayatım etkileyen arzu ve rağbetler, heva ve hevesler; çatışan çıkar ve görüşler göz önünde tutularak yapılan bir eğitimidir bu.

Beşeri arzuların tümünü yönlendirip sonunda bir tek huzme (demet) haline getiren bir eğitimidir, bu.

Kısaca bu; İslâm ümmetinin akide ve düşüncesiyle, etki ve tepkileriyle, ahlak ve davranışlarıyla, şariat ve nizamıyla geçtiği bir eğitimidir.

Bundan maksat, Allah'ın dinini yeryüzünde uygulamak ve tüm insanlığı yöneten bir ümmet haline gelmektir.

Yüce Allah, bu ümmetin vasıtasıyla dilediği her şeyi gerçekleştirmiştir. Allah, elbette ki işinde galiptir. Allah'ın aydınlık dolu dini, bu dünyanın günlük ve pratik hayatında fiilen uygulanmıştır, insanlık, bu uğurda Allah'tan yardım dileyip çaba göstereceği tüm zamanlarda da bu dini hayata geçirebilir.

Bundan dolayı, Kur'an'ın gölgesinde yaşamak zorundayız. Kur'an'ın gölgesinde yaşamak, onu mücerred bir şekilde inceleyip okumak veya sadece içindeki ilimlere vakıf olmak demek değildir. Çünkü bu şekilde Kur'an'ın gölgesinde yaşanmaz.

Kurani ortamdaki hayat, insanın - Kur'an'ın aynen indiği gün gibi - gölgesinde, ortamında ve hareketinde yaşaması demektir.

Zorluk, mücadele ve görev dolu bir hayata atılmak demektir.

Yani tüm yeryüzüne yayılmış cahiliyyeye karşı koyarak kalbiyle, akli ve hareketiyle Kur'an'ı yaşamak demektir.

Kişinin, İslâm'ı hem kendi nefsinde, hem de insanların nefsinde, hem kendi hayatında hem de insanların hayatında yaşatması demektir.

Cahili her tür düşünce, gelenek, ilgi alanı ve pratiğe; cahiliyyenin tüm baskı ve savaşlarına, İslâm akidesine ve hayat sistemine karşı gösterdiği tüm tepkilere karşı koymak demektir.

Cahiliyye'nin Rabbani kaynaktan çıkan Rabbani İslâm akidesine açtığı savaşta direnmek, mücadele ve cihad etmek demektir.

İşte insanın Kur'an'ın tadına varabileceği Kur'anî ortamdaki hayatı yaşamamanın yolu budur. Çünkü Kur'an, böyle bir ortamda inmiş ve böyle şartlarda işlemiştir. Böyle bir ortamda yaşamayan kimseler, Kur'an'ın inceleme, araştırma, okuma ve ilmî etüdüne dalmış olsalar bile ondan kopukturlar.

Bir kelime; ancak onu anlamaya elverişli bir kalpte gerçek değerine kavuşur. Bu kelimeyi, tüm boyutlarıyla düşünüp yakın bir ilgi gösteren bir akılda gerçek ifadesini bulur.

Şurası kesindir ki bu Kur'an; mü'minlerden başka hiç bir kimseye hazinelerini açmaz, esrarını keşfettirmez ve meyvelerini vermez. Hz.

Peygamber'in (s.a.s.) ashabından bazılarından şu haber gelmiştir:

"Bize, Kur'an verilmeden önce iman verilmişti."

Kur'an-ı Kerim'den böylesine tad almalarının, anlam ve hedeflerini böylesine kavramalarının nedeni, işte bu imandı. Çok kısa denilebilecek bir süre içinde böylesine harikalar gerçekleştirmelerinin nedeni, işte bu imandı.

Kur'an'ı, bu eşsiz neslin tattığı, nur ve furkanından yararlandığı kadar tadına varıp yararını görmek için, bu nesil gibi iman etmiş olmak gerekiyor. Nasıl ki Kur'an-ı Kerim onların ruhunu alıp iman sahiline götürmüşse, bu imanları da onlara Kur'an'ın kapılarını açmıştır. Zaten bu imandan başkası, kendilerine Kur'an-ı Kerim kapılarını açamazdı. Kısaca onlar, Kur'an'la yaşadılar ve Kur'an için yaşadılar. İşte bundan dolayı da bu nesil gibi bir nesil, tarih boyunca bir daha gelmedi. Bu çokluk ve bu yeterlilikte bir nesil bir daha çıkmadı.

Bunun bir tek istisnası varsa o da; eşsiz sahabe neslinin yolunda yürüyüp Kur'an-ı Kerim'e halis bir kalple bağlanan bazı fertlerdir. Tarihin uzun denilebilecek bir dönemi boyunca Kur'an'a bağlı kalabilen fertlerdir. Bu tarihsel süreç boyunca (sahabe ve tabilerinin döneminde) Kur'an-ı Kerim kaynağına; Hz. Peygamber'in hadis ve hidayeti dışında hiç bir beşer sözü karışmadı. Hazreti Peygamber (s.a.s.)'in sünneti de, bizzat Kur'an kaynağından geliyordu. Eşsiz sahabe neslinin, bu mükemmellikte olmasının nedeni buydu. Kur'an-ı Kerim'in, bu insanları cahili bir ortamdan kapıp kolaylık, esneklik ve merhametle göz kamaştırıcı doruklara basamak basamak tırmandırmasının nedeni buydu.

Eşsiz sahabe neslinin yüklendiği görevi yüklenmeye çalışan kimseler için tek çare; onların yoluna girip Kur'an'la ve Kur'an için yaşamaktır. Ve bunu sürekli olarak yaşamaktır, öyle ki akıl ve kalplerine, Kur'an'dan başka hiç bir beşer kelamı karışmayacaktır. Başka şekilde sahabenin görevini yüklenmeye imkan yoktur. Bilmek zorundayız ki, Kur'an-ı Kerim; her nesil ve her ortamda yaşanmak üzere gönderilmiştir. Usul ilminin genel ilkesinin gereği budur.

"Muteber olan, sebebin hususiyeti değil, lafzın umumiyet ifade edişidir." ilke budur.

Bir insan grubuna - hangi döneminde yaşarsa yaşasın - hitap eden bu Kur'an'ın kendisidir. Herhangi bir ortamdaki insanları erişilmez doruklara basamak basamak tırmandıracak metod; sahabe neslini cahili bir ortamdan kapıp yücelten metodun ta kendisidir:

"Kur'an'ı, hakla indirdik ve (gene o) hakla inmiştir. Seni (ey Muhammed!) ancak bir müjdeci ve uyarıcı olasın diye gönderdik. Kur'an'ı ise, insanlara mühletle okuyasın diye bölüm bölüm yaptık ve onu hiç şüphesiz kısım kısım indirdik." (el-İsra: 105-106)

Bu Kur'an, bir ümmeti eğitmek ve bir hayat düzenini kurmak için gelmiştir. Bu ümmetin görevi: Kur'an-ı Kerim'i, dünyanın dört bir bucağına taşımaktır. Ta ki böylece insanlık, kamil ve mükemmel bir metodun doğrutusunda Kur'an nizamını öğrenebilsin.

Bundan dolayı Kur'an-ı Kerim, ümmetin günlük ihtiyaçlarına ve ilk eğitim döneminin şartlarına uygun olarak bölüm bölüm inmiştir. Eğitim; uzun zaman isteyen bir iştir. Uzun süreli pratik deneyimler isteyen bir iştir.

Kur'an-ı Kerim, teoride kalan bir fıkıh veya güzel bir okuyuş ve zihinsel dinlenmeye yarayan soyutlanmış bir fikir olmak için değil, hazırlık döneminde bölüm bölüm uygulanacak bir hayat metodu olmak için gelmiştir.

İlk İslâm kuşağı, bu anlamıyla Kur'an'dan yararlanmıştır. Günlük hayatlarına uygulamak için öğrenmişlerdir. Kendilerine gelen emir veya yasakları, adap veya farzları derhal uygulamak için öğrenmişlerdir. Kur'an-ı Kerim'i, -şiir veya sanat eserlerinde yapıldığı gibi - aklî ve nefsi bir yararlanma konusu yapmadılar. Yahut Kur'an'ı, efsane ve masal dinler gibi bir eğlence ve teselli aracı olarak da öğrenmediler. Tam aksine onlar, günlük hayatlarını Kur'an'a göre biçimlendirdiler. Onu, his ve ruhlarında, faaliyet ve davranışlarında, ev ve hayatlarında yaşattılar. Kur' an, onların biricik hayat rehberi idi. Kur'an'la tanışmadan önce bildikleri tüm gelenek ve alışkanlıklarını bir kenara atan kimselerdi onlar.

İbn-i Mes'ud (r.a.) diyor ki:

"Bizden biri öğrendiği on ayeti, manalarını belleyip onlarla amel etmediği sürece atlayıp başka ayetlere geçmezdi."

Kur'an-ı Kerim'i, Kur'an'ın indiği hareket ortamına girmeden ve aynı ortamın gereği olan tavrı takınmadan anlayıp tatmaya imkan yoktur. Kur'an'ın anlam ve muhtevasını, hareket ortamının dışında; evinde oturarak yorumsal ve edebi incelemelere tabi tutan kimselerin, Kur'anî hakikatten bir şey anlamalarına İmkan yoktur.

Savaş ve hareket alanlarından uzak soğuk ve durağan bir oturuşla Kur'an-ı Kerim' in anlaşılması mümkün değildir.

Bu Kur'an'ın hakikati, hiç bir zaman yerinde çakılıp kalmış kimselere görünemez.

Kur'an'ın sırrı, Allah'tan başkasına ubudiyet, itaat ve dindarlığın bulunduğu bir ortamda rahatlık ve selamet arayan kimselere keşf olamaz (açılmaz).

C - Kur'an'ın Değişmez Davet Metodu

Davetin kural ve ilkelerini koyan, Kur'an-ı Kerimdir. Davetin araç ve yöntemlerini belirleyen de O'dur. Gerek Hz. Peygamberin (s.a.s.) ve gerekse kendisinden sonra bu sarsılmaz dinin davetini yapan kimselerin izleyeceği metodu tayin eden de O'dur.

Öyleyse Yüce Allah'ın Kur'an-ı Kerim'de belirlediği davet yöntemine hep beraber bakalım:

"Rabbinin yoluna, hikmet ve güzel öğütle davet et. Ve en güzel şekliyle onlarla tartış. Rabbin, elbette ki, yolundan sapanları da, hidayette

olanları da en iyi bilendir. (Saldırganı) cezalandırmak istediğinizde, size uygulanan cezanın aynısıyla cezalandırın. İntikam almaktan vazgeçerseniz bu, hiç şüphesiz sabredenler için en iyisidir. Sabret ve senin sabrın, ancak Allah'ın yardımıyla. Onlar (kafir kaldı) diye üzülme. (Tasarladıkları) tuzaklardan dolayı (göğsün) daralmasın. Allah, elbette ki muttaki olan ve ihsandan ayrılmayan kimselerle beraberdir." (en-Nahl: 125 -128)

Demek ki bu ayet, Allah'ın yoluna davettir. Davetçinin şahsı veya kavmi için yapılan bir davet değildir.

Davet; hikmetle, muhatapların durumu, şart ve yetenekleri göz önünde tutularak yapılır. Her davet yapıldığında bu hususlar göz önünde tutulur. Maksat; üzerlerine ağırlık bindirmemektir. Ağır görevler yükleyip zora koşmamaktır. Çünkü ruhlar hazır hale gelmeden, davetin yükümlülükleri ağırlık verebilir. Daveti anlatmada izlenen yola ve gerektiğinde davet yollarını çeşitlendirme konusuna da dikkat edilir. Bundan dolayı davetçi; gayret, hamiyet ve kahramanlığın etkisinde kalıp - gerek bu konuda, gerekse başka yerlerde - hikmet çerçevesini aşamaz.

Kalplere incitmeden girmenin ve duyguları zedelemekten etkilemenin yolu; güzel öğüttür. Gereksiz yere azarlayıp sertlik göstererek kalplere girilemez. Bilmezlik veya iyi niyetten ileri gelebilecek hataları açığa vurarak da başarı sağlanamaz. İncitmeyen bir nasihatın, serkeş gönülleri doğrultup, kaçkın gönülleri de ısındırdığı çok görülmüştür. Kınama, azarlama ve sertlikten çok daha iyi sonuçlar verdiği görülmüştür.

Ve en güzel şekliyle tartışmak...

Muhalife yüklenmeden, rezil etmeden ve kötülemeden tartışmak lazımdır ki, davetçiye güven duyabilsin. Davetçinin, tartışmada galip gelmeyi amaçlamadığını anlayabilsin.

Şu halde en güzeli, ikna yoluyla hakka varmaktır, İnsan nefsi, kibir ve inatla maluldür. Savunduğu bir görüşü; ancak yumuşak bir tartışmayla bırakabilir. Çünkü bozguna uğradığını hissetmemesinin yolu, budur. Yoksa nefis, hemen işe karışır. Savunduğu görüşün kendi katında, hem de insanların yanında bir değer taşıdığı hissine kapılarak ondan vazgeçmeyi, heybet, saygınlık ve varlığından taviz vermekle eş tutarak tavır takınır.

Bu duyarlı kibre dokunmamanın ve tartışmacıya kendisinin korunmuş, değerinin de üstün olduğunu hissettirmenin yolu; güzel tartışma yöntemidir.

Sonra davetçinin asıl görevi, hakikatin kendisini ortaya koyup ona yöneltmek ve bunu Allah için yapmaktır. Çünkü maksat kendi kişiliğinin veya kişisel görüşünün zafer kazanıp karşıdakinin hezimete uğraması değildir. İşte davetçinin hamiyet ve kahramanlık duygularına kapılmaması için de Kur'an-ı Kerim dikkat çekiyor.

"Rabbim, elbette ki yolundan sapanları da hidayette olanları da en iyi bilendir" ayetiyle dikkat çekiyor, öyleyse tartışırken, azarlayıp kınamaya gerek yoktur. Çünkü davetçiye düşen; açıklayıp ortaya koymaktır. Bundan sonrası ise Allah'a aittir.

Davet; konuşma ve delilli tartışma çerçevesinde kaldığı sürece İslam'a çağrının metod ve kanunu budur. Davetçilere bir saldırı vuku bulduğu zaman ise, iş değişiyor. Saldırı, maddi bir eylemdir. Hakkın üstünlüğüne saygı ve batılın galebesini önlemek için, saldırıya aynısıyla cevap verilir. Ama bunu yaparken de haddi aşp işkence ve ürkütme yoluna başvurulamaz. Çünkü İslâm, adalet ve itidal dinidir. Barış ve selamet dinidir. O, bağıylere karşı kendini ve ehlini savunur. Bağileşmez.

"Saldırganı cezalandırmak İstedığınızde, size uygulanan cezanın aynısıyla cezalandırın."

Bu davanın anayasasından bir parçadır bu. Ondak uzak bir şey değil. Adalet ve itidal sınırları içinde bu davayı savunmakta; hakkın saygınlık ve üstünlüğünü korumak vardır. Ta ki insanlar tarafından küçümsenmesin. Çünkü küçümsenen davayı, hiç bir kimse benimsemez ve onun Allah davası olduğuna hiç bir kimse inanmaz. Yüce Allah ise hiç kuşkusuz davasını, küçümsenmiş ve savunmasız bir halde bırakmaz. Allah'a inanan kimseler, - İlahî davanın davetçileri olarak - başkasının başlarına kalkmasını kabullenmez. Çünkü üstünlük, tümüyle Allah'a aittir.

Sonra davetçiler; yeryüzünde hakkı ikame etmenin, insanlar arasına adalet dağıtmanın ve insanlığı en güzel şekilde yönetmenin eminleridirler. Düşmandan gördüğü saldırılara hiç bir cevap vermezse ve kendisine uygulanan cezaları karşılıksız bırakırsa bu büyük görevi nasıl ifa edebilsinler ki?!

Ama "aynısıyla kısas" kaidesiyle beraber Kur' an-ı Kerim, şerri defetme gücüne sahip olan müslümanları, af ve sabra da davet etmektedir. Çünkü şerri defedip saldırılan durdurma gücü bulunduğu durumlarda af ve sabra başvurmak, çok daha etkili olabilir. Ama eğer affedip sabretmek; İlahî davayı küçük düşürüp önemsiz kılıyorsa, geçerli olan ilke, birinci ilkedir. Ayrıca sabırlı olmak, tepkilere dayanmayı, duyguları zaptetmeyi ve fıtratı kontrol altında tutmayı gerektirir. İşte Kur'an, insanı bu durumda da Allah'a yöneltip akıbetini güzelleştirmektedir:

"İntikam almaktan vazgeçerseniz bu, hiç şüphesiz sabredenler için en iyisidir. Sabret ve senin sabretmen, ancak Allah'ın yardımıylaadır." Çünkü sabır gücünü veren O'dur. Nefsin zaptına yardımcı olan O'dur. Saldırıya aynısıyla karşılık verip misliyle kısas yapmak konusunda fıtratın arzuladığını gemlemek; ancak O'na yönelmekle mümkündür. Kur'an-ı Kerim'in Hz. Peygambere (s.a.s.) yaptığı tavsiye, kendisinden sonraki tüm davetçileri ilgilendirmektedir. İnsanların hidayet kabul

etmezliğini görmek, üzüntüye neden olabilir. Ne var ki görev, emrolunanı yapmaktır. Hidayet ve dalalet ise Allah'ın elindedir. Kişilerin fıtrat ve yeteneklerine, yönelişlerine ve hevaperestlik veya dalaletle karşı mücadelelerine ilişkin ilahi kanunun doğrultusunda bir iştir, öyleyse kafirlerin tuzağı, davetçiyi daraltmamalıdır. Çünkü o, Allah dininin davetçisidir. Tuzak ve oyunlardan koruyan Allah'tır. Davasında samimî ve nefsi için paye peşinde koşmayan davetçiyi, elbette ki koruyacaktır. Düşmanın tuzak ve oyunlarına yenilmiş halde bırakmayacaktır. Ezizetlere uğrayabilir; ama bu bir imtihan içindir; sabretmelidir. İlahî zafer gecikebilir; ama bu bir deneyimdir; Rabbine güvenini güçlendirmelidir. Çünkü akibet bekleniyor ve biliniyordur: "Allah, elbette ki muttaki olan ve ihsandan ayrılmayan kimselerle beraberdir."

Allah kimin yanındaysa, tuzak ve oyun hazırlayanlardan ona ne?! Allah'ın dinine - Allah'ın belirlediği - davet yöntemi budur. Zafer, bu yöntemle bağlılığın sonucudur. Bu, Allah'ın va'didir. Allah'tan daha doğru sözlü var mı ki?!

Kur'an-ı Kerim, bir ümmet yetiştirmek, bir toplum ve bir nizam kurmak için gelmiştir. Yetişmenin ise zamana ihtiyacı vardır. Yetişme bir sözden etkilenip icabet etme işidir. Bu etki-tepkiyi günlük hayata yansıtmak için harekete ihtiyaç vardır. İnsanın kişiliği, bir-iki günlük çalışmayla veya yeni gelen hayat sisteminin kitabını okumayla hemen değişivermez. Kapsamlı ve yeterli denilebilecek bir değişiklik göstermez. Çünkü istenen değişiklik ve etkilenme günbegün meydana gelir.

Yeni hayat sisteminin bir yönünden etkilenmekle başlangıç yapılır. Ve bu, yavaş yavaş ve basamak basamak ilerler. Yükümlülükler, azar azar benimsenip alışkanlık meydana getirir.

Kur'an-ı Kerim'in getirdiği yaşam düzeni, tüm hayatı en kapsamlı biçimde kuşatan bir düzendir. Kur'an'ın eğitim ve yetiştirme metodu, insanın fıtratıyla uyumlu; yani insanlığın Yaradanı tarafından gönderilen bir metottur. Müslüman cemaatin gerçekte varolan ihtiyaçları doğrultusunda, bölüm bölüm inmiştir. Büyüme ve yetişme dönemindeki bir cemaatin, incelik dolu ilâhi eğitim metodu gölgesinde günbegün gelişme yeteneğine uygun olarak inmiştir.

Kısaca bu Kur'an, mücerred bir zevk veya bir bilgi edinmeye yarayan bir kültür kitabı olarak değil, bir eğitim metodu ve bir hayat kitabı olarak gelmiştir. Harfi harfine, kelimesi kelimesine ve görev görev uygulanmak üzere gelmiştir. Ayetlerinin günlük emir telakki edilmesi için gelmiştir. Müslümanların; işitir işitmez uygulamaları gereken birer emir...

Kur'an, kendisini böyle okuyup etkilenen kimselerin bir keyfiyet kazanmalarında harikalar gerçekleştirmiştir. Ama ne zaman ki müslümanlar gaflete düşüp Kur'an-ı Kerimi, bir keyfiyet ve yetişme

metodu olarak değil veya pratik bir hayat kitabı olarak değil, sadece bir kültür kaynağı veya sadece tilavet olunan bir ibadet kitabı olarak benimsediler; işte o zamandan itibaren Kur'an'ın hiç bir şeyinden istifade edemediler. Çünkü Alim ve Habir olan Allah'ın kendileri için belirlediği metottan ayrıldılar.

D - Kur'an'ı Öğrenmenin Yolu

"Ey iman edenler! Eğer kendilerine kitap verilenlerden bir gruba uyarsanız sizi, imanınızdan sonra küfre dönderirler. Sonra siz, yanınızda Allah'ın ayetleri okunup, Allah'ın Resulü de İçinizdeyken nasıl olur da küfre girebilirsiniz. Kim (Allah'a kitabına) sarılırsa, muhakkak ki O, dosdoğru yolu bulmuştur." (Al-i İmran: 100-101) İslâm ümmeti, yeryüzünde Rabbani metod doğrultusunda apaçık, biricik ve kendine özgü bir yolda yürümek için vardır. Varoluşunun temel çıkış noktası, Allah'ın gösterdiği metottur. İnsanlığın hayatında kendisinden başkasının başaramayacağı bir görevi ifa etmek için gelmiştir. Allah'ın hayat nizamını yeryüzünde uygulamak için var olmuştur. Bu nizamı, en belirgin işaretleriyle pratik hayata geçirmek; yani nassları harekete geçirip hislerde, ilişkilerde, yönetim ve hayat işlerinde yaşatmak için varolmuştur.

Bilgi ve öğrenme kaynağı; bir tek Allah'ın kitabı olmadığı sürece, bu ümmetin varlık ispatını yapıp dosdoğru yolda yürümesi ve dünya yüzeyinde söz konusu eşsiz ve biricik aydınlık dolu hayat tarzını inşa etmesi mümkün değildir.

Şu halde beşerî kaynakların hiç birinden bilgi almak yoktur.

Beşere uymak yoktur.

Ve hiç bir beşere itaat yoktur.

Yol, sadece budur.

Bunun ötesi, küfür, dalalet ve sapmadır.

Kur'an'ı Kerim'in değişik yerlerde ve değişik münasebetlerle üzerinde durup tekrarladığı şey budur, İslam cemaatinin duygusal, fikrî ve ahlakî dayanağı budur. Her fırsatta göz önünde tutulması gereken nokta budur. Bu ümmetten her kuşağın dinlemek zorunda olduğu daimî buyruk budur. Çünkü söz konusu olan, onun hayatî kaîdesidir. Hatta varoluşunun temel dayanağı budur.

Bu ümmetin görevi, insanlığı yönetmektir. Bu gerçek ortadayken; alaşağı edip Allah'a yöneltmek ve Allah'ın hayat sistemine göre yönetmek zorunda olduğu cahiliyyeden, bilgi edinmesi hiç mümkün olur mu?

Önderlik işlevini yitiren bir İslâm ümmetinin varlığı ne olur ki?

Bu gayesiz varlığın ne anlamı olur ki?

İslâm ümmeti, hiç şüphesiz önderlik için varolmuştur. Sağlıklı bir dünya görüşü ve sağlıklı bir itikatta önderlik...

Sağlıklı bir şuur ve sağlıklı bir ahlakî yapıda önderlik...

Sağlıklı bir hayat sistemi ve düzeninde önderlik...

İşte akılların kemale erip açılması, bu kainatla ve kainatın sırlarıyla tanışması, kainatın güç, enerji ve hazinelerinden yararlanması, böylesine sağlıklı şartların ortamında yaşamakla mümkündür.

Ama tüm bunlara izin veren ve tüm bunlarda egemenlik sağlayan; yani kainatın güç ve hazinelerini tahrip ve çökertme araçlarına dönüştürmeden, arzu ve şehvetlerin hizmetine vermeden sadece insanlığın iyiliğine amade eden en büyük önderliğin, inanca ait olması gerekir.

Müslüman cemaatin bu inanç önderliği altında; hiç bir beşerin rehberliğinden etkilenmeden, sadece Allah'ın emir ve direktifleriyle yolunda yürümesi şarttır.

Kitap ehli ve diğer kafirlere itaat edip bilgilerine başvurmak, metod ve yönetimlerinden iktibas yapmak peşin bir hezimet demektir. Ruhen bozguna uğrayıp ümmetin varlık nedeni olan önderlik görevinden uzaklaşmaktır. Bunun bir diğer anlamı ise ilahî hayat sisteminden, ilahî hayat sistemiyle yükselme ve kalkınma yolunda yürümenin yetkinliğinden şüphelenmek olur ki, bu da küfrün gönülde debelenmesi demektir. İlk başta farkına varılmadığı ve tehlikenin hemen o anda sezilmediği bir debelenme...

Gerek ehl-i kitap ve gerekse müşrikler, müslümanları itikatlarından saptırmaya özen gösterdikleri kadar, hiç bir konuda özen göstermezler.

Çünkü bu akide, önlerinde bulunan amansız bir duvar ve aşılmaz bir savunma hattıdır. İslâm ümmetinin tükenmez bir güç kaynağıdır.

Düşman, bunu gayet iyi biliyor. Bunu, eskiden biliyordu, şimdi de bilmektedir. Müslümanları bu akideden uzaklaştırmak için ellerinden gelen tüm gayreti göstermelerinin, bu amaç için hile, desise, güç ve çeşitli araçlara başvurmalarının asıl nedeni budur. Açık savaşlarla başaramayacaklarını anlar anlamaz, oyunlara başvurdular. Kendileri bizzat savaşamayacaklarını anlayınca, müslüman olduklarını iddia eden münafıkları öne sürdüler. İslâm akidesini evin içinden kemirmek üzere, İslam dışı hayat sistemlerini, beşerî yönetim ve önderlikleri süslü göstermeye çalışarak insanları İslâm'dan önleyen uşaklarını, işte Rabbani önderlikten gelen uyarının nedeni buydu.

"Ey İman edenler! Eğer kendilerine kitap verilenlerden bir gruba uyarsanız sizi, imanınızdan sonra küfre dönderirler."

Şurası kesin ki, müslümanı en çok ürküten şey, imandan sonra küfre dönüştür. Cennete girmek üzereyken cehenneme dönüştür. Bu özellik, her zaman ve her yerdeki gerçek müslümanın özelliğidir. Bundan dolayı ayetteki uyarı, vicdanı uyarıp şiddetle sarsan bir kamçı gibi etkiler müslümanı.

Dünkü müslümanlar Kur'an-ı Kerim'e nasıl muhatap idilerse biz de - bugün - öylece muhatabız. Yol, budur. Davetçiler, bunu iyice

bilmelidirler:

"Kim Allah'a sarılırsa, muhakkak ki o, dosdoğru yolu bulmuştur."
Demek ki müslümanın görevi, sadece Allah'a sarılmaktır. Hayy ve kayyum olan Allah'a...

Allah'ın Resulü (s.a.s.), akidevî konularda ve hayat sistemi konusunda ashabını sıkı sıkıya tembihliyordu. Tarımsal işler, savaş taktikleri ve benzeri bilimsel konular dışında, yani teknik bilgi ve tecrübeye dayalı pratik hayat sorunları dışında kafirlerin bilgisine başvurulamayacağını tembihliyordu. Çünkü deney ve teknik görüşlere dayalı sorunların itikadi düşünceyle, toplumsal düzenle ve insan hayatını kendisine göre düzenleyen beşeri ilişkilerle hiç bir alakası yoktur. Bu iki konu arasındaki fark, açıkça ortadadır. Çünkü hayat sistemi başka şeydir, uygulama ve deneye bağlı olan pozitif bilimler başka şeydir.

Hayatı, Allah'ın gönderdiği sisteme göre yöneten İslâm; akılları - kendi sistemi doğrultusunda - bilgiye ve maddî buluşlardan yararlanmaya yönelten İslâm'ın aynısıdır.

İmam Ahmed b. Hanbel, Abdullah b. Sabit'ten rivayet ediyor:

"Ömer, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) yanıma gelip:

"- Ey Allah'ın Resulul Benî Kurayza'dan bir yahudi (asıllı) kardeşe bana Tevrat'tan bir derleme yapması için söylemiştim. O da bana yazdı.

Şimdi bunu size arzedeğim mi? dedi. Ömer'in bu sözü üzerine Hz. Peygamber'in (s.a.s.) çehresi değişti. Bunun üzerine ben Ömer'e:

"- Görmüyor musun, Resulullah'ın (s.a.s.) yüzünü? deyince Ömer:

"- Allah'ı Rab, İslam'ı din ve Muhammedi de peygamber olarak seçtim, dedi. Böylece sakinleşen Resulullah (s.a.s.):

"- Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, eğer Musa, içinizde bulunduğu halde, beni bırakıp ona uysaydınız gene de sapıttırdınız.

Ümmetlerin içinden siz benim hissemsiniz, peygamberlerin içinden de ben sizin hissenizim, dedi." (Ahmed - Müsned 4/266.)

Diğer bazı hadislerde ise şöyle buyurmuştur:

"Musa ve İsa sağ olsalardı, bana uymaktan başka bir şey yapamazlardı."

İşte Hz. Peygamber'in (s.a.s.) dosdoğru yolu buydu.

İnsanlığın teorik ve pratik yönden pozitif bilimler konusundaki bilgi ve çalışmalarından yararlanmaya gelince; bunun bir sakıncası yoktur.

İslâm'ın ruh ve direktifleri doğrultusunda bu tür çalışmalardan yararlanılabilir. Yani konuyu, her yönüyle imanî metoda bağlamak şartıyla...

Çünkü bu ilimler Allah'tandır. Bunları insanlığın hizmetine veren O'dur.

Tüm bunları insanlığa hayır, huzur ve refah getirecek alanlarda kullanmak imanın bir gereğidir. Sonra bu nimetleri verdiği için Allah'a şükretmek zorundayız. Bilgi nimetini verdiği için...

Kainattaki enerji ve hazineleri insanlığın hizmetine sunduğu için, böylese ibadet ederek O'na şükretmek gerekir. Bu bilgi ve kainat

hazinelerini insanlığa hayır getirecek alanlarda kullanarak şükretmek gerekir.

Ehl-i kitaptan bilgi almaya gelince:

İmanî düşünce ve varlığın yorumu konusunda, insan varlığının gayesi sorununda, hayat nizamı, sistem ve kanunlarda, ahlakî ve davranışsal metotta; evet bu konuların herhangi birinde kitap ehlinde bilgi almaya imkan yoktur.

Bunun en basit görünen bir yönü bile Hz. Peygamber'in (s.a.s.) yüzünü değiştirmeye yetmiştir. Çünkü bu, Yüce Allah'ın İslâm ümmetini akıbetinden sakındırdığı bir iştir. Bunun akıbeti, açık bir küfürdür. Yüce Allah'ın buyruğu budur. Resul-i Ekrem'in (s.a.s.) izlediği yol budur.

Bize gelince; yani müslüman olduğunu iddia eden bize gelince: Görüyoruz ki biz, Kur'an-ı Kerim'i ve Hz. Peygamberimizin (s.a.s.) sünnetini oryantalistlerden öğrenmeye özeniyoruz. Varlık ve hayat felsefemizi (düşüncemizi), şu veya bu Yunanlı, Romalı, Avrupalı, Amerikalı - ilâhir - düşünür ve filozoflardan öğreniyoruz. Hayat nizamı ve kanunlarımızı, Batı kökenli, ithal kaynaklardan alıyoruz. Davranış, edep ve ahlakımızı hiç bir dinle ilgisi bulunmayan maddeci uygarlığın pislik dolu batağından alıyoruz. Buna rağmen de kalkıp "Vallahi müslümanız" diye iddia ediyoruz. Öyle bir iddia ki, günahı, açık küfrün günahından daha da beter! Çünkü bu iddiayla İslâm'ın çökmüşlüğüne ve revizyona uğradığına şahidlik ediyoruz. Çünkü İslâm, bir hayat sistemidir. Belirli ve kendisine has özellikleri bulunan bir hayat sistemi...

İtikadi düşünce yapısı kendisine özgü, tüm hayatî ilişkilerin; yani siyasal, ekonomik ve sosyal ilişkilerin dayanağı olan ahlaki ilkeleri yönünden kendisine özgü...

Aynı zamanda o, tüm insanlığa önderlik göreviyle gönderilmiştir. Bundan dolayı da, İslâm hayat sistemini yüklenecek bir insan topluluğunun bulunması zorunludur. İnsanlığı yönetmek için bulunması zorunludur. Bu topluluğun; hayat buyruklarını kendi öz kaynak ve metodu dışından alması ise önderliğin tabiatıyla taban tabana zıttır.

İslâm hayat sistemi, ilk geldiği günden itibaren insanlığın iyiliği için gelmiştir. Davetçiler, insanlığın iyiliği için bu sistemin hakemliğine çağırmaktadırlar. Bu, onların hem bugünkü, hem de yarınki görevleridir. Hatta bugün için daha da zorunlu olan bir görevdir bu. İnsanlığın, beşerî ideoloji ve sistemlerin elinden ahlakı çektiği bir dönemin zorunluluğudur bu.

İlahî hayat sisteminden başka, insanlığı kurtaracak hiç bir kurtarıcı yoktur, öyleyse bu sistemin - beklenen görevini yapıp insanlığı bir daha kurtarması için - özgün niteliklerini koruması gerekir.

İnsanlık, dünya hazinelerinden yararlanma alanında pek çok zaferler

kazanmıştır. Sanayi ve tıp alanlarında geçmişle kıyaslandığında olağanüstü denilebilecek bir ilerleme kaydetmiştir. Zafer yolunda basanlarına başarılar katarak ilerleyip durmaktadır. Ama tüm bu zaferlerinin hayatındaki etkisi ne olmuştur?

Kişisel hayatındaki etkisi ne olmuştur?

Acaba mutlu olabilmiş mi?

Huzur ve selamet bulabilmiş mi? Asla!...

Mutsuzluk, bedbahtlık ve korkudan başka hiç bir şey!..

Sinirsel ve psikolojik hastalıklardan başka hiç bir şey!..

Cinsel sapıklık ve yaygın cinayetlerden başka hiç bir şey!..

İşte durum buyken ortaya çıkan bazı kimseler, bu hasta insanlığı

Allah'ın dosdoğru hayat sisteminden mahrum etmek için

çabalamaktadırlar. İlahî hayat sistemine "gerici" diyenler bu

kimselerdir. Bu sistemin, geçmişin tarih dönemlerinde kalan bir hatıra

olduğunu sananlar bunlardır. Ve bu cehaletleriyle veya bu kötü

niyetleriyle tüm insanlığı biricik İlahî nizamla tanışmasını önleyen

kimseler de bunlardır. Gerçek şu ki insanlığı gerek huzur ve selamete

eriştirecek, gerekse gelişme ve kalkınma yoluna koyacak sistem, İlahî hayat sistemidir.

Biz bu sisteme inanmış kimseler, neye davet ettiğimizi biliyoruz.

Çünkü biz, mutsuzluk dolu bir beşerî vak'a görüp insanlığın içine

saplandığı pislik dolu bataklığın kokusundan rahatsız oluyoruz. Gene

biz, yakıcı bir çölün sıcağında kavrulan insanlığın üzerinde

dalgalanacak zafer sancağını görüyoruz. Bataklığa batmışları

gölgesine çağıran, aydınlık ve berraklık dolu ufukları görüyoruz. Ve

diyoruz ki; eğer insanlığın önderliği İslâm hayat sistemine teslim

edilmezse, beşer tarihini tümüyle karartan ve insanca olan her şeyi

kasıp kavuran çöküş devam edecektir.

İslâmî hayat yolunda atılacak ilk adım; İlahî sistemin eşsizlik ve özgün yapısını korumaktır.

Müslümanların, etraflarını kuşatan cahiliyyenin kaynaklarından bilgi almamasıdır.

Sistemin duru, arık ve sağlıklı kalmasının vazgeçilmez gereği budur.

Yüce Allah, insanlığı fiilen yönetmeye izin verinceye kadar korunması zorunlu olan bir tavidir bu.

Allah, kullarına çok acıyandır. Onları, şuradan ve buradan cahiliyyeye çağıran insanlık düşmanlarına bırakmayacak kadar merhametlidir.

Yüce Allah'ın, Aziz Kitabında gerek ilk İslâm cemaatine, gerekse her zaman ve her yerdeki diğer İslam cemaatlerine bildirmek istediği şey budur.

Davetin Tabiatı (Doğal özelliği)

Allah'ın dinine davetin - insanlık tarihi boyunca - değişmez özelliği, İslâm'ı (teslimiyeti) hedeflemesidir.

Yani kulların, Alemlerin Rabbine teslimiyeti...

İnsanları kula kulluktan, bir tek Allah'ın kulluğuna yöneltmeyi hedeflemektedir, bu davet.

Bunun da yolu, insanları, kulların egemenlik ve hakimiyetinden, beşerî kanun, ölçü ve geleneklerin baskısından; ortaksız Allah'ın egemenlik, hakimiyet ve şeriatine yöneltmektir. Ve bunu tüm hayat alanlarında gerçekleştirmektir.

Zaten İslâm'ın geliş maksadı budur. İnsanları Allah'ın hakimiyeti altında yaşatmaktır. Tıpkı insanları içinde barındıran kainatın, bu hakimiyete ram oluşu gibi...

Yani insanın varlığına hükmeden otorite neyse hayatını düzene koyan otorite de o olmak zorundadır.

İnsanlar, hiç kuşkusuz Allah yapısı fitrî kanunların mahkumudur.

İnsanın doğumu, büyümesi, sağlığı, hastalığı, yaşamı ve ölümü nasıl bu kanunlara bağlıysa toplumsal hayatında ve ihtiyarî davranışlarından doğan sonuçlarda da bu kanunlara mahkumdur.

Çünkü insanlar, kendilerine ilişkin olan bu ilahî kanunu asla değiştiremezler. Kainata hükmeden diğer evrensel ilahî kanunları da asla değiştiremezler.

İşte bundan dolayı insan; hayatının iradî yönü konusunda da İslam'a dönüp ilahî şeriat, tüm hayat alanlarında hakim kılmak zorundadır.

Hayatın iradî yönüyle fitrî yönü arasında ve bu iki varlık yönüyle evrensel varlık yönü arasında uyum sağlamanın yolu budur.

Bu dinin davetçileri şunu bilsin ki:

Tüm peygamberlerin bir tek Allah'a teslimiyete çağırdığı cahiliyye; beşerin hakimiyetine, evrensel varlık yasasından sapmaya ve insan hayatının iradî yönüyle fitri yönü arasındaki çatışmaya dayanan cahiliyyenin aynısıdır.

En büyük davetçi Hz. Muhammed (s.a.v.)'in, her yerde ve her zamanki davetçilerin karşılaştığı cahiliyyenin bizzat kendisidir.

Şurası şüphesizdir ki cahiliyye, mücerred bir nazariyeyle ayakta değildir.

Hatta zaman zaman hiç bir nazariyesi bile yoktur. Çünkü o, hareket halindeki bir organizasyonla; yani bir ideolojisi, değer ölçü ve yargısı, özgün kavram ve anlayışı olan bir toplumsal güçle varlığını sürdürmektedir.

Kısaca o, organik toplumsal bir güçtür. Bireyleri arasında etki ve tepki bulunan, uyum ve yardımlaşma bulunan, dayanışma ve dostluk bulunan bir organik yapı durumundadır.

Ve bu organik yapısından dolayı da bu toplum, bilinçli veya bilinçsiz bir iradeyle varlığını korumaya, kendisini savunmaya, varlık ve yapısını tehdit eden her türlü tehlikeyi göğüsleyip aşmaya çalışan bir güç durumundadır.

Görölüyor ki cahiliyye, mücerred bir nazariyeye ayakta değildir.

Dediğimiz gibi o, hareket halindeki organize bir güçtür.

Şu halde cahiliyyeyi yıkıp insanlığı tekrar Allah'a yöneltme girişimi, hiç bir zaman mücerred bir nazariyeye gerçekleşmez. Bu güce, mücerred bir nazariyeye karşı çıkılamaz. Çünkü sadece nazarî bir karşı çıkış; fiilen ve organizeli bir güç olarak ayakta bulunan cahiliyyeye karşı yetersiz kalacaktır.

Demek ki karşı hareketin, - fiilî bir varlığı ortadan kaldırıp yerine, kendisiyle özellik ve metodunda, ayrıntı ve külliyatında taban tabana zıt olan bir fiili durum gerçekleştirmenin gereği olarak - yetersizlik sınırını aşıp cahiliyyeden kat kat üstün olması zorunludur.

Hatta bu yeni girişimin, gerek nazari ve sistematik yapısıyla, gerekse bağlantı ve ilişkileri yönüyle fiilen ayakta olan cahili sistemden çok daha güçlü organize bir güç olması zorunludur.

İslâm'ın, insanlık tarihi boyunca dayandığı nazari ilke, "La İlahe illallah" şهادetidir.

Yani ilahlığı, rablığı, egemenlik, hakimiyet ve dayanak noktasını sadece Allah'a ait kılma şهادetidir.

Bu şهادetin;

- gönülde bir inanç,**
- günlük hayatta bir ibadet ve**
- pratik hayatta da bir şariat olarak benimsenmesi şarttır.**

Bu gerçek ve apaçık çerçevenin içinde mükemmel bir varlık ve biçime kavuşmayan bir "şهادet"; şariat ölçülerine göre "var" diye kabul olunmaz. Bu kelimeyi söyleyen kimsenin "müslüman" veya "gayr-i müslim" diye kabul edilmesinin ölçüsü budur.

Ayrıca bu temel ilkenin nazari yönden yerleşmiş olması; insanlık hayatının tümüyle İlahî egemenliğe ram olması, hiç bir hayat alanında ve hiç bir hayati meselede beşerî nefisler katından hüküm konulmaması demektir. Çünkü insanların tüm bu konularda, İlahî hükme -uymak için - başvurmaları zorunludur.

Ayrıca İlahî hükmü, başka bir yerden değil, bunu tebliğ eden kaynaktan, yani Hz. Peygamber'den öğrenmeleri de zorunludur.

Çünkü bu, İslâm'ın birinci şartı olan "şهادetin" ikinci parçasıdır. Yani "Muhammedun Resulullah" şهادeti...

İşte İslâm'ı hayata geçirip ona dayanak olan nazarî ilke budur. Tüm hayata uygulandığı zaman mükemmel bir hayat sistemini doğuran ilke budur. Ve bu hayat sistemi gerçekleştiği zaman müslüman, hiç kuşkusuz İslâm yurdunun hem içinde, hem dışında, İslam Devletiyle olan ilişkilerinde ve İslam devletinin diğer devletlerle ilişkilerinde hayatî sorunlarını, onunla çözüme kavuşturacaktır. Yani bireysel ve toplumsal tüm hayat sorunlarını...

İslâm mücerret bir nazariyye olarak uygulanmayı asla kabul etmez.

Nazariyyede kalan bir düşünce olarak onu bir inanç ve günlük

ibadetler şeklinde benimseyen kimselerin bu halleriyle, fiilen ayakta olan hareket halindeki organik cahiliye toplumu içinde yaşamalarını - İslâmî bir hayat diye - onaylamaz.

Çünkü sayıları ne kadar çok olursa olsun bu haldeki varlıklarının, fiili bir İslâmî varlık doğurmasına imkan yoktur. Cahili organize gücün terkinde yaşayan "nazari müslüman bireyler"; içinde yaşadıkları bu organik toplumun isteklerini karşılamak zorunda kalacaklardır.

İsteyerek veya istemeyerek varlıklarının bir zarureti olan bu toplumun temel ihtiyaçlarını karşılayacak, yapısını koruyacak, varlık ve yapısını tehdit eden tehlikeleri de bertaraf etmeye çalışacaklardır.

Çünkü bir organize yapı; tüm organlarıyla söz konusu görevleri ifa eder. Organlar istese de, istemese de, bu görevi yerine getirecektir. Yani "nazari müslüman bireyler"; nazari planda ortadan kaldırmaya çalıştıkları cahiliye toplumunu fiilen desteklemek zorunda kalacaklardır. Cahili yapıyı, kalıcılık ve süreklilik unsurlarıyla destekleyen birer canlı hücreye dönüşeceklerdir. Cahili yapının yaşayıp güçlenmesi için de yetenek, faaliyet ve tecrübelerini ortaya koyacaklardır.

Evet, İslâm toplumunun kurulması için bu cahili toplumu ortadan kaldıracaklarına söz konusu duruma düşeceklerdir. İşte bundan dolayı tek çare, İslâm'ın nazari ilkesinin, yani akidenin - daha ilk andan itibaren - hareketli bir organize yapı şeklinde temsil edilmesidir. Cahili toplumun dışında, hareket halindeki organizeli cahili yapıdan ayrı ve bağımsız hareketli bir organize yapının kurulmasından başka bir çare yoktur. Çünkü İslâm'ın hedefi, hareketli cahili organizasyonu ortadan kaldırmaktır.

Ayrıca yeni kurulacak İslâmî organik toplumun mihveri, yeni önderlik olmak zorundadır. Bu önderliğin temsilcisi ise, Hz. Resul-i Ekrem (s.a.s.) ile kendisinden sonra gelen İslâmî önderliklerdir.

Yani insanları, sadece Allah'ın ilahlık ve rablığına, kayyumluk ve hakimiyetine, egemenlik ve şeriatine yönelten İslâmî önderlikler... Bunun yanında "La ilahe illallah Muhammedun Resulullah" şahitliğini getiren herkesin; cahiliyenin faal organize gücünden ve bu gücün önderliğinden velayetini tamamen çekip münhasıran İslâm organize gücüne ve bu gücün müslüman önderliğine vermesi gerekir.

Şurası da bilinmelidir ki, cahili önderlikler; çeşitli nitelikte olabilir. Yani kahin ve put koruyucularının dini önderliği biçiminde olabileceği gibi, siyasal, ekonomik ve toplumsal bir önderlik biçiminde de olabilir.

İslâm davetçileri, bu hakikati çok iyi bilmek zorundadırlar.

Bunun daha ilk andan itibaren gerçekleşmesi şarttır. Bu, müslümanın İslâm'a girmesinin, "La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah" şahadetini söylemesinin vazgeçilmez bir gereğidir.

Çünkü İslâm toplumu, başka türlü var olamaz. Çünkü İslâm toplumu, - sayıları ne kadar çok olursa olsun - organize bir yapı içinde

yaşamayan bireylerin gönlünde mücerred bir nazarî ilkenin bulunmasıyla var olamaz.

İslâm toplumunu kuracak bireylerin, organize bir gücün bünyesinde, yani bağımsız, özgün yapılı, dayanışmalı ve uyumlu bir organik toplumun içinde yaşamaları, bu toplumun güçlenmesi, yayılması ve kök salmasında organik bir çalışma içinde bulunmaları, toplumlarının varlık ve yapısını tehdit eden tehlikeleri bertaraf etmeleri gerekir. Ayrıca tüm bunları yaparken de, hareketlerini düzenleyip yöneten, İslâmî varlıklarını kökleştirip yayan, cahiliyenin varlığını yıkmak için de mücadele edip direnen bağımsız önderliğin komutası altında bulunmaları gerekir.

Cahili önderlikten tamamen ayrı ve bağımsız İslâmî önderliğin komutasında...

İslâm, işte böyle var olmuştur.

Toplu; ama cahiliyeye karşı savaşan, cahili toplumdan ayrı ve bağımsız, hareketli ve organik bir yapıya dayanak olan kapsamlı nazarî bir ilkede temsilen var olmuştur.

Bu fiili varlıkla ilgisi kalmamış mücerred bir nazariye biçiminde ise asla var olmamıştır.

Bu dinin davetçileri bilsin ki, İslâm'ın bir kere daha var olması, ancak bu şekilde mümkündür.

Davetin Stratejisi

İnsan, peygamberlerin - Allah'ın salat ve selamı üzerlerine olsun - sapıtmış ve inatçı beşeriyeti doğru yola koyma uğraşları anlatılınca, ister istemez hayret ve dehşete düşer. Ürperip korkuya kapılır. İnatçı ve laf dinlemez insanlara ard arda peygamber göndermeye ilişkin değişmez ilahî irade düşünülünce sorası geliyor insanın:

Kazanılan başarı, bu uzun süren uğraşla orantılı mı?

Hz. Nuh (a.s.)'dan, Hz. Muhammed (s.a.s.)'e değin yapılan tüm fedakârlıklara değer mi?

Peygamberlerin zamanındaki ve daha sonraki bunca mü'minin katlandığı zorluklar ve harcadığı çabayla orantılı mı?

Evet elde edilen başarının, bunca çaba ve zorluklara, tarih boyunca hiç eksilmeyen bunca fedakarlıklara değer mi?

Düşünün bir kere:

Kimi peygamber alaya alınmış, kimisi ateşe atılmış, kimisi testereyle biçilmiş, kimisi de toprak ve yurdundan göç etmiştir.

Nihayet sonuncu Risalet zamanına geliyoruz. Hz. Muhammed (s.a.s.)'in ve yanındaki mü'minlerin herkesle bilinen mücadelelerini, sonra her yerde ve her kuşaktaki İslâm davetçilerinin katlandıkları zorlukları ve nefes tüketen çabalarını görüyoruz. Değer mi acaba?

Elde edilen başarı, bunca eziyete, bunca acıya, bunca zorluk, cihad ve

çabaya değer mi?

Sonra ne görüyoruz?

Acaba tüm insanlık, Yüce Allah'ın bu saygın inayetine layık mı?

Yüce Allah'ın, insan denen bu inatçı, bu söz dinlemez ve bu kibirlenip yüz çeviren yaratığa ard arda peygamberler göndermeyi murad etmesine değer mi?

Cevap, - düşündükten sonra - evettir. Tartışmasız evet...

Çünkü yeryüzünde imanî hakikatin yerleşmesi; tüm bu çaba, sabır ve meşakatlere değer. Peygamberlerin ve her kuşaktaki sadık izleyicilerinin katlandıkları bunca fedakârlıklara değer.

Diyebiliriz ki, "imanî hakikatin" yerleşmesi, bizzat insanın varlığından, hatta tüm yeryüzünden; hatta bu nisbeten küçük ve önemsiz dünyayı içine alan tüm kainatın varlığından bile daha büyüktür.

İlahî irade, insan denen bu varlığı, belirli özelliklerle yaratmayı dilemiştir. İmanî hakikati ruh ve hayat nizamına yerleştirmeyi, - kendi yardım ve tevfiğiyle - insanın olağan çabasına bırakmıştır. Biz Yüce Allah'ın bu organik yapıyı niçin böyle yarattığını. İman hakikatinin ruh ve hayat nizamında gerçekleşme işini neden insanî kavrayış, irade ve çabaya bıraktığını, neden tıpkı melekler gibi iman ve itaate mecbur olarak veya tıpkı İblis gibi şerir ve asi olarak yaratmadığını elbette ki bilmiyoruz. Evet bunun sırrını bilmiyoruz; ama insan denen bu canlı yapının bu özellikte yaratılmasında - evrensel varlık nizamına bağlı olarak - bir hikmet bulunduğuna kesinlikle inanıyoruz.

Öyleyse imani hakikatin, insanlık alemine yerleşmesi için beşerî çabanın varlığı bir zorunluluktur. Yüce Allah, bu çabayı sarfetmek üzere seçkin kullarından olan nebi ve peygamberlere görev vermiştir. Peygamberleri izleyen sadık mü'minlerden oluşan seçkin bir gruba da görev vermiştir. Bu hakikatin yeryüzünde yerleşmesi için görevlendirmiştir bu seçkin insanları...

Çünkü bu hakikat, tüm bu çaba ve acılara, bunca fedakarlık ve zorluklara değer.

İman hakikâtinin gönülde yerleşmesi demek, kalbin ilahî nurdan bir aydınlık kapması, bu nurun bir sırdaşı ve ilahî takdirin varlık alemine açılan bir aracı olması demektir. İman hakikati, mücerred bir düşünce veya onay değildir. Çünkü o, insanın kendisinden, dünyasından, semasından ve hatta bu büyük kainattan bile daha büyüktür.

İman hakikatinin, insan hayatında veya bir insanlık cemaatinin hayatında yerleşmesi demek, dünya hayatının ebedi hayatla birleşmesi ve bu ebedî hayatın ufkunda yaşamaya layık bir düzeye gelmesi demektir. Faniliğin ebediyetle, parçanın bütünle ve noksan sınırlının mutlak mükemmellikle birleşmesi demektir. Ve bu her çabanın her zorluk ve fedakarlığın üstünde bir başarıdır. İnsanlığın uzun yaşamında yeryüzünde bir gün veya bir günden az bir süre yerleşse bile büyük bir başarıdır. Çünkü bu şekilde yerleşmiş olması bile,

insanlık için bir fenerdir. Diğer nesillerin önünü aydınlatan bir fener... Gözle görülür, gerçek ve nesiller boyu yolu aydınlatan bir fener... Tekrarlanaduran tarihî pratik şunu göstermiştir ki; insanlık, Allah'a iman hakikatini benimsemekle ulaştığı kemal ufuklarına, başka hiç bir vesileyle ulaşmış değildir, insanlık hayatı; imanı hakikat dışında bir vesileyle bu ufuklara hiç bir zaman ulaşamamıştır. Bu hakikatin yeryüzünde yerleşmesiyle mü'minlerin iktidara geldiği dönemler, insanlık tarihinin doruk seviyede şahid olduğu bir hayat olmuştur. Hatta bu dönemlerdeki hayat, hayal aleminden bile daha büyük bir düş alemi olmuştur. Ama, insanın yaşadığı ve günlük hayatında gördüğü bir düş alemi...

İnsanlığın, iman hakikatının yerleşmesi dışında başka hiç bir felsefe ve bilim, başka hiç bir sanat ekolu, doktrin ve hayat nizamiyle bu erişilmez doruklara yükselmesi mümkün değildir. Allah'a iman hakikatının gönül ve hayatlarda, insanların ahlak, düşünce, değer ölçü ve yargılarında yerleşmesi dışında hiç bir yolla bu seviyeye gelmek mümkün değildir.

Bu hakikat, mükemmel bir hayat sisteminin kaynağıdır. İlk peygamberlik görevleri sırasında toplu ve özet niteliğinde bulunan bu hakikat son risalette en mükemmel, en ince ve en detaylı bir niteliğe kavuşmuştur.

Tarihsel vaka; akide hakikatının Allah katından geldiğini kesinlikle ortaya koymaktadır. Çünkü imanı, hakikatiyla benimseyen insanlık; beşerî hiç bir düşünce ve vesileyle ulaşamayacağı bir doruğa yükselmiştir. İmanî hakikat dışında hiç bir ilim, hiç bir sanat, hiç bir felsefe ve sistemle yükseklerle tırmanabilmiş değildir.

Gerçek mü'minler, yönetimden uzaklaştıkları anda, bu ilim ve felsefe hiç bir işe yaramamıştır. Yaramadığı gibi insanlık; yüce değer, ölçü ve insaniyetini bile kaybetmiştir. Değişik hayat alanlarındaki maddî kalkınmasına rağmen; bedensel ve mantıksal kolaylıklara rağmen, psikolojik ve sinirsel hastalıklardan, mutsuzluktan ve düşünsel karmaşadan bir türlü yaka sıyıraramamıştır. Mutluluk, huzur ve rahatlığa asla kavuşamamıştır. İman hakikatin gölgesinde eriştiği hayat düzeyini bir daha bulamamıştır. Akidenin gölgesinde varlık alemiyle kurduğu esaslı ilişkiyi bir daha asla kuramamıştır. Tadına vardığı insanlık onurunu, bir daha asla tadamamıştır. Evrensel ve insanî varlık gayelerine ilişkin İslâm düşüncesini enikonu incelediğimizde ister istemez bu sonuca varacağız.

Demek ki, imanı hakikatının yerleşmesi uğrunda mü'minlerin sarfettiği bunca çaba ve katlandıkları bunca fedakârlık boşuna değildir. Tüm bunlar, kesinlikle yerindedir. Çünkü bu mücadelenin sonunda yeryüzünde iman hakikati yerleşmiştir. Allah'ın nuruyla aydınlanan ve Allah'ın kudretine bağlanan gönüller var olmuştur. İlâhî sistemin egemen olduğu bir insanlık hayatı kurulmuştur. İnsanın düşüncesi

ahlakı ve günlük hayatı; insanın belirli bir tarih döneminde fiilen şahit olduğu doruk noktasına bu hayat düzeninde erişmiştir.

Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa, Hz. Muhammed (s.a.s.) ve diğer saygın kardeşlerinin davetinden yüz çevirip sapık, batağa batmış ve saptıran yönetimleri benimseyen insanlar gene bulunacaktır.

Hakkın davetçilerine değişik türden işkenceler gene uygulanacaktır.

Çeşit çeşit sindirme yöntemleri gene bulunacaktır. Tıpkı Hz. İbrahim (a.s.)' in ateşe atıldığı gibi...

Tıpkı başka davetçilerin testereyle doğrandığı gibi...

Ve tıpkı tarih boyunca peygamber ve nebilerin alay ve eğlenceye alındığı gibi...

Ama her şeye rağmen davet sürmelidir. Yüce Allah'ın dilediği gibi yoluna devam etmelidir. Tükenmez çaba ve eşsiz fedakârlıkları hakmeden davet başarısı; küçücük bile olsa. bir tek kalbe bile sığmış olsa, Allah'ın nuruyla aydınlanan bir başarıdır. Allah'ın ruhuyla bağlantısı olan bir başarıdır.

Hz. Nuh (a.s.)'dan, Hz. Muhammed (s.a.s.)'in dönemine değin devam eden risalet kervanı, Yüce Allah'ın sürekli davete ilişkin iradesini ortaya koymuştur. Büyük iman hakikatine davet etmenin sürekliliğini; bu davetin ve dava zaferinin değerini ortaya koymuştur.

Bu başarının asgari ölçüsü, iman hakikatinin bizzat dava adamlarının kalbine yerleşmiş olmasıdır. Ölümle ve hatta ölümden beter durumlarla karşılaşan davetçilerin dönmeden ve yılmadan yollarına devam etmeleri; bu hakikati gönüllerinde yaşatmaları yüzündendir. Dünyanın tüm nimetlerini tepmelerinin, dünyevî cazibeleri aşmalarının ve boyunduruktan kurtulmuş olmalarının nedeni budur. Ve bu, tek başına bile büyük bir kazançtır. Bunca çabadan çok daha büyük bir kazanç...

Hem bizzat davetçiler, hem de böylesine dava adamlarıyla müşerref olup, yücelen insanlık için bir kazançtır, bu. Ve bu, yeryüzünde fesat çıkarıp kan dökecek; ama bunun yanında kendi emek ve çabasıyla Allah'ın nuruyla aydınlanabilecek insana - Allah'ın emriyle - meleklerin bile secde etmesini gerektiren bir kazançtır.

Çünkü yeryüzünde, tüm noksanlık ve acizliğine rağmen ilâhî takdiri gerçekleştirip ilâhî hayat nizamını kuracak olan da aynı insandır.

Erişebileceği ruhî özgürlükle, hayatı hiçe sayıp her tür zorluğu göğüsleyebilecek olan da aynı insandır. İnancı uğrunda ve başka insanların da bu inancı benimsemesi, yücelik ve özgürlüğe kavuşması yolunda göstereceği çaba ve katlanacağı zorluklar hiç şüphesiz hayatta kalmaktan çok daha önemlidir. Çünkü özgürlüğün böylesine kavuşan bir insan için yorgunluğun, çaba, meşakkat ve zorlukların hiç bir önemi yoktur. Allah katındaki ağırlığı yer ve gökyüzünü geride bırakacak imanı hakikatin zaferi yanında, zorluk ve fedâkârlıkların hiç bir önemi yoktur.

Yüce Allah, peygamberlik ailesinin tümünü bir tek yolun üzerinde toplamıştır. Bu aile, Rabbinden, ortak bir emir almıştır. Ruh ve kalblerini birbirine bağlayan bir emir...

Yol ve davetleri aynıdır ve hepsi de Yüce Allah'a bağlıdır. Bundan dolayı bir müslüman, derinliklerde kök salmış gür bir ağacın bir dalı olduğunu iyice bilir.

"Sana, senden önceki peygamberlere söylenenden başkası söylenmiyor." (Fussilet: 43)

Bu; bir tek vahiy, bir tek risalet ve bir tek akidedir.

Beşerden gelen itiraz, yalanlama ve karşılama da aynıdır. Sonra bu davanın bağlantısı, ailesi, acıları, deneyimleri ve nihaî hedefi de aynıdır. Uzun ve bir birine bağlı bir yoldur bu. Program, güç, sabır ve dayanışma isteyen uzun bir yol...

Bu hakikattaki, birliktir söz konusu olan...

Hız. Nuh, Hız. İbrahim, Hız. Musa, Hız. İsa, Hız. Muhammed (s.a.s.) ve diğer tüm kardeşlerinin yolundaki davetçileri birbirine bağlayan bir hakikat birliğı...

Yolun zorluk ve akabelerini, diken ve engellerini sabırla aşmayı gerektiren bir yücelik, övünme ve üstünlük şuurudur söz konusu olan...

Bundan dolayı dava sahibi yolunda yürürken, insanoğullarından en seçkin kimseleri izlediğini bilerek yürür:

"Sana, senden önceki peygamberlere söylenenden başkası söylenmiyor."

Mü'minlerin gönlünü dolduran bu hakikatin meydana getirdiğı sarsılmaz etki, gerçekten Büyüktür. Kur'an-ı Kerim'in yaptığı budur. Bu büyük hakikati gönüllere yerleştirip yeşertmektir.

Hız. Nuh'tan, Hız. Muhammed (s.a.s.)'e değin tüm peygamberlerin yüklendiğı tevhid davası, bir tek ilah'ın katından gelen bir tek davettir.

Değişmez bir tek hedefi olan davettir. O da, sapıtmış insanlığı Rabbine yöneltmek, dosdoğru ilahî yola koymak ve onu ilâhî metodla eğitmektir.

Risaletlere inanmış tüm mü'minler, kardeşir. Hepsi bir arada bir tek ümmettir. Hepsi de bir tek ilah'a kulluk etmektedirler.

İnsanlık, tüm kuşaklarıyla iki sınıfa ayrılmaktadır.

- Allah'ın hizbini oluşturan mü'minler sınıfı ile

- şeytanın hizbini oluşturan kafirler sınıfı.

Bu, zaman ve mekanların değişmesiyle değişmeyen bir gerçektir. Her kuşaktaki mü'minler, çağlar boyu uzayıp gelen uzun zincirin bir halkasını oluştururlar. Bu büyük, saygın ve muazzam hakikat; Kur'an-ı Kerim'in onayladığı ve İslâm'ın kendisine dayandığı bir hakikattir:

"Hem bize, hem de size indirilene inandık; bizim de sizin de ilahınız bir tek ilahtır ve biz O'na teslim olmuşuzdur, deyiniz." (el-Ankebut: 46)

Bu, insanlararası ilişkileri ana birliğı, soy, ırk ve yurt birliğı veya ticarî pazarlar birliğinden çıkarıp Yüce Allah'a bağlayan bir hakikattir.

Kur'an-ı Kerim'in Yüce Allah'a bağladığı bu ilişkilerin temel dayanağı akidedir. Renk ve ırkların, milliyet ve yurtların potasında eridiği akide... İnsanları Alemlerin Rabbine zaman ve mekan sınırlarını aşarak sıkı sıkıya bağlayan sağlam kulp...

Ağır Bir Yükümlülük

İman, verimli ve dinamik bir hakikattir.

Gönülde yerleşir yerleşmez, salih amel ve Allah'ın dinine davet şeklinde dışarıya yansıyan bir hakikattir.

İslâmî iman budur. Bu imanın atıl, hareketsiz ve mü'min kişinin dışında gizlenmiş halde kalması mümkün değildir. Böylesine doğal bir hareket halinde bulunmayan bir iman, sahte veya ölü demektir. Koku vermeyen bir çiçek gibidir.

Allah'ın dinine davetin hareket kaynağı, mü'minin dinine ve şeriatine olan imandır. Ve bu imanla, tabîî bir şekilde ortaya çıkması gerekir. Yoksa imandan söz edilemez. İmanın asıl kıymeti de burada yatmaktadır.

Çünkü iman, bir hareket ve eylemdir. İlâhî bir davet, inşa ve ümran hareketidir. Yani iman, insanın içinde tıkanıp kalan münzevilik,verimsizlik ve zavallılık hali değildir. Harekete geçmeyen mücerred bir iyi niyetten de ibaret değildir. İman, İslâm'ın tabiatını ortaya koyan bir harekettir. Hayatın içinde büyük bir inşa gücüne dönüşen bir hareket...

Allah'ın dinine davet; imanın vazgeçilmez ve apaçık bir gereğidir.

Bakın Kur'an-ı Kerim, dikkat çekiyor:

"De ki: Beni, (isyan ettiğim takdirde) hiç bir kimse Allah'ın (azabından) koruyamaz. Ve ben, O'ndan başka hiç bir sığınak da bulamam. (Size tarafıma indirilen) Allah'ın buyruklarını tebliğ etmekten başka hiç bir şey yapamam." (el-Cin: 21-22)

Gönüllere bu işin ciddiyetini yerleştirip, korku veren bir buyruktur, bu ayet, Risalet ve davet işinin ciddiyetini...

Hz. Peygamber (s.a.s.), bu büyük hakikati ilân etmekle emrolunuyor.

"Beni, isyan ettiğim takdirde hiç bir kimse Allah'ın (azabından) koruyamaz. Ve ben, O'ndan başka hiç bir sığınak veya himaye de bulamam."

"Tek çarem, bu işi tebliğ edip görevimi yapmaktır!."

Ne kadar da korkunç, ne kadar da ürkütücü ve ne kadar da ciddi!...

Davet; fazladan ve davetçinin arzusuna bırakılmış bir iş değildir.

Çünkü o, yerine getirilmesi kaçınılmaz olan kesin ve tavizsiz bir yükümlülüktür. Arkasında Allah'ın bulunduğu bir yükümlülük...

Gene bu dava, insanların iyilik ve hidayetinden elde edilen kişisel bir lezzet değildir. Çünkü o, kaçınılmaz ve tereddüde yer vermez yüce bir iştir. İşte davet, böylesine net ve açık özelliğiyle ortaya konulmalıdır. O, bir yükümlülük ve görevdir. Arkasında; dehşetli bir korkunun,

ciddiyetin ve yüceler yücesi büyük kudretin bulunduğu bir görev ve yükümlülük...

Şu halde davetçiler bilsin ki, önlerinde, ağır bir görev vardır. Çünkü onlar, Hz. Muhammed (s.a.s.)'in tabileri ve Allah'ın insanlara gönderdiği hüccetleridirler.

Bu zor görevden kurtuluş yoktur. İnsanları, ilahî hüccetle sorumlu kılma, insanları Ahiret azabı ve dünya bahtsızlığından kurtarma görevidir, söz konusu olan.

Öyleyse tek çare, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) izlediği metodun doğrultusunda tebliğ yapıp bu görevi yerine getirmektir. Risalet, aynı risalettir. İnsanlar da aynı insanlardır. Sapıklıklar, şüphe ve şehvetler gene bulunacaktır. Katı ve söz dinlemez tağuti güçler, gene bulunacaktır. Davaya karşı koymalarına, insanları güç ve saptırma yollarıyla dinlerinden koparma taktiklerine devam edeceklerdir. Tavır, aynı tavidir. Engeller, aynı engellerdir. İnsanlar da aynı insanlardır. Ve tüm bunlara rağmen tebliğ zorunludur. Görev yapmak zorunludur. Hem dille tebliğ, hem de amelî tebliğ zorunludur. Davetçilerin, tebliğini yaptıkları davanın canlı birer örnekleri olmalarının yolu budur. Davetin yolunu tıkayan; insanları batıl ve kuvvet zoruyla fitneye uğratan engelleri ortadan kaldıracak bir tebliğ gerekir. Aksi takdirde tebliğ yapılmamış ve görev eda edilmemiş olur. Çünkü bu, taşınılması gerekli olan ve kaçışı olmayan bir görevdir.

"Ta ki peygamberlerin gelişinden sonra insanların elinde Allah katında (kendilerini savunacak) bir delilleri olmasın." (en-Nisa: 165)

Bu, ağır bir görevdir. Tüm insanlığı dünyevî dalalet ve mutsuzluktan kurtarma görevi ile Ahirette Allah'ın huzurunda onları delilsiz bırakma görevi...

Tüm bu sorumlulukları taşımak ya da ateşten kurtulamamak...

Bunu küçümsemeye imkân var mı?

Beli kıran, mafsalları sarsan ve vücudu titreten bir görevi kim küçümseyebilir ki?

"Müslümanım" diyen bir kimse tebliğ yapıp görevini ifa etmek zorundadır. Yoksa ne dünyada, ne de ahirette kurtuluş vardır. Bir kimse "müslümanım" dediği zaman, tebliğ yapmıyor, tebliğ ve ifadenin tüm çeşitlerini uygulamıyorsa; İslâm'a âykırı bir şahidlik yapıyor demektir.

Yani İslâm için şahidlik yapacağına İslâm dışı bir şahidlik yapıyor demektir. Oysa ki, Yüce Allah, İslâm için şahidlik yapmasını istemektedir.

"Aynı şekilde sizi, insanlara şahidlik edesiniz, peygamber de size şahidlik etsin diye orta (adil) bir ümmet kıldık." (el-Bakara: 143)

İslâm için şahid olmak; kişinin kendisinden, evinden, ailesinden ve daha sonra aşiretinde başlar. Davet edilen İslâm'ın pratik bir örneği olarak şahitlik yapılır.

Şahitliğin ikinci adımı, ümmeti davet etmektir. İslâm'ı, hayatın tümünde uygulamaya davet etmektir.

Bu şahidliğin son merhalesi ise cihaddır. İnsanları saptıran ve fitneye uğratan tüm beşerî engelleri ortadan kaldırmak için cihad etmektir.

İşte "şehid" bu cihadta öldürülen kimseye denir. Çünkü o, dini için şahidlik yaparak Rabbinin huzuruna gitmiştir. İşte şehid, sadece bu kimsedir. Allah'ın dinine inanmış müslümandan istenen şey, bu din için şahidlik yapmaktır. Bu dinin kalıcılık hakkını onaylayan ve bu dinin insanlığa vereceği hayrı sağlayan bir şahidlik...

Kendisini, kişiliği, ahlakı, davranışı ve yaşamıyla bu dinin canlı bir örneği haline getirmeyen kimse, şahidlik görevini yapmamış demektir. İnsanların, yüce bir örnek yaşam olarak göreceği bir şahidlik görevini...

Bu dinin, dünya yüzeyinde bulunan tüm düzen ve örgütlerden çok daha iyi, mükemmel ve daha çok yaşam hakkına sahip olduğunu ispatlayacak bir şahitlik:

"Ey Rabbimiz! Biz indirmiş olduğuna iman edip Peygamber'e uyduk. Sen de bizi, şahidlerle beraber yaz." (Al-i İmrân: 53)

Bu dini;

- hayatına esas,**
- toplumuna nizam,**
- nefis ve kavmine şariat olarak almayan kimse, istenen şahidliği yapmamıştır.**

İçinde yaşadığı toplum bu sağlam ve sağlıklı hayat sistemiyle yönetilmedikçe şahidliğini ifa etmemiştir. İslâmî bir toplum kurulması ve bu toplumda İslâm nizamının uygulanması uğrunda ölümü hayata tercih etmedikçe ve Allah'ın nizamını hayatına uygulamayan toplumlara karşı cihad etmedikçe şahidliğini ifa etmemiştir.

O, bu şahidliğini ifa etmemiştir, İslâmî bir toplumun kurulması ve bu toplumda İslâm nizamının uygulanması uğrunda ölümü hayata tercih etmedikçe ve Allah'ın nizamını hayatına uygulamayan toplumlara karşı cihad etmedikçe şahidliğini ifa etmemiştir. O, bu şahidliğiyle bu dinin; yaşamdan bile üstün ve canlıların önem verdiği her şeyden daha aziz olduğunu ispatlamak durumundadır. Cihadı sonunda öldürülünce kendisine "şehid" denmesinin nedeni budur.

Bu hakikati iyice anlamak gerekir. Dini uğrunda bu şahidliği yapmayıp ketmeden kimse, günahkâr olmuştur.

"Müslüman" olduğunu söyleyip de İslâm'ın yolunu izlemeyen veya İslâm'ı kişisel planda benimsediği halde dışarıya yayılmasına çalışmayan, rahatını düşünüp kişisel hayatını dinin yaşamasına tercih ederek ilâhî nizamın hayata geçmesi yolunda cihad etmeyen kimse ise görevini eksik yapmıştır. Şahidliğini ihmâl etmekle kalmayarak, bu dine aykırı bir şahitlik yapmıştır. Yani müslüman olduğunu söyleyen

kimselerin İslâm'ın lehinde değil, aleyhinde şahitlik yaptıklarını gören kimseleri hak yola girmekten önleyen bir aykırılık...

Gerçekte mü'minlerden olmadığı halde "mü'min olmak" iddiasıyla insanları Allah'ın dininden önleyen kimselerin vay haline!..

Bu dinin şahidliğini yapmak bir emanettir. Bu şahidlik, en başta nefiste gerçekleşmelidir.

- Nefisle cihad yapılmadan bu dinin canlı bir örneği olunamaz. Bu canlı örnekliğin, kişinin bilinç ve davranışlarında gerçekleşmesi şarttır, öyle ki imanın nefiste canlanmış halini gören insanlar; "Bu iman ne güzeldir; ne temiz ve ne paktır" diyebilmelidirler.

Taraftarlarının kişiliğini birer ahlak ve kemal abidesi olarak örnekletiren iman bulununca bu dinin nefiste billurlaşan şahitliğinden muhakkak ki, başka insanlar da etkilenecektir. Bu kadarla da bitmez.

- "Şahitlik meziyetini" nefsinde yaşatıp üstünlüğünü ispatlayan davetçi, daha sonra insanları da davet etmelidir. İslâm'ın üstünlük ve meziyetlerini ortaya koyup davet ederek şahitliğini sürdürmelidir. Kendi kişiliğinde imanın şahitliğini yapıp da insanları İslâm'a davet etmeyen bir davetçi, yetersizlik içindedir. Çünkü bu haliyle, davet, tebliğ ve açıklama görevini yapmamış sayılır.

- Daha sonra sıra, İslâm nizamını hayata egemen kılmaya yönelik şahitliktedir. Bu dinin gerek mü'minler ve gerekse tüm insanlık için bir hayat nizamı olması yolunda çalışmaktır. Gerek ferdî ve gerekse toplumsal tüm vesilelere başvurarak çalışmak gerekir. Çünkü insanlık hayatında ilâhî nizamın egemen olması, kişisel imandan sonra gelen en büyük emanettir. Bû büyük emanetten ne bir ferd, ne de bir cemaat muaf tutulamaz. Bundan dolayı cihad, - bu esas gereğince- Kıyamet Günü'ne değin sürecektir.

Akide ve şeriat emanetini taşımak; anlayış, kavrayış ve bilgi gerektiren bir şeydir. Bu emaneti, salih amel işlemek suretiyle ruh ve hayat alemlerinde gerçekleştirmek gerekir. Yalnız bu arada hayırsız, umutsuz ve çarpık bir durum söz konusu olabilir. Bu durum, emaneti taşımakla emrolundukları halde taşımayan kimselerle ilgilidir. Bu kimselerin gerçek durumunu ortaya koyan bir hakikattir bu. Büyük büyük kitaptan sırtında taşıyıp da yükünün ağırlığından öte bundan bir şey anlamayan eşeğin durumu gibi...

Tevratı uygulamakla emrolundukları halde onu taşımayan (uygulamayan) kimselerin durumu, kitap yükünü taşıyan eşeğin durumu gibidir. Allah'ın ayetlerini yalanlayan bu kimselerin durumu ne de kötü bir durumdur. Allah, zalim kimseleri hidayete erdirmez." (el-Cum'a: 5)

Tevrat'la amel etmekle emrolundukları halde onunla amel etmeyenler... Ve akide emanetini taşımakla emrolundukları halde onu taşımayan herkes...

Pek çok kuşağı geride bırakarak bu zamana kadar gelen ve "müslüman" adını taşıdıktan halde müslümanca amel etmeyen herkes...

Özellikle de Kur'an'ı ve diğer kitapları okudukları halde içindekilerle amel etmeyenler...

Evet bunların tümü, kitap yükünü taşıyan eşekler gibidirler. Bu tip örnekler gerçekten çoktur. Bu bakımdan mesele, taşınan ve incelenen kitapların meselesi değildir. Asıl mesele (dava), kitaptakileri anlayıp uygulama meselesidir.

Davetin Metodu

Davetçi, Allah'ın davetçisidir.

"Allah'ın (dinine) davetçi olarak." (el-Ahzab: 46)

Yani o, ne bir dünyalığın, ne bir onurun, ne ulusal bir üstünlüğün, ne cahili bir ırkçılığın, ne ganimetin ve ne de iktidar veya makamın davetçisidir. O, sadece Allah'ın davetçisidir. Allah'a ulaştıran değişmez bir yolda Allah'ın davetçisi...

"Seni (ey Muhammed!) bir şahid, bir müjdeci, bir uyarıcı, Allah'ın (dinine) kendi emriyle bir davetçi ve aydınlatan bir yıldız (ışık) olarak gönderdik." (el-Ahzab: 45-46)

Allah'a davet, kapalılık ve karmaşası olmayan açık ve arık bir davettir.

"Rabbine davet et." (el-Kasas: 87)

Bu, bir kavmiyet veya ırkın, toprak veya bayrağın, çıkar veya ganimetin, bir arzu veya şehvet doyumunun daveti değildir.

Tüm bunlardan soyutlanarak davete uymak isteyen varsa uysun. İlahî davetle beraber başka bir şey isteyen varsa, bu yola başvurmasın.

Davaların galibiyeti, bağlılarının sayısıyla ölçülmez. Dava adamlarını yöneteyim diye, kişisel arzuları gidereyim veya satılıp alınan bir ticarî meta haline getireyim diye davalara sahip olunmaz.

Davaların zaferi; halis bir şekilde Allah'a yönelmiş ve makam, mevki ve çıkar aramaktan arınmış gönüllerin varlığına bağlıdır. Bir dava adamı, Allah'ın rızasından başka bir şeyi arayıp ummaz.

Sık sık unuttuğumuz şu basit hakikati gözden ırak tutmamız gerekir. İnsanlar, aynı insanlardır. Davet aynı davettir ve kavga da aynı kavgadır.

- Bu kavga (savaş), en başta nefsin içindeki zaaf, noksanlık, hırs ve bencilliğe karşı verilen bir kavgadır.

- İkinci planda hayatı kasıp kavuran şerre, batıda, dalalet ve azgınlığa karşı verilen bir kavgadır.

Bu kavgaya her iki cephede de katılmak gerekir. Yeryüzünde müslüman cemaati temsil eden kimselerin her iki cephede de savaşmaları zorunludur. Çünkü Kur'an-ı Kerim'in girdiği, Hz. Peygamber (s.a.s)'in yaptığı savaş da buydu.

Bu arada hata ve tökezlemeler olacaktır. Yol boyunca zaaf ve

noksanlık olacaktır. Ama herşeye rağmen yola devam etmek gerekir. Zaaf ve noksanlığın habercisi olay ve deneyimler baş gösterdikçe buna çare bularak devam etmek gerekir Gönülleri, Kur'anı Kerim'in çizdiği yöntemlerin çerçevesinde Allah'a yöneltmek gerekir.

Yüce Allah, dava ve davetçilerin tabii özelliklerini açıklarken kesin ve vazgeçilmez direktifi vermektedir:

"Vadettiklerimizin bir kısmını (hayattayken) sana göstersek de veya (bunları göstermeden) seni öldürsek de, görevin tebliğdir. Hesap almak ise bize aittir." (er-Ra'd: 40)

Allah dininin davetçilerine düşen, davanın yükümlülüklerini taşımaktır. Her aşamanın gerektirdiği yükümlülükleri...

Allah'ın dilediği kadardan fazlasını anlatmakla görevli değildir.

Bundan dolayı ilâhi takdirin geciktiğini, açık zaferin ve yeryüzü İktidarının uzakta kaldığını gördüklerinde umutsuzluğa kapılıp dağıtamazlar. Çünkü onlar davetçidirler. Sadece davetçi...

Allah dininin davetçileri bunu anlamakla, Allah'a karşı edeplerini takınmış olurlar. Sonuç ve gelecekleri tayin etmek onların görevi değildir, inanların hemen hidayete ermelerini veya mü'min ve kafirler hakkında ilâhî mükafat ve cezanın hemen gerçekleşmesini isteme hakkına Sahip değildirler.

"Çok davet ettik; ama pek az kimse bize uydu. Çok sabrettik; ama Yüce Allah zalimlerden intikam aldığını bize göstermedi" deme hakkına da sahip değildirler.

Çünkü onların görevi tebliğdir. İnsanlardan dünya veya ahirette hesap almak ise Allah'a aittir. Çünkü bu, kulların işi değil, Allah'ın işidir.

Öyleyse Allah'a karşı edebî takınmak gerekir. Kulluk görevini sürdürmek gerekir. Dilediğini yapma hakkını sadece Allah'a bırakmak gerekir.

Facir tağutların, alaycı müfsitlerin veya dinsiz kafirlerin yeryüzünde imkan sahibi olduklarını, Allah'ın gazabına uğramadan yaşadıklarını görüp aldanmak mümkündür.

Ne var ki insanlar, acelecidirler. Yolun baş veya ortasını görürler de sonunu görmezler. Çünkü yolun sonu, yol tümüyle katedilmeden görülmez.

Helak olmuş eski ümmetlerin acı sonundan başka bir şey görülmez. Ki dillere düşen bu olayları Kur'an-ı Kerim sık sık anlatmaktadır. Bu acı sonlara dikkat çekmektedir ki, yolun sonunu kısacık bireysel hayatlarında göremeyen aldanmış kimseler uyansınlar. Kısacık hayatlarında gördükleriyle yetinerek yolun sonunu gördüğünü sanan bu aldanmış kimselerin uyanması için dikkat çekiyor Kur'an. Evet Kur'an, pek çok yerde bu hakikattan söz etmektedir:

"Onları, günahları yüzünden helak ettik."

Bundan dolayı dava adamı, hidayet mucizeleri ve iman gerekçelerini reddeden söz dinlemez kimselere bakıp da umutsuzluğa düşemez. Bu

yüz çevirenlere gönül, emel ve amelini bağlayamaz:

"Sen, Rabbinden tarafına vahyolunana uy. Ondan başka hiç bir ilah yoktur. Ve müşriklerden yüz çevir." (el-En'am: 106)

Yüce Allah'ın Hz. Peygamber (s.a.s.)'e yönelik bu hitabı, gerek Peygamber (s.a.s.)'in ve gerekse her kuşak ve her yerdeki İslâm davetçileri ve peygamber izleyicilerinin neye önem vermelerini ve nasıl çalışmaları gerektiğini belirlemektedir.

Öyleyse dava adamları, tüm umut ve amellerini davayı dinleyip icabet edenlere bağlamalıdır.

Çünkü yeni bir yapı oluşturmaya; yani İslâm'a girişlerini sağlayan temel ilkeye (akideye) binaen varlık ispatı yapmaya muhtaç olanlar bu kimselerdir. İslâm akidesinin doğrultusunda bir ahlak ve davranış sahibi olmaya ve toplumlarının temelini atmaya muhtaç olanlar bu kimselerdir. Tüm bunlar ise, elbette ki çaba ve emek gerektirmektedir. Karşı tarafta yerlerini alanların cezası ise, davet ve tebliğ yapıldıktan sonra ihmal ve yüz çevirmedir. Hak, kendi özüyle ilerleme kaydettikten sonra ise, muhakkak ki Yüce Allah da kendi kanununu işletir. Hakkı batılın üzerine atar. Hak batılı yutar ve batıl da böylece yok olup gider. Hakka düşen şey, var olmaktır. Sadık öz ve yapısıyla var olduktan sonra, batılın işi şüphesiz ki kolaydır ve ömrü de muhakkak ki kısadır. Mü'minler; başkasından ayrı, kendi aralarında yardımlaşma ve dayanışma içinde bulunan bir bütündürler. Bundan dolayı mü'minler kendilerine bakmalıdırlar. Nefislerini tezkiye ve arındırmakla uğraşmalıdırlar. Kendi cemaatlarına bağlı kalıp onu gözetmelidirler. Kendileri hidayet üzere olduktan sonra başkalarının sapıtmasından sorumlu değiller. Çünkü onlar, başkasından ayrılmış, kendi aralarında dayanışma içinde olan bir ümmettirler. Birbirlerinin velileri olan bir ümmet...

"Ey iman edenler! Siz kendinize bakın. Siz hidayet üzere olduktan sonra, sapıtmış kimseler size zarar veremezler. Hepinizin dönüşü Allah'adır. İşlemiş olduğunuz her şeyi O size bildirir." (Al-i imran: 105)

Bu ayet-i kerime, İslâm ümmetinin hem özgün niteliğini, hem de başkalarıyla ilişkilerinin tabiatını belirleyen bir başlangıç ilkesidir.

- İslâm ümmeti, Allah'ın hizbidir.

- Onların dışında kalan herkes de şeytanın hizbidir.

Bundan dolayı kendileriyle başkaları arasında bir velayet veya dayanışma olamaz. Çünkü aralarında bir itikadı ortaklık yoktur. İtikadı ortaklık olmayınca, hedef, yöntem, yükümlülük veya mükâfat ve ceza birliği olamaz.

Ama bu, İslâm ümmetinin insanları hidayete davet sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Çünkü hidayet, onun dini, şeriati ve nizamıdır.

"İslâm ümmeti, Allah'ın huzurunda kendisinden sorumludur. Sapıtmış kimseler kendisine zarar veremez." gerçeğine bakılarak mümin; davet görevini ihmal da etse kendisinden hesap sorulmaz, denilemez. Çünkü

bu ümmet, öncelikle kendi içinde ve ikinci planda tüm yeryüzünde "emr-i bil-maruf, nehy-i an'il-münker" görevini ihmal etmekten sorulacaktır.

"Marufun" (iyiliğin) temeli; Allah'a teslimiyet gösterip O'nun şeriatini hakim kılmaktır.

"Münker'in" temeli ise, cahiliyedir; Allah'ın egemenlik ve şeriatine tecavüzdür. Cahiliyenin hakimiyeti, tağutun hakimiyeti demektir.

"Tağut" ilâhî egemenlik ve hakimiyeti dışında kalan her tür iktidardır. Bu bakımdan yukarıdaki ayet-i kerime, ne müslüman fertten, ne de İslâm ümmetinden şerr, dalalet ve azgınlığa karşı mücadele ve savaş sorumluluğunu kaldırmaz.

Tağutluğun en azgın şekli, Allah'ın ilahlık hakkına tecavüz, Allah'ın egemenliğini gasbetmek ve insanları ilahî şeriatın başka bir nizama kul etmektir.

Bu münker ortada kaldıkça, hidayet üzere olmak; ne müslüman ferde, ne de İslâm ümmetine hiç bir fayda vermeyecektir.

Sünen sahipleri, aşağıdaki hadis-i şerifi rivayet etmektedirler:

"Hz. Ebu Bekr (r.a.), ayağa kalkıp Allah'a hamd-u sena ettikten sonra dedi ki:

Ey insanlar siz;

"Ey iman edenler! Siz kendinize bakın. Siz hidayet üzere olduktan sonra sapıtmış kimseler size zarar veremezler" ayetini okuyadurursunuz.

Ne var ki, siz, bu ayeti, yerli yerinde kullanmıyorsunuz. Ben Resul-i Ekrem'den (s.a.s.) duymuştum ki:

"İnsanlar gördükleri münkeri değiştirmezlerse, Allah'ın hepsini birden cezalandırmasıyla karşı karşıya kalmışlardır." (Tirmizi; Nesei; Ebu Davûd, İbni Mace: 2/327)

Birinci halife, kendi zamanındaki bazı insanların bu ayete ilişkin yanlış yorumlarını düzeltmektedir bu sözünü. Bugünün insanları olarak biz, bu doğru yoruma çok daha muhtacız. Çünkü günümüzde münkeri değiştirme görevi, daha da zorlaşmıştır. Zayıf kimseler, kendilerini cihad ve cihad zorluklarından kurtarmak, savaşın sıkıntı ve acılarından rahatlatmak için bu ayet-i kerimeyi en kolay yoldan yorumlamaya kalkışmaktadırlar.

Ama hayır, vallahi!..Çünkü bu dinin ayakta kalması, çaba gösterip cihad etmeye bağlıdır. Çalışma ve mücadele etmeye bağlıdır. Bu dinin; insanları hakka yöneltecek, insanları kula kulluktan bir tek Allah'ın kulluğuna götürecektir, yeryüzünde Allah'ın ilahlığını yerleştirecek, ilahî egemenliği gasbeden tağutları ortadan kaldıracak ve Allah'ın şeriatini ilan edip insanların hayatına uygulayacak müslümanlara ihtiyacı vardır.

Bu cihad, eğer sapıklar, irşad ve aydınlanmaya muhtaç bireylere karşıysa iyilik ve açıklamayla yapılmalıdır.

Yok eğer sapıtmışlar, insanların yolunda bekleyip onları hidayetten, Allah'ın dininden ve şeriatın ikamesinden önleyen azgın bir kuvvet durumundaysalar, o zaman da kuvvet yoluyla cihad edilmelidir.

İşte mü'minlerden ancak bundan sonra sorumluluk kalkar. Yani sapıtmışlar, hakkettikleri ilâhî cezayı çektikten sonra ...

Yani tüm insanların Allah'a dönüşüyle ceza ve mükâfatlar tahakkuk ettikten sonra...

"Hepinizin dönüşü Allah'adır. İşlemiş olduğunuz her şeyi O size bildirir."

Yüce Allah, bu davanın metoduyla ilgili bir hakikati bize bildirmiştir. O da, kalb işinin; hidayet ve dalaletin kul işi olmadığı gerçeğidir.

Hidayet ve dalalet, - Hz. Peygamber (s.a.s.) de dahil olmak üzere - hiç bir kulun işi değildir. Çünkü bu, kalplerin yaratıcı olan Yüce Allah'a mahsus bir iştir. Ondan başkası kalblere hükmedemez ve tasarruf edemez...

Kalb üzerindeki egemenlik, sadece Allah'a aittir. Peygamberlerin görevi, sadece tebliğdir. Hidayet ise Allah'ın elindedir. O, dilediğine verir. Hidayete müstahak olduğunu ve hidayet aradığını ezel ilmiyle bildiği dilediğine...

Bu işin, beşeri ihtisas alanından çıkarılmış olması; anlaşılması zorunlu olan bir hakikati ortaya koymaktadır. Müslüman çok iyi biliyor ki, hidayet sadece Allah'tan beklenir. Hidayetin delilleri, sadece Allah'tan alınır, İşte bundan dolayı sapıtmışların aşılmaz inatlarıyla karşılaşan dava adamının göğsü daralmaz. O, davetine devam eder. Allah'ın; kalblerin hidayetine ilişkin iznini ve yardımını bekler:

"Onların hidayeti sana ait değildir. Ama Allah, dilediğini hidayete erdirir." (el-Bakara: 72)

Öyleyse ey davetçi! Gönlünü daraltma. Müsamahadan vazgeçme. Sen onlara, muhtaç oldukları hayır ve yardım kapılarını açmaya çalış. Onların durumuysa Allah'a aittir. Çünkü davetçiye düşen görev, sadece tebliğdir. Davetçi, insanların tabiatını değiştiremez ve basiretlerine hükmedemez:

"Sen, uzaklaşıp duracaklarsa ölmüş (kalblere) sesini duyuramazsın, sağır olana da (devam) işittiremezsin. Sen, kör kimseleri dalaletlerinden uzaklaştırıp hidayete erdiremezsin. Sen sadece ayetlerimize inanıp da teslim olmuş kimselere sesini duyurabilirsin." (en-Neml: 80-81)

Allah, ölmüş kimseleri işte böyle tanıtmaktadır. Onlar ölmüştür; hayatları yok. Sağırdırlar; kulakları yok. Kördürler; yol bulacakları yok. Bu, aslında hayvanca; hatta hayvanınkinden daha düşük ve daha beter bir hayattır. Çünkü hayvan, üzerinde yaratıldığı fıtratıyla yolunu bulur. Bu fıtratın kendisine ihanet etmesi, çok az rastlanan bir olaydır. Kalbleri egemenliğinde tutan yüce Allah'ın ayetlerini duyduğu halde icabet etmeyen kimse, en derin iniltileri duyacak kulakları olsa bile

sağırdır. Varlığın her tarafına yayılmış ilahî delilleri görmeyen kimse, iki gözü olsa bile hayvan gibidir. Canlı kalplere, açık basiret ve sağlıklı bir idrake sahip olanlardır daveti dinleyenler. Çünkü onlar, dinleyip teslim olanlardır. Davet, fıtratlarını uyarır uyarmaz. icabet eden kimselerdir onlar:

"Bu (Kur'an, tüm) İnsanlar için bir beyan, müttakiler için de bir hidayet ve öğüttür." (Al-i İmran: 138)

Hidayete yönelten bir kelimeyi, hidayete açık olan inanmış bir kalbten başkası kabul etmez. Hikmetli bir öğütten, öğüde doğru deprenip hareket eden muttaki bir kalpten başkası yararlanmaz. İnsanlar, hak ve batılı, hidayet ve dalaleti birbirinden ayıracak yetenekte yaratılmışlardır. Bu (temyiz yeteneği) çok az şaşan bir kuraldır.

Hak, uzun uzadıya bir açıklama gerektirmeyecek kadar net ve açıktır. Arzu edilen şey, insanların bu hakka yönelmesi ve hak yolunu seçmeye güç yetirmesidir. öğüt, şerli nefislere ağır gelen bir şeydir.

Çünkü öğüt, bu insanların sınırsız özgürlüklerini kısıtlar. Gene öğüt, müstekbir; ama aslında küçük, nasihati kudretleri açısından bir eksiklik sayan kimselere de ağır gelir. Çünkü küçük ve düşük olan bu kimseler, yardım için uzattığın elinden uzak durmaya çalışırlar. Büyüklüklerini (!) izhar etmiş olmak için uzak dururlar.

Sonuç olarak davetçinin görevi, sadece tebliğ ve anlatmaktır. Her konuda tasarruf sahibi olan ise Allah'tır. Davetçinin kaçınılmaz görevi, ilâhî emrin doğrultusunda davranmaktır. Adımlarını hızlandırmaya ve - Hz. Peygamber bile olsa - Yüce Allah'a bir şey teklif etmeye hakkı yoktur.

Dalalete batmış kimselerin eksigi, delil ve ispatların bulunmayışı değildir. Çünkü onların asıl acıları, kalblerindeki afet, fıtratlarındaki boşluk ve ruhlarındaki sönüklüktür.

Başlangıç Noktası

İnsanların İslâm risaletiyle tanıştıkları ilk gündeki başlangıç noktası neyse, şu andaki -başlangıç noktası da odur. Bu da yeryüzünün herhangi bir bölgesinde hak dini benimseyip:

"La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur ve Muhammed (s.a.s.) Allah'ın Rasulüdür)" şahidliğini getirecek insanların bulunmasıdır.

Bu şahitliği getiren kimseler hakimiyet, egemenlik ve teşri hakkını sadece Allah'a ait kılarak ilahî nizamı hayata geçirmek zorundadırlar. Bunu yaptıktan sonra ise, tüm insanlığın kurtuluşuna yönelik evrensel İslâmî ilânı yapmaya sıra gelir.

İşte başlangıç noktası budur. Davetçilerin enine boyuna düşünmek zorunda oldukları nokta budur. Yani önce dünyanın bir köşesinde hak dini benimseyip Allah'a ibadet eden kimseler bulunacaktır.

Eğer gerçek ubudiyet (kulluk), sadece günlük ibadetlerden ibaret

olsaydı, bu ardı arkası kesilmez risalet ve peygamberlere gerek kalmazdı.

Peygamberlerin (s.a.s.) harcadıkları bu yorucu çabalara gerek kalmazdı. Davetçi ve mü'minlerin tarih boyunca uğradıkları bunca acı ve işkencelere gerek kalmazdı. Bu paha biçilmez emek ve çabaların vazgeçilmez gereği, insanlığın kula kulluktan kurtarılıp ortaksız bir tek Allah'ın kulluğuna yöneltilmesidir.

Her şeyde ve her konuda Allah'ın kulluğuna girmek...

Tüm hayatî programlarda Allah'a kul olmak...

Yani hem dünya, hem de ahiret hayatlarında...

- Hem ilahlık ve rablıkta, hem kayyumluk ve hakimiyette,

- hem teşri kaynağı ve hayat sistemini koymada ve

- hem de insanların en kapsamlı şekliyle tedeyyün yapacakları (boyun eğip, itaat edecekleri) cihette tevhid; yani tüm bu konularda Allah'ı ortaksızca birlemek, tüm risaletlerin temeli olmuştur.

Yüce Allah'ın bu kadar peygamber göndermesini, dava yolunda bunca çaba harcanmasını, davanın zaferi uğrunda - tarih boyunca - bunca acı ve işkencelerin göze alınmasını hakkettiren biricik sorun olmuştur bu tevhid...

Aslında yüce Allah'ın bunların hiç birine ihtiyacı yoktur. Çünkü yüce Allah, alemlerden müstağnidir.

Ne var ki bu tevhid olmadan beşer hayatının düzelmesi, istikamete girmesi, yücelmesi ve insanca bir hayatın yaşanması mümkün değildir. Çünkü bu tevhidin beşer hayatında - her yönüyle - sonsuz bir etkisi vardır.

Tevhid hakikatinin izini, en başta insanın yapısında görüyoruz. İnsanın özgün varlığı, fıtrî ihtiyacı ve terkibi açısından tevhide düşüncenin meydana getirdiği esere bakalım. Her şeyi böylesine tam anlamıyla kapsayan tevhid düşüncesi insanî yapıya her yönüyle, her tür arzu, ihtiyaç ve meraklarıyla hitap etmektedir. İnsanı, bir tek tarafa yöneltmektedir bu düşünce, öyle ki insan, tüm aradıklarını burada buluyor. Bu, insanın her bakımdan yönelebileceği bir kaynaktır. Umut ve korkularının kaynağı...

Gazabından sakınıp rızasını arayacağı bir tek kaynak...

Tüm ihtiyaçlarını gideren bir kaynak...

Çünkü bu kaynak, her şeyin yaradanı, her şeyin sahip ve müdebbiridir. İnsanın biricik bilgi kaynağı da bu kaynaktır. Çünkü o, düşünce, kavram, ölçü, değer, şariat ve kanunlarını bu kaynaktan alır. Akla gelebilecek tüm sorulara cevap veren bir kaynaktır bu. Kainat, hayat ve insanla ilgili akla gelebilecek tüm sorulara...

Sonuç olarak bu kaynak; akide ve metod konusunda, yetenek ve bilgi alma, ölüm ve hayat, çaba ve hareket, sıhhat ve rızık, dünya ve ahiret konularının tümünde şuur, davranış, düşünce ve cevap bütünlüğünü sağlayan bölünmez bir kaynaktır. Yani dağınıklık yok. Çeşitli yol ve

ufuklara yönelmek yok. Birbirine ters farklı yollara sapmak yok. Böylesine bir bütünlüğün içinde bulunan insan yapısı, elbette ki en hayırlı duruma dönüşür. Çünkü bu konumuyla o, vahdet durumunu tanımıştır.

Vahdet, her alandaki hakikatin mührüdür.

Vahdet, Yaratanın hakikatidir. Bu kainatın, farklı tezahürlerine, şekil ve durumların çeşitliliğine rağmen hakikatini tanımaktır.

Vahdet; değişik tür ve cinsleriyle canlıların ve hayatın hakikatidir.

Vahdet; tüm yön ve yetenekleriyle insanın hakikatidir.

Vahdet; insan varlığının gayesini tanımaktır.

Vahdet; tüm şekil ve alanlarıyla ibadet etmektir.

Kısaca insan, varlık alemindeki hangi hakikattan söz ederse, karşısına bu vahdet çıkacaktır.

İnsanın yapısı, her alanda kendisini gösteren bu hakikatla uyum sağlayınca, gücünün doruk noktasına kavuşur. İçinde yaşadığı bu kainatla ve etkilenip tepki gösterdiği varlık aleminin tüm hakikatleriyle mükemmel bir uyum sağlar. Bu uyumun sayesinde ise eserler inşa eder ve mükemmel bir vazife görür. İlk seçkin müslümanlar bu hakikatin doruğuna ulaştıktan sonra, yeryüzünde Allah'ın izniyle etkisi silinmez izler bıraktılar. İnsanın varlığında ve insanlık tarihinin yapısında derin izler bıraktılar.

Bu hakikat bir kere daha bulununca - ki Allah'ın izniyle bulunması zorunludur.-, Allah bir kere daha çok işler gerçekleştirecektir müslümanların eliyle. Yolda ne kadar engel bulunursa bulunsun gerçekleştirecektir. Çünkü bu hakikatin başlı başına varlığı, direnilmez bir kuvvetin doğması demektir. Evrensel güç kaynağından ve varlık alemini yaratan gücün yönünden gelen kuvvete karşı direnmeye imkan yoktur.

Bu hakikatin önemi, imani düşüncenin tashihinden ibaret değildir.

Gerçi bu tashih, başlı başına büyük ve tüm hayata esas olan mükemmel bir gayedir; ama asıl önemi hayata uygulanmasıdır. İmanla geçen bir hayat yaşamaktır. Bu yaşama tadının en yüksek kemal ve uyum derecelerine varmasıdır. İnsan hayatının asıl kıymeti, bu hayat tümüyle ibadete dönüşünce anlaşılır. Küçük veya büyük tüm faaliyetler bu ibadetten veya ibadet bütününden bir parça olunca anlaşılır.

Hayatın bu büyük manasına baktığımızda, tüm faaliyetlerden asıl maksadın Yüce Allah'ı, ilahlık ve mabudiyette birlemek olduğu görülür.

Bu ibadetin gayesi tahakkuk ettikten sonra insan, erişilmez bir kemal ve üstünlüğe kavuşur. İnsanın başka türlü bu makama ulaşması mümkün değildir. Çünkü bu makam, Hz. Peygamber (s.a.s.)'in yükseldiği en yüce makamdır. O, bu makamdaki vahy almıştır. Ve bu makam aynı zamanda "isra" olayının makamıdır:

"Kur'an'ı, alemleri uyarsın diye kuluna indiren Allah'ın şanı yücedir."

(el-Furkan: 1)

"Kulu (Muhammed'i), kendisine kudret delillerimizi göstermek için Mescidi Haram'dan etrafını bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa'ya geceleyin (melekler vasıtasıyla) götüren Allah münezzehtir." (el-İsra: 1)

Gelelim ibadetteki tevhidin bir başka kıymetine:

İbadette tevhid; dindarlık ve itaati bir tek Allah'a ait kılmak demektir.

Bunun insan hayatındaki etkisini anlatmak istiyoruz:

Şurası şüphesizdir ki, insanları beşeri diyanetlerden kurtarıp kula kulluktan çıkaran şey, bir tek Allah'a ibadettir.

Bir tek Allah'a karşı tedeyyün yapmaktır (boyun eğip, itaat etmektir).

Allah'a ubudiyyet (kulluk yapıp, ibadet etme) olmadan, insanın onur ve üstünlük sahibi olmasına imkan yoktur. Kulun kulluğundan kurtuluş, yani insanın bu özgürlüğe kavuşması, İslam nizamının gölgesinde yaşamanın bir ürünüdür. Çünkü İslâm dışı nizamlarda insanlar, şu veya bu şekliyle birbirlerine itaat edip tapınmaya (kulluk yapıp, ibadet etmeye) mahkumdurlar.

Kula kulluğun pek çok biçimleri vardır. İtikadî plandaki kulluktan tutun da, kanun veya günlük merasimler planındaki tüm tapınma (kulluk yapıp, ibadet etme) biçimlerini kapsamaktadır. Bunların her biri başlı başına bir ubudiyyettir. Hepsi de birbirine benzer. Çünkü tüm bu tapınmalarda boyunlar, Allah'tan başkasına eğilir. Herhangi bir hayat meselesinde Allah'tan değil, başkasından emir alınır.

Şurası kesindir ki, insanlar dinsiz (tapınmasız) yaşayamazlar.

İnsanların bir diyanete sahip olması kaçınılmaz bir şeydir. Bir tek Allah'a tedeyyün (boyun eğip, itaat) etmeyen kimseler, başka tür bir diyanete girmekle karşı karşıyadırlar. Hayatın değişik alanlarında görülen ilahî olmayan en kötü ubudiyet biçimlerine düşmeye mahkumdurlar. Sınır ve ölçü tanımaz heva ve şehvetlerinin kurbanı olarak bu hallere düşmektedirler. Bundan dolayı da, insan, özelliklerini kaybedip hayvanların derecesine inmektedir:

"İnkâr edenler, (akıbetlerini düşünmeden) eğlenip hayvanların yediği gibi yiyorlar. Onların varacakları yer ise cehennemdir." (Muhammed: 12)

İnsanın başına gelebilecek en büyük zarar, hiç şüphesiz insanlığını kaybedip hayvanların derecesine inmektir. Ve bu, Yüce Allah'a ubudiyetin bırakılıp heva ve şehvetlerin boyunduruğuna girildiği zaman, tahakkuk etmesi kaçınılmaz olan bir olaydır.

İnsanlar, kula kulluğun değişik biçimlerine kurban olurlar. Kendi katlarından icat ettikleri, ölçüsüz ve sınırsız kanunların doğrultusunda davranan iktidar adamı ve liderlerin kulluğuna mahkum olarak şerrin batağına düşerler. Keyfi kanun koyanların tek hedefleri sadece kendi çıkarlarını korumaktır. Bu kanun koyucular diktatörler olmuş veya ırk ve sınıf iktidarları olmuş; değişmez hedefleri, sadece kendi çıkarlarıdır. Allah-u Teala'ya dayanmayan ve Allah'ın şeriatı çerçevesinde

bulunmayan beşeri yönetimlerin emrinde yaşayan insanlara bir bakarsak söz konusu gerçek hemen görülür.

Bununla beraber kula kulluğun sınırı, iktidar adamı, liderler ve kanun koyuculara tapınma (kulluk yapıp, ibadet etme) noktasında son bulmaz. Lider ve kanun koyuculara tapınmak, işin gözle görülür belirgin halidir. Ama her şey demek değildir. Çünkü kula kulluğun daha başka şekilleri vardır. Gizli; ama söz konusu halden çok daha etkili, çok daha katı ve güçlü biçimleri vardır.

Örneğin moda ve giyim yapımcılarına tapınma (kulluk yapıp, ibadet etme) sorunu...

Kendilerine "uygar" ismini takıp da insanlığın büyük bir kesimi üzerindeki moda egemenliğinden daha büyük bir egemenlik görülmüş mü?

Bir moda ilahının beğendiği kıyafet; - giysi, otomobil, mimarî, tablo veya defile biçiminde olsun - öyle bir tapınmayı temsil ediyor ki, ne bir cahiliyye erkeği, ne de kadını kendisini mümkün değil bundan kurtaramaz. Bunun dışına; mümkün değil çıkıp düşüncem. Eğer bu uygar cahiliyede insanlar modacılar gösterdikleri bağlılığın birazını Allah'a yapsalardı, itaatkâr birer kul olabilirlerdi. Şu halde eğer bu da ubudiyet (tapınma) değilse ubudiyet nedir?

Eğer modacıların bu hakimiyet ve rablığı, hakimiyet ve rablık değilse, hakimiyet ve rablık nedir?..

Şekil ve yapısıyla bağdaşmadığı halde edep yerlerini gösteren elbiseler giyen, gülünç ve alay konusu olacak kadar boya sürünüp maskaralaşan zavallı kadınları zaman zaman görmek mümkündür.

Çünkü bu zavallı kadın, moda ve giyim yapımcıları denilen zorba rablerin esiri olmuştur. Sahte ilahların zorlamasıyla böylesine bayağılaşan bu zavallı kadın, itaat ve tapınmaktan başka bir çare bulamıyor. Çünkü etrafındaki toplumun tümü bu ilahlara tapınmaktadır. Eğer tapınma bu değilse nedir?

Eğer hakimiyet ve rablık bu değilse nedir?

Bu, sadece bir örnek...

İnsanların Allah'a tapınmayı bırakıp kullara tapınmalarıyla karşılaştıkları bir alçalış örneği...

Demek ki insan, kula kulluğun ve kulların egemenliğine mahkum olmanın en iğrenç şekli olan diktatör ve siyasi iktidarların itaatinden başka tapınma şekilleriyle de alçalıp bayağılaşmaktadır.

Bu bakımdan ibadet ve itaatteki tevhidin değerini iyice bilmek gerekir. Çünkü insanların ruh, namus ve mallarını koruyabilmeleri bu tevhide bağlıdır. Hangi şekliyle olursa olsun kula kulluğun bulunduğu ortamda bu değerlerin korunmasına imkan yoktur.

- İster hakimiyet ve kanun koyma serbestliği,
- ister gelenek ve göreneklerin
- isterse de itikat ve düşüncenin hakimiyeti biçimlerinde olsun kula

kulluğun kaçınılmaz sonu budur. İşin hakikati budur.

İşte cahiliyye bu hale sokar insanları. Fıtratlarını bozar. Zevk, düşünce, ölçü ve değerlerini yozlaştırır. Şimdi cahiliyyenin insanlara yaptığı; onları elbiselerinden soymaktan, takva ve hayadan uzaklaştırmaktan başka ne ki?!

Bu kadarla da kalmayan cahiliyye bu çıplaklığına "ilericilik", "uygarlık" ve "modernizm" adını vermektedir.

Giyinik, iffetli ve özgür müslüman kadınları da "gericiler", "gelenekçiler" ve "köylü kadınlar" diye ayıplamaktadır. Mesh (hayvanlaşmak) işte budur. Fıtrattan uzaklaşmak işte budur. Sonra bugünkü cahiliyye Allah'ın hidayetine yönelenlere ne diyor biliyor musunuz?

"Sapıtmışlar..."

Kokuşmuş bataklığa düşen ve cahiliyye çamuruna batan kimselere de arzu ve istekle kucağını açıyor. Sonra bugünkü cahiliyye, vücudunu peşkeş etmeyen genç kızlara; basbayağı yollara, kokuşmuş vücutlara iltifat etmeyen genç erkeklerle ne diyor biliyor musunuz?

Evet cahiliyye, müslüman gençlerin bu yüceliğine, bu temizlik ve arıklığına da "gericilik", "çağdışılık", "donmuşluk" ve "köylülük" diyor. Ve cahiliyye elindeki tüm basın ve yayın araçlarıyla inanmış insanların üstünlük, temizlik ve arıklıklarını içinde debelenip durduğu çamura ve kokuşmuş bataklığa batırmaya çalışıyor.

Cahiliyye, hiç şüphesiz aynı cahiliyyedir. Değişen tek şey, şekiller ve şartlardır. Bu, gözle görülür bir manzardır. İnsanları kula kul etme manzarası...

İnsanın tüm "insanî meziyetlerini" soyup atan ve onu gelenek ve göreneklere köle eden bir manzara...

İnsanı, hem kendi arzularına, hem de kendi gibi birer insan olanların arzularına köle etmek...

Kısaca bugünün müşrik erkek ve kadınları, üzerlerindeki kiyafetleri, yeryüzü rablerinden edinmişlerdir.

Moda evleri, desinatörler, güzellik usta ve salonları, perde gerisinde gizlenmiş rabler haline gelmişlerdir.

Günümüzün cahiliyye erkek ve kadınları uyanıp da bunları görmezler. Bu rabler, yerlerinde oturup emirler yağdırırlar. Yeryüzünün değişik bölgelerindeki çıplak hayvan sürüleri de hemen bu emirlere itaat ederler. Düşünmeden itaat ederler.

Yılın modası kadının boyuna posuna uymuş mu, uymamış mı, buna bakılmaz. Güzellik öğütleri, kendisine yarar mı, yaramaz mı, buna da bakılmaz. O, bayağılaşmış bir halde sadece itaat eder. Bu rablerin emrine uyar. Yoksa iradesini kaybetmiş diğer hayvan arkadaşları tarafından ayıplanır. Peki kimdir bu moda evlerinin, bu güzellik salonlarının, bu çıplaklık ve açıklık çılgınlığının perde gerisindikiler? Kimdir bu çılgınlığı alevlendiren film, resim, hikaye, roman, dergi ve

gazetelerin arkasındakiler?

Kimdir bu çoğu kez şerefsizlik ve fuhuş yayan dergi ve romanların gerisindekiler?

Evet kimdir tüm bunları perde gerisinden yönetenler?

Bu beynelmilel teşkilatın perde gerisindeki yönetici, yahudidir.

İrade yoksunu bu hayvanlara rablık ve sahiplik eden, yahudidir. Bu çılgın ateşin alevini her yerde alevlendirerek hedeflerine ulaşan yahudi...

Çünkü tüm alemleri bu ateşin içine atıp eğlendirmek, arkasından da ruhî ve ahlakî değerleri yıkmak ve fıtratı bozarak insanı moda desinatörlerinin, güzellik ve süsleme uzmanlarının ve moda dünyası tarafından beslenen diğer pek çok sanayi dallarının elinde bir oyuncak yapmak; yahudilerin en büyük hedefidir.

Giyim ve kıyafet meselesi, Allah'ın şariat ve hayat sistemi meselesinden ayrı bir şekilde düşünülemez. Çünkü bu, pek çok nedenden dolayı akide ve şariatle ilgili bir meseledir. Bunun en başta rububiyetle ilgisi vardır. Bu alanlarda insanlar için kanun koyan makam, gerek ahlakî, gerek iktisadî ve gerekse diğer hayatî yönler açısından büyük bir etkinliğe sahiptir. Ayrıca bunun beşer cinsinde bulunan insanca meziyyetlerle ilgisi vardır. Çünkü beşer cinsindeki insanî meziyyetler, hayvani meziyyetlerden çok fazladır.

Ahlak ve düşünceleri, insanca zevk ve değerleri yozlaştırıp bozan cahiliye, hayvan gibi çıplak kalmayı "ilericilik" ve "kalkınmışlık" olarak, insanca örtünmeyi ise "gericilik" ve "çağdışılık" olarak kabul etmektedir. İnsanın fıtrat ve meziyyetlerini değiştiren bundan beter bir "mesih" olamaz, öyle cahiliye adamlarını biliyoruz ki:

"Dinin kıyafetle ilgisi ne? Dinin kadın giyimiyle ilgisi ne? Dinin güzelleşmekle ilgisi ne?" demektedirler.

Bu, her zaman ve her yerdeki cahiliyede yaşayan insanların başına bela olan bir "mesih" (insanlıktan çıkış) halidir. Bir ayrıntı meselesi gibi görünen bu dava, aslında Allah'ın terazisinde ve İslamın hesabında büyük bir öneme sahiptir. Çünkü bu davanın her şeyden önce "tevhid" ve "şirk" sorunlarıyla ilişkisi vardır. İkinci olarak insan fıtratının ıslahıyla, insanın ahlakı, toplumu ve hayatıyla bağlantısı vardır. Çünkü bu çıplaklık tüm bunları fesada veriyor.

Sağlıklı fıtrat sahibi kimseler, edep yerlerini açmaktan nefret ederler. Edep yerlerini örtüp kapatmak, sağlıklı bir fıtratın gereğidir. Vücutları çıplak yapmaya; nefisleri takvadan, Allah ve insanlardan duyulan hayadan uzaklaştırmaya çalışanlar; dilleriyle, kalemleriyle ve her tür basın - yayın araçlarıyla bu çıplaklığı iğrenç şeytani yöntem ve değişik biçimlerde yerleştirmek isteyenler, hiç şüphesiz insanlığın düşmanlarıdır. İnsanı, fıtrî meziyyetlerinden ve insanca özelliklerinden uzaklaştırmak isteyen kimselerdir. İnsanın insanlığını bozanlardır. İnsanın; en büyük düşmanı olan şeytana teslim olmasını isteyenlerdir.

Çünkü insanın elbisesini bırakıp edep yerlerini açmasını isteyen şeytandır.

Kısaca bu kimseler, insanlığı çökertmeyi, ahlakı bozup yıkmayı hedefleyen siyonizmin korkunç planlarını uygulayan kimselerdir. Siyonizmin bu çöküşten hedeflediği şey, herkesin insanca direnme gücünü kaybetmiş olarak yahudî imparatorluğuna boyun eğmesidir. Çıplaklık, hayvani bir fıtrattır. İnsanlıktan aşağı bir dereceye düşenden başka hiç bir kimse buna meyletmez. "Çıplaklığı" güzel olarak görmek, beşeri zevki kaybetmişliğin bir sonucudur.

Afrika'nın ortalarındaki ilkel insanlar çıplak idi. İslam uygarlığı bu bölgelere girer girmez, görülen ilk şey çıplakların giyinmesiydi.

Modern ilerici (!) cahiliyye insanlarına gelince:

Onlar, İslâm'ın ilkel insanları içinden çıkardığı batağa saplanıp batanlardır. Oysa İslam, bataklıktan kurtardığı bu insanları - İslamî anlamıyla - uygarca bir düzeye; yani insanın meziyetlerini koruyan bir uygarlık düzeyine çıkarmıştır. Günümüz insanların savunduğu çıplaklık ise, hastalığın nüksetmesi ve cahiliyyeye tekrar dönüştür. İtikad ve düşünce alanında Allah'tan başkasına tapınmak; sonu gelmez evham, efsane ve hurafelerin pençesine düşmektir.

Kimi haliyle putperest gerici cahiliyyeleri, kimi haliyle de sıradan gerici insanların kuruntularını temsil etmektedir bu batıl zihniyetler, öyle ki bozuk inanç ve sapık düşüncelerin etkisinde kalan bu ilkel insanlar, mallarını ve hatta zaman zaman da çocuklarını adayıp kurbanlar kesmektedirler. Bu duruma düşen kimseler, hayalî ilahların korkusunu hissederek yaşamaktadırlar. Cin ve ifritlerle ilişkili büyük sihirbazlara bağlı kahin ve türbedarların, esrarlı alemlerden konuşan pirlerin ve dokunulmaz adamların korkusuyla yaşamaktadırlar. Ve daha nice kuruntuların...

İnsanlara korku, ürperti, yakınlık ve umut veren hayaletlerin...

Boyun büktüren, emekleri boşa çıkaran ve enerjileri tüketen daha nice batıl inançların...

Gelenek ve görenekler konusundaki Allah dışı mabutlara tapınmanın getirdiği yükümlülöklere ilişkin olarak moda ve giyim ilahlarını örnek vermiştik. Bu ilahların yolunda feda edilen pek çok namus ve ahlakî değerlerin yanında harcanan mal ve sarfedilen emekleri anmadan geçmek istemiyoruz.

Orta gelirli bir aile, parfüm, koku, boya, kuaför, her yıl değişen modaya göre alınacak kumaş, modaya uygun ayakkabı, saç ve ayakkabıyla uyumlu zinet eşyası ve kısaca bu uğursuz ilahların istedikleri diğer eşya masrafı olarak, gelir ve emeğinin yarısını ayırmaktadır.

Evet, orta gelirli bir aile, gelir ve emeğinin yarısını, modaları sık sık değiştiren bu sahte ilahların havasına katılmak için harcamaktadır.

Perde gerisinde ise, söz konusu sahte mabutların dünyasıyla ilgili sanayi dallarında kullanılan büyük sermayelerin sahibi yahudiler

bulunmaktadır.

Bugünkü cahiliyyenin ne erkek, ne de kadını bu uğursuz ilahların istediği itaatten; yani emek, mal, namus ve ahlakını feda etmekten kendilerini bir an bile alıkoyamamaktadır.

Geriye beşeri kanunlar koyan iktidarlara tapınmanın gerektirdiği yükümlülükler kaldı.

Bir Allah kulunun Allah'a adadığı hiç bir kurban yoktur ki, Allah'tan başkasına tapınanların bundan kat kat daha fazlasını egemen rablerine adanmış olmasınlar. Bundan kat kat daha fazla mal, can ve namusları feda etmiş olmasınlar.

"Vatan" diye, "millet", "ırk", "sınıf", "üretim" diye ve daha nice isimler altında pek çok put ve rabler türetilmiştir.

Etrafında bandoların çalındığı, üzerlerine bayrakların çekildiği, putperestlerin tereddütsüzce mal ve canlarını feda etmeye çağrıldıkları pek çok put...

Mal veya canıyla fedakarlık çağrısını duyan hiç bir putperest, tereddüt bile geçiremez. Çünkü tereddüt geçirmek, ihanet ve utanç demektir. Bu putların arzularıyla namus karşı karşıya mı geldi? Feda edilmesi gereken namustur. Ve bu iş, ayrıca bir şeref diye telakki edilir. Çünkü gerekirse putun uğrunda kan bile dökülmelidir. Çünkü putun etrafını saran borazanlar böyle buyuruyor. Rabliklerini ilan eden diktatörlerin borazanları böyle buyuruyor.

Allah'tan başkasına tapınan kimseler, Allah yolunda yapılacak cihadın gerektirdiği fedakarlıkların aynısına ve hatta daha fazlasına katlanmaktadır.

Oysa ki Allah yolundaki cihadın gayesi; yeryüzünde sadece Allah'a tapınmayı (kulluk yapıp, ibadet etmeyi), insanların putperestlik ve tağutperestlikten kurtuluşu ve - Allah'ın dilediği şekilde - insana yaraşır bir üstün hayat yaşamayı sağlamaktır.

Allah yolundaki cihadta başa gelecek acı ve işkencelerden; şehid olmaktan, can, mal ve evladı kaybetmekten korkan kimseler düşünmek zorundadırlar. Allah'tan başkasına (yani tağuti güçlere) tapınmanın gerektirdiği mali, nefsi ve ailevi, ayrıca namusî ve ahlakî fedakarlıkların, fi sebilillah cihadın gerektirdiği yükümlülüklerden çok daha fazla olduğunu düşünmek zorundadırlar.

Yeryüzü tağutlarını ortadan kaldırmayı hedefleyen Allah yolunda cihad, tağutperestliğin gerektirdiği yükümlülükleri asla istememektedir.

Sonra tağuti tapınmak (kulluk yapıp, ibadet etmek), bizatihi bir zillet, bir alçalış ve utançtır.

Şunu da bilmek gerekir ki; ibadet ve tapınmayı sadece Allah'a ait kılma tevhiidiyle kula kulluk ve tapınmayı reddetmek, insanın emek ve gelirin korunması konusunda büyük bir önem arzeder. Allah'tan başkasına tapınmayan kimsenin emeği; sahte ilahların keyfi uğruna

harcanacağına yeryüzünün imarı, kalkınması ve hayat şartlarının iyileştirilmesi yolunda kullanılır.

Ortada sık sık tekrarlanan apaçık bir gerçek vardır. Allah'ın kullarından biri kendisini tağutun tasallutundan kurtarmak istediği anlarda ortaya çıkan bir durum...

İnsanları, Allah'a değil kendi şahsına taptıran tağut, böyle bir durumda çeşitli yollara başvurur. İtaat edilip uyulan bir varlık haline gelebilmek için güç ve enerjilerin tümünü kullanır tağut...

Kendisinin durmadan anılması, övgüsünün yapılması ve nimetlerine şükredilmesi için, basit ve sıradan bir kul olduğuna bakmadan şişinip durur. Kendisini büyük göstermek ve büyük ilahlık makamına geçebilmek için şişinir. Bu, sıradan ve basit kul görüntüsünü bir an bile şişirmekten geri durmaz. Büyüklüğüne dair konuşmalar yaptırıp övgü ve destanlar düzdürmesinin nedeni budur. Adının sık sık ve değişik vesilelerle anılmasını ve bu amaç için değişik türden merasimler düzenlenmesini istemesinin nedeni budur. Bu, sonu gelmez bir iş olarak sürüp gider.

Çünkü bir kul olmak özelliğiyle, unutulmaya, sönükleşmeye ve önemsiz bir hale gelmeye mahkumdur. Kendisini şişirip duran bunca çığırtkan, bunca borazan, bunca bando, övgü ve destanlar olmasa kısa zamanda unutulup tükeneyeceğini bilir.

Bu sonu gelmez işin uğrunda öylesine enerji, işgücü, mal, can ve hatta zaman zaman da namuslar feda ediliyor ki; eğer bunların sadece bir kısmı faydalı üretim ve toprakların ıslahı amacıyla harcansaydı, insanlar hayır ve bolluk içinde yaşarlardı.

Şurası kesindir ki, insanlar tağuta tapınmayı bırakıp Allah'ın kulluğunu benimsemedikçe bunca işgücü, mal, can ve namusların verimli alanlarda kullanılması mümkün olmayacaktır.

Bu örnekten açıkça anlaşılıyor ki, insanlığın uğradığı zarar büyüktür. Allah'a tapınmaktan yüz çevirip tağutlara itaat etmesinin sonucu olarak uğradığı işgücü zararı, üretim, onarım ve mal zararları büyük rakamlara ulaşmaktadır. Bunun yanında can ve namusların, insanî değer, ve ahlakın feda edilmesi...

Bundan öte zillet, yoksulluk, pislik ve utanç dolu bir hayat...

Bu, şartlar ve fedakarlıklar farklı niteliklerde bile olsa, tüm beşerî sistemlerin özelliğidir.

Bu konudaki sözlerimizin özeti şudur:

Kur'an-ı Kerim'in "ibadet" diye ifade ettiği hakimiyet, itaat ve tedeyyün meselesi, akidevi bir davadır.

Bir iman ve İslâm meselesidir. Evet bu, bir hukuk, siyaset veya nizam meselesi değil, bir itikad meselesidir. Akidenin olup olmaması, imanın var olup olmaması ve İslâm'ın gerçekleşip gerçekleşmemesi meselesidir. Kısaca bu, öncelikle ve en başta gelen bir meseledir.

Şeriat, nizam, hüküm ve yönetimlerin; şeriat ve nizamı, kanun ve hükümleri uygulayan iktidarların ifadesi olan pratik hayat sisteminin bir davasıdır bu. Şunu da söylemek gerekir:

İbadet meselesi, günlük merasimlerin davası değildir. Çünkü burada söz konusu olan; bağlılık, tedeyyün (boyun eğip, itaat etme), nizam, şeriat, hukuk, hüküm ve yönetim meselesidir. Tüm bunlar, hayat pratiğinin bir gereğidir. Bundan dolayı bu mesele, bunca peygamber ve asaletlerin gelmesini, bunca acı ve fedakarlıklara katlanılmasını hakketmiştir. Davetçilerin, inatçı cahiliyeye karşı koyup savaşmalarının nedeni de işte budur.

Çağımızın insanlığı, cahiliyeye geri dönüş uğraşını vermektedir. Son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.s.)'in kendilerini kurtardığı cahiliyeye...

Bu cahiliyenin değişik biçimleri vardır. Kimisi dinsizliğe ve Allah'ı inkara dayanmaktadır. Bu, itikadı ve ideolojik bir cahiliyedir.

Komünizm cahiliyesinin durumu budur. Kimi cahiliye, Yüce Allah'ın varlığını çarpıtmaya, günlük ibadetleri, tedeyyünü (boyun eğip, itaat etmeyi), bağlılık ve itaati saptırmaya dayanmaktadır: Buna örnek de hindu ve diğer putperestlerin, yahudî ve hristiyanların içinde bulundukları cahiliyyedir.

Kimi cahiliye ise Yüce Allah'ın varlığını doğru bir şekilde kabul etmekle beraber, "La ilahe illallah, Muhammedun Resulüllah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur ve Muhammed (s.a.s) Allah'ın Rasulüdür)" şahadlığının gerçek muhtevasını tahrife uğratmaktadır. Bu cahiliyyede günlük ibadetler eda edilir; ama itaat, bağlılık ve tedeyyün konusunda Allah'a şirk koşulur. Buna örnek de, şehadet kelimelerini söyleyip günlük ibadetleri yapmakla yetinerek kendilerine "müslüman" adını veren ve bu halleriyle müslüman olduklarını, İslâmî sıfat ve hakları kazandıklarını sanan kimselerin içinde bulunduğu cahiliyyedir. Çünkü bu kimseler, "şahadet" in anlamını iyice anlamadıkları için teslimiyet ve tedeyyünlerini Allah'tan başkasına yapmaktadırlar. Bu cahiliye biçimlerinin tümü cahiliyedir. Tümü Allah'ı inkar ve tümü Allah'a şirk koştur. Bunların başları sonları ve sonları da başları gibidir.

İnsanlığın içinde yaşadığı bu apaçık vaka bize gösteriyor ki; çağımızın tüm insanlığı, kapsamlı bir cahiliyyeye dönüş yapmıştır. Cahiliyyeye yaptığı bu uğursuz dönüşle başı beladadır. İslâm'ın, kendisini defalarca ve en son Hz. Muhammed (s.a.s.)'in eliyle kurtardığı cahiliyyeye...

İşte bu apaçık gerçek bugün, İslâmî diriliş öncülerinin vazgeçilmez görevlerinin ne olduğunu, insanlığın kurtarılmasını sağlayacak temel davanın ve bu davaya başlangıç noktasının tabii özelliklerini ortaya koymaktadır.

İslâm diriliş öncülerinin görevi, insanlığı yeniden İslâm'a davettir.

İnsanlığın dönüş yaptığı bu uğursuz cahiliyyeden çıkıp yeniden İslam'a girmesi daveti...

İslâm'ın temel muhtevasını belirleyecek bir davetle...

- Çünkü İslâm; bir tek Allah'ın ilahlığına inanmaktır.
- Günlük toplu ibadetleri sadece Allah'a yapmaktır.
- Tüm hayat işlerindeki tedeyyün, bağlılık, itaat ve boyun eğmişliği sadece Allah'a ait kılmaktır.

İşte bu muhteva (hep bir arada) bulunmadan, İslâm'a girilmiş sayılmaz, insanlara "müslüman" sıfatı verilmez ve İslam'ın can ve mal konusunda getirip düzenlediği hakların sahibi olunmaz.

Söz konusu muhtevalardan birinin bulunmayışı, tümünün bulunmayışı gibidir. Yani bu muhtevalardan birinden uzaklaşmak, insanların İslâm'dan çıkıp cahiliyyeye dönüşü demektir. Küfür veya şirkle karşı karşıya kalmaktır. Çünkü burada İslâmî bir dönemden sonra gelen yeni cahili dönemler söz konusudur.

Bundan dolayı bu cahiliyyeyi ortadan kaldırıp insanları bir kere daha Allah'ın dinine yöneltecek onları kula kulluktan kurtarıp Allah'ın kulluğuna dahil edecek bir İslamî çıkış ve hareketin başlaması zorunludur.

İnsanlık hayatının bu uğursuz döneminde cahiliyyeyi ortadan kaldırmaya çalışan müslüman kadronun, bu işin ciddiyetini kesin ve net bir şekilde anlaması zorunluluğu vardır.

Çünkü bu kesin, net ve açık tavır bulunmadan İslâm diriliş öncülerinin, insanlık tarihinin bu zor döneminde görevlerini tam anlamıyla ifa etmeleri mümkün değildir.

Cahiliye toplumu karşısında, İslâmî bir toplum zannıyla tereddütlere kapılıp hedefin gerçek tayininin yapılmadığı bir dönemde bu kesin tavra özellikle ihtiyaç vardır.

Çünkü mesele bir zan meselesi değildir. İnsanlığın fiilen içinde yaşadığı durum açısından başlangıç noktasının tayin edilemediği bu dönemde, gerçek hedefi çok iyi bir şekilde tesbit etmek gerekir.

Zannî değil, gerçek bir hedef tesbiti...

Çünkü zanla ortadaki gerçek arasında bulunan fark, gerçekten çok büyüktür.

İnsanların, İslâm risaletiyle tanıştıktan ilk günün başlangıç noktası neyse, şimdiki başlangıç noktası da odur. Bu da sırasıyla:

Yeryüzünün bir bölgesinde "La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur ve Muhammed (s.a.s) Allah'ın Rasulüdür)" şahidliğini getirip hak dini benimseyen insanların bulunması...

İkinci olarak bu insanların hakimiyet ve kanun koyma açısından sadece Allah'a itaat edip İlahî şeriatı günlük hayatlarına uygulamaları... Bunu da gerçekleştirdikten sonra, İslâm davasını tüm dünyaya ilan etmeleri. Yani insanlığın kurtuluşu için cihad etmeleri.

Metod Belirlenmiştir

İslam davetçilerinin Kur'an-ı Kerim'i çok iyi anlamaları zorunludur. Bu, kuşağımızın ve her kuşak davetçilerinin vazgeçilmez bir görevidir. Çünkü Kur'an'ın buyrukları, tarihin belirli bir dönemine mahsus olmayıp tüm kuşakları ve tüm davetçileri kapsamına almaktadır. Onun davetçilere sunduğu metod, bir zaman ve mekanla kayıtlı değildir. Bu bakımdan Kur'an-ı Kerim'in belirlediği yol işaretlerinin önünde durmak zorundayız.

Allah'ın dinine davet, hiç şüphesiz zor ve tehlikelerle dolu bir iştir. Allah'ın hakka yardımı muhakkak geleceği halde, zor ve tehlikeli... Çünkü Allah'ın yardımı, Allah'ın ezeli ilim ve hikmeti doğrultusunda takdir ettiği zamanda gelir. Bu, bir gayb işidir. Peygamber (s.a.s) dahil, hiç bir kimse bu zamanı bilemez.

Davet yolunun zorlukları, iki temel nedenden ileri gelmektedir: Birincisi; davaya ilk muhatap olan kimselerin yalanlanma ve yüz çevirilmeler ile davaya karşı açılan savaş ve çekilen acılardır. İkincisi ise; bir beşer olarak davetçinin, insanların hidayete ermelerini arzulaması. Tanıyıp tadına vardığı, fedakarlığa layık üstün hakkın, diğer insanlar tarafından da paylaşılmasını istemesi. Bu arzunun, yalanlanma ve yüz çevirilmeden, savaş ve acılardan ileri gelen meşakkatten aşığı kalır bir tarafı yoktur.

İşte Kur'an-ı Kerim'in buyruğu bu arzunun doğurduğu meşakkate de çözüm getirmektedir. Kur'an şunu ortaya koyuyor:

Bu dini yalanlayan veya bu dinin davetine savaş açan kimseler; çağrıldıkları şeyi hak ve peygamber (s.a.s.)'in de Allah katından gelen sadık bir davetçi olduğunu kesinlikle bilmektedirler. Bunu bildikleri halde icabetten kaçınıp inkarlarında inatla direnmeye devam etmektedirler. Çünkü davayı yalanlayıp yüzçevirmek arzularının bir gereğidir.

Şurası kesindir ki hak, kendisini doğrulayan deliliyle gelir. Sağlıklı bir fıtrata ve hastalıklı olmayan bir algılama sistemine sahip olan kimselerin hak çağrısı cevapsız bırakmaları mümkün değildir.

"(Davete) ancak işiten kimseler cevap verir." (el-En'am: 36)

İnkâr edenlere gelince:

Hiç şüphesiz onların kalbleri ölmüştür. Onlar ölü; sağır ve dilsiz kimselerdir. Karanlıklarda bulunan kimseler. Hiç şüphesiz Peygamber (s.a.s.), ölü ve sağır kimselere sesini duyuramazdı.

Ölüleri diriltmek, davetçinin görevi değildir. Çünkü bu, Allah'ın işidir. Meselenin bir yönü budur. Meselenin diğer yönü de şu:

Allah'ın yardımı yakındır ve muhakkak ki gelecektir. Bu noktada her şey, Allah'ın takdiri ve sünnet'ullah'ın doğrultusunda olup bitmektedir. Sünnet'ullah'ın aceleye ihtiyacı yoktur. Allah'ın kelimelerinin değişmesine de imkân yoktur. Çünkü Allah'ın yardımı, eninde sonunda

gelecektir. Belirlenen zamanı gelince mutlaka gerçekleşecektir. Acelesi olmadan ve değişikliğe uğramadan...

Allah, acele etmez. Bir davetçi, - peygamber bile olsa - yalanlama ve acılarla karşı karşıya kalacaktır. Bundan dolayı dava adamı, kendisini - acele etmeden - Allah'ın takdirine teslim etmek, acılara karşı yılmadan sabretmek ve akıbette kendisinin kazanacağından hiç bir şekilde kuşkuyla kapılmamak zorundadır. Çünkü tüm bunlar, davetçiden istenen şeylerdir. Geciken zafer, belirlenmiş zamanı gelince gerçekleşecektir. Kur'an-ı Kerim, hem Peygamber (s.a.s.)'in, hem de kendisinden sonraki her kuşak davetçisinin görev alanını belirlemiştir. Bu görev; tebliğdir, yola devam etmektir ve yolun zorluklarını sabırla göğüslemektir. İnsanların hidayet ve dalaleti meselesi ise, değişmez ilahî kanuna bağlı olan bir şeydir. Bu, davetçinin görev ve gücü dışında bir iştir. Sevdiğinin hidayetini isteyen Hz. Peygamber (s.a.s.) in arzusu bile bu kanunu değiştirememiştir. İnatlaşıp, savaşıp kimselerden, göğsünün daralması da sünnet'ullah'ı değiştirememiştir. Bu davada, davetçinin şahsiyeti önemli değildir. Onun hesabı da, "hidayet bulanların" sayısına göre değildir. Görevini yaptığı, sabrettiği, bağlılık gösterdiği ve emrolunduğunu dosdoğru uyguladığı oranda hesap görecektir. Bundan sonra insanların işi, insanların Rabbi'ne havale edilir.

"Allah, dilediğini saptırır, dilediğini de dosdoğru yola koyar." (el-En'am: 39)

"Eğer Allah dileseydi onları hidayet üzere, bir araya getirirdi." (el-En'am: 35)

"Davete, ancak İşiten kimseler cevap verir." (el-En'am: 36)

Şu halde, bu dinin davetçisi, bu davayı Rabbani tabiatından saptırmak isteyen kimselerin tekliflerine uyamaz. Bu dini, davet ettiği insanların arzu, şehvet ve hevaları doğrultusunda süslü göstermeye çalışamaz. Çünkü müşrikler; anlayacakları türden ve çağlarının gereklerine uygun mucizeler (harikalar) istiyorlardı. Kur'an-ı Kerim, bu durumlarına pek çok yerde değinmektedir:

"Yanıbaşına bir melek indirilseydi ya" dediler". (el-En'am: 8)

"Kendilerine bir mucize gelirse mutlaka inanacaklarına dair" olanca güçleriyle yemin ettiler." (el-En'am: 109)

"Dediler ki: "Yeryüzünden bize bol su veren bir çeşme akıtmadıkça veya kendin hurma ve üzümünden bir bahçeye sahip olup ortasından bir nehir akıtmadıkça, ya da üzerimize - İddia ettiğin gibi- gökten bir parça düşürmedikçe veya Allah ve melekleri gözlerimizle görmemizi sağlamadıkça, yahut altından bir evin olmadıkça veya göğe doğru yükselmedikçe sana asla inanmayacağız. Sonra doğruluğuna şahitlik edecek okuyacağımız bir kitabı da üzerimize indirmedikçe senin göğe yükselmene de asla İnanmayacağız." (el-İsra: 90-93)

Ama Kur'an-ı Kerim, hem, Hz. Peygamber (s.a. s.), hem de

mü'minlerin; tek tek teklif edilen bu ispatla yanaşmalarını yasaklıyordu. Peygamber'e (s.a.s.) diyordu ki:

"Eğer onların yüz çevirmesi zoruna gidiyorsa; yeryüzünü delip içine girerek veya bir merdiven dayayıp gökyüzüne çıkarak kendilerine bir mucize getirebileceksen bunu yap. (Yapamadığına göre sabret). Eğer Allah dileseydi, onları hidayet üzere bir araya getirirdi. Salan cahillerden olma. (Davete) ancak işiten kimseler cevap verir, ölümlere (kafirlere) gelince, onları Allah diriltir. Sonra onların tümü Allah'a döndürüleceklerdir." (el-En'am: 35-36)

"Bize bir mucize gelirse mutlaka İman ederiz" diye olanca güçleriyle yemin eden müşriklerin bu isteğine cevap verilmesini arzulayan mü'minlere de diyordu ki:

"De ki: Mucizeler, Allah'ın katından gelir. Ey mü'minler, mucize geldiği zaman onların iman edeceklerini nereden biliyorsunuz? Onlar, iman etmeyeceklerdir. Kalb ve basiretlerini; mucizenin (ineceği ilk hallerinde imandan çevirteceğimiz gibi şimdi de) İman etmekten dönderiyor ve onları azgınlıkları içinde şaşırılmış bir halde bırakıyoruz." (el-En'am: 110-111)

Kur'an'ın bu uyarısından maksat; yalanlayan kafirlerin eksikliğini duydukları tek şeyin hakkı ispatlayan mucize ve delillerin olmadığını mü'minlere öğretmektir. Mü'minlerin, bunu öncelikle, bilmeleri gerekiyordu. Çünkü kafirlerin asıl derdi, işitmemeleri, "ölü" gibi olmaları ve Allah'ın - hidayet ve dalalet kanunu doğrultusunda - kendilerine hidayet takdir etmemesiydi.

Sonra davetçilerin şunu da bilmesi gerekir:

Bu din, yüce Allah'ın değişmez sünneti doğrultusunda seyreder. Ve bu din, teklifler yapan insanların arzu ve hevalarına mahkum olmayacak kadar azizdir. Bu da gösteriyor ki Kur'an'ın buyrukları, çok geniş bir alanı ilgilendirmektedir. Yani Kur'anî buyruklar, belirli bir zamana, belirli bir olay veya öneriye mahsus değildir. Zaman değişiyor. İnsanların arzuları, başka başka teklifler yapmayı gerektirebiliyor. Bundan dolayı dava adamları, beşerî heva ve arzuların baskısı altında kalmamak zorundadırlar.

Günümüzdeki bazı İslâm davetçilerinin İslâm akidesini, "doktriner bir teori" biçiminde gösterme çabaları, insanların önerilerine cevap verme arzusundan doğmaktadır. Sıradan ve önemsiz beşerî doktrin teorilerine benzer kağıt üzerinde kalan bir teori...

İnsanların sadece belirli bir dönemde ilgilendiği doktrinlere benzer bir teori...

Yani bir zaman sonra ayıpları, kusurları ve çelişkileri ortaya çıkan beşer doktrinlerine benzer bir teori...

Ama ne olursa olsun bunun etkisi altında kalan bazı İslâm davetçileri İslâmı da böyle bir biçimde göstermeye kalkışmaktadırlar. İslâm nizamını, kağıt üzerinde kalan bir sistem tasarısı veya mufassal bir

kanunlar manzumesi şeklinde sunmaya çalışmaktadırlar. İslâm'la hiç bir alakası olmayan mevcut cahili iktidarlara bu tür tasarılarla çareler aramaktadırlar. Çünkü modern cahiliye insanları; "İslâm, sadece bir inanç olup uygulamadaki hayat nizamıyla hiç bir ilgisi yoktur" diyorlar. Kağıt üzerinde kalan teorilerle uğraşan bu tür davetçiler; cahiliye içinde bulunan; yani Allah'ın şeriatını hakem kılmayıp tağutların hükmüne başvurmaktan kurtulamayan insanlara bir takım kanunî düzenlemeler getirmektedirler. Ne var ki tüm bunlar; bir hal üzere kalmayıp her an değişebilen beşeri düşünceler akımına - İslâm davetinin yöntemleri gelişiyle iddiasıyla - ayak uydurmak bahanesiyle girilen bayağı bir uğraştır. Hiç bir müslümanın iltifat edemeyeceği bayağı bir uğraş...

Bundan daha beter bir alçalış ise, İslâm'a başka kılıklar giydirmektir. Bir zamanlar rağbet görmüş beşerî doktrinlerle, örneğin sosyalizm, demokrasi ve benzerleri gibi doktrinlerle İslâm'ı vasıflamak...

Sonra bu alçaltıcı işle uğraşan kimseler, İslâm'a hizmet (!) ettiklerini bile sanabilmektedirler.

Sosyalizm, beşer yapısı sosyo - ekonomik bir doktrindir. Beşer yapısı olduğu için de yanlış ve doğruları vardır.

Demokrasi de aynı şekilde beşer yapısı - doğrusu ve yanlış olan - bir hayat veya yönetim düzenidir.

İslâm ise hem itikadî düşünceyi, hem de sosyal, ekonomik, yönetsel ve örgütsel düzenleri kapsayan Allah yapısı bir hayat sistemidir.

Noksanlık ve ayıptan münezze olan Allah'ın yapısı...

Acaba münezze olan Allah'ın hayat sistemi için beşer yapısı olan bir doktrinden şefaatçi getiren kimsenin İslâm'daki yeri nedir?

Hatta şöyle sormak gerekir:

Şanı yüce olan Allah için, kulların katından şefaatçi getirmek isteyen kimsenin İslâm'daki yeri nedir?

Kulların sözünden şefaatçi getirenin yeri nedir?

Arap cahiliyesinin en bariz "şirki", veli edinmiş oldukları Allah'ın bazı yaratıklarını Allah katında şefaatçi olarak görmeleri idi.

"Allah'ı bırakıp başkasını veli (ilah) edinen kimseler; "Bunlara, sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye tapınıyoruz (kulluk yapıp, ibadet ediyoruz)" diyorlar." (ez-Zümer: 3)

Bu, bir şirktir. Şimdi acaba kendilerine Allah katında veliler edinmiş oldukları kullardan şefaat istemeyip de, kul yapısı bir doktrin veya sistemi Allah'a şefaatçi kılmak isteyen kimsenin hali nice olur?

Bundan daha iğrenç, daha yüz kızartıcı bir şefaat istemek var mı?

İslâm başka şeydir, sosyalizm ve demokrasi de daha başka şeylerdir.

İslâm, Allah'ın hayat nizamıdır. Allah'ın kendisine verdiğiinden başka bir unvan ve sıfatı yoktur. Demokrasi ve sosyalizm ise, beşeri sistemlerdir. Beşer deneyimlerinin ürünüdür. Bundan dolayı İslâm'ı seçenler, bu esas ve özelliğiyle onu seçsinler. Allah dininin davetçisi, -

Allah'ın dinine iyilik yapıyorum zannıyla - değışken beşer zevkine uygun revaçtaki kılık ve özendiricilere icabet edemez. Allah'ı gereğı gibi yüceltmeyip dinlerini ehven gören kimselere sormak istiyoruz:

Eğer siz İslâm'ı; benimsenen iki çağdaş akımdır diye sosyalizm ve demokrasi isimleriyle sunuyorsanız şunu bilmeniz gerekir:

Feodalizmi bırakan insanlar tarafından bir zamanların en çok tutulan akımı kapitalizm idi. Konfederasyon milliyetçiliğinin revaçta olduğu, örneğın Bismark ve Matizini dönemlerindeki Almanya ve İtalya'da en çok rağbet gören yönetim şekli mutlakiyet idi. Yarın hangi beşerî sistemin rağbet göreceğini, insan yapısı hangi toplumsal düzen ve yönetim şeklinin revaç bulacağını ise, hiç kimse bilemez. Şimdi sormak gerekir:

Yarınki davetçiler olarak siz de İslâm'ı, insanlar tarafından tutulan böyle bir akımın kılığında mı sunacaksınız?...

Şu anda üzerinde düşündüğümüz Kur'an-ı Kerim'in bu (Zümer: 3) ve diğer buyrukları söz konusu tavırların tümüne karşı uyarmaktadır. Çünkü Kur'an-ı Kerim, dava adamının diniyle yücelmesini istiyor. Bundan dolayı dava adamı, insanların arzu ve tekliflerine icabet edemez. Bu dini, isim ve ünvanı dışında kalan şeylerle süsleyemez. İslâm dışı yöntem ve sistemlerle insanlara hitap edemez.

Allah, elbette ki alemlere muhtaç değildir. Onun dinine, kendisine ubudiyetin ve başkasının ubudiyetinden kurtulmanın bir gereğı olarak icabet etmeyenlere hiç bir ihtiyacı yoktur. Yüce Allah'ın, itaatkar veya isyankâr kimselere, de ihtiyacı yoktur.

Çünkü bu din Allah'ın insanlar tarafından benimsenmesini istediğı özellik ve hayatî dayanaklar açısından olduğu gibi, çalışma yöntemi ve beşer fıtratına hitap etme şekli yönünden de bir aşama yöntemi ve beşer fıtratına hitap etme şekli yönünden de bir asaletin sahibidir. Bu dini; meziyetleri, hayati değerleri, hareket metod ve programıyla indiren; insanı yaratan ve insanın gönlünden geçen her şeyi bilen Yüce Allah'ın bizzat kendisidir.

Görölüyor ki İslâm, tüm yönleriyle bir uygunluk içindedir. İslâm'ın davet metoduyla dava adamının takınacağı tavrın netlik ve açıklığı bu uygunluğun bir uzantısıdır. Dava adamı, bunu bilerek davranmak zorundadır. Hangi durum ve hangi kuşakta olursa olsun akidevî bir hareketle insanlara hitap eden davetçinin bilmek zorunda olduğu bir esastır bu.

Ayırıcı Bir Çizgi

Kur'an-ı Kerim, hakkı açıklayıp ortaya koymaktadır. Bundan tek maksat, mü'min ve salih kimselerin yolunu belirlemek değildir. Çünkü Kur'an, bu metoduyla batılı da açıklayıp ortaya koymaktadır. Sapık ve mücrimlerin de yolunu belirlemek içindir bu açıklama. Mücrimlerin

yolunu belirlemek; mü'minlerin yolunu belirlemenin bir zorunluluğudur. Bu, tıpkı yol ayırımında bulunan ayırıcı bir çizgi gibidir:

"(Kur'an) ayetlerini (hakkın izharı) ve mücrimlerin yolunun belirlenmesi için açıklıyoruz." (el-En'am: 55)

Bu, Yüce Allah'ın tayin ettiği bir metoddur. Maksat beşerî nefisleri tanıtmaktır. Yüce Allah, hak ve hayra ilişkin kesinleşmiş bir inanç oluşturmanın, meselenin diğer yüzünü; yani batıl ve şerri tanımayı da gerektirdiğini elbette ki, bilmektedir. Çünkü insanın "şu, tam anlamıyla şer ve batıldır, şu da tam anlamıyla hak ve hayırdır" diye kesin bir karara varmasının yolu budur. Şu da var:

Hakla ortaya atılmanın güç kaynağı, hak sahibinin elindekinin hak olduğunu bilmesinden ibaret değildir. Çünkü karşıdaki düşmanın; davası uğrunda savaşıp batıl ehli olduğunu ve bu kimselerin mücrimlerin yolunu izlediğini bilmek de hak sahibine güç verir.

Nitekim Yüce Allah, her peygambere mücrimlerden bir düşman verdiğini bildirdiği başka bir ayet-i kerimede şöyle buyurmaktadır: "Her peygamber'e mücrimlerden bir düşman da verdik." (el-Furkan: 31)

Bundan da maksat, gerek Peygamber (s.a.s.) ve gerekse mü'minlerin; mücrim kimselerin düşmanlıklarıyla karşı karşıya olduklarını kuşkuya yer vermez bir kesinlik ve açıklıkta bilmeleridir.

Şerrin, mücrimliğin ve küfrün hakla savaşıması kaçınılmazdır. İmanın, ıslahın ve hayrın belli olması, bir de mücrimlerin yolunun ortaya çıkması için bu zorunludur. Bu, Rabbani ayetlerin açıkça ortaya koyduğu bir hedeftir. Mücrimlerin tutum ve yollarında söz konusu olabilecek herhangi bir şüphe veya karışıklık; mü'minlerin tavır ve yolunda da bir karmaşa ve şüpheye neden olabilir. Çünkü bunlar iki zıt durum ve birbirinden ayrı iki yoldur. Bu bakımdan çizgi ve renklerin iyice ortaya çıkması gerekir.

Şu halde her İslâmî hareketin ilk görevi, mü'min ve mücrimlerin yollarını tayin etmektir, önce mü'minlerin, daha sonra da mücrimlerin yolunu tayin etmek gerekir.

Mü'minlerin ayırıcı özellikleri yanında, mücrimlerin de ayırıcı özelliklerini tanıtmak gerekir. Ayrıca bu tanımların pratik, yani teorik çerçeveyi aşan bir değeri olacaktır. Ta ki İslâm davetçileri ve hareket adamları, etraflarında bulunan mü'minleri de mücrimleri de tanıyabilsinler. Bunun da çaresi, mü'minlerin metod, yol ve alametleri yanında, mücrimlerin de yol ve alametlerini hiç bir karışıklığa meydan vermeden belirlemektir. Mü'min ve mücrimlerin belli başlı alamet, özellik ve unvanlarının birbirine karışmasına meydan vermemektir. Bu tayin ve tanıtma, İslâm'ın Arabistan yarımadasındaki müşriklere hitap ettiği ilk günden itibaren yapılmaya başlamıştı, öyle ki salih müslümanların yolu, Hz. Peygamber (s.a.s.) ve yanındaki

mü'minlerin yoluydu.

Mücrim müşriklerin yolu ise, bu dini kabul etmeyen kimselerin yoluydu.

İşte Kur'an-ı Kerim, böylesine bir açıklık ve belirlilik ortamında iniyordu. Yüce Allah, mücrimlerin yolunu da tanıtır nitelikte ayetlerini açıklıyordu.

İslâm'ın şirk, putperestlik, dinsizlik ve değişikliğe uğramış veya beşerî zevklere göre değiştirilmiş semavî kökenli farklı diyanetlere hitap ettiği her ortamda mü'minlerin de, kafir ve müşrik mücrimlerin de yolu belirlenmiştir. Birbirine karışmaya meydan verilmeyecek kadar belirlenmiştir.

Ne var ki, gerçek bir İslâmî hareketin - bugün için - karşılaştığı en büyük problem, bunların hiç biri değildir. Çünkü günümüzdeki bu en büyük zorluğun nedeni, bir zamanların İslâm yurdu olan ülkelerde yaşayıp müslümanların soyundan gelen insanların varlığıdır, öyle ki günün birinde üzerinde Allah'ın dininin egemen olup şeriatının uygulandığı bu topraklarda, "müslüman" adını kullanan; ama gerçekte İslâm'dan kopmuş, İslâm'ın hem itikadî, hem de pratik değerlerinden uzaklaşmış bir takım insanların varlığı...

Çünkü İslâm, "La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah" şahitliğine dayalı olarak kainatın yaratıcı ve mutasarrıfının ortaksız bir tek Allah olduğuna inanmaktır. Günlük ibadet ve hayat faaliyetlerini bir tek Allah'a ait kılmaktır. Allah'tan başka hiç bir kimseden hayat kanunlarının alınamayacağına ve tüm hayat işlerinde ilâhî hükümden başkasına boyun eğilemeyeceğine inanmaktır.

İşte şehadet kelimesinin anlamı budur. "La ilahe illallah"a bu anlamıyla şehadet etmeyen bir kimse, kim olursa olsun; adı, lakabı ve soyu ne olursa olsun, şehadet getirmemiş ve henüz İslâm'a girmemiş demektir. Aynı şekilde üzerinde "La ilahe illallah" şahitliğinin bu anlamıyla egemen olmadığı bir ülke de Allah'ın dinine boyun eğip İslâm dinine girmemiştir. Bu toprakların üstünde yaşayanlar, "müslüman isimler" kullanıp müslümanların soyundan gelse de bu hüküm değişmez. O ülkelerin bir zamanların "dar'ül-İslâm'ı" olması da bu durumu değiştirmez. Çünkü bu tür insanlar, gerçek anlamıyla şehadet getirmemişlerdir. Çünkü bugün şehadet kelimesinin gerçek anlamına uygun olarak Allah'a itaat eden ülkeler de yoktur.

İşte bugün gerçek bir İslâm hareketinin söz konusu yurt ve insanların içinde karşılaştığı en büyük problem budur.

- Bir yandan "La ilahe illallah" şehadeti ve İslâm'ın gerçek anlamı,
- öbür yandan da şirk ve cahiliyenin gerçek anlamları etrafında var olan karmaşa, karışıklık ve şüpheler;

İslâmî hareketin başına gelebilecek değişik türdeki belalardan çok daha büyük bir problem durumundadır. Çünkü bunun sonucu olarak salih mü'minlerin yoluyla, mücrim müşriklerin yolu belirlenmemekle

beraber etiket ve unvanlar karmaşası oluşmakta, isim ve sıfatlar da birbirine karıştırılmaktadır. Kısaca öyle bir boşluk ki bu, yol ayrımı bir türlü tesbit edilememektedir.

İslâm hareketinin düşmanları bu boşluğun farkındadırlar. Meseleyi daha da karıştırmak, bulandırmak ve tereddütler yaymak için durmadan çalışmalarının nedeni budur, öyle ki, bu ortamda hak kelimeyi söylemek, baş aşağı asılmayı gerektirecek bir töhmet haline gelmiştir. Müslümanları tekfir töhmeti haline gelmiştir.

İslâm, küfür konusunda bir hüküm vermek, Allah ve Resulü'nün buyruğuna değil halkın gelenek ve kavramlarına başvurmayı gerektiren bir mesele olmuştur.

İşte günümüzün en büyük problemi budur. Her kuşaktaki İslâm davetçilerinin aşmaları gereken ilk engel budur.

Bundan dolayı davete, mü'min ve mücrimlerin yolunu belirlemekle başlamak şarttır. Dava adamı, ayırıcı olan hak kelimeyi söylemek konusunda tavizkâr olamaz. İnsanlara yaranmaya çalışmaz. Bu konuda korkuya kapılmamak, insanların kınamasından çekinmemek ve "Bakın bunlar müslümanları tekfir ediyor" diyen çığırtkanları dinlememek zorundadırlar.

Çünkü İslâm, aldanmış bazı insanların sandığı gibi bulanık bir din değildir. Çünkü İslâm, besbelli ortadadır. Küfür de besbelli ortadadır. İslâm, yukarıda belirttiğimiz anlam ve muhtevasıyla "La ilahe illallah" şهادetini getirmektir.

Bu şهادeti bu anlamıyla getirmeyen ve hayatına buna göre yön vermeyen kimsenin hakkındaki Allah ve Resulü'nün hükmü; küfür, zulüm, fık ve mücrimlik.

"Ve ayetleri, mücrimlerin yolunu belirlemek için açıklıyoruz."

Evet dava adamlarının bu engeli aşmaları gerekiyor. Bu belirlenmeye en başta kendilerinin uyması gerekiyor. Bu engel aşılmalı ki; hiç bir şüpheye kapılmadan, bulandırma ve karmaşalardan etkilenmeden tüm enerjilerini Allah'ın dini yolunda harcayabilsinler. Çünkü tüm güçleriyle çalışmaları; kendilerinin "müslümanlar" olduğuna, yollarında duranların ve insanları Allah'ın dinine girmekten önleyenlerin de "mücrimler" olduğuna kesin bir şekilde inanmış olmalarına bağlıdır.

"Müşrikler kimlerdir?" Kendimizi bunu açıklamak zorunda hiss ediyoruz.

Müşrik; ilahlık vasfını, hangi konuda olursa olsun Allah'la beraber başkasına veren kimsedir.

- Bu şirk ister itikadı alanda olsun,
- ister ibadetleri Allah'la beraber başkalarına sunmakta olsun,
- isterse de Allah'tan başkasının hakimiyet ve şariatini kabullenmekle olsun aynı hükme tabidir.

Buna göre söz konusu ilahlık özelliklerinden sadece birini iddia eden

kimseler, müslüman isimlerini taşımış olsalar bile durumları bellidir, öyleyse görevimiz, dinimiz konusunda kesin bir inancın üzerinde olmamızdır.

Evet Allah dininin davetçileri bu dar geçiti aşmak ve yol ayrılığına en başta kendileri uymak zorundadırlar.

Bu davanın bir iman ve küfür meselesi olduğuna, kavimleriyle yol ayrımı noktasında bulunduklarına; yani kendileriyle kavimlerinin ayrı ayrı millet ve dinler üzerinde bulunduklarına inanmadan yolun zorluklarına katlanmaları mümkün değildir.

" (Kur'an'ın) ayetlerini (hakkın izharı) ve mücrimlerin yolunun belirlenmesi için açıklıyoruz."

Ve Yüce Allah, elbette ki doğru söylemiştir.

Davetin Temel İlkesi

İnsanları yeniden İslâm'a davet ederken, öncelikle akidenin benimsenmesinden işe başlamak gerekir.

Davet edilen kimseler müslüman olduklarını iddia etseler bile, nüfus cüzdanlarında "müslüman" oldukları yazılsa bile işe başlangıç noktası bu olmalıdır. Davetçilerin bunu çok iyi bilmesi gerekir. Bunu yaparken de en başta İslâm'ın; akideyi, yani gerçek anlamıyla "La ilahe illallah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur)" şهادetini kabullenmekten ibaret olduğunu anlatmak zorundadırlar.

Şهادet kelimesinin gerçek anlamı; hakimiyetin her konuda Allah'a ait kılınmasıdır.

Bu inancın, kalbte, duygularda, pratik hayatta ve yönetimde gerçekleşmesi demektir. İslâm davetinin temel ilkesi bu olmak zorundadır. Çünkü ilk İslâm davetinin temel çıkış noktası da bu olmuştur. Mekke'de inen Kur'an'ın onüç sene boyunca üzerinde durduğu nokta buydu.

İşte İslâm nizamını toplumsal hayatında uygulayacak kimseler, bu dini bu köklü özelliğiyle kabullenen topluluğun insanlarıdır. Çünkü bu topluluk, hayatını bu ilkeye göre düzenleyeceğine ve Allah'tan başkasını hayatına hakim kılmayacağına dair kendi kendisine söz vermiştir.

Yani İslâm toplumunu (devletini) kuracak olan, bu topluluktur. İslâm nizamının esaslarını uygulama sırası, İslâm toplumunun kurulmasından sonra gelir. Pratik günlük hayatın gerektirdiği kanunî düzenlemeler, İslâm nizamının genel ilkeleri dışına çıkamaz. İşte pratik değeri olan İslâmî hayat sisteminin kurulması yolunda atılacak adımların doğru sıralaması budur.

Bu dinin tabiatını, şaşmaz Rabbani metodunun özelliğini bilmeyen, yani insanların karakterini, hayat ihtiyaçlarını ve her şeyi bilen Yüce Allah'ın bir hikmetine dayalı Rabbani hayat sisteminin özelliğini düşünemeyen bazı samimi; ama aceleci kimseler; gerek İslâm

nizamının esaslarını ve gerekse bir takım hukuki düzenlemeleri peşinen sunmanın, bu dini halka sevdirep davet yolunu kolaylaştıracağına inanıyorlar.

Ne var ki bu, aceleciliğin doğurduğu bir zandan başka bir şey değildir. Çünkü meselenin başı, nefislerin samimiyetle Allah'a teslim olmasıdır. Ubudiyetin (kulluğun) sadece Allah'a yapılmasıdır.

Bunun da tek yolu, Allah'ın şeriatını kabullenip diğer tüm şeriatleri reddetmektir. Bunun ilke olarak benimsenmesi şarttır. Şeriatin tafsilatını sunmadan önce bu ilkenin benimsenmesi lazımdır.

Çünkü şer'î tafsilatlara olan rağbet; ihlaslı bir ubudiyyetin sonucudur. Yaratıkların egemenliğinden kurtulup bir tek Allah'a ubudiyet yapmaktır meselenin başlangıcı.

Halkın öncelikle buna rağbet etmesi gerekir. Yoksa mesele, sunulan ilahî şeriatın şu veya bu yönüyle elde mevcut bulunan kanunlardan daha iyi olduğu meselesi değildir.

Allah'ın hayat nizamı, elbette ki, hayrın kendisidir. Çünkü o, Allah'ın şeriatıdır. Kul yapısı kanunların, ilahî şeriat gibi olması hiç bir zaman düşünülemez. Ne var ki bu mesele, davetin temel ilkesi değildir.

Bu davetin temeli, Allah'ın şeriatini kabullenmektir. Kul yapısı tüm kanunları reddedip Allah'ın şeriatını kabullenmektir. Zaten İslâm da budur. Bunun dışında İslâm'ın bir muhtevası yoktur.

İslâm'a arzu duyan kimse, meseleyi halletmiş demektir. Artık bundan sonra "İslâm nizamı şu yönüyle güzeldir, bu yönüyle üstündür" diye bir rağbete ihtiyacı yoktur; Bu, imanın besbelli olan gereklerinden biridir.

Kur'an-ı Kerim, insanın fıtratına hitap etmektedir. İnsanın varlığında ve etrafındaki kainatta bulunan delil ve mesajlarla hitap etmektedir. İnsan fıtratını tortulardan, fıtri algılama sistemini de tembellik ve yararsızlıktan kurtaran Kur'an-ı Kerim, fıtratın tüm kapılarını, etkileyici mesajlara açmaktadır. Bu mesajlara cevap vermeye yarar bir hale getirmektedir.

Şu halde akidevî kuruluş aşamasının; zaman alması, bu konudaki adımların dikkat ve özenle, yavaş ve sağlamca atılması gerekmektedir. Aynı şekilde akidevî kuruluş aşaması, akidenin nazari incelenmesinden uzak olmak zorundadır. Çünkü bu aşama, akideyi canlı olarak yaşama aşamasıdır. Gerek bu akideye sahip kimselerin gönlünde, gerek akidenin kökleşmesi oranında gelişen örgütsel kuruluştaki gerek cahiliyeye karşı verilen savaş ve hareket ortamında ve gerekse pratik hayatın içinde canlı olarak yaşamak ve yaşatmak aşamasıdır, öyle ki akide, hareket ve mücadelenin içinde tüm canlılığıyla yaşayıp kökleşmelidir.

Akidenin; zihinsel incelemeye, yani kültürel bir bilgiye yarayan mücerred bir "nazariye" biçiminde kalması, korkunç bir hata ve tehlike demektir.

Kur'an-ı Kerim'in onüç sene boyunca akidevî yapı üzerinde durmasının nedeni; ilk defa iniyor oluşu değildi. Asla bu değildi. Eğer Allah dileseydi Kur'an-ı Kerim'in tümünü defaten bir kerede indirirdi.

Böylece mü'minler bunu, on üç sene durmadan okur, inceler ve İslâmî nazariyyeyi iyice kavrarlardı. Yahut bu işi daha az veya daha çok bir sürede yapabilirlerdi.

Ne var ki, Yüce Allah, bunu değil, başka bir şey istiyordu. Belirgin ve eşi bulunmaz bir metod koymayı istiyordu. Cemaat, hareket ve akidenin bir arada ve aynı zamanda oluşmasını istiyordu. Cemaat ve hareketi akideyle, akideyi de cemaat ve hareketle oluşturmak istiyordu. Akidenin, cemaata fiili bir pratik olmasını, cemaatin fiili hareket kaynağının da akide olmasını istiyordu.

Yüce Allah, nefis ve cemaatların bir gün - bir gecede oluşamayacağını elbette ki biliyordu.

Şu halde akidevî kuruluşun, nefis ve cemaatin kuruluşuyla aynı anda gerçekleşmesi şarttı. Öyle ki akidevi yapı olgunluğuna eriştiği zaman, bunun canlı ve pratik görüntüsünün cemaat olması lazımdı.

İslâm Dini'nin tabiatı budur. Bu tabiatı bilmek zorundayız. Bu tabiat; beşeri teorilerin baskısına yenilmiş aceleci insanların arzularına uydurulup değiştirilemez, ilk İslâm ümmeti, İslâm'ın bu özelliği korunarak varlık âlemine çıkmıştır. Bu ümmeti, Yüce Allah'ın ilk defa oluşturduğu gibi varlık âlemine çıkarmanın değişmez yolu da budur. Bu ümmetin bir kere daha varlık âlemine çıkması isteniyorsa izlenecek yol budur.

Bu bakımdan hareketli ve gelişken bir ortamda bulunması gereken canlı İslâm akidesini, kültürel bilgi ve araştırmaya yarayan mücerred bir nazariyyeye dönüştürme çabalarının hata ve tehlikesini görmek zorundayız.

İslâm akidesi, yıkılmaya mahkum beşeri nazariyelere İslâmî bir nazariye ile karşı koyayım diye bir kültürel meta haline getirilemez.

Çünkü bu akidenin canlı gönüllerde, pratik bir yönetimde ve etraftaki cahiliyeye karşı koyan hareketin içinde yaşatılması gerekiyor. Cahiliye ortamından çekilip alınan taraftarlarının gönlündeki cahilî tortuları temizleyen bir hareket olarak da yaşatılması gerekiyor.

Bu özelliğe sahip bir akideyse; gönül, akıl ve hayatta öylesine büyük, derin ve geniş bir yer işgal eder ki, bunun nazariyye ve nazarî derslerle kıyaslanmasına imkan yoktur. Ama her şey, bundan da ibaret değildir.

İslâm'ın ilâhlığa, evrensel varlığa, insan ve hayata bakışı; mükemmel ve kapsamlı bir düşüncenin ifadesidir. Bu kapsayıcılık ve

mükemmelliği yanında gerçekçi bir düşüncedir aynı zamanda. Bu özelliğinden dolayı da kültürel ve zihinsel bir düşünceden ibaret kalmayı istemez.

Çünkü bu, onun tabiat ve gayesine aykırı bir şeydir.

Bu bakımdan akidenin insanlar tarafından yaşanması, canlı bir örgüt ve pratik bir hareket içinde temsil edilmesi zorunludur.

Akidevî kuruluşun yolu; insanların içinde canlı bir örgüt ve pratik bir hareket ortamında gelişmeyi zorunlu kılar. Çünkü pratik yön tamamlanmadan teorik yön tamamlanamaz. Her iki yön bir arada bulunup tamamlanır. Çünkü bu akide teorik yönünden kopmadan canlı bir pratiğe dönüşmüş olmayı gerektirmektedir.

Buna göre hareket ortamı ve pratik gelişmeyi geride bırakacak her tür gelişme hatalı ve tehlikelidir. Bu dinin tabiatına, gayesine ve özgün kuruluş metoduna ters bir şeydir.

Yüce Allah diyor ki:

"Kur'an'ı, insanlara mühlet vererek okuman için bölüm bölüm yaptık. Ve onu (olaylara göre gerektikçe) indirdik." (el-İsra: 106)

Demek ki bu "bölüm bölüm" indirmede, "mühlet ve anlaşılma imkanını vererek" indirme kast olunmuştur. Maksat, kuruluşun tamamlanmasıdır. "Kültürel bir nazariyye" biçiminde değil, "canlı "bir örgütlenme" biçimindeki akideden oluşan kuruluşun tamamlanması... Bu dinin sahipleri şunu bilsin ki; Bu din nasıl Rabbani bir din ise, onun çalışma metodu da öylece Rabbanidir. Tabiatına tıpa tıp uyan bir metod.

Bu bakımdan bu dinin hakikatini, onun çalışma metodundan ayırmaya imkân yoktur. Şunu da bilmek gerekir:

Bu din, hem itikadî düşünce yapısını ve bu düşünceye dayalı günlük pratik hayatı değiştirmek, hem de itikadî düşünceye dayanak olan fikir ve hareket metodunu değiştirmek için gelmiştir.

Çünkü o, yeni bir akide ve bu akideye dayalı yeni bir ümmet oluşturmak için mevcut vakayı değiştirecektir. Kendisine has bir düşünce metodunu oluşturmak için değiştirecektir. Çünkü bu özgün düşünce metodu olmadan, itikadî bakış açısını ve pratik değeri olan yeni bir vakayı oluşturmaya imkân yoktur. Görülüyor ki, İslâm'ın kendisine has düşünce metoduyla, itikadî düşünce ve canlı yapısını birbirinden ayırmak mümkün değildir. Çünkü bunların tümü, bir tek huzmeden ibarettir.

İslâm'ın çalışma metodunu böylece öğrendikten sonra şunu da bilmeliyiz ki, bu, değişmez ve köklü bir metoddur. Bu, ilk müslüman cemaatin kuruluş zamanına mahsus, belirli bir aşamanın, şart ve ortamların metodu değildir. Çünkü bu, İslâm'ın kuruluşuna dayanak olan vazgeçilmez bir metoddur.

İslâm'ın görevi, sadece insanların akide ve hayatlarını değiştirmekten ibaret değildir. İnsanların düşünce metodlarını, dünya görüşünü ve realiteye yaklaşım yöntemlerini değiştirmek de görev alanına girmektedir. Çünkü İslâm, tabiatının tümü açısından çökmeye mahkum güdük beşeri sistemlerden ayrılan bir hayat sistemidir.

Rabbani düşünce metoduna sarılmadan, Rabbanî bir hayata ve Rabbani bir dünya görüşüne kavuşmamıza imkan yoktur. Bunu, Allah böyle istemiştir. Çünkü başka türlü düşüncelerin ve pratik günlük

hayatın rayına oturması mümkün değildir.

İslâm'ı Rabbani yapı ve düşünce metodu özelliğinden çıkarıp beşeri düşünce yöntemlerine bağımlı kılmayı istemek, Rabbani metodun beşerî metodlardan daha aşağı kaldığına inanmak demektir. Rabbani hayat sistemini, (eksiği varmış gibi) beşerî sistemlerin düşünce ve hareket düzeyine getirmeye çalışmaktır ki bu, öldürücü bir hezimetten başka bir şey değildir. Tehlikeli bir işe girişmekten başka bir şey değildir.

Rabbani sistemin görevi, biz İslâm davetçilerine, beynimizi cahili düşünce yöntemlerinin tortularından uzaklaştıracak yeni ve özgün bir düşünce metodunu vermektir. Çünkü yeryüzünde egemen olan cahili düşünce yöntemleri, aklımızı bulandırıp kültürümüzü etkilemektedir. Bundan dolayı eğer biz bu dine, özelliğiyle bağdaşmayan egemen cahili düşünce yöntemleriyle yaklaşırsak, onun asıl görevini iptal etmiş oluruz. İnsanlık için yapacağı görevi iptal etmiş ve kendimizi çağımızın egemen cahilî düzenlerinin baskısından, aklımızı da bu tür cahilî düşüncelerin etkisinden kurtarma fırsatından mahrum bırakmış oluruz. Mesele, bu açıdan tehlikelidir. Bundan ileri gelecek zarar da öldürücüdür.

İslâmi kuruluşun düşünce ve hareket metodu; İtikadî düşünce ve hayat nizamı metodundan daha az önemli değildir. Bu iki konuyu birbirinden ayırmaya imkân yoktur. İslâm düşünce ve hayat nizamını sözlü olarak sunmak istediğimizde şunu unutmamalıyız ki, (uygulanması olmayan) bu sözlerin yeryüzünde hareket ve realite halindeki bir İslâm doğurmasına imkan yoktur.

Hatta şunu da unutmamak gerekir ki İslâm'ı bu şekilde sunmamızdan yararlanacak olanlar, fiilen İslâmi hareketle meşgul olan kimselerdir. Bundan da sağlanacak azamî yarar, kendi hareketleri esnasında fiilen vardıkları noktada tıkanıp kalmaktır. O halleriyle karşılıklı etkileşim göstermekten ileriye gidememektir.

Şunu bir kere daha söyleyelim ki; itikadî düşüncenin, hareket halindeki bir kadro tarafından hemen uygulanması gerekir. Bu hareket kadrosunun, itikadî düşünceye tercüman ve canlı bir örnek olması da gerekir aynı zamanda. Bir kere daha söyleyelim:

Söz konusu olan, Rabbanî İslâm'ın tabîî metodudur, İnsan fıtratına en çok uyan, en çok etkili olan; en yüce ve en sağlam metod budur. Kalıplaşmış nazariyelerden ve bu nazariyyelerin zihinsel ve donuk biçimlerde sunulmasından etkilenmeyen beşer fıtratının en çok etkilendiği ve en çok uyum sağladığı metod, Rabbanî methodur. Çünkü fiilen hareket alanına katılmayan ve İslâm nazarî kavramının adım adım canlı örneği haline gelemeyen insanlara Rabbanî metod dışında bir şeyle yaklaşmanın hiç bir yararı yoktur. Nazariyye konusunda doğru olan bu tesbit, nizam esaslarını bu şekilde sunmak konusunda da doğrudur. Çünkü metodu kabullenmeyen insanların, akidenin

pratikteki hali olan nizam esaslarını ve bu nizamın ayrıntılı kanunlarını benimsemeleri beklenemez.

Etrafımızı saran cahiliye bazı samimi İslâm davetçilerini sinirsel baskı altında tutarak, İslâmi metod adımlarını hızlandırmalarına neden olduğu gibi, zaman zaman sorduğu sorularla onları zor durumlara da düşürmektedir, örneğin soruyor:

"Davet ettiğiniz nizamın ayrıntıları nelerdir?

Bunu uygulamak için ne gibi inceleme ve araştırmalar hazırladınız?.

Ne gibi tasarılarınız vardır?"

Bu soruları soran cahiliyenin amacı, davetçilerin adımlarını hızlandırıp onları metodlarından uzaklaştırmaktır, öyle yapıyor ki davetçiler, akidevî kuruluş aşamasını atlasınlar. Maksat; nazariyyesi hareket ortamında biçimlenen, hayat nizamı hareketle ortaya çıkan ve yasal düzenlemeleri İslâmi bir hayatın gerçek problemleri doğrultusunda belirlenen Rabbanî metoddan uzaklaştırmaktır davetçileri.

Bu bakımdan dava adamlarının görevi, bu tür taktikleri boşa çıkarmaktır, hareket ve dinlerine yabancı olan metodların empozesini reddetmektir. İnanmayan kimselerin oyuncağı haline düşmemektir. Zora koşma planlarını ortaya çıkarıp dava yolunda yürümektir. Bu dinin hareket metoduna uygun olarak hareket etmektir. Çünkü bu, İslâm'ın gizli gücüdür. Çünkü davetçilerin güç kaynağı da budur. İslâm'da metod, hakikatle eş değer bir şeydir. Hakikatla metod, birbirinden ayrılmaz. İslâm'a yabancı bir metodla, İslâm'ın zafere gitmesine imkan yoktur. Batı kökenli yabancı metodlarla beşerî düzenlerin gerçekleşmesi mümkündür; ama bizim Rabbanî hayat nizamımızın gerçekleşmesine imkân yoktur. Şu halde metoda bağlılık, - bazı insanların zannettiği gibi - yalnız ilk İslâm hareketinde değil tüm İslâmî hareketlerde bir zorunluluktur. Tıpkı akideye bağlılık gibi ve tıpkı nizama bağlılık gibi...

Davetin Maslahatı

Hamaset duygularına veya davanın zafer ve yayılmasına duyulan arzulara kapılan davetçiler; şu insan veya bu unsurları kazanayım diye davadan taviz verme yoluna gitmektedirler, özellikle, peygamberlerden sonra gelen davetçilerin verdikleri bu tavizler ise, davanın vazgeçilmez gereklerindendir. Bu tür tavizlerin, davanın aslından olmadığını zanneden bu tip davetçilerin ilk hedefleri, söz konusu insanlara yaklaşabilmektir. Onları davadan nefret ettirmemek ve düşmanlıklarını kazanmamaktır.

Gene bu davetçiler aynı noktadan hareketle, davetin duyarlı ölçüsüyle hiç bağdaşmayan ve dosdoğru davet metoduyla hiç uyuşmayan araç ve yöntemlere de başvurmaktadır.

Davanın zafer ve yayılmasına duydukları aşırı hırstır kendilerini bu hale getiren. Davaya maslahat (avantaj) sağlayayım diye bu duyguya

kapılmaktadırlar.

Oysa ki davanın gerçek maslahatı, müstakim çizgiden ayrılmamaktır. Ne az, ne de çok saptırılmadan bu istikameti korumaktır. Sonuç ise, gayba kalmış bir şeydir. Bunu Allah'tan başka hiç bir kimse bilemez. Bundan dolayı dava adamı, bu tür sonuç hesaplarına girişemez.

Çünkü davetçinin görevi; davanın duyarlı, net ve açık yolunu izlemek ve bu istikametın sonucunu ise Allah'a havale etmektir. Sonra bu sonucun hayırlı olacağı da muhakkaktır.

Bakın Kur'an-ı Kerim, uyarıyor!. Davaya nüfuz edeyim diye tetikte bekleyen şeytanın vesvese ve arzularına karşı uyarıyor davetçileri:

"Senden önce gönderdiğimiz hiç bir resul ve peygamber yoktur ki, okuduğu bir şeye şeytan karışmak istemiş olmasın. Ama Allah, şeytan'ın karıştırdığı bu (vesveseyi) gidererek, ayetlerini tahkim eder. Allah, alim ve hakimdir. Ta ki Allah, şeytanın saldığı bu vesveseyi; kalblerinde hastalık bulunan ve kalbi katı olan kimseler için bir imtihan yapsın. Zalimler, muhakkak ki (haktan) uzak bir muhalefet içindedirler. Bir de bu, kendilerine ilim verilen kimselerin (Kur'an'ın) Rab'lerinden gelen bir hak olduğunu bilerek ona inanmaları ve bununla gönül huzuruna kavuşmaları içindir. Allah, hiç şüphesiz inanan kimseleri dosdoğru yola eriştirir." (el-Hac: 52-54)

Görölüyor ki, Yüce Allah, resul ve peygamberlerini koruyarak şeytanların; beşerin fitrî rağbetleri yoluyla davaya karışmasını önlemiştir. Bundan dolayı masumiyet vasfı bulunmayan diğer davetçilerin çok dikkatli olmaları zorunludur. Çünkü işin bu yönü sonsuz dikkat ve uyarı istemektedir. "Davanın zaferi" veya "dava maslahat" ına ilişkin olarak duyulan arzuyu fırsat bilen şeytanın bu boşluktan yararlanarak vesvese salmasına meydan vermemek gerekir. Davetçinin son derece sakınması gereken nokta budur.

"Davanın Maslahatı" kelimesinin, dava adamlarının sözlüğünden çıkarılması gerekir. Çünkü bu bir alçalış noktasıdır. Şeytanın baskın yapabileceğı bir noktadır. Şu veya bu şahsın maslahatını koruyayım derken şeytanın vesvesesine kapı açılır. Bu açıdan bakılırsa "dava maslahatı" (yani davanın çıkarı) meselesi; dava adamlarını peşine takıp davetin vazgeçilmez metodunu unutturan bir put haline dönüşebilmektedir.

Bundan dolayı davetçinin görevi; dava metodundan ayrılmamak ve doğabileceğı sanılan sonuçlara bakılmadan bu metoda bağlı kalmaktır. Davet ve dava adamları açısından tehlike doğurabileceğı hesabıyla bu tür maslahatlara bakılamaz. Çünkü sakınılması gereken en büyük tehlike, hangi nedenle olursa olsun metoddan sapmaktır. Sapma, az da olsa çok da olsa sapmadır. Kaldı ki maslahatın nerede olduğunu en iyi bilen Allah'tır. Bu iş, davetçilerin sorumluluk alanına girmez. Çünkü dava adamlarının sorumlu oldukları bir tek şey vardır. O da metoddan sapmamak ve yoldan ayrılmamaktır.

Fazlasıyla Çaba Göstermek

Gayelerinden uzun süre ayrı kalan ümmetlerin kalbi kararır. Bu ümmetlerin kimi kuşağı da yoldan sapıp gider. Tarihi, Kıyamet Günü'ne dek sürecek olan İslâm ümmeti de bazı zor dönemler geçirecektir. İsrailoğullarının yaşadığı dönemlere benzer dönemler... Yüce Allah, İslâm ümmetinin değişik kuşaklarındaki imam, önder ve dava mücedditlerine, ümmetlerin başına dert olan belalardan nasıl çıkılacağını ve hastalığı teşhis ettikten sonra hangi tedavinin uygulanacağını öğretmiştir.

Hidayet ve istikameti reddeden en katı kalbler; hakkı tanıdıktan sonra sapan kalblerdir. Ham ve gafil kalbler ise, davaya icabet etmeye çok daha yatkındırlar. Çünkü davayla ilk defa karşılaşan bu kalbler, hemen etkilenmeye başlar. Davetin ciddiyeti ve fıtratı sarsan göz kamaştırıcı niteliği karşısında dayanamayarak cahili tortulardan arınmaya bakar. Daha önce daveti işiten kimselere yapılan ikinci çağrı ise, hiç şüphesiz ilk andaki ciddiyeti taşımayacak, sarsıntı meydana getirmeyecek, davanın ciddiyet ve büyüklüğünü de hemen hissetmeyecektir. Bundan dolayı bu tür insanlarla uğraşmak, kat kat bir çaba ve uzun bir sabır gerektirmektedir.

Tağuti terör ve kölelik boyunduruğu altında uzun bir zaman horlanan, ezilen ve boyun bükten kimseler; davetçileri en çok uğraştıran kimselerdir.

Davetçilere en zor gelen bir durumdur bu. Bu zorluğa katlanmamak için en kolay, en kestirme ve en hileli yollara başvurma'nın nedeni budur.

Zamanımızdaki beşer topluluklarında sık sık görülen bir durumdur bu. Akideden kaçmalarının nedeni, akidenin getirdiği sorumluluklardır. Yığınlara karışıp onların yolunu izlemek, bu sorumluluklardan kaçıcın bir sonucudur. Çünkü yığınlarla beraber yaşamamanın hiç bir sorumluluğu yoktur.

İşte akide ve şeriatın çare getirmek için uğraştığı en zor, en ağır ve en çetin sorun budur.

Gelenek, yönetim ve kanunların, fıtratı ifsad edecek oranda meydana getirdiği zulmü, toplumsal yozlaşmayı, bulanıklığı ve ölçüsüzlüğü gören iyi niyetli kimselerin göğsü daralmaktadır. Halkın zulüm ve azgınlığa karşı suskunluk ve sessizliğini görmek bu sıkıntıyı daha da arttırmaktadır. Bugün fıtrat öylesine bozulmuş ki halk, mazlum bir insanın kendi kendisini savunup direnmesinden bile hoşlanmamaktadır. Kendisini veya başkasını savunan kimseye "zorba, eşkiya" bile diyebilmektedir. Çünkü bu hareketsiz insanlar, tağutun zulmüne alışmıştır.

Hatta bu zulmün; adalet, fazilet, ıslah ve edep olduğuna inanmıştır. Zulme karşı koyan bir mazlunun tağutu koruyan iktidarlar tarafından

konulan sunî batıl engelleri kırıp parçalamaya çalıştığını gördüklerinde feryadı basmalarının nedeni budur. Ortılığı velveleye verip zulme karşı koyan bu mazluma "zorba", "kan dökücü" demelerinin nedeni budur. Ağır zulmün altında ezilip duran mazluma bir mazeret bulacaklarına, yerme ve kınama feryatlarını koparmalarının nedeni budur. Çünkü bu insanlar, içtikleri zillet şarabının tadına varmış, aşağılık ve hor bir hayat yaşamaya razı olmuşlardır. Zilleti beğenip bozulan ve kokuşan bir fıtrat; iyilik ve güzellik duygularını kaybetmiş, pisliği, kokuşmuşluk ve çürüklüğü anlama yeteneklerinden de uzaklaşmış demektir. Pislik ve kokudan rahatsız olmayan bu tür insanları kurtarmak, gerçekten zor bir iştir.

Zamanla bozulan insanlarla uğraşmak, dava adamının karşılaşılabileceği en büyük zorluktur. Hele hele eğer zamanla bozulup kişiliğini kaybeden, ruhundan uzaklaşıp basit bir heykel haline gelen bu insanlar daha önce akideyle tanışmışlarsa, bu zorluk daha da artacaktır. Yani davet edilen bu insanlar, tağutî zorbalığın gölgesinde yaşanan aşağılık hayatı benimseyip alışkanlık haline getirmişlerse... İşte dava adamı, bu tür durumlarda kat kat çaba harcamak zorundadır. Fazlasıyla sabırlı olmak zorundadır. Sapmaları, eğrilikleri, ilgisizliği, karakter bozukluğunu sabırla karşılamakla yükümlüdür. İnsanların değişik dönemlerdeki aksiliklerine, hiç beklenilmeyen tepkilerine ve cahiliyeye karşı hemen tavır takınmama konusunda sabretmek zorundadır.

İnsanların düşüncesi sık sık değişebilir. Sık sık unutmak, insanoğlunun bir diğer özelliğidir, öyleyse gönüllerin sık sık uyarılması gerekir. Çünkü uyarılan gönüller, parlaklık kazanır ve nurdan ışınlar yayar. Uzun süre uyarılıp nasihatla beslenmeyen gönüller, katılaşma ve donukluğa mahkumdur. Işık ve aydınlığını kaybeden bir gönül, kararmakla karşı karşıyadır.

"İman eden kimselerin, gönüllerinin Allah'ın zikri ve inen hak (Kur'anla) huşu duyması ve böylece kendilerine daha önce kitap verilip de aradan zaman geçtikten sonra gönülleri katılaşan kimseler gibi olmamaları vakti gelmedi mi? Ki onların pek çoğu fasıklardır." (el-Hadid: 16)

Öyleyse bu tür gönülleri öğüt vererek yoklamak ve sürekli bir uyarı altında tutmak gerekir. Maksat öğütlenip huşu duymasını sağlamaktır. Duyarlılık ve inceliğini korumaktır. Katılık ve donmuşluğa meydan vermemektir.

Her şeye rağmen sönük, donuk, katı ve kararmış gönüllerden umut kesmemek lazımdır. Çünkü bir daha canlanabilir. Bir daha aydınlanıp Allah'ın zikriyle huşu duyabilir. Yüce Allah'ın dirilttiği ölü bir toprak yeniden hayat emarelerini gösterip çiçek ve bitkiler çıkardığı, ürün ve meyveler verdiği gibi kalblerin de bir daha canlanması mümkündür. Tabi ki Allah dilerse...

"Bilin ki Allah, ölmüş toprağı tekrar diriltir." (el-Hadid: 17)

Davanın Kalesi

Bir mü'min, nefsinin hidayeti ve kalbinin ıslahıyla mükellef olduğu gibi aile ve evinin de hidayet ve ıslahıyla mükelleftir:

"Ey İman edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakacağı insanlar ve taşlar olan cehennemden koruyun." (et-Tahrim: 6)

İslâm, aile dinidir. Bu bakımdan ayet-i kerime, mü'minin ailesi ve evine karşı sorumluluk ve görevlerini ifade etmektedir. Çünkü "müslüman ev", müslüman cemaatin çekirdeğidir. Cemaati oluşturan hücrelerden biridir. Canlı bir varlık durumunda olan İslâm toplumu, işte bir araya gelen bu hücrelerin ürünüdür.

Bir mü'min ev, bu akidenin bir kalesi demektir. Şu halde bu kalenin kendi içinde sağlam ve sarsılmaz bir yapıya sahip olması gerekir. Her bireyin kendi tarafını koruması ve gedik açılmasına mücadele etmemesi gerekir. Aksi takdirde saldırgan bir düşmanın bu kaleyi içten vurup dağıtması zor olmayacaktır. Bu bakımdan mü'minin görevi; en başta aile ve evini davet etmektir. Bu kalenin iç güvenliğini sağlamaktır.

Daveti dışarıya götürmeden önce evin içindeki gedikleri kapatmaktır.

Bu görev için müslüman bir annenin de bulunması gerekir. Çünkü müslüman baba, tek başına kalenin güvenliğine yetmez.

Demek ki bir baba ve bir annenin varlığı şarttır. Kız ve erkek çocukları korumak için şart...

Sadece erkeklerden meydana gelen bir toplulukla İslâm toplumunu kurmaya çalışmak boşuna bir iştir.

Kadın, bu toplumun vazgeçilmez bir gereğidir. Çünkü kadın, yeni neslin koruyucusudur. Yeni nesil ise, geleceğin tohum ve meyvesidir. Bundan dolayı Kur'an-ı Kerim, hem erkeklere, hem de kadınlara inmiştir. Evleri, İslâmî programa göre düzenleyen ve mü'minlere hem kendi nefislerinin, hem de ailelerinin sorumluluğunu yükleyen Kur'an diyor ki:

"Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi cehennemden koruyun."

İslam davetçilerinin bu noktayı çok iyi anlamaları gerekir.

Çabanın başlangıcı eve; zevceye,, anaya, çocuklara ve bundan sonra da tüm aileye yönelik olmalıdır. Müslüman kadın yetiştirmeye

fazlasıyla önem verilmelidir. Çünkü bu, "müslüman bir yuva"

oluşturmanın vazgeçilmez bir gereğidir. "Müslüman bir yuva" kurmak isteyen kimse, öncelikle müslüman bir hanım bulmak zorundadır. Aksi takdirde müslüman cemaatin kuruluşu gecikip uzayacaktır. Çünkü müslüman hanımı olmayan bir evin, pek çok boşluk ve gediği olacaktır.

İlk İslâm cemaatinin işi, bu günümüzle kıyaslanmayacak kadar kolaydı.

Medine'de kurulan İslam toplumuna egemen olan; İslâm'dı. Beşer hayatına ilişkin arı-duru düşüncesiyle ve bu düşüncenin ürünü olan

şeriatıyla İslâm'dı. Kadının da erkeğin de başvurduğu merci, Allah ve Resulüydü. Allah ve Resulünün hükmüydü. Bir hüküm indimiydi bu nihaî karardı. İşte böyle bir toplumun varlığından ve bu topluma İslâmî düşünce ve geleneklerin egemen oluşundan dolayı kadının yetişmesi gerçekten kolaydı. İslâm'ın istediği şekilde yetişmesi için kolaydı. Kocalar açısından da kolaylık vardı. Çünkü gerek hanım ve gerekse çocuklarını kolayca İslâmî metodun doğrultusunda eğitip yetiştirebiliyorlardı.

Ne var ki günümüzde tamamen değişik bir konumdayız. Çünkü bir cahiliyyenin içinde yaşıyoruz. Toplumu cahili, kanunları cahili, ahlaki cahili, gelenekleri cahili, nizamı cahili, edep ve kültürü cahilî bir ortamda...

Tabiatıyla kadın bu cahili toplumla etkileşim içindedir. İslâm'a icabet etmek istediği anda bu toplumun ağırlık ve eziciliğini ensesinde hissetmektedir. Kadının kendi kendisine İslâm'ı bulması veya kocası, kardeşi ve babası vasıtasıyla tanımış olması bu gerçeği değiştirmez. Dünün erkeği de, kadını da, toplumu da bir tek düşünce, bir tek hüküm ve bir tek önderliğe başvuruyordu. Ama günümüzde durum böyle mi?..

Erkek, pratik hayatta hiç bir geçerliliği bulunmayan mücerred bir dünya görüşüne başvurmaktadır. Kadın ise, bu dünya görüşüne (İslâm'a) düşmanlık ilan eden serkeş cahiliyye toplumunun baskısı altında ezilmektedir. Şurası şüphesizdir ki, kadının cahili toplum ve geleneklerden gördüğü baskı, erkeğinkinden kat kat fazladır. Bundan dolayı mü'min erkeğin görevi de kat kat artmaktadır. Çünkü böylesine ezici bir baskı ve korkunç bir saplantı ortamında hem kendisini, hem de ailesini ateşten korumak zorundadır. Bu bakımdan mü'min erkek, görevinin ağırlığını kavramalıdır. Bunun için, kat kat çaba sarfetmesi, yani ilk müslüman cemaatindeki kardeşinden kat kat fazla çalışması şarttır.

Öyleyse bir yuva kurmak isteyen kimsenin en başta gelen görevi; evini koruyacak bir hanım aramaktır. Kendisiyle aynı kaynaktan, yani İslâm'dan gelen düşünceyi paylaşacak bir hanım...

Tabi ki bu uğurda bir takım fedakârlıkları göze alacaktır. Yani kadının yalancı güzelliğini önemsemeyecektir. Etli kanlı ve zengin olmasından feragat edecektir. Cahiliye toplumunu süsleyen göz kamaştırıcı cilveleri istemeyecektir. Neden?

Dindar birini bulmak için. Müslüman bir yuva ve kalenin kurulmasında kendisine yardımcı olacak birini bulmak için...

İslâmî dirilişten yana olan mü'min babaların vazgeçilmez görevi ise, bu dirilişi sağlayacak canlı hücrelerin ellerinde bulunduğunu bilmektir. Ve bu hücreleri, henüz başkaları el atmamışken İslâmî davetle eğitmek, hazırlamak ve yetiştirmektir. Çünkü mü'min babalar, kendilerine seslenen Yüce Allah'a icabet etmek zorundadırlar.

"Ey İman edenler! Kendinizi ve ailenizi cehennemden koruyun."

İslâm'ın tabiatını bir kere daha düşünelim. Çünkü İslâm'ın egemen olduğu İslâm cemaatini kurmanın yolu budur. Bu da, İslâm'ın akide ve nizamıyla, metod ve şeriatıyla bir cemaat tarafından yaşanması esasına dayanmaktadır. Çünkü İslâm cemaatinin düşünce kaynağı, İslâm'ın mükemmel hayat sistemidir. Ve bu cemaat; İslâm düşüncesini koruyup başka insanlara ulaştıran, insanları cahiliyye toplumunun baskısından, fitne ve eziyetlerden koruyan bir sığınak ve yuvadır. Görülüyor ki müslüman genç kız ve kadının bünyesinde yaşayacağı bir İslâm toplumunun varlığı, büyük bir önem arz etmektedir. Çünkü bu toplumda, cahiliyyenin baskısı yok. Bocalamak yok. Sahip olunan İslâm düşüncesinin gerekleriyle, ezici baskısı hissedilen cahilî toplum geleneklerinin arasında tereddütlere kapılmak yok. Genç müslüman erkeğe gelince:

O da aradığı hayat arkadaşını müslüman bir ortamda veya müslüman kalede bulacaktır. Zaten bu ve benzeri müslüman kaleler bulunmadan İslâmî bir blok oluşamaz. Bu kale, İslâmî bir cemaat kurmanın vazgeçilmez şartıdır. Bu iş, arzuya bırakılmış nafîle bir iş değildir. Çünkü bu cemaat olmadan, İslâm'ı tavsiye etmeye, İslâm'ın düşünce, ahlak ve adabını korumaya imkan yoktur. Bu değerler, ancak İslâm toplumunda yaşanabilir. İslâm toplumu, bu değerleri korumak, gözetmek ve çağrısını yapmakla yaşayabilir, öyle bir yaşamak ki, bunun canlı örneğini davet edilen herkes görebilmelidir. Karanlıklardan çıkıp Allah'ın nurlandırdığı bir ortamda yaşamak için sapık cahiliyye toplumu içinde davet edilen herkesin görebileceği şekilde...

Ki, Yüce Allah izin verince İslâm'ın egemenliği gerçekleşip yeni nesiller yetişecektir. İslâm'ın gölgesinde, dört bir yanda etkisini gösteren cahiliyyeden uzak ve korunmuş nesiller...

Sarsılmaz Yapı

Cahiliyye, "La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur ve Muhammed (s.a.s.) Allah'ın Rasulüdür)" çağrısından ileri gelen tehdit ve gerçek tehlikeyi hisseder etmez, tüm sistemleriyle savunma durumuna geçer. Kendisine yönelik ölüm tehdidini atlatmak için, tüm organize güç ve yapısıyla harekete geçer. Varlığını koruyacak her tür silaha sarılarak harekete geçer. Çünkü bu çağrının ardında İlahi egemenliğe dayanmayan tüm dünyevi iktidarları devirme; tüm dünya tağutlarını yıkıp Yüce Allah'a yönelme tehdidi vardır. Kuruluşu, bu çağrı ve inkılabtan sonra gerçekleşen hareket halindeki organize İslâm toplumundan gelecek bir tehlike...

Cahiliyyenin buna karşı harekete geçmesi, kaçışı olmayan tabîî bir olaydır. Kulun kulluğuna dayalı cahili bir toplumda ne zaman Allah'ın

rububiyetine davet edilirse...

İslâm çağrısı, hareket halindeki örgütsel bir güç oluşturup yeni önderliği altında mevcut cahiliyyeyi ne zaman yıkmaya başlarsa... Yani ne zaman bu zıtların çarpışması başlarsa, İslâm cemaatinin her üyesi eziyet ve fitneyle karşılaşacaktır. Çoğu kere kan dökme sınırına varacak acılarla karşılaşacaktır. İşte böylesi durumlarda, canını Allah yoluna adanmış; en iğrenç ve en yüz kızartıcı biçimleriyle acıları fitneyi, açlığı, sürgünü, işkence ve ölümü göze almış kimselerden başkası "La ilahe illallah, Muhammedun Resulullah (Allah'dan başka ibadete layık ilah yoktur ve Muhammed (s.a.s.) Allah'ın Rasulüdür)" davasına sarılmayacaktır.

Görülüyor ki İslam, en dayanıklı elemanların meydana getirdiği bir yapı durumundadır. İşkence ve baskılara dayanmayan elemanlar, dinini bırakıp cahiliyyeye tekrar dönüş yapabilirler. Dava adamları şu noktayı iyice kavramalıdır:

Cahiliyyeden İslâm'a geçiş, bu tehlikeli ve diken dolu yola girmektir. Her zaman ve her yerdeki davetin durumu bu olmuştur. Yüce Allah, eşi az bulunur biricik dava adamları olarak ilk muhacirleri seçmişti. Çünkü bu insanlar bu dinin Mekke'deki ve daha sonra da ilk ensarla birlikte Medine'deki dayanıklı binasının temel elemanları olacaktı.

Hz. Peygamber (s.a.s.)'e biat eden kimseler, cennetten başka hiç bir şey beklemiyorlardı. Çünkü onlar, etrafa yayılmış cahiliyye ile bir arada yaşamayacaklarına kesinlikle inanmışlardı. İşte davetin dayanıklı yapı elemanları bunlardı. Bu, böyleydi ve böyle olacaktı.

İbn-i Kesir, Siret'inde şunları anlatıyor:

İmam Ahmed, Cabir'den naklediyor:

Resul-i Ekrem (s.a.s.) Mekke'de kaldığı on sene içinde insanları, bulundukları yerlerde ziyaret ederek İslam'a davet ediyordu. Hac mevsiminde Ukaz ve Micenne'de toplanan insanların yanına giderek: "Rabbimin peygamberliğini tebliğ edebilmek için beni koruyacak, yardımcı olacak yok mu? Koruyan ve yardımcı olana cennet vardır" diyordu.

Ama koruyup yardımcı olacak bir kimse bulamıyordu, öyle ki bu daveti işiten Yemen'li veya Mudar'lı bir kimseye kavim ve akrabası gelip; "Bu Kureyş'li gençten uzak dur ki, seni saptırmasın" diyordu. Ve onu, konak yerlerinden geçerken parmakla işaret edip gösteriyorlardı. Bu durum, Allah, bizi Yesrib'ten yardımına gönderinceye kadar devam etti. Biz onu koruyup doğruladık. Bizden biri gelir, Hz. Peygamber'e iman edip Kur'an dinledikten sonra evine dönünce ailesi de müslüman oluyordu. Sonunda içinde müslüman olmayan bir ensar evi kalmamıştı. Ayrıca müslüman olanlar, dinlerini ilan da ediyorlardı.

Sonra bir araya gelip dedik ki:

"Ta ne zamana değin Allah'ın Resulü (s.a.s.)nu Mekke'de korkuyla dolaşır ve dağlarda kovulur bir halde bırakacağız?!"

Bunun üzerine hac mevsiminde bizden yetmiş kişi Mekke'ye gitti. Hz. Peygamber (s.a.s.)'le Akabe denilen yerde sözleştik. Akabe'ye birer, ikişer giderek toplandık. Ve dedik ki Hz. Peygamber (s.a.s.)'e:

"Seninle neyin üzerine biat edelim?"

Hz. Peygamber (s.a.s.):

"Beni iyi ve kötü hallerinizde dinleyip itaat etmek, bollukta ve darlıkta infak etmek, emr-i bil ma' ruf ve nehy-i an'il-münker yapmak, yanınıza geldiğim zaman da kendinizi, hanımlarınızı ve çocuklarınızı nasıl koruyup yardımcı oluyorsanız beni de öylece koruyup yardımcı olmak üzere biat edeceksiniz. Tüm bunlara karşı da size cennet vadediyorum" dedi.

Bunun üzerine yanına gidip kendisine biat ettik. Ensar'ın en küçüğü olan Es'ad b. Zürene, Hz. Peygamber'in elini tuttuktan sonra:

"Hele durun, ey Yesrib halkı! Biz onun Allah'ın Resulü olduğunu bile bile develerimize binip geldik. Bugün onu çıkarmak; tüm Arapları karşınıza almanız, en iyilerinizin öldürölmesine razı olmanız ve kılıç darbelerini kabullenmeniz demektir. Eğer siz tüm bunlara dayanacak kimselerseniz, - mükafatınızı Allah'tan beklemek üzere - onu alınız yanınıza. Yok eğer siz, canınızdan korkan kimselerseniz onu şimdiden bıraktığınızı söyleyin. Çünkü Allah katında bundan daha iyi mazeretiniz olamaz." dedi. Bunun üzerine Ensar:

"Bırak bu konuşmaları ey Es'ad! Allah'a yemin olsun ki biz bu biatten asla vazgeçmeyecek ve ondan asla dönmeyeceğiz" dediler. Bundan sonra hepimiz kalkıp Hz. Peygamber (s.a.s.)'e biat ettik. Hz. Peygamber (s.a.s.) bizden söz alıp " şartlar koştı, buna mukabil bize de cennet va'detti." (İbn-i Kesir - es-Sİre 2/195-196.)

Görölüyor ki İslâm'a girmek isteyen yesrib'li müslümanlar, söz konusu biatin bir takım yükümlölükler getireceğine kesinlikle inanıyorlardı. Katlandıkları tüm bu sorumlölöklere karşı davanın zafer ve başarısı dahil hiç bir dünyevî mükafat sözünü almadıklarım da biliyorlardı. Çünkü kendilerine cennetten başka hiç bir şey vadolunmuyordu. Yüce Allah, müslüman cemaati eğitip İslâm akidesi için sarsılmaz bir kale oluşturunun bu dosdoğru metoddan geçtiğini, hiç kuşkusuz ezel ilmiyle biliyordu. Çünkü çilelere katlanmadan dayanıklılık meydana gelemezdi. Baskılara karşı mukavemet edilemezdi. İşte çıkış noktasında böylesine sabit ve sarsılmaz bir temel yapının bulunması; böylesine bir sağlamlık, dayanıklılık, direnme, samimiyet ve fedakarlığın bulunmasına, Allah yolunda acılara, işkencelere, öldürölmeye, sindirilmeye, aç kalmağa, azınlık olmaya ve dolsuz kalmaya katlanabilen insanların varlığına bağılıdır.

Çünkü İslâm, böylesine sarsılmaz bir yapıya dayanmaktadır. İslam davetçileri, işte bu sarsılmaz yapıyı meydana getiren güçlü, dayanıklı ve yılmaz eleman ve koruyuculardır. Bu yapının oluşmasını beklemeden tepeden bir hareket yapmak; ilk davetin metod ve yoluyla

bağdaşmayan, ilk İslâm cemaatinin izlediği Rabbani ve Peygamberi hareket yönteminin tabiatıyla uyuşmayan tehlikeli bir durum arzedecektir.

Sonra her şeyden önemli olan husus şu ki, bu davanın kefilliğini yapan, Yüce Allah'tır. O, sıhhatli bir hareket yapılmasına izin verince, davanın öncü kadrolarını uzun sürecek çilelerle karşı karşıya bırakır. Zaferlerini geciktirip taraftarlarını azaltır. İnsanların davayı benimsemelerini geciktirir. Maksat; davetçilerin sabır, metanet, hazırlık ve yeterliliklerini ortaya çıkarmaktır. Çünkü sarsılmaz, güvenilir ve şuurlu davet yapısını oluşturacak olan, bu kimselerdir. Bu yapı oluştuktan sonra ise ileriye doğru adım atmalarına izin verir. Allah, elbette ki işinde galiptir. Ama insanların pek çoğu bunu bilmezler. Hayra (İslama) davet eden bir cemaatin varlığı zorunludur.

"Siz, insanlar için çıkarılmış; iyiliği emredip kötülükten sakındıran en iyi ümmetsiniz." (Al-i İmran: 110)

Davetçilerin yolu, insanların gönüllerini fethetmekten geçer. İnsanların tabiatına baktığımızda, pek çok engelle karşılaşmamız mümkündür.

Şehvetler, arzular, çıkarlar, prestijler...

Kimisinin gurur ve müstekbirliği gibi engeller...

Gaddar zorbalar, saldırgan idareciler bulunduğu gibi yüceliği reddeden düşük karakterliler, disiplin istemez tembeller, ciddiyete, adalet ve istikamete düşman olan eyyamcı, zalim ve sapıklar, iyiliği kötülük ve kötülüğü de iyilik bilen daha başka kimseler de bulunmaktadır halk arasında. Ama hayır egemen olup, iyiye iyi ve kötüye de kötü denilmediği sürece ne insanlığın, ne de ümmetin ıslah olmasına imkân yoktur.

Bundan dolayı "Allah'a iman ve Allah için kardeşlik" üzere birleşen bir cemaatin bulunması şarttır.

Bu zor görevi yapmak için bu cemaatin varlığı şarttır. Bu cemaatin güç kaynağı; en başta iman ve takva, daha sonra da sevgi ve dayanışmadır. Bu her iki yönün bir arada cemaatta bulunması zorunludur. Çünkü Yüce Allah'ın müslüman cemaata yüklediği bu görevin yerine getirilmesi, her iki yönün bir arada bulunmasını gerekli kılmaktadır.

Böyle bir cemaatin kurulması, bizzat ilahî hayat sisteminin bir gereğidir. Çünkü ilahî nizam, böyle bir cemaat ortamında yaşayıp pratik uygulamasına kavuşabilir. Ve bu ortamın, cahili ortamdan tamamen ayrı ve bağımsız olması zorunludur. Çünkü bulunması gereken ortam, iman ve kardeşlik esaslarına dayalı İslâmî cemaat ortamıdır. Allah'a iman; cemaatin kainat ve hayata, değer ölçü ve yargılarına, amel ve olaylara, eşya ve şahıslara bakış açısının tevhidten kaynaklanması için şarttır. Çünkü tevhide dayalı olan cemaat, her şeyini Allah'ın terazisiyle ölçecek, hayatta karşılaştığı her şeyi buna göre değerlendirecek ve tüm meselelerini Allah katından

gelen şeriate götürecektir.

İlk kurulan İslam cemaatinin temel iki dayanağı da bu esastı. Yani Allah'a iman ve sevgi dayanakları...

Allah'ın korku ve mürakebesini gönülde hissetmekten ve O'nu tüm sıfatlarıyla tanımaktan doğan bu iman, eşi az bulunur bir uyanıklık ve hassasiyet kazandırmaktadır. Bu cemaatin diğer dayanağı ise sevgidir. Gürül gürül boşanan sevgi, dostluk ve yakınlık. Kökü derinlerde bir kaynaşma ve dayanışma...

İlk İslam cemaatinde bu öğelerin tümü, en mükemmel derecede gerçekleşmişti, öyle ki eğer bunun fiilen gerçekleşmiş hali olmasaydı, insana tatlı bir rüya gibi gelirdi. İşte Allah'ın hayat nizamı her zaman böylesine bir iman ve kardeşlik esasıyla yeryüzünde kurulabilir.

Değerlerin sağlıklı ölçüsünü belirlemek, "maruf" ve "münker'i" en doğru şekilde tanımlayabilmek için; Allah'a iman şarttır. İyiliği emredip kötülükten sakındıran davetçilerin, zorluk dolu yollarına devam edebilmeleri için şarttır. Tağuti şiddet ve zorbalığa karşı koyan; azgın şehvet tağutuyla, ruhî alçalış, horlanmışlık, yılgınlık ve bezginlikle savaşılan davetçilerin yol azığıdır Allah'a iman...

Onların yol hazırlığıdır bu iman...

Çünkü davetçinin dayanağı, Yüce Allah'tır. İman azığı dışındaki tüm azıklar tükenmeye mahkumdur. İmanî hazırlık dışındaki tüm hazırlıklar boşunadır. Allah'tan başkasına dayanmak ise çöküştür, öyleyse müslümanlar, ya Allah'a iman edip marufu emr, münkeri de nehyedeceklerdir, ya da bu görevlerin hiç birini yapmayacaklardır ki, o zaman İslamî özelliklerini kaybetmekle karşı karşıya kalacaklardır.

Çünkü bu, Kur'an'ın buyruğudur:

"Siz, İnsanlar için çıkarılmış; marufu emredip münkeri nehyeden en iyi ümmetsiniz."

Ve bu, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) buyruğudur. Bu buyruklardan bazısını aşağıda sunuyoruz:

Ebu Said-i Hudrî'den:

Hz. Peygamber (s.a.s.)'in şöyle buyurduğunu duydum:

"Sizden kim bir münker görürse onu eliyle değiştirsin. Buna güç yetirmezse diliyle değiştirsin. Buna da güç yetirmezse kalbiyle (ikrah etsin ki) bu, imanın en zayıf halidir." (Müslim - Sahih 1/51.)

İbn-i Mes'ud (r.a.)'dan: Allah'ın Resulü (s.a.s.) şöyle buyurdu:

"İsrailoğulları günahların içine girince, kendilerini sakındıran alimlerini dinlemediler. Daha sonra alimleri de onlarla aynı meclislerde oturup yemek ve içeceklerini paylaştılar. Bunun üzerine Yüce Allah, onları, kalblerini birbirine benzeterek Davud, Süleyman ve Meryem oğlu İsa'nın lisanlarıyla lanetledi." (Ebu Davud; Tirmizi - Sünen 5/253.)

Hz. Huzeyfe'den: Allah'ın Rasulü (s.a.s.) şöyle buyurdu:

"Nefsimi kudret elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, siz ya ma'rufu emredip münkerden sakındırırsınız, ya da Allah size kendi katından

öyle bir ceza gönderecektir ki, o zaman dua etseniz de kabul olunmayacaktır." (Tirmizi - Sünen 4/468.)

Gene Hz. Ebu Said-i Hudrî'den: Allah'ın Resulü (s.a.s.) şöyle buyurdu: "Cihadın en üstünü, zalim sultanın karşısında hak kelimeyi söylemektir." (Tirmizi: 4/471; Nesei 7/161; Ebu Davud.)

Hz. Cabir b. Abdullah'tan: Allah'ın Resulü (s.a.s.) şöyle buyurdu: "Şehidlerin en büyüğü, Hamza ile zalim sultanın karşısında durup emri bi'l-maruf ve nehy-i anil-münker yaptığı için öldürülen kimsedir." (Hakim; Ziya.)

Görülüyor ki, bu, kıymet ve hakikatinden gafil yaşadığımız zaruri bir görevdir.

Allah'ın Terazisindeki Ağırlık

Tüm yeryüzünü kaplamış cahiliyyeye karşı savaş açan İslâmî diriliş öncüleri ve davetçilerin bir noktayı çok iyi anlamaları gerekir. Bu cahiliyye ortamında yalnız ve sürgün kalan, türlü acılar, çileler, sindirme ve işkencelere katlanan bu öncü kimselerin, çok önemli olan ve eni konu düşünülmesi gereken bu noktayı iyice anlamaları lazımdır. Müslüman bir tohumun yeryüzünde varlığı bile, hiç şüphesiz Allah katında büyük bir şeydir. Yüce Allah'ın, cahiliyyeyi, cahiliyyenin yatırımlarını, yapılarını, birikimlerini ve ümrânını yerle bir etmesine vesile olan bir şey...

Çünkü bu tohum; Allah'ın gözetimi altında yeşerip büyüyecek, yeryüzüne hakim olup yeni bir ümrân hareketine vesile olacaktır. Bu bakımdan müslüman cemaatin vazgeçilmez görevi; metanet göstererek yürümek, güç kaynağını tanıyarak ona sığınmak ve Allah'ın hükmü gelinceye kadar sabretmektir.

Kendisine velayet eden kudret sahibi Yüce Allah'ı, ne yeryüzünde, ne de gökyüzünde hiç bir şeyin aciz bırakamayacağını bilmektir.

Yüce Allah, dostlarını asla düşmanlarının zulmüne terketmeyecektir.

Yalnız davetçilere düşen, hazırlık ve deneme dönemini atlatmaktır.

Allah, hiç kuşkusuz bu dönemden sonra dostlarına istediklerini verecektir ve yeryüzünde her dilediğini onlara yaptıracaktır.

Allah'tan başkasını rab tanımayarak cahiliyyeye karşı koyan hiç bir kimse, yalnızlığa terkedildiğini zannetmesin. Kişisel gücüyle cahiliyyenin gücünü kıyaslayarak, Yüce Allah'ın kendisini cahiliyyeye teslim ettiğini de zannetmesin. Çünkü bu davetçi bilir ki kendisi, mağlubiyet halinde Rabbine dua edip yardım dileyen bir kuldur: "Rabbim! Yenildim, bana yardım et." (el-Kamer: 10)

Bu güçler, gerçek anlamda eşit değildir. Hatta birbirine yakın bile değildir. Cahiliyye güçlüdür; ama Allah dininin davetçisi daha da güçlüdür. Çünkü o, Allah'ın gücüne dayanmaktadır. Allah ise dilediği zaman ve biçimde bir takım güçleri davetçinin emrine verebilendir. Hem de en kolay ve en beklenmedik bir yerden...

Cahiliyyeyi en kolay yoldan çökertebilecek bir güçle...

Deneme süresi - Allah'ın dilediği bir şeye binaen - uzun sürebilir. Hz. Nûh (a.s.), Allah'ın verdiği süre doluncaya kadar dokuz-yüz elli sene beklemiştir. Kavmi arasında bu uzun bekleyişinin semeresi, on iki müslümandan öteye geçmemiştir. Ama Allah'ın terazisinde bu bir avuç insanın ağırlığı, emirlerine amade edilen büyük kuvvete denk geliyordu, öyle ki bu büyük ve korkunç güçle sapıtmış insanlığın tümü bir anda yok oluyor, yeryüzü de yeniden imar olunmak üzere bu bir avuç mü'mine kalıyordu. Olağanüstü hallerin çağı, muhakkak ki geçip gitmiş değildir. Harikalar, Allah'ın mutlak meşiyeti doğrultusunda her an gerçekleşebilir. Şu var ki Yüce Allah, her dönemin şart ve gereklerine uygun olarak harikaların türünü değiştirmektedir. Bazı olağanüstü haller, bazı akılları yoklayıp durmaktadır. Ama bu akıllar, bunun farkında değil. Allah'a bağlanmış kimseler, Allah'ın mührünü her an görebilmekte ve bunun çarpıcı izlerini her an hissedebilmektedirler. Allah'ın gösterdiği yolu izleyen İslâm davetçilerine düşen, görevlerini olanca güçleriyle ifa etmek ve sonucu da tam bir güven ve huzurla rablerine havale etmektir. Yenildikleri zaman ise, Yüce Allah'ın yardımına sığınmak ve O'na yakarmakla yükümlüdürler. Tıpkı Hz. Nuh'un yakardığı gibi:

"Rabbim! Yenildim; bana yardım et."

Bundan sonraki görev, Allah'ın yakın zaferini beklemektir. Allah'tan yardım beklemek, bir ibadettir. Bu yardımı bekleyene sevap vardır. Ama burada şunu da hemen belirtelim ki Kur'an-ı Kerîm, buyruk ve ayetleriyle savaşa katılıp büyük bir cihadın içinde bulunan kimselerden başkasına sırlarını vermez.

Çünkü bu kimselerden başkası, Kur'an'ın indiği zamanki ortama benzer bir ortamda yaşayamaz. Bunlardır Kur'an-ı Kerim'i kavrayıp tadına varanlar...

Çünkü bunlardır kendilerini Kur'anı buyruklara doğrudan doğruya muhatap görenler...

Tıpkı bu buyrukları dinleyip kavrayan, tadan ve harekete geçen ilk müslüman cemaat gibi...

Yüce Allah'ın rububiyetine ve yeryüzünü, tağutî otoritelere itaatın doğurduğu fesattan temizlemeye davet edenler; hiç şüphesiz halk ve ulusların güvenlik içinde yaşamalarını sağlayan kimselerdir.

Görülüyor ki Yüce Allah'ın Rububiyyetini benimsetme yolunda mücadele veren kimselerin vazgeçilmez önemi; gün ışığı gibi ortadadır. Yani her tür zulüm ve fesada başkaldıranların önemi...

Çünkü bu kimseler, Rablerine ve dinlerine karşı olan görevlerini ifa etmekle kalmayıp halklarının İlahî gazap, ceza ve helaktan kurtulmasına da vesile olmaktadır.

"Sizden önceki ümmetlerden - kurtardığımız pek az kimsenin dışında - yeryüzünde fesat çıkarmaktan sakındıran önderler bulunsaydı ya!

(Çünkü bu) zalimler, mücrimler olarak verilen nimetlere kapılıp (fesadı önlemediler.) Rabbin hiç şüphesiz ahaliyi ıslah olmuş yöreleri zulmen helak etmiş değildir." (Hûd: 116-117)

Davetçinin Ahlâkı

Davetçinin, güzel, yumuşak, sade ve acımalı bir ahlaka sahip olması gerekmektedir. Gönülleri kazanıp insanları etrafında toplayacak bir ahlak...

Davetçi, yanındaki insanlara yumuşak ve merhametli davranmalıdır, öfkeli ve katı kalpli olan davetçinin etrafında hiç kimse toplanamaz. Katı kalbli davetçi dayanışma sağlayamaz. İnsanlar; merhametli bir koruyucuya, engin bir sevgiye, fevkalâde bir gözetime, müsamahakâr bir davranışa, cehalet, zayıflık ve noksanlıklarını hoş görececek bir halimliğe muhtaçtırlar. Yani büyük, vermeyi bilen, ellere göz dikmeyen, sorunları paylaşan ve kendi sorunlarıyla baş ağdırtmayan bir yüreğe... İnsanların; kendisinden himmet, sevgi, gözetim, hoşgörü, dostluk ve rıza beklediği bir yürek...

Büyük davetçi Resul-i Ekrem (s.a.s.)'in yüreği böyleydi. İnsanlarla beraber yaşantısı böyleydi...

O, kendi nefsi için asla kızmazdı. Beşerî zaatlardan dolayı göğsü daralmazdı. Dünyevî metadan hiç bir şeyde gözü yoktu. Ellerindekinin tümünü kolayca ve engin bir hoşgörüyle dağıtırdı. Mükemmel derecede halimdi. İlgisi, sevgisi ve dostluğu, etrafındaki insanları kuşatmıştı. Kur'an-ı Kerim, bunun canlı bir şahididir. Yüce Allah, bu ahlaki, davetçilerin beşeri ilişkilerine örnek olsun diye Aziz Kitabında bildirmiştir:

"Eğer sen, kaba ve katı kalbli olsaydın, insanlar etrafından dağılırlardı." (Al-i İmrân: 159)

Yumuşaklık, tevazu ve merhamet, davetçide canlanan müşahhas bir ahlak olmalıdır:

"Mü'minlere kanatlarını ger." (el-Hicr: 88)

İnişe geçen bir kuşun kanat germesine benzer bir kanat germe... Allah'ın Resulü (s.a.s.), hayatı boyunca ashabıyla beraber yaşadı. Onun ahlaki, Kur'an'dı. Ve o, kendisini eğiten Kur'an'ın canlı bir örneği idi.

"Af yolunu tut. Marufu emret ve cahillerden vazgeç. Şeytandan sana bir vesvese geldiğinde Allah'a sığın. Çünkü O, her şeyi işiten ve bilendir." (el-A'raf: 199-200)

Yani insanlarla sohbet ve muâşereti kolaylıkla sağlayan af yolunu tut. İnsanların mükemmel olmasını bekleme. Onları zora koşma. Hatalarını, zaafiyet ve noksanlıklarını affet.

Tabi ki tüm bunlar, kişisel ilişkilerde söz konusudur. Dini inanışta veya şer'i vecibelerde değil...

Çünkü İslâm akidesi ve Allah'ın şeriatı söz konusu olunca göz yumup

hoş görmek yoktur.

Hoş görü ve göz yumma, alış verişlerde, komşuluk ve arkadaşlıkta; yani hayatın kolayca ve sade bir şekilde geçmesine yarayacak konularda vardır. Beşeri zaafıya göz yumup ilgiyi esirgememek ve müsamahakâr olmak, büyük ve güçlü insanların şanındandır. Küçük ve zayıflara karşı büyüklerin takındığı tavidir. Allah'ın Resulü (s.a.s.), bir yönetici, bir rehber, bir öğretmen ve bir mürebbiydi. Kolaylık göstermek, göz yummak ve müsamahakâr olmak en çok ona yakışan bir ahlaktı. Evet Allah'ın Resûlu (s.a.s.), kendi nefsi için asla kızmazdı. Ama Allah'ın dini çiğnendiği zaman ise, hiçbir şey onu yatıştırmazdı. Bundan dolayı tüm davetçilerin, onun ahlakıyla ahlaklanmaları gerekir. İnsanların hidayetiyle ilgilenmek, engin bir yürekliliği, hoşgörüyü, kolaylığı ve sadeliği gerektirmektedir. Tabi ki Allah'ın dininde hiç bir gevşeklik veya aşırılık göstermeden...

Allah'ın dinine davet eden kimsenin kendisine has sıfatı, ruhu, konuşması, sözü ve edebî vardır. Yüce Allah, gerek Hz. Peygamber (s.a.s.)'e ve gerekse bu ümmetin her davetçisine bu şifa ve hususiyetlerle hitap etmektedir. Yüce Allah, davetçiye -şartlar ne olursa olsun- "ahlakın şudur", "metodun şudur" diye buyurmaktadır: "Allah'a davet edip salih amel işleyen ve "Ben müslümanlardanım" diyen kimseden daha güzel sözlü olan var mı? İyilikle kötülük elbette ki bir olmaz, öyleyse (kötülüğü) iyilikle defet. O zaman görürsün ki aranızda düşmanlık bulunan kimse sınırsız bir dost oluvermiş. Bu (hususiyet) sadece sabreden kimselere, sadece büyük mükafat sahibine verilir. Eğer şeytandan sana (saptırıcı) bir vesvese gelirse, Allah'a sığın. Çünkü O, her şeyi işiten ve bilendir." (Fussilet: 33-36) Allah'ın dinine davet görevini; beşeri zaaf ve cehalete, nefsin bildiğiyle övünüp kibirlenmesine, "dalalet üzerindesin" denmesini reddetmesine, davanın tehdit ettiği arzu ve şehvetlere düşkünlüğüne rağmen yürütmek, gerçekten zor bir iştir. Çünkü tüm insanları hukuken eşit gören bir tek ilah'a davet işi, böylesine zor şartlarda yürütülen büyük bir görevdir.

"Allah'a davet edip salih amel işleyenden daha güzel sözlü var mı?" Zaten sözün güzelliği, böylesine zor şartlarda anlaşılır. Bu davayı, böylesine şartlarda ilan etmekte...

Sözü doğrulayan bir amelle ve kişisel arzuları geride bırakan bir teslimiyetle beraber bu güzel ilan, göğe yükselmeye layık olan bir ilandır. Çünkü bu davet, tamamen Allah'ın rızasını kazanmaya yöneliktir. Davetçinin buradaki tek görevi, tebliğ yapmaktır. Tebliğini yaptıktan sonra, insanlar bundan yüzünü çevirmiş, edepsizlik mi yapmış, şımarıkça inkar etmeye mi kalkışmış bu iş kendisini ilgilendirmez. Çünkü o, en güzel şekilde anlatmakla yükümlüdür. Davetçinin konumu yüksek; diğerlerinin, yani kötülüğe başvuranların konumu ise alçaktır.

"İyilikle kötülük, elbette ki bir olmaz."

Şu halde davetçi, kötülükle karşılık veremez...

Çünkü iyilikle kötülüğün etkisi aynı değildir. Kötülüğün karıştığı bir iyiliğin etkisi de aynı değildir. Kötülüğe karşı sabır, müsamaha ve nefsanî arzuları bırakıp aşmak, en başıbozuk kişileri bile sakinleştirip güven duymalarını sağlar. Düşmanlıktan dostluğa ve serkeşlikten sükunete yönelmesine neden olur.

"Sen kötülüğü iyilikle defet. O zaman görürsün ki, aranızda düşmanlık bulunan kimse, sınırsız bir dost oluvermiştir."

Bu, genellikle gerçekleşen bir kuraldır. Öyle ki sonuçta fevri tavırlar bırakılır, kızgınlık sükûnete ve şımarıklık da hayaya dönüşür. Çünkü fevri bir harekete, şımarıklığa ve söz dinlemezliğe; sakinleştirici bir tarzda değil de aynıyla karşılık verilirse aksilikler daha da artar, gazaplar kamçılanır, şımarıklık devam eder, haya, perdesi yırtılır, nefse hakimiyet yok olur ve günah işlemekten gurur duyulur. Ama her şeye rağmen müsamahakâr olmak, engin bir yürek ister. Kötülük yapma gücü bulunduğu halde sevip ilgi gösteren bir yürek...

Aslında "kötülük yapabilme gücü", müsamahanın meyvesini verebilmesi için bulunması gereken bir şeydir. Kötü adamın "iyiliği", "zayıflık" olarak kabul etmemesi için gereken bir şey...

Çünkü kötü adam, karşısındakinin zayıf olduğunu anlayınca, saygı göstermeyecektir. Dolayısıyla iyiliğin de hiç bir etkisi olmayacaktır. Bu bakımdan "müsamahakâr" olmak; akideye saldırı veya mü'minleri fitneye uğratma hallerinde değil, şahsi meselelerde söz konusu olabilir. Çünkü akideye bir saldırı olduğu zaman, olanca gücü kullanıp karşı koymak veya ilâhî hüküm gelinceye kadar sabretmek lazımdır. Kötülüğü iyilikle defedip, müsamahakâr olmak, öfke ve gazabı önleyen önemli bir tutumdur. Böylesi anlarda bu dengeyi yakalamak, yani "ne zaman müsamaha gösterilir, ne zaman iyilikle karşılık verilir" bunu bilmek, gerçekten büyük bir şeydir. Her insanın elde edemeyeceği üstün bir derecedir. Çünkü bu, bir sabır işidir. Allah vergisi bir şeydir. Bunu elde etmeye çalışan kimselere Allah'ın verdiği bir şey...

Hz. Peygamber (s.a.s.)'i düşünün. Kendi nefsi için hiç kızmayan; ama Allah'ın bir emri çiğnenince hiç bir şeyle kızgınlığı dinmeyen Hz. Peygamber (s.a.s.)'i...

İşte bu, öyle büyük bir derece olduğu için Yüce Allah, Hz. Peygamber'e (s.a.s.) ve onun şahsında tüm davetçilere diyor ki:

"Eğer şeytandan sana (saptırıcı) bir vesvese gelirse, Allah'a sığın.

Çünkü O, her şeyi işiten ve bilendir."

Gazap; kalbe vesvese salan ve kötülüğe karşı veya müsamaha konusunda yeterince sabır göstermemeyi doğuran bir histir.

İşte bu gibi durumlarda şeytanî vesveselerden Allah'a sığınmak; şeytanın öfkeyi kamçılıyıp bu boşluktan yararlanmasını önleyen bir korumadır. Beşer kalbinin yaradani, bu kalbin girinti ve çıkıntılarını,

güç ve yeteneğini, şeytanın hangi noktadan nüfuz edebileceğini, dava adamını hangi tür vesveseyle gazaba getirebileceğini, yolunda yürüyen halim bir insanı nasıl öfkeliendirebileceğini elbette ki, bilmektedir.

Bir mü'min, ne olursa olsun Rabbi için kızmalıdır. Rabbinin yüceliği ve saygınlığı çığnenince kızmalıdır. Nefsimize veya ailemize bir hakaret yapılıncı şişinir, kızar ve öfkeleniriz. Ama mü'min, Rabbi için gayrete gelmek zorundadır. İslâm'la cahiliyenin tasavvurları arasındaki her zaman ve her ortamdaki gerçek fark ve yol ayrımı budur.

Müslüman cemaat, yüce ahlaki değerlere dayanmak zorundadır.

Kur'an-ı Kerim, bu ahlaki esasların neler olduğunu - en güzel örneklerle - bildirmiştir; İslâmî tasavvur ve müslüman cemaat yapısındaki en vazgeçilmez ve en köklü unsur, ahlakî unsurdur. Ve bu, tüm hayati alan ve faaliyetleri kapsayacak niteliktedir.

İslâm cemaatinin vazgeçilmez temel dayanağı bir tek Allah'a ubudiyyettir.

Bundan dolayı bu cemaat, hangi biçimiyle olursa olsun, tüm beşeri ubudiyyetlerden kurtulmuştur.

Tüm faziletler ve tüm ahlakî değerler, işte bu kurtuluş ve özgürlüğün bir ürünüdür.

Çünkü her konudaki değer ölçüsü, Allah'ın rızasını kazanmaktır.

Bunun da doruk noktası, Kur'an-ı Kerim'in ahlakıyla süslenmektir.

İslâmî bir ahlakın en büyük dayanağı ve aslı budur. İslâmî hayat sistemi, ahlaka çok büyük bir önem vermiştir. Kur'an-ı Kerim, bunu açıkça ifade etmekte ve İslâmî ahlakın; İslâmî akide ve insan hayatına ilişkin İslâmî düşüncedeki derinlik ve vazgeçilmezliğini göstermektedir.

Ciddiyet ve Azimle Çalışmak

Mümin bir kalb; eğlenceyle, safsata ve boş işlerle oyalanmayacak kadar meşguldür. Boş söz, boş iş, boşuna özen ve yararsız anlayışlardan (düşüncelerden) uzak tutacak bir meşguliyet...

Çünkü inanmış bir kalb, Allah'ın zikri ve azametinin tasavvuruyla, nefis ve ufuklardaki ayetlerinin tefekkürüyle meşguldür. Çünkü kainatın her bir manzarası, akli etkilemeye, düşünceyi meşgul etmeye ve vicdanı harekete geçirmeye yetip artmaktadır. Akidenin getirdiği sorumluluklar, bir başka meşguliyettir. Bunun gereği olarak kalbi arındırmak, nefsi tezkiye etmek ve ruhu arıtmak sorumluluğu...

Davranışlara ilişkin sorumluluklar...

İmanın gerektirdiği yüce konumu muhafaza etme sorumluluğu...

Emri bil-maruf ve nehy-i an'il-münker görevi...

Hayatın saplantı ve fesattan korunmasına ilişkin yükümlülükler...

Akidenin korunmasına, yardımına, yüceltilmesine ve düşmana karşı bekçiliğinin yapılmasına ilişkin olarak cihad yapma sorumluluğu...

Görölüyor ki, tükenmez ve mü'minin gaflette kalmasına izin vermez nitelikte pek çok görev ve sorumluluklar söz konusudur. Bunların her biri ya farz-ı ayn, ya da farzı kifayedir.

Tüm bu görevler, sınırlı beşer gücünü, ömür ve cehdini meşgul etmeye yetecek kadar çoktur. İnsan; ömür ve gücünü, ya hayatın ıslah, kalkınma ve iyileşmesi yolunda harcayacak, ya da safsata, boş iş ve eğlence yollarında tüketecektir. Bir mü'min bu yeteneklerini, akidesinin gereği olarak ıslah, onarım ve kalkınma yolunda kullanmak zorundadır. Bunun anlamı, "mü'min zaman zaman istirahat etmez" demek değildir. Çünkü istirahat başka şey, işsizlik, eğlence ve yararsız işler yapmak başka şeydir:

"Namazlarında huşu duyan, boş şeylerden uzak duran, mü'minler hiç şüphesiz felaha kavuşmuşlardır." (el-Mü'minun: 1-3)

Akide ortamı, hiç şüphesiz çalışma ve çabalama ortamıdır. Aynı zamanda korku ve ürperti ortamıdır. Bu, gerçekten ciddiyet ve çabalama isteyen bir konumdur. Ama insanlar bu konumun ve bunun öneminin farkında değil.

"İnsanların hesap verme günü yaklaşmıştır. Ama onlar (bu dünyada hesap gününe hazırlık yapmaktan) gafil ve uzak bir halde yaşamaktadırlar. Rablerinden kendilerine yeni gelen hiç bir zikir (ayet) yoktur ki, bunu eğlene dururlarken dinlemiş olmasınlar." (el-Enbiya: 1-2)

Bu ayet, ciddiyet tanımaz başıboş insanları tanıtmaktadır.

Çünkü onlar, en tehlikeli anlarda, en önemli konularda ve kutsal konumlarda eğlencelerini, safsata ve oyunlarını bırakmazlar. Oysa ki, kendilerine gelen zikir (uyan ve ayetler) Rablerindenidir.

Onlar ise saygınlık ve kutsallıktan uzak bir halde; yani eğlene dururlarken bunu karşılıyorlar. Ciddiyetten, dikkatlilikten ve kutsamaktan uzak olan bir nefis; bir tür çöküntü, saçmalık ve donmuşlukla karşı karşıyadır.

Artık bu nefis, bir yük altına giremez, bir görev yerine getiremez ve bir sorumluluk kaldıramaz. Onun açısından hayat, boş, basit ve ucuz olmuştur. Mukaddesatı önemsemeyen bir ruh, muhakkak ki, hastadır. Görev yüklemek başka, vurdumduymazlık daha başka bir şeydir.

- Görev yüklemek, ciddî ve duyarlı bir güç demektir.

- Vurdumduymazlık ise şuur kaybı ve gevşeklik demektir.

Eğlence, kalbi oyalayan, vakti tüketen, hayır getirmeyen ve kısaca yeryüzüne hayır, adalet ve salah dağıtmakla görevli insana hiç bir kazanç sağlamayan bir şeydir. Bu; İslâm'ın özelliğini sınırlarını, yol ve yöntemini çizip belirlediği bir görevdir.

"İnsanlardan kimisi var ki, hiç bir ilme dayanmadan Allah yolundan saptırmak ve bunu alaya almak için boş sözleri alıp dururlar, işte bu kimselere alçaltın bir azap vardır." (Lokman: 6)

Umumiyet ifade eden ve işaretleri tüm zamanlarda açık seçik

bulunabilen bu ayet-i kerime, bazı tip insanları tanıtmaktadır. Nitekim d n Mekke'deki davet ortamında, yani ayetin indiği ortamda da bu tür insanlar bulunuyordu.

"İnsanlardan kimisi var ki, boş sözleri alıp dururlar..."

Boş sözlerin alışverişini yaparlar. Mallarını vererek, vakit ve hayatlarını vererek; yani paha biçilmez varlıklarını vererek satın alırlar boş sözleri...

Basit ve pahaya gelmez bir boş söz uğruna bir daha geri gelmeyecek ömürlerini tüketir bu insanlar...